

Іліада

Гомер

Гомер

Іліада

Переклад Бориса Тена

Ὅμηρου. Ἰλιάς

ПІСНЯ ПЕРША

МОРОВИЦЯ. ГНІВ

- 1] Гнів оспівай, богине, Ахілла, сина Пелея,
- 2] Пагубний гнів, що лиха багато ахеям накоїв:
- 3] Душі славетних героїв навіки послав до Аїду
- 4] Темного, їх же самих він хижим лишив на поталу
- 5] Псам і птахам. Так Зевсова воля над ними чинилась
- 6] Ще відтоді, як у зваді лихій розійшлись ворогами
- 7] Син Атреїв, володар мужів, і Ахілл богосвітлий.

- 8] Хто ж із безсмертних богів призвів їх до лютої сварки?
- 9] Син то Зевса й Лето. Владарем тим резгніваний тяжко,
- 10] Пошесть лиху він на військо наслав, і гинули люди
- 11] Через те, що жерця його, Хріса, зневажив зухвало
- 12] Син Атреїв. Той до ахейських човнів бистрохідних
- 13] Доньку прийшов визволять, незліченний підносячи викуп.
- 14] Жезл золотий у руках, на чолі ж мав вінок Аполлона
- 15] Далекострільного, й всіх почав він благати ахеїв,
- 16] А щонайбільше — Атрея синів, начальників війська:

- 17] "О Атрея сини й в наголінниках мідних ахеї!
- 18] Хай вам боги, що живуть на Олімпі, дадуть зруйнувати
- 19] Місто Пріама й щасливо додому усім повернутись.
- 20] Любу ж дочку відпустіть мені, викуп багатий прийнявши,
- 21] Далекострільному синові Зевса на честь — Аполлону".

- 22] Криком загальним дали на те свою згоду ахеї, —
- 23] Зважить на просьбу жерця і викуп од нього прийняти.
- 24] Тільки Атрід Агамемнон душею цього не вподобав, —
- 25] Згорда прогнав він жерця і лайкою тяжко зневажив:

26] "Діду, щоб більш я тебе між глибоких човнів цих не бачив!
27] Тож не барися тут нині і вдруге сюди не вертайся —
28] Не допоможуть ні жезл золотий, ні вінок божественний.
29] Доньки не дам я тобі, — аж поки й постаріє зовсім,
30] В Аргосі, в нашій оселі, від отчого краю далеко,
31] Ходячи кросен довкола і ділячи ложе зі мною.
32] Йди ж відціля і не гнівай мене, щоб цілим вернутись!"

33] Так він сказав, і старець злякався й, послухавши слова,
34] Мовчки побрів по піску уздовж велешумного моря.
35] А, відійшовши далеко, почав владаря Аполлона,
36] Сина Лето пишнокосої, старець в молитві благати:

37] "Вчуй мене, о срібнолукий, що Хрісу і Кіллу священну
38] Обороняєш, обходячи, та й над Тенедом пануєш.
39] Якщо, Смінтею, на втіху тобі колись храм я поставив
40] Чи для священної жертви гладкії спалював стегна
41] Кіз і биків, то тепер мені сповни єдине благання:
42] Хай за сльози мої відомстять твої стріли данаям!"

43] Так він молився, і вчув його Феб-Аполлон срібнолукий:
44] Із верховин олімпійських зійшов, розгніваний серцем,
45] Маючи лук за плечима й тугий сагайдак, геть закритий.
46] Стріли у гнівного бога за спиною враз задзвеніли,
47] Щойно він рушив, а йшов од темної ночі хмурніший.
48] Сівши оподаль швидких кораблів, тятиву натягнув він —
49] Дзенькіт страшний від срібного лука луною розлігся.
50] Спершу-бо мулів почав та бистрих собак улучати,
51] Потім уже й на людей він кидати став гіркосмольні
52] Стріли. Скрізь похоронні вогні безустанно палали.

53] Дев'ять носилися днів над табором стріли божисті.
54] А на десятій людей Ахілл став на раду скликати —
55] Білораменна йому це Гера поклала на мислі,
56] Надто-бо важко було їй дивитись, як гинуть данаї.
57] Сходитись всі почали, і, коли вже на площу зібрались,
58] Раптом з'явивсь перед ними і мовив Ахілл прудконогий:

59] "Видно, таки доведеться, Атріде, по довгих блуканнях
60] Нам повертатись додому, якщо ми уникнемо смерті:
61] Тяжко-бо нищить ахеїв війна і страшна моровиця.

62] Все ж запитаймо жерця якогось або ворожбита,
63] Чи хоч би сновіщуна — і сни-бо нам Зевс посилає —
64] Хай би сказав нам, за віщо так Феб-Аполлон прогнівився —
65] Чи за забуту обітницю гнівний, чи за гекатомбу?
66] Може, лиш диму від здору з козлиць та овечок добірних
67] Він дожида, щоб лиху моровицю від нас одвернути?"

68] Так він промовив і сів; тоді з-поміж зборів народних
69] Встав Калхас Фесторід, цей птаховіщун найславніший.
70] Відав усе прозорливий — що є, що було і що буде,
71] Та й кораблі супроводив ахейські він до Іліона
72] В віщій силі, що Феб-Аполлон дарував йому світлий.
73] Сповнений намірів добрих, озвався він і став говорити:

74] "О Ахілле! Велиш мені, Зевсові любий, віщати
75] Гнів Аполлона-володаря, далекострільного бога.
76] Що ж, возвіщу. Та й мене зрозумій і раніш поклянися,
77] Що заступитись за мене ти словом готов і руками.
78] Думаю, вельми розгнівати мужа мені доведеться,
79] Що в аргів'ян владарює, кому всі коряться ахеї.
80] Все ж бо сильніший державець, на мужа підвладного гнівний.
81] Хай тої днини своє невдоволення він погамує,
82] Але приховану злість буде в грудях у себе таїти,
83] Доки не виявить. Отже, скажи, чи мене порятуєш?"

84] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:
85] "Сміло, яка б не була, нам волю кажи божестве'нну.
86] Зевсові любим клянусь Аполлоном, якому, Калхасе,
87] Молишся й сам, поки волю божисту данаям являєш,
88] Поки я житиму й поки ще землю цю бачити буду
89] Тут, при містких кораблях, ніхто із данаїв не здійме
90] Рук на тебе важких, хоч би був то і сам Агамемнон,
91] Що між ахеїв найвищою владою хвалиться нині".

92] Зважився врешті і мовив тоді ворожбит бездоганний:
93] "Не за обітницю, раптом забуту, не за гекатомбу
94] Феб, а за Хріса-жерця, що зневажив його Агамемнон, —
95] Ані дочки не звільнив, ані зволив він викуп узяти;
96] От за що бог дальносяжний скарав нас, та й ще покарає,
97] І не раніш од данаїв він пошесть одверне ганебну,
98] Аніж повернете батькові доньку його бистрооку

- 99] Даром, без викупу, ще й привезете свту гекатомбу
100] В Хрісу, — тоді лиш до ласки ми зможемо бога схилити".
- 101] Так він промовив і сів; і тоді з громади підвівся
102] Син Атреїв, герой, Агамемнон широкодержавний,
103] Гнівом охоплений; серце у грудях чорної люті
104] Сповнилось; полум'ям грізним очі його заіскрились.
105] Поглядом злобним пройняв він Калхаса першого й мовив:
- 106] "Лиха віщуне! Втіхи мені не віщав ти ніколи!
107] Видно, приємно тобі лише лихо пророчити людям.
108] Доброго слова ніколи не вимовив ти і не справдив.
109] От і тепер ти данаям як волю божисту віщуєш,
110] Ніби їм злигодні бог дальносяжний за те посилає,
111] Що не схотів я за Хрісову доню коштовного взяти
112] Викупу, дуже-бо хочу й надалі ту дівчину в себе
113] Дома тримати. Я й над Клітемнестру, шлюбну дружину,
114] Краще волю її, вона-бо від тої не згірша
115] Постаттю, вродою, вдачею й ревним до всього умінням.
116] Згоден, проте, я вернути її, якщо так буде краще:
117] Хочу-бо, щоб врятувалися, а не загинули люди.
118] Ви ж нагороду мені приготуйте, щоб я із ахеїв
119] Безнагородним один не лишився, було б і негоже.
120] Бачите всі ви — умкнула від мене моя нагорода".
- 121] В відповідь мовив йому богосвітлий АхЛЛ прудконогий:
122] "Сину Атрея славетний, з усіх найзахланніший мужу!
123] Де ж тобі цю нагороду відважні здобудуть Здеї?
124] Скарбів-бо спільних у нас ніде уже більше Немає —
125] Те, що взяли у містах ми зруйнованих, вс< Поділили,
126] А відбирати в людей, що роздано, вже ж ьЄ годиться.
127] Краще віддай її богові, ми ж усі, люди ахейські,
128] Втрое та вчетверо сплатим тобі, якщо Зевсдоли-небудь
129] Міцно муровану Трою дозволить ущент зруйнувати".
- 130] Відповідаючи, мовив владуший йому А~амемнон:
131] "Богоподібний Ахілле, хоч доблесний ти, а лукаво
132] Так не мудруй, бо й не ошукаєш мене, й не запевниш.
133] Хтів би ти тільки собі нагороди, а я щоб без неї
134] Мовчки сидів? І дівчину батькові радиш вернути?
135] Хай нагороду дадуть мені іншу відважні азсі,

136] Щоб до вподоби була і з тією цілком рівноцінна.
137] А не дадуть, то сам я піду й відберу нагороду
138] Як не твою, то Байтову чи й в Одиссея самого
139] Вихоплю, скрутню ж тому доведеться, до кого прийду я.
140] Тільки ми зможемо це і згодом обдумати разом.
141] Нині ж спустім корабель чорнобокий на море священне,
142] Швидше гребців наберімо годящих, складім гекатомбу
143] Щедру, й тоді Хрісеїду посадимо ми гарнолицю
144] На корабель. На чолі його муж стоятиме радний —
145] Ідоменей, чи Еант, а чи Одиссей богосвітлий,
146] Або ж і сам ти, сину Пелеїв, з мужів найгрізніший,
147] Тільки б у жертві священній вблагать дальносяжного бога".

148] Глянув на нього спідлоба і мовив Ахілл прудконогий:
149] "О, в безсоромність одягнений, здирнику користолюбний!
150] Хто із ахеїв тепер тебе слухати схоче й з тобою
151] Чи у похід вирушать, чи з ворогом битись завзято?
152] Я ж не заради троянських прийшов списоборців хоробрих
153] Тут воювати, — нічим-бо мені вони не завинили.
154] Ані биків не займали у мене вони, ані коней,
155] В широкоскибій Фтії моїй плодородній ніколи
156] Нив не топтали, — високі-бо гори лежать поміж нами,
157] Тінявим лісом укриті, і моря шумливого хвилі.
158] Ми задля тебе прийшли, безсоромний, тобі на догоду,
159] Честь Менелая й твою захищати, песька личино,
160] Перед троянами. Ти ж усім нехтуєш, все зневажаєш,
161] Навіть погрожуєш здобич у мене мою відібрати,
162] Ту, що за подвиги ратні дали в нагороду ачеї.
163] Врівні з тобою не мав нагород я, відколи ахеї
164] Місто якесь руйнували троянське, заселене густо.
165] Хоч на війні більш за все працюють у січі жорстокій
166] Руки мої, та коли до розподілу справа доходить,
167] Здобич найбільша — тобі; й задоволений я із малого,
168] До кораблів повертаюсь, знеможений січею тяжко,
169] їду сьогодні ж у Фтію, мені приємніш додому
170] На кораблях криводзьобих вернутися, — я не збираюсь,
171] Так зневажений, множить для тебе скарби та багатства".

172] В відповідь мовив йому мужів володар Агамемнон:
173] "Швидше тікай, коли серце так прагне; просити не буду
174] Тут задля мене лишатися; знайдуться й інші, напевно,

175] Що пошанують мене, а найбільше — Зевс велемудрий.
176] Найненависніший з-між владарів еси, паростків Зевса.
177] Тільки тобі й до вподоби, що звади, та війни, та розбрат.
178] Ти сміливіший за інших, та це ж дарували богове.
179] Тож з кораблями й супутцями краще вертайся додому,
180] Над мірмідонами знов владарюй — кого те обходить?
181] Гнів твій мене не страшить, а тобі я грозитиму ось як:
182] Феб-Аполлон нехай відбирає мою Хрісеїду,
183] Ще й на своїм кораблі, із своїми супутцями разом
184] Я відішлю її та Брісеїду твою гарнолицю
185] Сам заберу, нагороду твою, із намету, щоб знав ти,
186] Що я сильніший за тебе, та й інший щоб кожен стерігся
187] Рівним зі мною вважати себе і зі мною змагатись".

188] Так він промовив. І гірко Пелідові стало, і серце
189] В грудях його волохатих між двох рішенців завагалось:
190] Вихопить зразу із піхов при боці свій меч гостролезий
191] І, проклавши дорогу крізь натовп, Атріда убити
192] Чи побороть в собі гнів і палке заспокоїти серце?
193] Поки отак міркував він розумом світлим і серцем,
194] Меч витягаючи з піхов, злетіла до нього Афіна
195] З неба — Гера послала сюди її білораменна,
196] Що полюбила їх серцем обох і піклується ними.
197] Ставши вона за Пелідом, до кучерів русих торкнулась,
198] Видима тільки йому, а з інших нікому незрима.
199] Дуже Ахілл здивувавсь — озирнувся й Палладу Афіну
200] Зразу впізнав, а в неї лиш очі страшливо блищали.
201] От він озвався до неї і слово промовив крилате:

202] "Що ти прийшла сюди, Зевса егідодержавного доню?
203] Глянуть на буйну пиху Агамемнона, сина Атрея?
204] Тільки кажу я тобі, і це, певен я, сповнитись має:
205] Через гординю свою він скоро і душу погубить".

206] В відповідь мовить йому ясноока богиня Афіна:
207] "Гнів, якщо будеш слухняний, тобі вгамувати прийшла я
208] З неба — Гера послала сюди мене білораменна,
209] Що полюбила вас серцем обох і піклується вами.
210] Ну-бо, сваритись покинь і рукою за меч не хапайся, —
211] Досить, що лаявся ти якими завгодно словами.
212] От що скажу я тобі, й неодмінно це сповнитись має:

213] Скоро утрое такими ж дарами прекрасними сплатять
214] Всю цю наругу тобі, лиш слухайся нас і вгамуйся".

215] Відповідаючи, так їй промовив Ахілл прудконогий:

216] "Треба, богине, мені обох вас послухати щиро,
217] Хоч я і дуже розгніваний серцем, а так воно краще.
218] Хто кориться богам, і вони того слухать готові".
219] Мовив і, срібний держак важкою вхопивши рукою,
220] Меч величезний у піхви засунув Ахілл, покоровшись
221] Слову Афіни. Вона ж до егідодержавного Зевса
222] Й інших богів на Олімп у їх світлі оселі вернулась.

223] Син же Пелея з словами жорсткими ту ж мить до Атріда

224] Знову звернувся й в серці нітрохи не стримував гніву:

225] "Ах ти, п'яного з очима собаки й оленячим серцем!

226] Ні у воєнні походи озброїтись разом з народом,
227] Ні у засаду піти з хоробрим військом ахейським
228] Серцем ти не дерзав — це для тебе здавалося смертю.
229] Легше багато ходить по широкому стану ахеїв
230] І грабувати того, хто тобі суперечить посміє.
231] Ти владар-людожер, над нікчемами ти владарюєш,
232] Бо інакше, Атріде, востаннє б ти нині зухвалив.
233] От що скажу я тобі й великою клятвою стверджу:
234] Берлом клянуся оцим, що ні пагілля вже, ані листя
235] Більш не зростить, давно колись з кореня зрубане в горах,
236] Не розцвіте вже ніколи, бо міддю обстругано з нього
237] Листя і кору; тепер же це берло синове ахеїв
238] Носять в долонях, як судді, що вірно пильнують законів
239] Зевсових, — це ж бо й буде моя тобі клятва велика.
240] Прийде час, і журба за Ахіллом огорне ахеїв
241] Всіх до одного; та ти, і сумуючи, їм не здолаєш
242] Допомогти, як їх юрми від Гектора-мужоубивці
243] Падати будуть: тоді своє марно терзатимеш серце
244] В гніві на себе, що кращого ти із ахеїв зневажив".

245] Так промовив Пелід і, ударивши гучно об землю

246] Злотноцвяхованим берлом, в знемозі сів, а навпроти
247] Люто Атрід бушував. Схопивсь тоді солодкомовний
248] Нестор, із голосом звучним славетний промовець пілоський.
249] З уст його мова текла, бджолиного меду солодша.

250] 1 Два покоління людей, нещадною забраних смертю,
251] Зникло, з якими родивсь він і зріс в береженім богами
252] Пілосі, — третім уже поколінням він там володарив, —
253] Сповнений намірів добрих, озвався він і став говорити:

254] "Горе! Велика скорбота на землю ахейську приходить!
255] Як би зраділи тепер Пріам і Пріамові діти,
256] Радість велика і іншим троянам серця б охопила,
257] Тільки б почули вони, як у сварці отут завелися
258] Ви, між данайських мужів і в раді, і в битвах найперші.
259] Тільки послухайтеся, ви-бо обидва від мене молодші.
260] Тож на своєму віку людей, і від вас видатніших,
261] Я зустрічав, і вони порад моїх не відкидали.
262] Ні, таких я не бачив мужів і більш не побачу,
263] Як Пірітою вікопомний, Дріант, поводатар народу,
264] Чи Ексадій, Кеней, або ще Поліфем богорівний,
265] Або Тесей, син Егея, цілком на безсмертного схожий.
266] Люди були то могутні, окраса мужів земнородних,
267] Вельми могутні самі і з могутніми бились завзято,
268] Диких страховиськ гірських у битвах нещадних разили.
269] Був я у дружбі із ними, із Пілоса сам до них їздив
270] З краю далекого в гості, самі-бо мене запросили.
271] Перемагав сам на сам тих страховиськ, а з ними змагатись
272] Жоден з людей, що нині живуть на землі, не посмів би.
273] Всі вони слухали слова мого і поради приймали.
274] Отже, послухайте й ви, воно-бо послухати краще.
275] Не відбирай, Агамемноне, дівчини, хоч ти й могутній,
276] Він-бо раніш в нагороду одержав її від ахеїв;
277] Та припини, Пеліде, і ти оці прикрі змагання
278] Із владарем, — не знав-бо ніхто ще такої пошани
279] Із владарів берлоносних, що Зевс їх у славі звеличив.
280] Ти хоч і сильний, бо мати богиня тебе породила,
281] Все ж він могутніший: більше люду під владою має.
282] Гнів свій, Атріде, і ти погамуй, тебе я благаю,
283] Злобу свою на Ахілла вгамуй, адже він для ахеїв —
284] Вірна опора і захист великий в війні оцій згубній".

285] Відповідаючи, мовив йому Агамемнон владущий:
286] "Так, справедливо усе й до ладу ти, старче, говориш.
287] Та над всіма чоловік оцей хоче тут бути найвищим,
288] Над усіма панувати, указувать кожному хоче,

289] Всім володарити. Я ж коритись йому не збираюсь.
290] Хай списоборцем його вічносущі богове створили,
291] Та чи на те, щоб усіх він поганими лаяв словами?"

292] Мову його перебивши, Ахілл відповів богосвітлий:
293] "Був би я боягузом, пустим би нікчемою звався,
294] Якби у всьому я, що ти скажеш, тобі поступився.
295] В іншого ти кого-небудь цього вимагай, а мені вже
296] Ти не указуй, я-бо коритись тобі не збираюсь.
297] Інше скажу я, а ти збережи це у серці своєму.
298] Не підніму я руки через дівчину, щоб із тобою
299] Чи з кимось іншим змагатися: те, що дали, відбирайте.
300] З іншого всього, що в чорному є кораблі бистрохіднім,
301] Ти проти волі моєї нічого уже не захопиш.
302] А коли хочеш, то спробуй, — хай всі вони знають і бачать,
303] Як по спису моїм чорна із жил твоїх кров заструмує".

304] Прикрими так позмагавшись словами, вони повставали
305] З місць, і збори ахеїв із-під кораблів розпустили.
306] Сам Пелід до наметів, що на кораблях рівнобоких,
307] З сином Менойта пішов і хоробрим його товариством.
308] В той час Атрід на море спустив корабель бистрохідний,
309] Вибрав двадцять гребців, навантажив святу гекатомбу
310] Богові в дар, а сам Хрісеїду повів гарнолицю
311] На корабель. Вожаєм його став Одиссей велемудрий.
312] І посідали вони, і в путь подалися вологу.
313] Син же Атрея усім загадав очищатися людям.
314] Тілом очистившись, бруд вони той у море зливали
315] І найдобріші в честь Аполлона несли гекатомби
316] З кіз та биків і палили на березі шумного моря.
317] З димом до неба сягав і жиру підсмаглого запах.

318] Так вони в стані військовим трудилися. Але Агамемнон
319] Звади не кидав, що й перше Ахіллові нею грозився;
320] До Еврібата й Талфібія слово таке він промовив —
321] Це-бо окличники в нього були і прислужники спритні:

322] "Зараз же йдіть до намету Ахілла, сина Пелея,
323] Взявши за руки, ведіть Брісеїду сюди гарнолицю;
324] А не даватиме, з більшим загоном прийду я до нього
325] І відберу її сам, — ще гірше тоді йому буде".

326] Мовивши так, із суворими вирядив він їх словами.
327] Знехотя в путь подались вони берегом шумного моря
328] Й до кораблів і шатрів мірмідонських дійшли незабаром.
329] Перед своїм кораблем чорнобоким сидів під наметом
330] Сам Ахілл, та не дуже зрадів він, прибулих уздрівши.
331] З острахом, повним шаноби, стояли вони, застилавшись,
332] Ані спитать, ні сказати нічого йому не посміли.
333] Швидко всю справу збагнув своїм розумом він і промовив:

334] "Щасні будьте, окличники, Зевсові вісники й людські!
335] Ближче підходьте. Нічим ви не винні, лише Агамемнон,
336] Що посилає вас дівчину в мене забрать, Брісеїду.
337] Що ж, богорідний Патрокле, іди приведи її швидше,
338] Хай забирають та хай же і свідками будуть обидва
339] Перед богами блаженними, перед громадою смертних,
340] Перед упертим оцим владарем, коли я йому стану
341] Знову потрібен у скруті, щоб від ахеїв безславно
342] Смерть одвернути. Від згубних бажань розпалившись, не може
343] Розумом кволим прийдешнє з минулим зв'язать, не зміркує,
344] Як поблизу кораблів безпечно з троянами битись".

345] Так він сказав, і Патрокл послухав товариша й друга,
346] Дівчину юну з намету його привів гарнолицю
347] И до кораблів ахейських окличникам дав допроводить.
348] Йшла проти волі та жінка. Ахілл же, роняючи сльози,
349] Друзів покинув своїх і на березі сивого моря
350] Сів від усіх віддаля і, дивлячись в далеч безкраю,
351] Матір кохану благав, простягаючи руки до неї:

352] "Матінко люба, ти коротковічним мене породила,
353] Чи не повинен був честю із неба мене вшанувати
354] Зевс громовладний? Та нині не дав він її анітрохи.
355] Тяжко зневажив мене Агамемнон широкодержавний,
356] Син Атрея, — забрав і привласнив мою нагороду".

357] Так він, ридаючи, мовив, і вчула те мати поважна,
358] Що біля батька старого в морській глибочині сиділа.
359] Вийшла із сивого моря богиня, мов легка хмарина,
360] Сіла, і сина, що слізьми вмивався, голубила ніжно,
361] І, на ім'я називаючи, так промовляла до нього:

362] "Сину, чого ти плачеш? Яка тобі туга на серце
363] Впала? Розкажуй усе, не таїсь, щоб ми знали обоє".
364] Тяжко зітхнувши, у відповідь мовив Ахілл прудконогий:

365] "Знаєш сама ти. Що ж говорить тобі те, що відомо?
366] Ми на Фіви, священне Гетіона місто, ходили
367] І, зруйнувавши його, всю здобич сюди перевезли.
368] Все до ладу між собою сини поділили ахейські,
369] Сину ж Атрея вони Хрісецу дали гарнвлицю;
370] А незабаром і Хріс, дальносяжного жрець Аполлона,
371] До кораблів бистрохідних від мідянозбройних ахеїв
372] Доньку прийшов визволять, незліченний принісши їм викуп.
373] Жезл золотий у руках, на чолі ж мав вінок Аполлона
374] Далекострільного, й всіх почав він благати ахеїв,
375] А Атрея синів — щонайбільше, начальників війська.
376] Схвальними криками всі дали тоді згоду ахеї
377] Волю вволити жерцеві, коштовний приймаючи викуп.
378] Тільки Атрід Агамемнон душею цього не вподобав —
379] Згорда прогнав він жерця і лайкою тяжко зневажив.
380] В гніві старець вернувся назад; Аполлон же прихильно
381] Слухав його молитов, був-бо завжди цей жрець йому любий.
382] Кинув він з лука смертельну стрілу на аргеїв, і люди
383] Падали густо рядами, а божії стріли літали
384] Скрізь по широкому стану ахеїв. Тоді-то премудрий,
385] Знаючи все, ворожбит нам волю звістив божественну.
386] Перший тоді я пораду подав уласкавити бога.
387] Гнівом скипів Агамемнон і, раптом схопившись із місця,
388] Словом грозити почав, і здійснилась та нині погроза:
389] Он на швидкім кораблі повезли вже у Хрісу ахеї
390] Дівчину ту бистрооку і щедрі дари владареві.
391] В мене ж вождеві окличники щойно взяли із намету
392] Бранку мою Брісеїду, яку дарували ахеї.
393] Тож за свого відважного сина вступись, коли можеш.
394] Йди на Олімп і Зевса благай, якщо ти коли-небудь
395] Словом чи ділом яким вдовольнила Кроніона серце.
396] Ще-бо дитиною часто в отцевій чував я оселі,
397] Як ти хвалилася, що від чола темнохмарного Зевса
398] Ти лиш одна із безсмертних ганебну біду відвернула
399] В час, як хотіли його закувати боги олімпійські —
400] Гера, дружина його, Посейдон та Паллада Афіна.
401] Але прийшла ти, богине, і Зевса від пут врятувала,

402] В поміч на високоверхий Олімп сторукого взявши,
403] Що Бріареем блаженні боги його кличуть, а люди
404] Звуть Егеоном, бо силою він перевершує й батька.
405] Біля Кроніона сів він, своєю могутністю гордий.
406] Пойняті жахом боги вже Зевса скувать не посміли.
407] Тож нагадай про це Зевсу й благай, за коліна обнявши,
408] Чи не погодився б він допомогу троянам подати
409] І під корми корабельні, вбиваючи поспіль, ахеїв
410] В море зіпхнути, щоб краще свого розпізнали державця
411] Та щоб дізнавсь і ширбокдержавний Атрід Агамемнон,
412] Як погрішив він, зневаживши кращого з-поміж ахеїв".

413] В відповідь мовить Фетіда, рясні проливаючи сльози:
414] "Сину мій, нащо тебе я, на горе родивши, ростила?
415] Хоч би тепер біля цих кораблів без сліз, у безпеці
416] Ти міг побути, короткий-бо вік твій, вже мало лишилось.
417] Нині ж і недовговічен еси й найнещасніший разом
418] Над усіма. В злий час я в покоях тебе породила.
419] Та громовладному Зевсові аж на Олімп многосніжний
420] Все я піду розказать, — може, зважить-таки він на мене.
421] Ти ж тим часом лишайсь поблизу кораблів бистрохідних,
422] Гнів на ахеїв тримай, але од війни ухилийся.
423] На береги Океанові Зевс учора на учту
424] До ефіопів пішов бездоганних, а з ним всі богове.
425] Аж на дванадцятий день до Олімпу назад він прибуде.
426] Отже, до Зевса у дім я піду тоді міднопорогий,
427] І до колін припаду, і вблагати його постараюсь".

428] Мовивши так, відійшла вона й сина свого залишила
429] З гнівом у серці за дівчину, ту, підперезану гарно,
430] Піп відібрали її силоміць. Одіссей же тим часом
431] В Хрісу прибув і священну з собою привіз гекатомбу.
432] Щойно у глибоководну ввійшли вони гавань, вітрила
433] Зразу згорнули й на чорному їх кораблі поклали,
434] Щоглу в гніздо притягнули, на линвах її опустивши
435] Спритно, до пристані свій корабель підігнали на веслах,
436] Кинули котви Камінні, причали як слід закріпили,
437] Вийшли на берег морський через хвилі прибою шумливі
438] Й далекосяжцеві Фебу святу привели гекатомбу.
439] Із корабля мореплавного юна зійшла й Хрісеїда.
440] До олтаря підводить її Одіссей велемудрий,

441] Батькові в руки здає і так промовляє до нього:

442] "Хрісе, до тебе послав мене владар мужів Агамемнон

443] Доньку вернути тобі й за данаїв святу гекатомбу

444] Фебові скласти, щоб виявив їм свою ласку володар

445] Той, що силу нещастя велетужних наслав на аргеїв".

446] Мовив і в руки віддав її батькові, й радо прийняв той

447] Любу дочку. Тим часом багату вони гекатомбу

448] Богові круг олтаря мармурового в лад розмістили,

449] Руки умили й взяли ячменю зернистого з сіллю.

450] Голосно Хріс поміж ними, здіймаючи руки, молився:

451] "Вчуй мене, о срібнолукий, що Хрісу і Кіллу священну

452] Обороняєш, обходячи, та й над Тенедом пануєш!

453] До молитов моїх ти і раніш прихилився уважно

454] І, вшанувавши мене, покарав еси тяжко ахеїв.

455] Тим-то і нині прошу — вволи мое щире благання

456] Та одверни і тепер від данаїв загибель ганебну".

457] Так він молився, й почув його Феб-Аполлон срібнолукий.

458] А по молитві ячменем і сіллю посипали жертви,

459] Шиями вверх підтягли, закололи і шкіру з них здерли;

460] Стегна усім позрізали, у два їх шари обгорнули

461] Жиром білованим, зверху ще й м'яса наклали сирого.

462] Старець усе це на дровах спалив, іскристим поливши

463] Жертву вином; юнаки з п'ятизубцями поруч юрмились.

464] Стегна усі попаливши й жертовних утроб скоштувавши,

465] М'яса покраяли решту, на гострі рожни настромили,

466] Все обережно спекли й познімали з вогню своєчасно.

467] А як упорались з цим і до спільної учти взялися,

468] Всі учтували, й ні в чім не було на тій учті нестатку.

469] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,

470] Юні слуги, вина у кратери наливши по вінця,

471] Кожному в келих черпали, богам узливання вчинивши.

472] Співами цілий день юнаки ублажали ахейські

473] Гнівом пойнятого бога, пеани співаючи звучні

474] Далекосяжцю в пошану, і він з задоволенням слухав.

475] Сонце тим часом зайшло і темрява землю окрила,

476] Спать полягали усі поблизу корабельних причалів.

477] Ледве з досвітньої мли заясніла Еос розоперста,

478] В путь подалися вони до просторого стану ахеїв.
479] Вітру попутного дав Аполлон їм, стрілець дальносяжний.
480] От вони вправили щоглу і білі вітрила напнули,
481] Зразу ж середне надулось вітрило, і хвиля пурпурна
482] Із-під корми корабля швидкоплинного вмить зашуміла.
483] Легко по хвилях він біг, верстаючи путь морехідну.
484] А як уже допливли до просторого стану ахеїв,
485] На суходіл вони витягли свій корабель чорнобокий
486] І над піском на високих підпорах його укріпили
487] Та й по своїх кораблях і наметах усі розійшлися.

488] В гніві тим часом сидів при своїх кораблях швидкоплинних
489] Богонароджений син Пелеїв, Ахілл прудконогий;
490] Ані ходив він на раду, де слави мужі набувають,
491] Ані на подвиги ратні, лиш миле ятрив своє серце,
492] Нудячи світом, душею ж борні він жадав бойової.

493] От удванадцятье вже світанкова зоря народилась,
494] І до Олімпу боги повернулися вічноживущі
495] Разом усі, йшов попереду Зевс. Не забула Фетіда
496] Ревних благань свого сина й, морські залишаючи хвилі,
497] З раннім туманом зійшла на Олімп і на небо велике.
498] Там громозвучного бачить Кроніда вона, що самотньо
499] На височині Олімпу сидів многоверхого в хмарі.
500] Сіла вона біля нього й, коліна обнявши рукою
501] Лівою, до підборіддя правицею злегка торкнулась
502] І почала владаря Кроніона Зевса благати:

503] "Зевсе, наш батьку! Якщо з-між безсмертних словом чи ділом
504] Я коли-небудь тобі догодила, вволи мою волю —
505] Сина мого пошануй, бо коротковічніший всіх він
506] Інших. Скривдив його володар мужів Агамемнон
507] Тяжко — узяв нагороду його й нею сам володіє.
508] Ти ж, олімпійцю, за нього пометись, промислителю Зевсе.
509] Війську троянському дай перемогу, аж поки ахеї
510] Сина вшанують мого і пошаною знову звеличать".

511] Мовила так. Не сказав ані слова їй Зевс хмаровладний,
512] Довго він мовчки сидів. Вона ж, охопивши коліна,
513] Так їх, припавши, й тримала, і знову благала удруге:

514] "Дай обіцянку несхибну, на згоду кивни головою
515] Чи запереч, ти ж до страху байдужий, щоб знала напевно,
516] Як я, богиня, найменш пошанована поміж богами".

517] З гнівним обуренням мовив у відповідь Зевс хмаровладний:
518] "Справи погані, коли приневолиш мене посваритись
519] З Герою — ляять почне вона й тяжко мені докоряти.
520] Серед безсмертних богів вона й так уже вічно зі мною
521] Свариться й каже, що я троянам в боях помагаю.
522] Тож повертайся мерщій, щоб тебе не помітила часом
523] Гера. На мене цілком покладись, про все я подбаю.
524] Навіть, як хочеш, кивну головою, щоб знала напевно.
525] Це для безсмертних богів запорука від мене найбільша
526] Слова мого: бо безповоротне, повік нерушиме
527] І невідхильне воно, якщо я кивну головою".

528] Мовив Кротон, чорногустими здвигнувши бровами.
529] І з голови владаревої кучерів пасма нетлінні
530] Впали на плечі безсмертні, й великий Олімп похитнувся.

531] Поміркувавши отак, вони розійшлися. Богиня
532] Кинулась в море глибоке з вершин світлосяйних Олімпу.
533] Зевс повернувся до дому свого. Всі боги повставали
534] З крісел своїх назустріч отцеві; ніхто не насміливсь
535] Сидячи стріти його, і разом усі підвелися.
536] Сів він у крісло своє. А Гера усе вже збагнула,
537] Щойно побачивши, як до нього прийшла на пораду
538] Старця морського Нереея дочка, сріблонога Фетіда.
539] Тим-то до Зевса Кроніона в'їдливо мовити стала:

540] "Хто це, лукавче, з богів до тебе ходив на пораду?
541] Завжди приємно самому тобі, від мене окремо,
542] Потай вирішувать справи. Ніколи від щирого серця
543] Не потрудивсь ти, що маєш на мислі, мені розказати".

544] Відповідаючи, мовив їй батько людей і безсмертних:
545] "Геро, із рішень моїх ти не завжди й не всі сподівайся
546] Знати. Важко це буде тобі, хоч моя ти й дружина.
547] Що ж довірити слухові можна, раніше від тебе
548] Ані з богів, ні зі смертного люду ніхто не почує.
549] А як один, без богів, я обдумати рішення схочу,

550] То ні про що не розпитуй мене і сама не розвідуй".

551] В відповідь мовить йому велеока володарка Гера:

552] "О найгрізніший Кроніде, які це слова ти промовив!

553] Ані питати тебе, ні розвідувати я не збиралась,

554] Можеш спокійно собі вирішувати, що побажаєш.

555] Тільки я страшно боюсь, щоб тебе не ввела ув оману

556] Старця морського Нерее дочка, сріблоніга Фетіда.

557] Вранці сиділа з тобою й коліна твої обіймала.

558] Мабуть, ти їй головою кивнув, що вшануєш Ахілла

559] Славою й знищиш навкруг кораблів ще багато ахеїв".

560] Відповідаючи, Зевс хмаровладний до неї промовив:

561] "Дивна ти, все дозираєш, ніяк не сховатись од тебе.

562] Тільки нічого не зможеш ти цим досягнути, лише станеш

563] Далі від серця мого, й тобі ж воно вийде на гірше.

564] Вже коли сталося так, це значить — мені до вподоби.

565] Краще мовчки сиди, покоряючись слову моему.

566] Не допоможуть тобі всі боги, скільки їх на Олімпі,

567] Тільки-но встану і руки на тебе здійму нездоланні".

568] Мовив, і острах обняв велеоку володарку Геру,

569] Мовчки сиділа вона, своє любе гамуючи серце.

570] Сумно зітхали у Зевсовім домі й боги наднебесні.

571] Врешті майстер славетний Гефест їм почав говорити,

572] Щоб свою матінку білораменну потішити, Геру.

573] "Справа то буде аж надто погана і зовсім нестерпна,

574] В разі почнете за смертних сваритися ви між собою,

575] Розбрат вчиняючи перед богами! Якої нам ждати

576] Радості з учти ясної, якщо ворожнеча панує?

577] Матінко, раджу тобі, хоч сама ти усе розумієш,

578] Зевсові-батьку приємне вчини, щоб знов не розгнівався

579] Батечко любий і учти б розкішної нам не потьмарив.

580] Тільки-но Зевс-олімпієць, владар блискавиць, того схоче,

581] З крісел нас викине всіх — набагато за нас він сильніший.

582] Ти ж до нього, проте, із м'якими звернися словами,

583] Й стане відразу тоді ласкавішим до нас олімпієць".

584] Так він сказав і, з сидіння підвівшись, келих дводонний

585] Матері любій у руки подав і промовив до неї:

586] "Перетерпи, моя матінко, все це, хоч як воно гірко,
587] Щоб не побачив на власні я очі тебе, моя люба,
588] Битою нині. Хоч сумно мені, а тобі я не зможу
589] Стати на поміч, адже олімпійцеві важко перечить.
590] Він-бо мене вже колись, як насмілюся я боронити,
591] Міцно за ногу вхопив і з божистого скинув порога.
592] Вниз я летів цілий день і, коли вже заходило сонце,
593] Впав аж на Лемнос, ледве живий, ледь-ледь уже дихав.
594] І гостинно, проте, прийняли мене люди сінтійські".
595] Так говорив він, і білораменна всміхнулася Гера,
596] А, усміхнувшись, од сина взяла вона келих у руки.
597] Він же й іншим безсмертним, із правого боку почавши,
598] Став із кратери в їх чаші солодкий нектар наливати.
599] Сміхом лунким почали всеблаженні боги реготати,
600] Дивлячись, як по покоях Гефест метушився кульгавий.

601] Так цілий день вони там, аж до самого заходу сонця,
602] Все учтували, й ні в чім не було на тій учті нестатку,
603] Ні у звучанні дзвінкої формінги в руках Аполлона,
604] Ні у мелодіях муз, що по черзі чудово співали.

605] А як погасло вже зовсім сонячне сяйво яскраве,
606] Всі по домівках своїх спочивати вони розійшлися,
607] Сам-бо кульгавий Гефест, на всі руки митець незрівнянний,
608] Кожному дім збудував із хистом великим та вмінням.
609] Спати пішов володар блискавиць тоді, Зевс-олімпієць,
610] Де й раніше лягав, коли сон приходив солодкий.
611] Там опочив він, і золотошатна спочила з ним Гера.

ПІСНЯ ДРУГА

СОН. БЕОТІЯ, АБО ПЕРЕЛІК КОРАБЛІВ

- 1] Інші богове безсмертні й мужі усі збройнокомонні
- 2] Спали всю ніч, тільки Зевс не покоївся сном безтурботним.
- 3] Він у своєму роздумував серці, як краще Ахілла
- 4] Ушанувати та близ кораблів більш понищить ахеїв.
- 5] От що душею своєю він визнав, проте, за найкраще:
- 6] Пагубний Сон навести Агамемнону, сину Атрея;
- 7] Отже, покликав його він і слово промовив крилате:

- 8] "Пагубний Сне, полинь до швидких кораблів ахеянських

9] Та до намету ввійди Агамемнона, сина Атрея,
10] І передай неодмінно все те, що тобі доручу я.
11] Якнайретельніш до бою, скажи, хай готує ахеїв
12] Довговолосих, бо візьме він нині широкодорожне
13] Місто троян — про це між богів, що живуть на Олімпі,
14] Іншої думки немає, усіх-бо до цього схилила
15] Гера проханням своїм; на троян вже нещастя чигає".

16] Так він промовив, і Сон полетів, повелінню покірний;
17] От незабаром досяг він швидких кораблів ахеянських
18] Й до Агамемнона, сина Атрея, ввійшов. У наметі
19] Спав собі той, і спокій навколо стелився божественний.
20] Став він йому в головах, подібний до сина Нелея,
21] Нестора-старця, якого над всіх шанував Агамемнон.
22] Так уподібнений старцеві, Сон тоді мовив божистий:

23] "Спиш ти, Атрея, відважного коней впокірника, сину!
24] Не подобає так мужеві радному ніч спочивати,
25] Судьби ж народу лежать на тобі та інші турботи!
26] Слухай уважно мене: від Зевса я вісник до тебе,
27] Він і здаля-бо тобою піклується й ласку являє.
28] Якнайретельніш велів готувати до бою ахеїв
29] Довговолосих, бо візьмеш ти нині широкодорожне
30] Місто троян — про це між богів, що живуть на Олімпі,
31] Іншої думки немає, усіх-бо до цього схилила
32] Гера проханням своїм; на троян вже нещастя чигає
33] Волею Зевса. В серці затримай це, щоб не віддати
34] Щось забуттю, коли сон покине тебе найсолодший".
35] Мовив це й відійшов, Атріда самого лишивши
36] Повним ясних сподівань, яким не судилося збутись.
37] Думав, що в той же день завоює Пріамове місто,
38] Муж нерозумний, не знав він подій, що Зевс їх намислив.
39] Вирішив-бо у жахливих побоїщах знову багато
40] Зойків наслати нових і страждань на троян і ахеїв.
41] Встав він од сну, а навколо ще голос лунав божественний.
42] З ложа підвівся і сів, у м'який хітон одягнувшись,
43] Гарний, недавно пошитий, і плащ накинув широкий,
44] Пару красивих сандалій до ніг підв'язав він могутніх,
45] А через плечі срібноцвяхований меч перевісив,
46] Батьківське берло у руки узяв, повік незотлінне,
47] І до швидких подався кораблів міднозбройних ахеїв.

48] В час той богиня Еос над високий Олімп уже вийшла,
49] Денне світло являючи Зевсові й іншим безсмертним.
50] Отже, звелів Агамемнон окличникам дзвінкоголосим
51] Всіх на збори народні скликать пишнокоших ахеїв.
52] З кличем пішли вони, й от незабаром усі позбирались.
53] Під кораблем державця пілоського Нестора спершу
54] Раду старійшин, душею могутніх, у ряд посадив він.
55] Скликавши їх, він мудру почав з ними радити раду.

56] "Слухайте, друзі! Сон божестве'нний сьогодні з'явився
57] Серед священної ночі. На зріст-бо, на вигляд і вроду
58] Схожий на Нестора він богосвітлого був якнайбільше.
59] В головах став і з такими до мене звернувся словами:

60] "Спиш ти, Атрея, відважного коней впокірника, сину!
61] Не подобає так мужеві радному ніч спочивати,
62] Судьби ж народу лежать на тобі та інші турботи!
63] Слухай уважно мене: від Зевса я вісник до тебе,
64] Він і здаля-бо тобою піклується й ласку являє.
65] Якнайретельніш велів готувати до бою ахеїв
66] Довговолосих, бо візьмеш ти нині широкодорожне
67] Місто троян — про це між богів, що живуть на Олімпі,
68] Іншої думки немає, усіх-бо до цього схилила
69] Гера проханням своїм; на троян вже нещастя чигає
70] Волею Зевса. В серці ти це збережи". Так промовив
71] І відлетів, — і солодкий сон мене зразу покинув.
72] "Як же, порадьте, до бою синів нам озброїть ахейських?
73] Спершу словами їм випробу я учиню, як годиться,
74] Й на кораблях многовеслих закличу їх звідси тікати,
75] Ви ж їх, кожного кожен, од цього відмовить старайтесь".
76] Так він промовив і сів. Тоді-то із місця свого
77] Нестор підвівся, піщаного Пілоса сивий володар.
78] Намірів добрих він повен озвався й почав говорити:

79] "Друзі мої, аргеїв вожді і радники мудрі!
80] Хай би хто інший з ахеїв про сон нам такий розповів би,
81] Ми б неправду йому завдали й відвернулись від нього.
82] Сон же цей бачив хто кращим вважається серед ахеїв;
83] Як же, порадьте, до бою синів нам озброїть ахейських?"

84] Так він промовив і перший вийшов із ради старійшин.

85] Всі повставали за ним берлоносні володарі, згодні
86] З мудрим людей вожаєм. Тим часом племена збирались.
87] Так, наче бджоли тривожні з ущелин між скель кам'янистих
88] Хмарка по хмарці роями густими весь час вилітають,
89] То виноградними гронами виснуть над квітом весняним,
90] То без упину в веснянім повітрі дзижчать і кружляють —
91] Так без числа від своїх кораблів і наметів племена
92] Вздовж узбережжя високого густо юрба за юрбою
93] Йшли на збори народні; вогнем між них Чутка шугала,
94] Вісниця Зевсова, йти підбиваючи, поки й зібрались.
95] Буйно вся площа гула, аж земля застогнала від люду,
96] Що розміщавсь по сидіннях; скрізь гомін стояв, його стримать
97] Дев'ять окличників, аж надриваючись криком нестямним,
98] Довго змагались, щоб чуть було паростків Зевса, державців.
99] Порозсідався насилу народ, всі місця прзаймали,
100] Й гамір утих. Підвівся володар тоді Агамемнон
101] З берлом в руках, що Гефест над ним потрудився майстерно.
102] Дав те берло Гефест владареві Кроніону Зевсу,
103] Потім його світлосяйному Зевс передав посланцеві.
104] А від Гермеса Пелопс дістав його, коней погонич,
105] Він же Атрею його передав, вожаєві народів.
106] Цей, умиравши, Тіесту, на вівці багатому, кинув,
107] Врешті Тіест залишив Агамемнону берло носити,
108] Щоб керував багатьма островами і Аргосом цілим.
109] Отже, на берло те спершись, він так до аргеїв промовив:

110] "Друзі мої! О герої данайські та слуги Арея!
111] Зевс, великий Кронід, у тяжку мене згубу заплутав,
112] Спершу, підступний, мені обіцяв, ще й кивнув головою,
113] Що повернусь, Іліон зруйнувавши, мурований міцно,
114] Нині ж на злу він наваживсь облуду й велить утікати
115] В Аргос безславним, тоді як згубив я вже стільки народу, —
116] Так всемогутньому Зевсові раптом тепер захотілось:
117] Міст-бо уже багатьох зруйнував він високі твердині
118] Й ще поруйнує немало — безмежна-бо Зевса могутність.
119] Соромно буде за нас і потомкам далеким дізнатись,
120] Що велелюдний такий і хоробрий народ, як ахеї,
121] Марно в цій бився війні, що даремно вони воювали
122] З меншим числом ворогів і не бачили наслідків жданих!
123] Бо якби справді схотіли з троянами разом ахеї,
124] Клятвенну склавши угоду, ряди полічить обопільно

125] І, скільки їх є, осельники Трої усі б позбирались,
126] Ми ж, ахейський народ, на десятки себе розділивши,
127] В кожен взяли б по троянину в чаші вино розливати, —
128] Без виночерпія в нас багато б лишилось десятків.
129] От наскільки, кажу, ахеїв чисельністю більше,
130] Аніж троян, що живуть у цім городі. Спільники ж їхні
131] Із багатьох городів хоробрі мужі списоборці —
132] От хто мене від мети відкидає, й хоч як я бажав би,
133] А Іліон многолюдний, проте, не дає зруйнувати.
134] Дев'ять-бо років великого Зевса уже проминуло,
135] Вже й кораблів деревина гние і линви потліли.
136] Десь по домівках наші дружини і діти маленькі
137] Нас дожидають даремно, а діло, що ми задля нього
138] Раптом сюди прибули, зосталось не зроблене нами.
139] Отже, послушайте всі, і виконуймо те, що скажу я:
140] Швидше до рідного краю тікаймо відціль з кораблями, —
141] Широковуличну Трою ніколи-бо нам не узяти!"

142] Так він сказав, і серця у грудях всієї громади
143] Захвилювались, і в тих, хто рішень не знав попередніх.
144] Рух по зборах пішов, немов в Ікарійському морі
145] Хвиля могутня, коли, із Зевсових хмар налетівши,
146] Східний Евр і Нот полуденний її піднімають,
147] Чи як Зефір, що на ниви злотисті із заходу віє
148] Буйним поривом і хвилею клонить колосся високе, —
149] Так хвилювалися збори народні. З криком страшеним
150] Кинулись всі до своїх кораблів; мов хмара, з-під ніг їх
151] Курява вгору пливла; один одного-бо закликали
152] Швидше займать кораблі і спихати їх в море священне;
153] Чистили спішно рови; до неба здіймалися крики
154] Спраглих по дому; підпори із-під кораблів вибивали.

155] Так би, всупереч долі, ахеї додому вернулись,
156] Коб до Афіни із словом тоді не звернулася Гера:

157] "Горе нам, Зевса-егідодержавця незборена доню!
158] Що це, невже всі аргеї до милого отчого краю
159] Будуть тікати, відціль по хребтові широкого моря,
160] На похвальбу і Пріамові, й іншим троянам лишивши
161] Тут аргів'янку Єлену, що стільки за неї ахеїв
162] В Трої загинуло цій, далеко від отчого краю?"

163] Швидше-бо йди до громади ахеїв мідянозбройних,
164] Кожного мужа своєю ласкавою мовою стримуй,
165] Щоб не спускали на море своїх кораблів крутобоких".

166] Чуючи це, не перечила їй ясноока Афіна,
167] Кинулась миттю з високих вершин олімпійських на землю
168] І опустилася близ кораблів бистрохідних ахейських.
169] Там Одиссея знайшла, що дорівнює мудрістю Зевсу, —
170] Перед своїм кораблем добропалубним мовчки стояв він, —
171] Туга тяжка-бо душу і серце йому охопила.
172] Близько спинилась і мовить йому ясноока Афіна:

173] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одиссею!
174] Що це, невже втечете ви до милого отчого краю,
175] Кинувшись разом усі до своїх кораблів многовеслих,
176] На похвальбу і Пріамові, й іншим троянам лишивши
177] Тут аргів'янку Єлену, що стільки ахеїв за неї
178] В Трої загинуло цій, далеко від отчого краю?
179] Швидше-бо йди до громади ахеїв мідянозбройних,
180] Кожного мужа своєю ласкавою мовою стримуй,
181] Щоб не спускали на море своїх кораблів крутобоких".

182] Мовила так, і голос богині впізнав він одразу,
183] Й кинувся бігти, свій плащ уронивши. Та, слідом ішовши,
184] Плащ той підняв Еврібат, його ітакійський окличник,
185] Сам же, в путі Агамемнона, сина Атрея, зустрівши,
186] Батьківське берло від нього узяв він, повік незотлінне,
187] І до швидких подавсь кораблів міднозбройних ахеїв.

188] Там, владаря по дорозі чи знатного мужа зустрівши,
189] Кожного він зупиняв і стримував слово*м ласкавим:

190] "От божевільний! Не личить тобі полохливо тремтіти!
191] Краще спокійно сиди та й інших людей заспокоюй.
192] Сам-бо із певністю ти не відаєш думки Атріда, —
193] Вас випробовує він, а скоро й скарає ахеїв.
194] Що говорив він у раді — те чути не всім довелось.
195] Чи не впаде його гнів, як кара тяжка на ахеїв?
196] В гніві своєму страшні богорідні бувають державці, —
197] їх-бо достойність од Зевса, і любить їх Зевс-промислитель".

198] А як з народу натрапив кого, хто голос підносить,
199] Берлом його уперщить і гострим нагримає словом:

200] "От божевільний! Ти б тихо сидів та інших би слухав,
201] Кращих за тебе, — ти ж — боягуз, воювать незугарний,
202] Ні на війні, ані в раді на тебе й не числять ніколи.
203] Адже не кожному тут поміж нас панувать, між ахеїв.
204] Блага нема в многовладді, — один хай буде державець.
205] Владар один, що йому хитромудрого Кроноса сином
206] Берло дано і закон, щоб над людом своїм володарив".

207] Владно так правував він у стані. І люд до майдану
208] Від кораблів і наметів знову лавиною ринув
209] З криком таким, наче бурний прибій многошумного моря
210] В скелі над берегом б'є, і хвиля рокоче невпинно.

211] От розмістились нарешті усі й по місцях посідали.
212] Тільки Терсіт горлав ще один, язикатий без міри, —
213] В грудях багато у себе словес він беріг легковажних,
214] Щоб по-пустому і не до пуття нападуть на державців,
215] Тільки б своїми нападками викликать серед аргеїв
216] Сміх. Найпотворніший був він між тих, хто під Трою приходив:
217] Був клишоногий, коліно одне мав кульгаве; горбаті
218] Сходились плечі на грудях вузьких; голова.гостроверха
219] Вгору здіймалась, волоссям ріденьким заледве укрита.
220] Тяжко Ахілла ненавидів він і ще більш Одіссея
221] Й лаяв їх завжди. Тепер же нещадно ганьбить на весь голос
222] Став Агамемнона він богосвітлого. Правда, й ахеї,
223] Вкрай ним обурені, ремствувать серцем уже завзялися,
224] Цей же в словах ще прикріших почав Агамемнона лаять:

225] "Чим невдоволений знову, Атріде, чого ти ще хочеш?
226] Міді вже повно в наметах твоїх, і жінок уже повно,
227] Бранок добірних, що їх тобі першому, вої ахейські,
228] Ми вибирать даємо, захопивши подолане місто.
229] Золота знов тобі треба, щоб хтось із троянців комонних
230] Дав його в викуп за сина, що я чи хто інший з ахеїв
231] Із Іліона привів сюди, путами міцно зв'язавши?
232] Чи полонянки нової, щоб в любощах з нею єднатись,
233] Потай від нас захотів ти? Не личить тобі задля неї,
234] Бувши вождем, біду на синів накликати ахейських!

235] О боягузи нікчемні, ахеянки ви, не ахеї!
236] Тож з кораблями додому вертаймо, його ж залишімо
237] Здобиччю тут, біля Трої, втішатись. Нехай він побачить,
238] Є йому поміч від нас яка-небудь чи, може, немає.
239] От він сьогодні Ахілла, багато чим кращого мужа,
240] Тяжко зневажив, забрав нагороду його самовільно.
241] Жовчі замало в Ахіллових грудях: він надто терплячий.
242] Ти-бо інакше, Атріде, зухвалив би нині востанне".

243] До Агамемнона так, поводитаря люду, лайливо
244] Мовив Терсіт. Та враз Одісей підійшов богосвітлий,
245] Гнівню глянув спідлоба і мовив до нього суворо:

246] "Мелеш, Терсіте, пусте, хоч ти й балакун голосистий!
247] Змовкни й один мені тут не смій нападати на державців.
248] Більшої-бо, як кажу я, потвори нема серед смертних,
249] Скільки з Атрідами їх не прийшло сюди, до Іліона.
250] Отже, облиш язиком про владущих плескати привселюдно,
251] Лайкою їх обкидати, стерегти від них день повороту!
252] Справді ж не знає ніхто, як надалі обернеться діло,
253] В щасті вертатись чи ні сином доведеться ахейським.

254] Ти ж тут сидиш і ганьбиш Агамемнона, сина Атрея,
255] Тим, що герої данайські йому, вожаєві народів,
256] Надто багато дають, і прилюдно знущаєшся з нього.
257] Отже, кажу я тобі, і слова мої збудуться справді:
258] Тільки-но ще я тебе очманілим, як нині, побачу,
259] Хай того дня голови в Одісея на плечах не стане,
260] Хай Телемаховим я вже більше не зватимусь батьком,
261] Як не схоплю я тебе, не зірву з тебе шат оцих любих,
262] Плащ, і хітон твій, і те, що сором тобі прикриває,
263] А самого з плачем до швидких кораблів не відправлю,
264] З зборів прогнавши з ганьбою й побоями тяжко побивши!"
265] Мовлячи так, він берлом по плечах його і по спині
266] Бив, аж той ізігнувся і рясними умився сльозами.
267] Зразу ж рубцями кривавими спина взялась від ударів
268] Берла того золотого. Увесь він аж сів з переляку,
269] Скорчивсь од болю і, дивлячись тупо, втирав собі сльози.
270] Хоч і обурені ним, всі щиро сміялися з нього,
271] І не один говорив, поглядаючи в бік на сусіда:

272] "Гей, хоч безліку доблесних дій Одиссей учиняє,
273] Перший у добрій пораді і в подвигах збройних відважний,
274] Та між аргеїв сьогодні він виявив доблесть найвищу —
275] Тож горлаєві й наклепнику збив він усю велемовність.
276] Серце зухвале вже більше, напевно, його не підбурить
277] Так зневажати державців безличними лайки словами!"

278] Так говорили в юрбі. Одиссей тоді городоборець
279] Встав із берлом в руках. Ясноока з ни" поряд Афіна,
280] Вигляд прибравши окличника, людям звеліла мовчати,
281] Щоб у перших рядах і в останніх синове ахеїв
282] Слово розчути могли і слухну пораду збагнути.
283] Сповнений намірів добрих, озвався він і став говорити:

284] "Сину Атрея, владарю наш, нині готують ахеї
285] Вічну ганьбу тобі перед всіма поколіннями смертних,
286] Слова дотримать не хочуть свого, що дали ще у день той,
287] Як із Аргоса, кіньми багатого, в путь вирушали, —
288] Лиш Іліон подолавши, мурований міцно, вернутись.
289] Нині ж, мов діти малі чи вдовиці жінки, між собою
290] Журяться тільки за тим, щоб швидше додому вернутись.
291] Справді-бо, важко здолати бажання — додому вернутись:
292] Всяк, хто й на місяць лише зостається один без дружини,
293] Тужно на свій корабель поглядає багатояремний,
294] Бурями гнаний зимою по хвилях бурхливого моря,
295] От нам дев'ятий вже рік сповняється коловоротний,
296] Як пробуваємо тут. Отож не корю, що ахеї
297] Тужно сидять при своїх кораблях крутобоких. Та сором
298] Марно тут гаяти час та й додому ні з чим повернутись.
299] Друзі, терпіння, зостаньтесь до часу ще тут, щоб дізнатись,
300] Правда, що нам про майбутнє Калхас віщував, чи неправда.
301] В пам'яті нашій ми це бережемо, і ви тому свідки —
302] Всі, кого Кери іще не взяли, які смерть нам приносять.
303] Вчора, здається, чи то позавчора, в Авліді ахейські
304] Разом зійшлись кораблі на загибель Пріамові й Трої,
305] Ми ж навкруги джерела на жертовниках наших священних
306] В жертву добірні складали безсмертним богам гекатомби
307] Серед платанів гіллястих, де біла вода кришталева.
308] Там нам знамення з'явилось велике — з хребтом збагровілим
309] Змій страхітливий, на світ нам явленими самим олімпійцем,
310] Виповз із-під олтаря і злетів на платанове віття.

311] Горобенята сиділи, малі нетямущі дітки,
312] Високо там, на гіллі, заховані в листі густому,
313] Восьмеро й мати дев'ята, що тих породила дитяток, —
314] Змій їх поглинув усіх, хоч і жалібно так цвірінчали,
315] Мати ж металась навколо, за рідними квилячи дітьми.
316] Вгору злетівши, вхопив за крило він і матінку тужну.
317] А як діток горобиних і матір він з ними поглинув,
318] Скрив із очей його бог, що раніше показував зримо, —
319] Кроноса мудролукавого син обернув його в камінь.
320] Мовчки всі ми стояли, дивуючись з того, що сталося,
321] В час-бо священної жертви це дивне страхіття з'явилось.
322] Зразу ж Калхас боговіщий озвався тоді і промовив:
323] "Що ж це немов оніміли ви, довговолосі ахеї?
324] Нині знамення нам Зевс показав, промислитель великий,
325] Пізніше, із здійсненням пізнім, та слава його не загине.
326] Так же, як цей і діток горобиних поїв, і їх матір,
327] Восьмеро й матір дев'яту, що тих породила дитяток,
328] Стільки ж під Троєю років ми будемо тут воювати,
329] А на десятім зруйнуємо широковуличне місто".
330] Так говорив він тоді, і все це збувається нині.
331] Тож залишаймося тут, в наголінниках мідних ахеї,
332] Поки аж візьмем-таки Пріамове місто велике".

333] Так він сказав, і всі зашуміли аргеї, й навколо
334] Гул кораблів страхітливий відлунював крики ахеїв,
335] Що Одиссея божистого слово так гучно схвалили.
336] Встав і озвався до них тоді Нестор, їздець староденний:

337] "Горе нам, галас ви тут підняли, як малі нетямущі
338] Діти, що їх аніяк военні діла не тривожать.
339] Як же із клятвами, як з договорами нашими буде?
340] Чи не в огонь полетять і задуми наші, і ради,
341] Й чистим вином узливання, і рукостискання на вірність?
342] Ми-бо змагаємось лиш на словах, а засобів інших
343] Винайти все неспроможні, хоч часу чимало вже тут ми.

344] Ги ж, Атріде, у рішеннях, як і раніш, непохитний,
345] Воєначальником будь над аргеями в січах жорстоких.
346] Гі лиш загинуть нехай — один або двоє — з ахеїв,
347] Хто замишлятиме потай — удачі їм в цьому не буде —
348] В Аргос вернутись раніше, ніж будемо знати напевно,

349] Ложна чи ні обітниця егідодержавного Зевса.
350] Цав-бо, кажу вам, підтвердження знак всемогутній Кроніон
351] Саме в той день, коли в кораблях бистрохідних рушали
352] Раті аргейські, троянам готуючи вбивство й загибель:
353] Блиснув перуном праворуч, знамення являючи віще.
354] Тим-то до дому свого хай ніхто не спішить повернутись,
355] Не перебувши раніше з жоною троянця в постелі
356] І за Єлени печаль, і сльози гіркі не помстившись.
357] А як страшенно вже хтось захоче додому вернутись —
358] Чорного хай корабля многовеслого тільки торкнеться —
359] Й перед очима у всіх він смерть і загин собі знайде.
360] Ти ж, володарю, і сам розважай, і іншого слухай:
361] Мабуть, не буде тобою відкинуто те, що скажу я:
362] По племенах і родах поділи, Агамемноне, воїв,
363] Родові рід, а племені плем'я нехай помагає.
364] Тільки-но зробиш ти так, і тобі покоряться ахеї.
365] Знатимеш зразу тоді, хто мужній з вождів і народів,
366] Хто полохливий, адже за своїх воюватиме кожен.
367] Знатимеш також, чи з волі богів не здолав ти ще міста,
368] Чи з недолугості воїв, у ділі військовим невмілих".

369] Відповідаючи, мовив владущий йому Агамемнон:
370] "Знову, старче, у раді синів ти долаєш ахейських!
371] Тільки б, о Зевсе, наш батьку, і ви, Аполлоне й Афіню,
372] Радників десять таких у мене було між ахеїв,
373] Скоро упало б тоді владареве Пріамове місто,
374] Нашими взяте руками й зруйноване нами дощенту.
375] Та лиш нещастя мені шле Кроніон егідодержавний,
376] Кинувши в марні звади мене і в пусті суперечки.
377] Ми-бо за дівчину юну з Ахіллом змагались завзято
378] В гнівних словах, і та сварка з моєї вини почалася.
379] А як помиримось ми із ним коли-небудь, тоді вже
380] Лиха ніщо від троян і на мить не відхилить найменшу.
381] Та пообідайте перше, ніж бій розпочнемо Ареїв.
382] Кожен хай списа нагострить і щит свій хай добре насадить,
383] Кожен вдосталь оброку хай коням завдасть прудконогим,
384] Кожен хай повіз огляне свій з думкою про боездатність,
385] Цілий-бо день змагатися будемо в справі Арея,
386] І відпочинку не буде нам, хоч би й на мить щонайменшу,
387] Поки аж ніч, надійшовши, мужів роз'ярілих розніме.
388] Потом ремінь щита просякнеться, який захищає

389] Воеві груди, й рука від важкості списа зомліє;
390] Потом укриється кінь, гембльований повіз тягнувши.
391] А як угледжу кого, що осторонь бою захоче
392] При кораблях крутобоких лишитись, ніде після того
393] Не заховатись йому від псів і птахів ненаситних".

394] Мову скінчив він, і скрикнули гучно аргеї. Так хвиля,
395] До узбережжя поривами Нота південного гнана,
396] Б'є об скелі стрімчасті. Й нема їм од хвилі спокою
397] В зваді зустрічних вітрів, що відсіль і відтіль налітають.
398] Вставши, усі розійшлись і зникли поміж кораблями, —
399] Дим закуривсь по наметах, невдовзі й обід споживали.
400] Іншому з вічних богів свою кожен тут жертву приносив,
401] Урятувати від смерті благаючи й праці Арея.
402] А надмогутньому Зевсові владар мужів Агамемнон
403] В жертву гладкого бика заколов, п'ятирічного віком,
404] Скликав до себе тоді всеахейських старійшин найкращих —
405] Нестора першим та Ідоменея, володаря Криту,
406] Разом із ними Еантів обох та сина Тідея,
407] Шостим по них — Одісея, що розумом Зевсові рівний.
408] А Менелай, войовник гучномовний, прийшов без запросин,
409] Знав-бо він в серці своєму, чим його брат турбувався.
410] Стали вони круг бика, ячмінного зерна узявши,
411] Й так молитись тоді владущий почав Агамемнон:

412] "Зевсе великий, що в сьайві ефіру живеш, темнохмарний,
413] Сонце хай не заходить, хай темрява землю не криє,
414] Поки я вщент не зруйную Пріамові пишних чертогів,
415] Чорних від диму, і брам не спалю їх вогнем нещадимим,
416] Поки на грудях у Гектора не розірву я хітона
417] Гострою міддю й навкруг не поляжуть у пил головою
418] Товариші його всі й зубами не гризтимуть землю".

419] Так він благав, та молитви його не послухав Кроніон.
420] Жертву священну прийняв і ще збільшив труди неминучі.
421] А як усі помолились і зерном посипали жертву,
422] Шию зігнули, вмить зарубали і шкуру обдерли.
423] Потім, відрізавши стегна, з боків їх жиром обклали,
424] Згорнутим вдвоє, а зверху сирим іще м'ясом накрили
425] І на багатті спалили з сухого, безлистоного хмизу,
426] Збій же увесь тримали на гострих рожнах над Гефестом.

427] Потім, як стегна спалили й жертовної з'їли утроби,
428] Інше все на шматки порубали й, рожнами проткнувши,
429] Смажили вміло й потім з вогню познімали старанно.
430] Всю закінчивши роботу, порозкладали наїдки
431] Й сіли вечеряти, й кожен в вечері тій рівну мав долю.
432] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,
433] Нестор, їздець староденний, з таким до них словом звернувся:

434] "Славний сину Атреїв, владарю мужів Агамемнон,
435] Більше не гаймо часу на розмови і справи надалі
436] Не зволікаймо тієї, що бог на нас покладає.
437] Отже, звели, щоб ахеїв окличники мідянозбройних
438] До кораблів чорнобоких скликали негайно збиратись,
439] Ми ж усі разом тоді по широкому стану ахеїв
440] Пройдемо, щоб розбудить у них швидше палкого Арея".

441] Так він сказав. Тим не знехтував владар мужів Агамемнон.
442] Дзвінкоголосих гукнувши окличників, він ізвелів їм
443] Довговолосих до бою негайно скликати ахеїв.
444] Ці їх скликали, а ті — звідусюди збиралися швидко.
445] Кинулись разом з Атрідом паростки Зевса, державці,
446] Воїв ряди шикувать. Серед них ясноока Афіна
447] Дорогоцінну егіду несла нестаріючу й вічну,
448] Китиць із широго золота сотня із неї звисала,
449] Сплетених гарно, і кожна із них — в гекатомбу ціною.
450] Сяючи блиском егіди, пройшла вона поміж ахеїв,
451] В бій закликаючи їх. І в кожного в серці з'явилась
452] Сила змагатися з ворогом, битися з ним безустанно.
453] Навіть милішим здалося їм раптом усім воювати,
454] Ніж в кораблях глибодонних до рідного краю вертатись.

455] Наче вогонь нищівний, що в безкраїх лісах розгорівся
456] На верховині гірській і далеко та заграва сяє,
457] Так же із лав, що проходили, від світлосяйної міді
458] Сяйво блискуче в повітрі аж неба самого сягало.

459] Мов перелітні зграї крилатих птахів Незліченні,
460] Диких гусей, журавлів чи лебедів ключ довгошиїх
461] В небі асійським, обабіч Каїстрових течій струмистих,
462] Гоняться взад і вперед, на крилах красуючись легких,
463] З криком сідають на землю, і гомоном повняться луки, —

- 464] Від кораблів і наметів своїх племена незліченні
465] Ринули так у долину Скамандру. Аж стугоніла
466] Страшно земля під ногами людей і під кінським копитом.
467] На скамандрійських нарешті спинилося луках квітучих
468] Безліч їх, мов листя і квіти, як час їм надійде.
469] Наче докучливих мух дзиготливих рої незліченні
470] Понад кошарою вперто кружляють в пастушій обійсті
471] В пору весняну, коли молоко напливає в дійниці,
472] Довговолосії так на рівнині роїлись ахеї
473] Проти троян, палаючи прагненням геть їх понищить.
- 474] Як чабани, що кіз розпорошені всюди отари
475] Легко, проте, розрізняють, хоч би й перемішані в полі,
476] Так ахеїв вожді ряд у ряд їх і лаву до лави
477] Розподіляли до бою, й владущий між них Агамемнон.
478] Схожий очима й чолом із Зевсом він був, громовержцем,
- 479] Станом — з Ареєм, грудьми — з державцем морським Посейдоном.
- 480] Наче бугай вирізняється в череді з решти худоби,
481] Дужий бугай, між корів на вигоні зразу помітний, —
482] Саме таким того дня Атріда зробив олімпієць,
483] Вирізнив між багатьох, серед інших героїв одмітив.
- 484] Нині скажіть мені, Музи, жилиці осель на Олімпі,
485] Ви-бо, богині, буваєте скрізь, і все вам відомо,
486] Ми ж лиш чуток дослухаєм, нічого не знаєм напевно —
487] Хто у данаїв вожді і хто у них був владарями?
488] Воїв же ані назвати, ані полічити я не зможу,
489] Хоч би і десять я мав язиків і десять горлянок,
490] Голос би мав неослабний і мідяне серце у грудях.
491] Тільки хіба що ви, Музи, егідодержавного Зевса
492] Доньки, назвали б самі мені всіх, хто діставсь Іліона.
493] Отже, лише корабельних вождів я назву з кораблями.
- 494] П'ятеро мужніх вождів очолили рать беотійську —
495] Аркесілай, Пенелей, Протоенор і Клоній з Леїтом,
496] Йшли з ними ті, що в Гірї жили та Авліді скелястій,
497] В Схені та Сколі, в багатім на пагорби й ліс Етеоні,
498] В Граї, Теспеї, також в Мікалессі широкорівниннім.
499] Ті, що навколо Ілесія й Гарми жили та Ерітри,

500] Що Елеон, Окалею й також Петеон заселяли,
501] Гілу, а ще й Медеон, це гарно збудоване місто,
502] Копи, Евтресу і голубами уславлену Тісбу,
503] Що в Короней жили й Аліарті, травною багатім,
504] Ті, що Глісант заселяли, і ті, що прийшли із Платей,
505] Й що в Гіпофівах жили, у гарно збудованім місті,
506] Та у священнім Онхесті, де вславлений гай Посейдона,
507] Й ті, що з Мідей прийшли й виноградом багатої Арни,
508] Й ті, що в Нісі божистій жили й Антедоні далекім.
509] З ними прийшло п'ятдесят кораблів мореплавних, і в кожному
510] Юних, дужих бійців беотійських сто двадцять сиділо.

511] Тих, що жили в Аспледоні, в Мінейськім жили Орхомені,
512] Вів Аскалаф за собою й Іалмен, синове Арея,
513] В батьківськім Актора домі їх Астіоха родила.
514] Дівчина та соромлива наверх, до своєї світлиці,
515] Вийшла, й могутній Арей перебув там із нею таємно.
516] Тридцять за ними тоді кораблів припливло крутобоких.

517] Схедій з Епістрофом, діти високого духом Іфіта,
518] Сина Навбола, ішли на чолі фокеїв численних,
519] Що Кіпаріс населяють і край Пітона скелястий,
520] Крісу божисту й Давліді, і тих, що живуть в Панопей,
521] В Анеморей, і тих, що оселі їх круг Гіамполя,
522] Тих, що уздовж святої Кефісу-ріки проживають,

523] Тих, що в Лілей живуть, при світлих Кефісу джерелах.
524] Сорок з собою вони кораблів привели чорнобоких.
525] Двоє вождів цих у лави стрункі шикували фокеїв
526] З лівого боку беотян, готуючи військо до бою.

527] Локри мали вождем Ойле'ща, швидкого Еанта,
528] Менший на зріст видававсь він од Телемоніда Еанта,
529] Менший багато, такий невеличкий, в броні полотняній.
530] А на списках перевищив панеллінів він і ахеїв.
531] Вів племена він, що Кінос, Опунт, Калліар заселяли,
532] Бесси пониззя, і Скарфу, й Авгеї долини принадні,
533] Тарфу, і Троній, і Багрія бистрого всі узбережжя.
534] Сорок з собою вони кораблів привели чорнобоких —
535] Локрів, що проти Евбеї священної їхні оселі.

536] Йшли із Евбеї абанти, що запалом дихали дужим,
537] Ті, що з Халкіді й багатої на виноград Гістії,
538] З Керінта, що біля моря, із Дія, високого міста,
539] Із Еретреї і ті, що у Стірі живуть та в Карісті.
540] Всіх за собою їх вів Елефенор, Ареева парость,
541] Син Халкодонта, начальник відважних душею абантів.
542] Бистрі були ті абанти, із косами довгими ззаду,
543] Вої палкі, що ударом списів ясенових жадали
544] Панцирів мідну броню розбивати на грудях ворожих.
545] Сорок з собою вони кораблів привели чорнобоких.
546] Ті, що в Афінах жили, у гарно збудованім місті,
547] В цім Ерехтея могутнього краї, — його-бо Афіна,
548] Зевсова донька, зростила, родила ж земля хлібодайна,
549] В пишному храмі своєму Афіна його оселила, —
550] В коловороті років там усі юнаки афінейські
551] Жертви йому милостивні з биків і овечок приносять.
552] Воєначальником був Менестей у них, син Петеоїв, —
553] Серед людей земнородних ніхто так, як він, не умів ще
554] Коней до бою й мужів щитоносних ряди шикувати.
555] Вмів це лиш Нестор, що був набагато від нього старіший.
556] Він п'ятдесят кораблів із собою привів чорнобоких.

557] Із Саламіна дванадцять прийшло кораблів із Бантом,
558] Там поставив він їх, де афінські стояли фаланги.

559] Ті, що їм Аргос — оселя, й Тірінта, мурована міцно,
560] І Герміона, й Асіна, міста при затоці глибокій,
561] Гавань Ейону, й Трезен, й Епідавр, виноградом славетний,
562] Ті, що в Агіні живуть і в Масеті, і молодь ахейська —
563] Мали вождем Діомеда, що славен був голосом дужим,
564] З ними йшов і Стенел, славетного син Капанея;
565] Був ще третім вождем Евріал у них, муж богорівний,
566] Син Меністея і внук державця старого Талая.
567] Над усіма ж Діомед був, уславлений голосом дужим.

568] Вісім десятків вони кораблів привели чорнобоких.

569] Тих, що в Мікенах жили, у гарно збудованім місті,
570] Що заселяли Корінф і збудовані гарно Клеони,
571] у1088ретіреї долину принадну, і місто Орнею,
572] І Сікіон, що Адраст у ньому колись володарив;

573] Жителів Гіпересії і скель Гоноесси високих,
574] Тих, що в Пелені жили, і тих, що навкруг Егіона
575] І по всьому Егіалу, й широкої близько Геліки, —
576] їх аж на ста кораблях владущий привів Агамемнон,
577] Син Атреїв. Із ним прибуло найчисленніше військо
578] І найдобріше. Сяючи зброї блискучою міддю,
579] Гордо він величавсь, між героями найвидатніший,
580] Саном верховним своїм і числом свого війська найбільшим.

581] Хто в Лакедемоні жив серед гір та глибоких ущелин,
582] В Спарті, у Фарісі та в голубами уславленій Мессі,
583] Хто проживав у Брісеях, осів хто в Авгеях принадних,
584] В Лаї та Гелосі, близько до моря прилеглому місті.
585] Тих, що навколо Етіла й Амікли були їх оселі, —
586] їх Агамемнона брат, Менелай, войовник гучномовний,
587] Вів шістдесят кораблів, їх лави окремо стояли,
588] Сам він у бій їх водив, одважності певен своєї,
589] Духу їм сам додавав войовничого, серцем палав-бо
590] Він за Єлени печаль і сльози гіркії помститись.

591] Ті, що у Пілосі їхні домівки, в Арені принадній,
592] В Трії, при броді Алфейським, у гарно збудованім Епі,
593] В Кіпаріссеї, і ті, що навкруг Амфігени їх житла,
594] Й що Птелеон — їх оселя, і Ге'лос, і Дбріон той, де
595] Музи позбавили співу Таміра-фракійця, коли він
596] Із Ехалії колись від Евріта вертавсь, ехалійця.
597] В співі хваливсь він усіх подолати, коли б навіть Музи
598] Стали виспівувать, Зевса егідодержавного доньки.
599] В гніві наслали на нього вони сліпоту й відібрали
600] Співу божистого дар, і забув він, як грать на кіфарі.
601] А на чолі цього війська був Нестор, їздець староденний.
602] З ним дев'яносто до Трої прийшло кораблів крутобоких.
603] Тих, хто в Аркади жив, під узгір'ям Кіллени високим,
604] Близько могили Епіта, в країні бійців рукопашних,
605] Тих, що в Фенеї жили й Орхомені, на вівці багатім,
606] В Ріпі, Стратії й Еніспі, овіяній всіми вітрами,
607] Тих, що в Тегеї було їх житло, в Мантінеї принадній;
608] Тих, хто в Стімфалі житло мав, і тих, що жили в Паррасії, —
609] Син Анкея очолював їх, володар Агапенор,
610] Вів шістдесят кораблів він. Аркадських багато на кожному
611] Воїв було, в ремеслі войовничім обізнаних добре.

612] Ці кораблі добропалубні владар мужів Агамемнон,

613] Син Атрея, їм дав — через море пливти винно-темне,

614] Дбали не дуже самі-бо вони про діла мореплавні.

615] Ті, що в Бупрасії, й ті, що в Еліді жили божественній,

616] Хто від Гірміни і аж до Мірсіна, найдальшого міста,

617] До Оленійської скелі й Алесія край населяє,

618] Мали чотири вожді над собою, і десять за кожним

619] Бистрих пливло кораблів, де багато містилось епеїв,

620] А на чолі їх були Амфімах і Талпій, синове

621] Перший — Ктеатів, а другий Евритів — Акторові внуки.

622] Третім вождем був могутній Діор, Амарінка потомок.

623] Врешті четвертим був вожаєм Поліксен боговидий,

624] Син владаря Агасфена, що сам від Авгея походив.

625] Хто на Дуліхії жив, на святих островах Ехінадських,

626] В морі широкім далеко розкиданих проти Еліди,

627] Мегес у них за начальника був, до Арея подібний,

628] Син Філея-комонника, любого Зевсу Філея,

629] Що на Дуліхій із гніву на батька колись переїхав.

630] Сорок до Трої із ним прибуло кораблів чорнобоких.

631] Був Одісей вожаєм кефаленян, душею великих,

632] Тих, що жили на Ітаці і Неріті трепетнолистім,

633] Що в Крокілеї жили й Егіліп населяли скелястий,

634] Тих, що оселю свою на Закінті мали й на Самі,

635] Й тих, що прилеглий до цих островів суходіл населяли.

636] Був їх вождем Одісей, умом до Зевса подібний.

637] Разом із ним дванадцять пливло кораблів рудоцоких.

638] Син Адремона Тоант привів етоліян^ собою,

639] Тих, що Плеврон населяли, хто в Олені жив і Пелені,

640] Й тих, що в Халкіді приморській і в горах жили Калідонських.

641] Тож не було вже синів одважного духом Ойнея,

642] Вмер-бо й сам він уже, й Мелеагр не живе русокудрий.

643] Отже, по всій Етолії Тоантові влада припала.

644] Сорок до Трої із ним прибуло кораблів чорнобоких.

645] Ідоменей, списоборець славетний, вождем був у критян,

646] Тих, що у Кносі жили і обведеній муром Гортіні,

647] В Лікті, Мілеті й Лікасті, що скель білиною сріблиться,
648] В Рітії й Фесті, великих містах, населених густо,
649] Й інших усіх, що мали на Криті стограднім оселю.
650] Ідоменей, уславлений списник, вождем був над ними
651] Та Меріон, на вбивцю мужів Еніалія схожий.
652] Вісімдесят вони вдвох привели кораблів чорнобоких.

653] А Тлеподем, син Геракла, могутній, на зріст величавий,
654] З Родоса дев'ять привів кораблів гордовитих родосян, —
655] Родос вони населяли, на три розділившись коліна —
656] Лінд, Іеліс і Камір, що скель білиною сріблиться.
657] Тож Тлеподем, списоборець славетний, мав провід над ними, —

658] Силі Гераклові був він народжений від Астіохи,
659] Що із Ефіри вивів її, з-над ріки Селеонта,
660] В Зевсових юних годованців міст одібравши багато.
661] Цей Тлеподем, у тривкому Геракловім вирісши домі,
662] Сивого старця Лікімнія вбив, Арееву парость,
663] Хоч той отцеві його доводивсь по матері дядьком.
664] Вмить кораблі спорядивши й супутців зібравши чимало,
665] Морем він з рідного краю утік, уникаючи помсти
666] Сили Геракла, що в інших зросла синах його й внуках.
667] Лиха зазнавши багато, він врешті на Родос —приїхав.
668] Там поселились вони трьома племенами й зазнали
669] Ласки від Зевса, який над богами й людьми владарює.
670] Тож надзвичайним багатством їх щедро обсипав Кроніон.

671] Вслід за Ніреем із Сіми пливло трое суден однаких,
672] Вслід за Ніреем, сином Аглаї й державця Харопа,
673] Вслід за Ніреем, що серед данаїв, до Трої прибулих,
674] Найкрасивіший за всіх по Пелідові був бездоганнім.
675] Він слабосилий, проте, і народу привів небагато.

676] Тих же, що Нісір, і Крапат, і Кас острівці населяли,
677] Кос, Евріпілове місто, і всі острови Каліднійські,
678] Тих за собою вели Фідіпп і Антіф — полководці,
679] Двоє синів Фессала-вождя, що був сином Геракла.
680] Тридцять за ними рядами пливло кораблів крутобоких.
681] Далі йшли ті, що вітчизною їх пеласгічний був Аргос,
682] Ті, що Алопу і Алое, і ті, що Трехін населяли,
683] Фтію і землю Еллади, жінками прекрасними славу.

684] їх імена — мірмідоняни, елліни й з ними ахеї.
685] їх п'ятдесят кораблів з Ахіллом прийшло прудконогим.
686] Не про бурхливу, проте, вони в час той війну помишляли,
687] Бо ж не було кому їхні до бою провадити лави.
688] Між кораблів богосвітлий лежав Ахілл прудконогий,
689] Гнівом палаючи за Брісеїду струнку й пишнокосу,
690] Бранку, що вивів її по трудах бойових із Лернеса,
691] Весь зруйнувавши Лернес і стіни розбивши фіванські.
692] Там же Мінета й Епістрофа він подолав, списоборців,
693] Юних державця Евена синів, Селепа онуків.
694] В горі за нею лежав він, та мав підвестись незабаром.

695] Тих, що Філаку і Пірас, уквітчаний весь, населяли,
696] Любу Деметри ділянку, і матір овець Ітонею,
697] Морем омийтий Антрон, Птелеон на травистому ложі, —
698] Протесілай над ними велителем був войовничий,
699] Поки він жив, — тепер його чорна земля укривала.
700] З горя подряпавши лиця, дружина його залишилась
701] В недобудованім домі. Упав він, дарданцем убитий,
702] Щойно з свого корабля зіскочив найпершим з ахеїв.

703] Не залишились вони без вождя, та за ним жалкували.
704] Лави їх зразу ж очолив Подарк, Арєєва парость,
705] Син Філакіда Іфікла, що множив отари овечі.
706] Протесілая, великого духом, він брат однокровний,
707] Віком молодший. Протесілай-бо, герой войовничий,
708] Старший був, дужчий за нього. І хоч без вождя не лишились,
709] Вої за ним жалкували, бо доблестю він визначався.
710] Сорок до Трої із ним прибуло кораблів чорнобоких.

711] Ті, що жили поблизу Бебе'ідського озера в Ферах,
712] Бебу, й Глафіри, й Яолк населяли, збудований гарно,
713] Ті кораблів одинадцять вели на чолі із Евмелом,
714] Сином Адмета улюбленим, — Пелія донька найкраща,
715] Юна Алкеста його породила, з жінок богосвітла.

716] Тих, що в Метоні жили, і хто населяв Тавмакію,
717] Хто Мелібею й скелястий мав Олізон за оселю,
718] Вів Філоктет, славетний із лука стрілець, за собою
719] Сім кораблів. На кожному з них п'ять десятків сиділо
720] Дужих гребців, що добре із лука уміли стріляти.

721] Тільки лежав він у муках жорстоких на острові дальнім,
722] Лемні священному, там, де його залишили ахеї,
723] В болях від рани, що згубна йому заподіяла гідра.
724] Стогнуци, там він лежав. Але довелося аргеям
725] Про Філоктета близ кораблів незабаром згадати.
726] Не залишились вони без вождя, та за ним жалкували.
727] Медон очолив їх лави, Ойлеїв син позашлюбний,
728] Рена його породила Ойлееві-городоборфо.

729] В тих, що оселя їх — Трікка й Ітома на скелях кремнистих,
730] Хто населяв Ехалію, Евріта ехальського місто,
731] Воєначальників двоє було — Асклепія діти,
732] Славні людей лікарі, Подалірій удвох з Махаоном.
733] Тридцять за ними рядами пливло кораблів крутобоких.

734] Тих, хто в Орменії жив та близько джерел Гіпереї,
735] Тих, що житло їх Астерій та білі Тітана вершини,
736] їх Евріпіл провадив, Евемона син світлосяйний.
737] Сорок до Трої із ним прибуло кораблів чорнобоких.

738] В тих, що в Аргіссі жили і що населяли Гіртону,
739] Орту, Елону і з білого каменю весь Олооссон,
740] Воєначальником був Поліпет, войовник безутомний,
741] Син Пірітоя, що сам народивсь од безсмертного Зевса, —
742] Від Пірітоя його зачала Гіпподамія славна
743] В день, коли саме потвор покарав він, оброслих волоссям, —
744] Вигнав їх геть з Пеліона і гнав до країни етіків.
745] Був він вождем не один — Леонтей з ним, Ареева парость,
746] Син Корона, відважного духом, нащадок Кенея.
747] Сорок із ними також прибуло кораблів чорнобоких.

748] Вів двадцять два кораблі Гуней за собою із Кіфа.
749] З ним еніе'няни йшли, і переби, вояки невтомні,
750] Й ті, хто оселі навкруг непогідної ставить Додони,
751] Й ті, хто ріллею піклується над Тігаресієм звабним,
752] Що до Пенея свою струменисту доносить вологу,
753] Та не зливає з Пенеєм її в срібнопінному вирі,
754] Тільки поверх його котиться плавно, немовби олива,
755] Стікс, жахливої клятви ріка, ті зволожує води.

756] Протой, син Генфредона, очолював військо магнетів,

757] Що при Пеней і при Пеліоні трепетнолистім
758] Мали житло. У них за начальника Протой був бистрий.
759] Сорок до Трої із ним прибуло кораблів чорнобоких.
760] Ось хто вождями вважались і провід вели у данаїв.
761] Хто ж найславетніший був поміж ними, скажи мені, Музо,
762] Сам чи кіньми, із тих, що пішли за Атрідами слідом?

763] Коней найкращих Феретів онук викохував здавна,
764] Юний Евмел їх і гнав, наче птахів, — легких, бистроногих,
765] Мастю однаких, однолітків, зростом і постаттю рівних.
766] На піерійських лугах зростив Аполлон срібнолукий
767] Тих кобилиць, що пострах Ареїв разносять обидві.
768] Найвидатніший з мужів був Еант, Теламонів нащадок,
769] Поки гнівився Ахілл; та дужчий і він був, і коні
770] Ті, що носили в боях бездоганного сина Пелея.
771] Він же близ крутобоких своїх кораблів мореплавних
772] Досі лежав, палаючи на Агамемнона гнівом,
773] Люду керманича. Вої ж його на морським узбережжі
774] Бавились дисків метанням і гострих списів та стріляли
775] З луків своїх. Поблизу колісниць їхні коні тим часом
776] Паслися на конюшині й петрушку низинну жували.
777] Збруя державців усяка, накрита старанно, лежала
778] В їхніх наметах. Самі ж, войовничого прагнучи мати
779] Війську вождя, по стану тинялись, від бою далеко.

780] Рушила рать, і поле немовби вогнем запалало.
781] Вся застогнала земля, мов од гніву метателя грому
782] Зевса, коли він перунами вкруг Тіфоея шмагає
783] Землю в Арімах, де, кажуть, зробив Тіфоей собі ложе.
784] Стогоном тяжко так стугоніла земля під ногами
785] Воїв, що йшли. Проходили швидко вони по рівнині.

786] Вісниця бистра, з гіркою тоді вітронога Іріда
787] Вістю прийшла до троян від Зевса-егідодержавця.
788] Радили раду тим часом вони на подвір'ї в Пріама,
789] Разом зібралися всі — молоді із мужами старими.
790] Ставши близько, озвалась до них вітронога Іріда,
791] Голос Політа, сина Пріама, прибравши, — у час той
792] Стражем троян вартовим, на прудкі покладаючись ноги,

793] Він на високій могилі сидів Есіета старого

794] І чатував, коли з кораблів своїх рушать ахеї.

795] Вигляд прибравши його, промовила бистра Іріда:

796] "Завжди, о старче, любі тобі непотрібні розмови,

797] Наче за мирного часу. А нині ж війна безугавна!

798] В битвах жорстоких бувати немало мені довелося,

799] Війська ж такого численного й грізного я ще не бачив,

800] їх наче листя в лісах, мов піску на морським узбережжі,

801] Йдуть по рівнині вони воювать проти нашого міста.

802] Ректоре, ти особливо послухай, що діяти маєш.

803] Спільників є в нас багато в Пріамовім місті великім,

804] Мови ж у різноплеменних загонів, тут зібраних, різні.

805] Хай же очолює кожен людей, над якими владар він,

806] Співгромадян хай у лави шикуює й до бою виводить".

807] Так вона мовила, й Гектор пізнав, що то голос богині.

808] Збори він враз розпустив, і всі кинулись миттю до зброї.

809] Брами порозчиняли, з них ринули воїв загони

810] Піші й комонні. Гомін усюди лунав безугавний.

811] Є на розлогій рівнині, якраз перед Троєю-містом,

812] Пагорб високий, що легко його обійти звідусюди.

813] Люди усі Батієюю пагорб отой називають,

814] А невмирущі боги — надгроб'ям Міріни стрімкої.

815] Там шикувались у лави трояни й союзники їхні.

816] Вождь у троян — великий був Гектор шоломосяйний,

817] Син Пріама. Найкращі з усіх, найчисленніші в нього

818] Збройні загони були, до бою на списках готові.

819] Вів за собою дарданів Еней, син Анхіза могутній,

820] Що від Анхіза колись породила його Афродіта,

821] Ложем на ідських вершинах богиня із смертним з'єднавшись.

822] Був він вождем не один, з ним ішли Архелок з Акамантом,

823] Двоє синів Антенора, досвідчені в справах військових,

824] Тих, що у Зелії їхнє житло, під обніжжями Іди,

825] Люд заможний, що чорну пили Есепову воду,

826] Плем'я троянське очолював син Лікаона блискучий,

827] Пандар, що сам Аполлон дарував йому лук скорострільний.

828] В тих, хто оселею мав Адрестею, й країну Апеську,

829] І Пігією, й Терей-гори верховини високі,
830] В них на чолі був Адрест і Амфій в броні полотняній,
831] Двоє синів Меропа з Перкоти, що знався відмінно
832] На віщуванні, отже, синам на війну мужозгубну
833] Заборонив він їти. Вони ж не послухали слова
834] Віщого, — видно, вели вже їх Кери до чорної смерті.

835] Хто біля Практія жив, селився навколо Перкоти,
836] В Абіді, в Сесті житло мав або в богосвітлій Арісбі,
837] В тих Пракід був начальником. Асій, мужів повелитель,

838] Асій, Гіртаків син, що великі, вогнистої масті
839] Коні з Арісби примчали його, з берегів Селеента.
840] Йшов Гіппотой на чолі пеласгів, племен списоборних,
841] Тих, що оселею мають широкоскибу Ларісу,
842] Разом їх вів з Гіппотоем Пілей, Ареєва парость,
843] Лета обоє сини, Тевтаміда, пеласгів державця.

844] Йшли Акамонт і хоробрий Пірой на чолі у фракіян,
845] Що Геллеспонт швидкоплинний у них береги омиває.

846] Був вождем у кіконів, списами озброєних, Евфем,
847] Син Кеада Трезена, годованця Зевса самогр.

848] Вів за собою Пірехм криволуких пеонян загони
849] Здалеку, із Амідона, де Аксій широкий струмує,
850] Аксій, що поїть найкращою в світі водою.

851] В бій пафлагонян вело Пілеменове серце кошлате,
852] З краю енетів прибулих, де мулів є диких багато,
853] Й тих, що оселі свої у Сесамі й Кіторі мали,
854] При берегах партенійських в домах проживали чудових,
855] На Еріфінських вершинах, у Кромні жили й Егіалі.
856] Йшли на чолі алізонів вождями Одій та Епістроф,
857] З дальнього краю, з Аліби, де срібла родовища гойні.
858] Місян — Хромій і Енном очолював, птаховіщатель,
859] Та від загибелі чорної не вберегли його птахи —
860] Смерть він прийняв від руки прудкононого сина Еака
861] В хвилях ріки, де й інших троян потопив той багато.

862] Військо фрїгіян богоподібний Асканій і Форкіс

- 863] Із Асканії проводили, збройного подвигу спрагли.
864] Антіф і Местл меоніян загони вели за собою, —
865] Німфа Гігейського озера і Талемена синове, —
866] Вдвох меоніян вели вони тих, що під Тмолем родились.
867] Наст на чолі був у карів, що мовою грубою мовлять,
868] Тих, що в Мілеті живуть, живуть і на Фтірі, горі тій лісистій,
869] На узбережжях Меандру, на прикрих узгір'ях Мікали.
870] Йшов на чолі у них Наст із братом своїм Амфімахом,
871] Наст з Амфімахом, обидва Німіона світлі синове.
872] В золото вбраний, як дівчина, йшов Амфімах воювати,
873] От нерозумний! Воно ж не спасло від загибелі злої —
874] Смерть він прийняв від руки прудконогого сина Еака
875] В хвилях ріки — й забрав усе злото Ахілл войовничий.
- 876] Військо лікіян вели Сарпедон і Главк бездоганний
877] З дальнього краю, з Лікії, де Ксантові хвилі вирують.

ПІСНЯ ТРЕТЯ

КЛЯТВИ. ОГЛЯД ВІЙСЬКА З МУРІВ.

ДВОБІЙ АЛЕКСАНДРА І МЕНЕЛАЯ

- 1] От як скінчили вожді загони свої шикувати,
  - 2] Ринули з криком і гуком трояни вперед, наче птиці, —
  - 3] З криком таким журавлині ключі у високому небі
  - 4] В вирій тікають від злої зими і дощів безнастанних,
  - 5] До Океану-ріки із криком таким відлітають,
  - 6] Смерть і загибель мужам несучи, низькорослим пігмеям, —
  - 7] Напад на них вони лютий вчиняють у млі світанковій.
-
- 8] Мовчки, незламною дишучи силою, вийшли ахеї,
  - 9] Кожен готовий в душі один одному поміч подати.
  - 10] Як над гірськими вершинами Нот розливає тумани,
  - 11] Для пастухів — немилі, для злодія ж — кращі від ночі, —
  - 12] Видно не далі в тій млі, ніж падає кинутий камінь, —
  - 13] Так під ногами у воїв, що йшли, підіймалися хмари
  - 14] Куряви, швидко-бо всі по рівнині вони виступали.
-
- 15] А як, одні проти одних прямуючи, близько зійшлися,
  - 16] Вийшов з троянського війська вперед Александр боговидий,
  - 17] Вбраний у барсову шкуру і з луком кривим за плечима,
  - 18] Й гострим мечем. У руках тримав два списи мідногострі

19] І, потрясаючи ними, усіх викликав він аргеїв
20] Найхоробріших — поміряти сили в страшному двобої.

21] Щойно побачив його Менелай, Ареєві любий,
22] Як перед військом великими кроками той виступає,
23] Радість відчув, мов лев зголоднілий, що здобич натрапив,
24] Дику на скелях козу чи рогатого оленя раптом
25] Вгледівши. Жадібно здобич зубами він рве, хоч навколо
26] Вже його пси прудконогі та юні ловці оточили.
27] Радість так само відчув Менелай, з боговидим Парісом
28] Близько зустрівшись: за кривду жадав він йому відплатити.

29] В повнім озброєнні він з колісниці на землю зіскочив.

30] Щойно побачив ізблизька його Александр боговидий
31] Перед рядами, серце у грудях йому затремтіло,
32] В шерехи воїв своїх одступив він, тікаючи смерті;
33] Наче в ущелинах гір подорожній, дракона зустрівши,
34] Враз усім тілом тремтить, і вбік відскакує швидко,
35] І утікає чим дужче, і лиця йому полотніють, —
36] В страхові так затремтів перед сином Атрея й сховався
37] В лави стрункі гордовитих троян Александр боговидий.

38] Бачив те Гектор і став словами ганьби докоряти:
39] "Горе-Паріс, женолюбче, хоробрий лиш з вигляду звабник!
40] Краще б ти зовсім на світ не родивсь чи безшлюбний загинув!
41] Як би хотів я того, та й для тебе це краще, ніж нині
42] Перед всіма такого безчестя й неслави зазнати!
43] Чуєш, як з тебе регочуться довговолосі ахеї,
44] Що первоборцем хоробрим вважали тебе, на твій красний
45] Дивлячись вигляд, у тебе ж ні сили в душі, ні відваги!
46] Й як ти насмілювався, бувши таким, в кораблях мореплавних,
47] Товаришів назбиравши надійних, пливти через море,
48] До чужоземців пройти і зухвало із дальнього краю
49] Викрасти жінку прекрасну, невістку мужів списоборних,
50] Батькові твому на горе, і місту, й народові всьому,
51] Та ворогам лиш на радість, для себе ж самого — на сором!
52] Чом же Ареєві любого ти не пождав Менелая?
53] Знав би, в якого ти мужа дружину відняв пишноцвітну!
54] Не помогли б ні кіфара тобі, ні дари Афродіти,
55] Кучері й врода, якби ти у куряві мертвий валявся.

56] Та боязкі ті трояни занадто, а то вже давно б ти

57] Був у каміннім хітоні за лихо, яке заподіяв".

58] Відповідаючи, мовив йому Александр боговидий:

59] "Гекторе, лаєш мене недарма, справедливо ти лаєш.

60] Завжди-бо серце твоє непохитне, немовби сокира,

61] Що в деревину впинається й розмах посилює в теслі,

62] Як корабельного бруса майстерно і вправно він теше.

63] Так же і в грудях у тебе тверде й безтрепетне серце.

64] Тільки дарів чарівних золотої не гань Афродіти.

65] Славних дарів божественних не гоже-бо людям зрікатись —

66] Тільки боги їх дають, сам ніхто їх одержать не може.

67] А як бажаєш тепер, щоб бій розпочав я й змагався,

68] Хай посідають на землю трояни усі і ахеї,

69] Вийду тоді я вперед з Менелаєм, Ареєві любим,

70] Битися з ним за Єлену й скарби, що взяв я із нею.

71] Хто переможе й себе у двобої проявить сильнішим,

72] Жінку з скарбами її хай веде за собою додому.

73] Ви ж, договір про дружбу засвідчивши в клятвах священних,

74] В широкоскибій Трої живіть, а ті вернуться в Аргос,

75] Кіньми багатий, в Ахею, жінками вродливими славу".

76] Так він сказав. Слова його з радістю вислухав Гектор,

77] Вийшов вперед із лав він троянських і лави їх стримав —

78] Спис ухопив посередині, й стали вони нерухомо.

79] Довговолосі ж, із гнутих націлившись луків, ахеї

80] Стріли метать почали і кидати в нього камінням.

81] Голосно крикнув тоді володар мужів Агамемнон:

82] "Стійте, аргеї, заждіть, не стріляйте, синове ахеїв!

83] Слово нам хоче промовити Гектор шоломосяйний".

84] Так він сказав, і враз зупинили свій запал трояни

85] Й мовчки стояли. До ратей обох тоді Гектор промовив:

86] "Слухайте, Трої сини й в наголінниках мідних ахеї,

87] Що говорив Александр, від якого вся звада між нами.

88] Він закликає троян, а з ними так само й ахеїв

89] Пишну з плечей своїх зброю на землю зложить многоплідну,

90] Сам же він вийде вперед з Менелаєм, Ареєві любим,

91] Битися з ним за Єлену й скарби, що взяв він із нею.
92] Хто переможе й себе у двобої проявить сильнішим,
93] Жінку з скарбами її хай веде за собою додому.
94] Ми ж договір про дружбу засвідчимо в клятвах священних".

95] Так він сказав. Всі навколо стояли в мовчанні глибокім.
96] Врешті озвався із словом до них Менелай гучномовний:

97] "Слухайте ж ви і мене. Найтяжчим-бо пройняте болем
98] Серце моє. І сам-бо я мислю — вже час розійтися
99] Мирно аргеям з троянами. Досить вже лиха зазнали
100] Через цю зваду мою і призвідця її Александра.
101] Той з нас обох, кому долею суджена смерть і загибель,
102] Хай умирає. Інші ж із миром усі розійдіться.
103] Та приведіть сюди чорне ягня і білу ягницю —
104] Сонцю й Землі. Для Зевса ми інше іще приведемо.
105] Силу Пріамову теж приведіть, щоб клятви завірив
106] Сам він, бо високодумні синове його й віроломні, —
107] Зевсових клятв щоб ніхто не посмів би зухвало порушить.
108] Наче той вітер, витають молодших людей міркування.
109] Стане ж до справи старіший, то пильно вперед і назад він
110] Гляне, — так, щоби вийшло обом сторонам якнайкраще".

111] Так він промовив. І радість троян охопила й ахеїв:
112] Блисла надія тоді, що війна осоружна скінчиться.
113] Скочили всі з колісниць, поставили коней рядами,
114] Зброю із себе зняли й на землю одні проти одних
115] Склали близенько — два війська лиш смужка мала розділяла.
116] Гектор окличників двох до міста послав невідкладно
117] Пару ягнят привести і Пріама старого покликать.
118] А одночасно й Талтібія вирядив вождь Агамемнон

119] До кораблів крутобоких негайно іти і пригнати
120] Звідти ягня, і не смів Агамемнона він не послухать.

121] Звістку білораменній Єлені Іріда приносить,
122] Вигляд зовиці прибравши, дружини Антеноріда, —
123] Син-бо Антенора, Гелікаон-володар, за дружину
124] Мав Лаодіку, на вроду з Пріамових дочок найкращу.
125] В домі застали Єлену — та ткала великий, подвійний
126] Плащ пурпуровий, на нім бойові гаптувала змагання

127] Поміж троян конеборних і міднохітонних ахеїв,
128] Що від Ареєвих рук перетерпіли стільки за-неї.
129] Близько спинившись, їй мовила так прудконога Іріда:

130] "Вийди-но, люба красуне, поглянь, яке діється диво
131] Поміж троян конеборних і міднохітонних ахеїв!
132] Вів на рівнину одних проти одних Арей многослізний
133] Воїв отих, войовничого сповнених, згубного шалу,
134] Й от вони мовчки стоять, війна поміж них припинилась,
135] Сперлись усі на щити, списи повтикали у землю.
136] Тільки один Александр з Менелаєм, Ареєві любим,
137] Вдвох на великих списах змагатися будуть за тебе.
138] Хто переможе, тому ти дружиною любовою станеш".
139] Мовивши це, богиня солодке бажання збудила
140] В неї до першого мужа, і міста, й батьків її милих.
141] Швидко вона, срібно-біле напнувши тонке покривало,
142] Вийшла з світлиці своєї, рясні проливаючи сльози,
143] І не сама: з нею разом зійшли дві служниці додолу,
144] Етра, Піттеєва донька, й Клімена услід велеока.
145] От незабаром вони до Скейської брами добігли,

146] В вежі над брамою там з Пріамом, Пантоєм, Тіметом,
147] Лампом, і Клітієм, та Гікетаоном, віттю Арея,
148] Ще й Укалегон удвох із Антенором, мудрі обидва, —
149] Люду старійшини всі над брамою в вежі сиділи,
150] Надто старі, щоб іти воювати, але — красномовці,
151] Вславлені скрізь, неначе цикади, що в лісі зеленім,
152] Сидячи в вітті дерев, виспівують солодкозвучно.
153] Так і троянські вожді на вежі сиділи високій.
154] Щойно уздріли Єлену вони, що доходила вежі,
155] Стиха між себе крилаті слова почали промовляти:
156] "Ані троян неможливо, ні мідноголінних ахеїв
157] Ганить, що злигоднів безмір за жінку таку вони терплять.
158] Страшно обличчям своїм на богинь вона схожа безсмертних.
159] Та хоч яка вона є, кораблем хай додому вертає,
160] Тільки б надалі нещастя не лишала ні нам, ні потомкам".
161] Так говорили, Пріам же до себе Єлену покликав:
162] "Люба дитино, підходь-но сюди і сідай біля мене.
163] Першого мужа побачиш, і родичів близьких, і друзів.

164] Передо мною не винна ти, винні лиш вічні богове, —

165] То лиш вони повели на війну многослізну ахеїв.
166] Ти ж назови мені тут ім'я того велетня мужа,
167] Що за ахейнин то, високий такий і могутній?
168] Є між ахеями зростом і постаттю й вищі за нього,
169] Але такого прекрасного й гідного виглядом мужа
170] Очі мої ще не бачили. Тож на державця він схожий".

171] В відповідь мовить Єлена йому, між жінок богосвітла:
172] "Свекоре любий, я страх і пошану до тебе вчуваю.
173] Краще б лиха мене смерть обняла того дня, коли з сином
174] Я від'їжджала твоїм, світлицю лишаючи шлюбну,
175] Донечку милу, й родину мою, і улюблених подруг.
176] Але не сталося так, отим-то й слізьми умліваю.
177] Зараз тобі відповім, що хочеш ти знати й питаєш.
178] Перед тобою — широковладний Атрід Агамемнон,
179] Славний державець, до того іще й списоборець могутній.
180] Дівер він був мені, сучці безстидній! Якби ж то ним був він!"

181] Так говорила, і старець, із нього дивуючись, мовив:
182] "Благословенний богами Атріде, від роду щасливий!
183] Скільки у владі твоїй синів пробував ахейських!
184] Був я в Фрігії колись, виноградними лозами славній,
185] Бачив я там бистрокінних фрігіян загани численні,
186] Військо Отрея й полки богорівного бачив Мігдона.
187] Вздовж узбережжя Сангарія їхній стояв тоді табір.
188] Був же тоді поміж ними і я як їхній союзник
189] В день той, коли амазонки з'явилися муйоподібні.
190] Стільки їх все ж не було, скільки тут бистрооких ахеїв".

191] Другим тоді Одиссея уздрівши, спитав її старець:
192] "Люба дитино, тепер і про цього скажи мені — хто він?
193] Хоч головою він нижчий таки, ніж Атрід Агамемнон,
194] А як поглянути — ширший від нього грудьми і плечима.
195] Зброю свою бойову на землю він склав многоплідну,
196] Сам же, немов той овен, він шереди війська обходить.
197] Справді-бо він таки на барана густорунного схожий,
198] Що крізь отару проходить численних овець срібнововних".

199] В відповідь мовить йому народжена Зевсом Єлена:
200] "Муж цей — Лаерта старого то син, Одиссей велемудрий.
201] Він між народом Ітаки, скелястого острова, виріс,

202] В хитрощах знається всяких і тямить в порадах розумних".

203] Мудрий Антенор з таким тоді словом до неї звернувся:

204] "Чистая правда усе, що зараз ти мовила, жінко,

205] Бо задля тебе колись посланцем Одиссей богосвітлий

206] Вже приїздив був сюди з Менеласом, Арееві любим.

207] В домі своєму приймав я обох, частував їх гостинно:

208] Запамятав я і постаті їхні, й поради розумні,

209] Як на нараду троян обое приходили разом,

210] Стоячи, пліч шириною з-між них Менелай вирізнявся,

211] Сидячи поряд із ним, Одиссей здавався ставнішим.

212] А починали на зборах слова вони й задуми ткати,

213] То Менелай говорив хоч виразно, але швидкомовно

214] Й коротко дуже — не був говіркий, балакун многослівний,

215] Стисло умів промовляти, хоч віком він був і молодший,

216] А як підводився з місця свого Одиссей велемудрий —

217] Довго мовчки стояв, утупивши очі у землю,

218] Берла ні взад, ні вперед не хилив у своїй-він правиці,

219] А непохитно тримав, немовби до того незвиклий.

220] Скажеш ти — чимсь роздратований він чи якийсь навіжений.

221] Тільки як видобув він із грудей своїх голос могутній —

222] Мова його гомоніла, як та снігова хуртовина,

223] Й годі із смертних комусь тоді з Одисеем змагатись.

224] Не дивувались і ми вже, який він був доти на вигляд".

225] Третім Еанта побачивши, знову спитав її старець:

226] "Хто ж бо ахеянин цей, величавий такий і могутній?

227] Всіх перевищив аргеїв він зростом і пліч шириною".

228] Мовить йому довгошатна Елена, з жінок богосвітла:

229] "Велетень цей — то Еант, оплот і опора ахеїв.

230] З другого боку, як бог, стоїть серед воїнів критських

231] Ідоменей, кругом його критські вожді оточили.

232] Часто його Менелай пригощав, Арееві любий,

233] В нашому домі, коли приїздив він із острова Криту.

234] Бачу я й інших там нині усіх бистрооких ахеїв —

235] Легко пізнала б я кожного й навіть на ймення назвала б.

236] Воєначальників двох лиш не можу знайти я між ними —

237] Кастора, коней впокірника, й п'ястю бійця Полідевка,

238] Рідних братів моїх: мати моя їх обох породила.

239] Чи з Лакедемона любого з військом вони й не рушали,

240] Чи й доплили аж сюди на своїх кораблях мореплавних,
241] Га не бажають до бою із іншими разом ставати,
242] Глуму й зневаг боячись, що на долю мені випадають".

243] Мовила так, але їх узяла вже земля життєдайна
244] У Лакедемоні, там, де мила була їх отчизна.

245] В час той окличники в жертву богам несли через місто
246] Пару ягнят і плід польовий, що серця звеселяє,
247] Вина в козиних міхах. Ідей же, окличник, кратеру
248] Ніс у руках осяйну і келихи золотоплавні.
249] Так, підійшовши до старця Пріама, його умовляв він:

250] "Встань, Лаомедонтіаде, зовуть тебе кращії люди
251] З-поміж троян конеборних і міднохитонних ахеїв
252] Вийти до них на рівнину засвідчити клятви священні.
253] Твій-бо син Александр з Менелаєм, Ареєві любим,

254] З довгими стануть списами за жінку двобоєм змагатись.
255] Хто переможе, той жінку і всі її скарби здобуде.
256] Ми, договір про дружбу засвідчивши в клятвах священних,
257] В широкоскибій житимем Трої, ті вернуться в Аргос,
258] Кіньми багатий, в Ахею, жінками вродливими славну".

259] Так він сказав, і жахнувся Пріам староденний, і коней
260] Бистрих велів запрягать. За хвилину був повіз готовий.
261] Вийшов старець на нього і взявсь за натягнуті віжки.
262] Поряд Антенор із ним на прегарній стояв колісниці.
263] Коней крізь Скейські ворота вони на рівнину погнали.

264] Скоро туди прибули, де трояни й ахеї стояли,
265] Із колісниці своєї на землю зійшли многоплідну
266] І посередині разом пішли між троян і ахеїв.
267] З місця тоді підвелися володар мужів Агамемнон
268] І Одіссей велемудрий. Окличники славні жертвних
269] Тут же овець привели, і вина у блискучій кратері
270] їм намішали, і воду зливали державцям на руки.
271] Син же Атрея рукою свій витягнув ніж, що звичайно
272] В нього при боці висів біля піхов меча величезних,
273] Вовну відрізав з голів у ягнят, і окличники зараз
274] Пороздавали її троянським вождям і ахейським.

275] Руки здіймаючи, голосно став Агамемнон молитись:

276] "Зевсе, наш батьку, володарю Іди, преславний, великий!

277] Сонце, що бачиш усе з високості, все чуєш на світі,

278] Ріки, й земля, і ви, що в підземних оселях нещадно

279] Мертвих караєте всіх, хто зламав за жита свою клятву,

280] Свідками будьте ви нам, охоронцями клятві священній!

281] Як у двобої отут уб'є Александр Менелая,

282] Хай залишає Елену собі з дорогими скарбами,

283] Ми ж попливемо назад на своїх кораблях мореплавних.

284] Але якщо Александра уб'є Менелай русокудрий,

285] Хай нам трояни Елену назад із скарбами повернуть,

286] Повністю хай і пеню, як належить, аргеям заплатять,

287] Так, щоб пам'ять про це й для майбутніх потомків лишилась.

288] А як платити не схоче Пріам і Пріамові діти

289] Те, що належить, коли б Александр у двобої загинув,

290] Тут і надалі лишусь за пеню я оту воювати,

291] Поки нарешті війни не завершу кінцем переможним".

292] Мовив і, горла ягнят полоснувши нещадною міддю,

293] Враз їх на землю поклав, ті ж, останній спускаючи подих,

294] В судорогах трепетали: бо ж сил позбавила мідь їх.

295] Потім, у чаші з кратери черпнувши вина, з молитвами

296] Вічноживущим богам творить почали узливання.

297] Так не один виголошував з-поміж троян і ахеїв:

298] "Зевсе, преславний, великий, та інші богове безсмертні!

299] В першого з тих, хто клятву священну порушить посміє,

300] Мозок нехай по землі, немов це вино, розіллється

301] В них і в дітей їх, жінками ж інші нехай володіють".

302] Так говорили. Та цих молитов не послухав Кротон.

303] В час той Пріам Дарданід таким до них словом озвався:

304] "Слухайте, Трої сини і мідноголінні ахеї!

305] Я в Іліон, вітрами овіяний, зараз вертаюсь.

306] Сили немає на власні дивитися очі, як буде

307] Битись мій син дорогий з Менелаєм, Аресві любим.

308] Знає один тільки Зевс та інші богове безсмертні,

309] Хто з них на смерть у двобої приречений долі велінням".

310] Мовив, і, в повіз поклавши овнів отих, муж богорівний
311] Вийшов на нього й сам і узявсь за натягнуті віжки.
312] Поруч Антенор із ним на прегарній стояв колісниці.
313] До Іліона назад удвох вони разом вернулись.

314] Гектор тим часом, Приама дитя, й Одиссей богосвітлий
315] Спершу одміряли місце двобою і, вкинувши потім
316] В мідянокутий шолом жеребки, потрусили, щоб мати
317] Знак, кому першому кидати мідного списа в двобої.
318] Руки здіймаючи, стали обидва народи молитись.
319] Так не один виголошував з-поміж троян і ахеїв:

320] "Зевсе, наш батьку, володарю Іди, преславний, великий!
321] Дай, щоб той з них, хто винен у зваді оцій поміж нами,
322] Смертю побитий, зійшов у А'їдову темну оселю,
323] Ми ж свою дружбу у клятвах священних зміцнили б навіки".

324] Так говорили. Шоломосяйний труснув жеребками
325] Гектор, назад одвернувшись. І випав Парісові жереб.
326] Всі посідали рядами там саме, де кожен рисистих
327] Коней тримав на припоні й оздоблена зброя лежала.
328] От пишнокосої муж Єлени, Паріс богосвітлий,
329] Свій обладунок прегарний на плечі почав одягати.
330] Спершу собі на гомілки наклав наголінники мідні,
331] Дуже красиві, срібними пряжками їх застебнувши.
332] Потім і панцир на груди свої надягнув, що від брата
333] Мав Лікаона: йому-бо якраз він приходивсь до міри.
334] Через плече перевісив він срібноцвяхований мідний
335] Меч свій і щит — міцний і великий — узяв із собою.
336] Голову дужу шоломом покрив він, кутим майстерно,
337] З кінською гривною, — страшно над гребнем вона розвівалась.
338] Вибрав і списа міцного, що саме прийшовсь до долоні.
339] Зброю так само почав бойову й Менелай одягати.

340] А як у лавах своїх нарешті озброївся кожен,
341] Вийшли вони на середину поміж троян і ахеїв,
342] Погляди грізно схрестивши. Були всі охоплені жахом —
343] І конеборні трояни, і мідноголінні ахеї.

344] Близько один проти одного стали на змірянім полі
345] І в войовничім завзятті списками лише потрясали.

346] Перший метнув уперед Александр довготінного списа
347] Й сильно ударив Атріда у щит, на всі сторони рівний,
348] Міді ж, проте, не пробив, і зігнулося вістря списове
349] В броні щита. Після цього підняв Менелай, син Атрея,
350] Мідного списа, до Зевса взиваючи, батька живущих:

351] "Дай мені, Зевсе, помститись над тим, хто так мене скривдив,
352] Хай від моєї руки Александр богосвітлий загине,
353] Так щоб навіть і той, хто лиш має родитись, жахався
354] Дружні чуття зневажать і злом за гостинність платити".

355] Так він сказав, замахнувся, метнув довготінного списа
356] Й сильно ударив Паріса у щит, на всі сторони рівний.
357] Зразу щита простромив осяйного могутнім він списом,
358] Що й через панцир пройшов, оздоблений пишно й багато.
359] Проти самої пахвини роздер Александру хітона
360] Спис той. Та вчасно крутнувся він і чорної смерті уникнув.
361] З піхов Атрід тоді вихопив срібноцвяхований меч свій
362] І, розмахнувшись, ударив по гребню шолома. Зламався
363] Меч аж на три і чотири уламки і з рук його випав.
364] Тяжко зойкнув Атрід, на широке поглянувши небо:

365] "Зевсе, наш батьку, ніхто із богів не вредніший за тебе!
366] На Александрові я вже помститись гадав за підступність,
367] Та поламався мені меч у руках, і з міцної долоні
368] Марно мій спис вилітав, — його ж бо, проте, не убив я!"

369] Так він сказав, ухопив за шолом довгогривий Паріса
370] І поволік, шарпонувши, до мідноголінних ахеїв.
371] Ніжну шию стискав Александрові ремінь узорний,
372] Що за підв'язку шоломові був під його підборіддям.
373] Вже б і його доволік, невимовної слави зажив би,
374] Коб Афродіта за ними не стежила, Зевсова донька,
375] І не порвала той ремінь, з волової кроєний шкіри.
376] Тож порожній шолом у могутній руці опинився.
377] Розмахом дужим його до мідноголінних ахеїв
378] Кинув герой, і вони тут же шолом підхопили.
379] Сам же знов до Паріса він кинувсь, бажаючи вбити
380] Мідяним списом. Та легко його із очей Афродіта
381] Скрила, як можуть це тільки богове, імлою вповивши,
382] І віднесла до шлюбних покоїв його запашистих.

383] Потім Єлену покликати вийшла. Знайшла її швидко
384] В вежі високій — круг неї троянські жінки там сиділи.
385] Тихо смикнула її за нектарнопахуше одіння
386] Їй мовить їй, вигляду сивої жінки прибравши, старої
387] Прялі, яка, при Єлені іще в Лакедемоні живши,
388] Вовну їй пряла чудову, і та її дуже любила.

389] Вигляду прялі прибравши, їй мовила так Афродіта:

390] "Швидко зі мною іди. Александр тебе кличе додому.
391] В шлюбнім покої сидить він на тонко обточенім ложі,
392] Сяючи вродою й шатами. Ти не сказала б ніколи,
393] Що із двобою він щойно вернувся, — або у танок він
394] Має іти, або по танкові присів опочити".

395] Мовила так і в грудях всю душу її схвилювала.
396] Та як прекрасну побачила шию богині Елена,
397] Перса, жагою наповнені, й блиском осяяні очі,
398] Серцем жажнулась і так, озвавшись до неї,— сказала:

399] "О безпощадна, для чого ти знов спокусить мене хочеш?
400] Може, ще далі, у місто якесь заведеш многолюдне
401] Аж у Фрігії самій чи в принаднім краю Меонії,
402] Де серед смертних людей теж серцю твоєму є любий?
403] Чи не тому, що тепер Менелай перемиг Александра
404] Світлого й хоче додому негідну мене повернути,
405] Чи не тому ти до мене прийшла — лихее кувати?
406] Йди вже до нього сама, стежок відречися богівських,
407] Хай вже ніколи нога твоя більш на Олімп не ступає,
408] Оберігай його спокій і вічно терпи все від нього,
409] Поки тебе як дружину або як невольницю прийме.
410] 1 Я ж не піду вже до нього, — стелить йому спільнеє ложе —
411] Сором мені і ганьба. Троянські жінки після цього
412] Справді мене засміють. Я вже й так перетерпіла досить".

413] Гнівом уся спалахнувши, промовила їй Афродіта:
414] "Змовкни, зухвала, не сердь мене, бо як розгніваєш, кину
415] Їй так же зненавиджу сильно тебе, як раніше любила,
416] Серед троян і данаїв лиху розпалю я до тебе
417] Злобу й ненависть, і ти ганебною смертю загинеш".

418] Мовила так, і злякалася Зевсова донька Елена,
419] І, срібно-білим ясным покривалом накрившись, мовчки
420] Вийшла услід божеству, від троянських жінок потаємно.
421] До Александрових разом дійшли вони пишних покоїв,
422] Знов до роботи своєї челядниці жваво взялися,
423] І до високої спальні ввійшла між жінок богосвітла.
424] В руки стілець на усміхи щедра взяла Афродіта
425] Й до Александра його поставила ближче богиня.
426] Сіла Елена, дочка егідодержавного Зевса,
427] Й, очі убік одвернувши, корить почала свого мужа:
428] "З бою вернувся? Бодай би краще там і загинув,
429] Здоланий мужем могутнім, колишнім моїм чоловіком!
430] Чи не хваливсь ти, що над Менелаєм, Ареєві любим,
431] Маєш велику і в силі, і в списі, й в руці перевагу?
432] Що ж, повертайся й виходь з Менелаєм, Ареєві любим,
433] Битися знов сам на сам. Та все-таки я тобі раджу

434] Втриматись краще і більше з русявим отим Менелаєм
435] На нерозважний не йти поєдинок, не битись двобоєм
436] Так необачно, щоб тут же він списом тебе не приборкав!"

437] Відповідаючи, так Паріс тоді мовив до неї:
438] "Гнітом докорів гірких не гніти мені душу, дружино!
439] Нині мене перемиг Менелай при підтримці Афіни,
440] Завтра ж його я здолаю, — адже й біля нас є богове!
441] Ну, а тепер у постелі заживимо розкошів кохання!
442] Ще-бо мій розум ніколи таке не мутило бажання,
443] Навіть як викрав тебе з Лакедемона я чарівного
444] На кораблях мореплавних, і ми на Кранаї, скелястім
445] Острові, вперше коханням і ложем з тобою з'єднались, —
446] Весь я коханням горю і солодкого повен жадання".

447] Так він сказав і до ложа пішов, а за ним і дружина.
448] Поки на ложі різьбленому разом вони спочивали,
449] Син Атрея, як звір той, гасав серед натовпу всюди,
450] Чи не углядить нараз Александра, подібного богу.
451] Та ні від кого з троян і союзників славних дізнатись
452] Про Александра не міг Менелай, Ареєві любий.
453] З дружби ніхто не ховав би його, якби тільки побачив,
454] Всім він ненависний був, немовби та чорна загибель.
455] Мовив до них тоді так володар мужів Агамемнон:

456] "Слухайте, Трої сини, і дардани, і військо союзне!
457] Бачили ви — переміг Менелай, Арееві любий,
458] Тож аргів'янку Єлену з усім її скарбом багатим
459] Видайте нам і пеню заплатіть, як належить, за неї,
460] Так щоб пам'ять про це й для майбутніх потомків лишилась".

461] Так говорив їм Атрід, і схвалили ту мову ахеї.

ПІСНЯ ЧЕТВЕРТА

ПОРУШЕННЯ КЛЯТВ. ОБХІД ВІЙСЬКА АГАМЕМНОНОМ

- 1] Радили раду боги, у господі сидючи в Зевса
- 2] На золотому помості, і юна володарка Геба
- 3] Всім розливала нектар, вони ж золоті піднімали
- 4] Келихи в честь одне одного і поглядали на Трою.
- 5] Та заманулось Кронідові словом ущипливим Геру
- 6] Подратувати, і от жартома він до неї промовив:

7] "Дві між богинями тут заступниці є в Менелая:
8] Гера аргейська і з нею Алалкоменіда Афіна.
9] Справді сидять тут обидві й, здаля поглядаючи тихо,
10] Слухають слово його. Афродіта, на усміхи щедра,
11] Завжди з Парісом усюди, від згуби його захищає.
12] От врятувала й сьогодні, коли вважав себе мертвим.
13] Та переміг же, проте, Менелай, Арееві любий.
14] Тож поміркуймо тепер, як далі спрямуємо справу —
15] Знову жахливу розпалим війну й бойову колотнечу
16] Поміж народів чи згоди між ними дамо досягнути?
17] В разі якщо це милим здається для вас і приємним,
18] Хай непорушним лишиться Пріама владущого місто,
19] А аргів'янку Єлену нехай Менелай забирає".

20] Так він сказав, і з обуренням слухали Гера й Афіна.
21] Поруч сиділи вони і троянам біду замишляли.
22] Тільки Афіна мовчала й ні слова із уст не зронила,
23] Хоч і лютилася гнівом на Зевса, могутнього батька.
24] Гера ж у грудях не стримала гніву свого і сказала:

25] "Немилосердний Кроніде, яке-бо ти вимовив слово!
26] Чи надаремним бажаєш і марним ти труд мій зробити
27] Й піт, що в трудах обливалася ним я і коней трудила,

28] Воїв ахейських на горі Пріамові й дітям збиравши?

29] Дій, як ти волиш, та інші того не схвалють боже".

30] З гнівним обуренням мовив у відповідь Зевс хмаровладний:

31] "О безпощадна! Яку ж бо Пріам і Пріамові діти

32] Прикрість тобі учинили, що в тебе на думці одно лиш,

33] Як Іліон зруйнувати, прегарно збудоване місто?

34] Лиш через брами та мури високі ввірвавшись до нього,

35] Тільки Пріама живцем із дітьми поглинувши й інших

36] Трої синів, лиш тоді б свою ти насатила злобу.

37] Що ж, як хочеш роби. Хай надалі лише ця незгода

38] Не обертається в зваду між мною й тобою велику.

39] Ще тобі інше скажу я, а ти заховай в своїм серці:

40] Як заманеться колись і самому мені зруйнувати

41] Місто, в якому мужі проживатимуть любі для тебе,

42] Дай мені волю тоді і гніву мого ти не стримуй,

43] Так же, як зараз і я проти волі тобі уступаю.

44] Скільки під сонцем ясним, під зоряним неба наметом

45] Гарних є міст і держав, де люди живуть земнородні,

46] Серцем моїм над всіма Іліон я шаную священний

47] І на чолі із Пріамом народ списоборця Пріама.

48] Там мій ніколи олтар без учт не лишався належних,

49] Чи узливань, чи жертовного диму, що нам подобає".

50] В відповідь мовила Гера йому, велеока владарка:

51] "А як на мене, то три є міста, мені найлюбіших:

52] Аргос, і Спарта, й до них широкодорожня Мікена.

53] Що ж, руйнуй їх, як стануть для серця твого осоружні.

54] Ні заступатись за них, ні перечить тобі я не буду.

55] Хай би перечила я, як станеш ти їх руйнувати, —

56] Не досягну тим нічого, бо ти набагато сильніший.

57] Та не повинен же труд і мій залишатися марним.

58] Я божество, як і ти, бо одного з тобою ми роду.

59] Старшою все ж таки Кронос мене породив гнучкомудрий,

60] Двічі поважну, — і родом, і тим, що тобі за дружину

61] Стала, а ти ж над всіма безсмертними владу тримаєш.

62] Будьмо ж одне перед одним поступливі в цьому обоє.

63] Я — тобі, ти — мені, щоб і інші боги це за приклад

64] Мали для себе. А зараз — скажи якнайшвидше Афіні,
65] Щоб поспішала на поле змагання троян і ахеїв
66] І намовляла троян порушити першими клятви,
67] Що їх недавно дали вони гордим у славі ахеям".

68] Так говорила, й уважив їй батько людей та безсмертних,
69] І до Афіни промовив одразу ж він слово крилате:

70] "Вируш негайно у путь до війська троян і ахеїв,
71] Спробуй намовить троян порушити першими клятви,
72] Що їх недавно дали вони гордим у славі ахеям".

73] Так він Афіну на те спонукав, до чого та й прагла.
74] Кинулась швидко вона із високих вершин олімпійських,
75] Наче зоря, що син гнучкомудрого Кроноса нею
76] Шле мореплавцям чи війська широким загонам знамення
77] Світло-яскраве, і сиплються іскри навкруг незліченні.
78] Схожа на неї злетіла на землю Паллада Афіна
79] І серед війська упала. Всіх жах охопив невимовний —
80] І конеборних троян, і мідноголінних ахеїв.
81] Так не один говорив, на сусіда поглянувши зблизька:

82] "Знову жахлива почнеться війна й бойова колотнеча
83] Поміж народів — невже ж таки миру не дасть досягнути
84] Зевс, наших воєн людських керівник і верховний правитель?"

85] Так не один виголошував серед троян і ахеїв.
86] Вигляду Антеноріда прибравши, бійця Лаодока,
87] Поміж троянських мужів замішалась тим часом Афіна —
88] Чи богорівного де не натрапить Пандара між ними?
89] Скоро в юрбі могутній Лікаона син бездоганний
90] В очі їй впав. При могутніх стояв він рядах щитоносних
91] Війська того, що сам він привів з-над Есепових течій.
92] Близько підходить і мовить вона йому слово крилате:

93] "Хочеш мене ти послухать, Лікаона сину розумний?
94] От коли б зважився бистру пустить ти стрілу в Менелая,
95] Мав би подяку троян і слави у них ти зажив би,
96] А щонайбільше з усіх — в молодого вождя Александра.
97] Перший тепер він тобі багаті приніс би дарунки,
98] Тільки б побачив лише, як Атрід Менелай войовничий,

99] Пострілом стятий твоїм, на вогнище сходить скорботне.
100] Тож в Менелая славетного кидай стрілу свою прямо,
101] Давши обіт Аполлону Лікійському, славному луком,
102] Щедру йому принести гекатомбу з ягнят первородних,
103] Щойно додому повернешся в мури Зелеї священні".

104] Так говорила Афіна і впевнила розум безумця.
105] Зняв із плеча свого лук він, гладенько обтесаний з рогу
106] Дикої сарни швидкої, що сам, затаївшись в засаді,
107] В груди стрілою поцілив її, коли мала стрибнути
108] З бескиду й тут же замертво навznak на скелю упала.
109] Роги над лобом у неї долонь на шістнадцять здіймались.
110] їх, обробивши ретельно, з'єднав роготокар майстерний,
111] Вилощив лук і на край приладнав золотее окільце.
112] Лук спорядив і, об землю обперши, його натягнув він,
113] Товариші ж хоробрі щитами його заступили,
114] Щоб не наскочили часом Арея синове, ахеї,
115] Перш ніж впаде Менелай войовничий, Арея нащадок.
116] З сагайдака він, віко ізнявши, невживану вийняв
117] З нього крилату стрілу — скорбот провинницю чорних,
118] Швидко наклав ту гірку він стрілу на лук з тятивою,

119] Давши обіт Аполлону Лікійському, славному луком,
120] Щедру йому принести гекатомбу з ягнят первородних,
121] Щойно додому він вернеться в мури Зелеї священні;
122] Взявши стрілу й молотком її вправивши в жилу волову,
123] Він до грудей тятиву притулив, а залізко до лука.
124] Тільки-но дугоподібний він лук натягнув свій великий,
125] Лук задзвенів, тятива загула, і стріла гостродзьоба
126] Враз полетіла, жадаючи вцілити в натовп ворожий.

127] Та не забули блаженні боги, Менелаю, про тебе,
128] Й перша з них — Зевсова донька Афіна, що здобич дарує.
129] Стала вона біля тебе й стрілу відхилила колючу,
130] Легко від тіла її відігнала, немовби та мати
131] Муху зганяє з дитини, повитої сном найсолодшим.
132] Вістря її скерувала в те місце, де череса злотні
133] Пряжки, на панцир зайшовши, подвійну броню утворили.
134] В міцно пов'язаний черес гіркеє утрапило вістря,
135] Наскрізь пробила стріла майстерно оздоблений пояс
136] І пройняла вона й панцир, оздобами пишними вкритий,

137] Навіть пов'язку, що тіло йому від списів захищала
138] Захистом певним, — навіть її вона теж пронизала,
139] Тіло героєві ледь зачепивши, по шкірі дряпнула,
140] Й цівкою чорно-багряною кров з тої рани побігла.

141] Як меонійські жінки чи карійські слонову фарбують
142] Пурпуром кість, щоб наличники нею оздобити кінські,
143] І бережуть її дома — й багато комонників хтіло б
144] Мати її, але жде на державців оздоба коштовна:
145] Разом і коням краса, і візничому слава і шана, —
146] Так і тобі, Менелаю, збагрились пурпурною кров'ю
147] Стегна й гомілки стрункі, аж до кісточок, що над ступнею.

148] З жаху тоді затремтів державець мужів Агамемнон,
149] Чорну побачивши кров, що з рани відкритої бігла.
150] З жаху тремтів весь тоді й Менелай, Ареєві любий.
151] Та як побачив забулини й зав'язь стріли він над тілом,
152] Знову йому до грудей вернулася духа бадьорість.
153] Важко зітхнувши, — навколо й усе товариство зітхало, —
154] Взяв Менелая за руку й сказав володар Агамемнон:

155] "Брате мій любий! Тобі на загибель ту склав я угоду,
156] Проти троян одного з ахеїв поставивши битись!
157] Ось тебе ранено — клятву священну зламали трояни!
158] Але ні клятвенна кров баранів не буває даремна,
159] Ні узливання, ні потиск правиць, що ми ними клялися.
160] Як не віддасть їм тепер олімпієць, то все ж неодмінно,
161] Хоч і пізніш, а віддасть, а ті вже заплатять за зраду
162] І головами своїми, й жінками, і рідними дітьми.
163] Добре-бо знаю це все і розумом я, і душею.

164] День той настане колись — Іліон загине священний.
165] З ним же загине Пріам і весь люд списоборця Пріама.
166] Зевс, що в ефірі живе, з висоти свого трону, Кроніон,
167] Темною сам потрясе тоді з неба егідою, в гніві
168] За віроломство й обман. І збудеться все неодмінно.
169] Але страшна мені буде скорбота й печаль, Менелаю,
170] Якщо тепер ти умреш, досягнувши кінця свого віку,
171] Вкритий ганьбою до Аргоса спраглою я повернуся.
172] Згадувать зразу ж почнуть ахеї тоді про вітчизну.
173] На похвальбу і Пріамові, й іншим троянам покинем

174] Ми аргів'янку Єлену. Твої зотліватимуть кості
175] В полі під Троєю, справа ж нескінчена так і лишиться.
176] Скаже тоді не один із троян гордовито зухвалих,
177] Ставши ногою, славетний Атріде, на пагорб твій гробний:
178] "О, коли б так і завжди свій гнів виявляв Агамемнон,
179] Як задаремно тепер привів сюди військо ахейське
180] І з кораблями порожніми знов повернувся додому,
181] В край вітчизняний, хороброго кинувши тут Менелая".
182] Скаже він так, і тоді — хай земля мене рідна поглине".
183] Щоб підбадьорить його, Менелай йому мовить русявий:
184] "Духом кріпися, щоб страху не сіять у війську ахейським.
185] І Гостра не впала стріла на місця небезпечні", спочатку
186] Пишно мережаний черес затримав її та запона
187] Потім з пов'язкою, що мідники мені хитро склепали".
188] Відповідаючи, мовить владущий йому Агамемнон:
189] "О, коли б то й було так, улюблений мій Менелая!
190] Рану досвідчений лікар огляне твою і цілющих
191] Ліків дасть, щоб чорні тобі заспокоїти болі".
192] Зразу ж покликаний був ним Талфібій, окличник божистий:

193] "Клики, Талфібію, хай Махаон сюди прийде негайно,
194] Того Асклепія син, що лікарем був бездоганим,
195] Хай Менелая огляне, хороброго сина Атрея.
196] Лучник якийсь із троянських рядів чи лікійських стрілою
197] Ранив його — на славу собі та усім нам на горе".

198] Так він сказав, і послухався мови тієї окличник.
199] Швидко крізь лави ахеїв проходить він міднохітонних,
200] Скрізь Махаона шукаючи. Бачить нарешті — стоїть він,
201] Колом могутніх оточений військ щитоносних, що з Трікки,
202] Коням поживної, разом із ним у похід вирушали.
203] Близько спинившись, промовив до нього він слово крилате:

204] "Сину Асклепія, кличе владущий тебе Агамемнон,
205] Щоб Менелая оглянув, хороброго сина Атрея.
206] Лучник якийсь із троянських рядів чи лікійських стрілою
207] Ранив його — на славу собі та усім нам на горе".
208] Так він сказав, і душу йому він у грудях стривожив.

209] Разом пішли вони вдвох через табір широкий ахеїв.
210] А як до місця дійшли, де лежав Менелай русокудрий

211] Ранений, кращі круг нього ахейські зібралися колом
212] Люди, і от Махаон посередині став богорівний,
213] І витягати почав він стрілу, що вп'ялася у черес,
214] Та на стрілі поламались при тому зазублини гострі.
215] Він розстебнув йому черес мережаний, потім запону
216] Витяг з пов'язкою, що мідники йому хитро склепали,
217] Рану оглянув тоді, що стріла заподіяла гостра,
218] Висмоктав кров і цілющими ліками рану посипав,
219] Як зичливий Хірон ще колись научив його батька.
220] Так клопоталися над Менелаєм вони гучномовним.
221] Рушили разом на них загони троян щитоносні.
222] Зброю схопили й ахеї тоді і за січу згадали.
223] Ти не побачив би, щоб Агамемнон дрімав богосвітлий,
224] Десь би ховався від страху або не хотів воювати, —
225] Він, навпаки, поривався у бій, що людей прославляє,
226] Й кинув мережані міддю свої колісниці і коней,
227] Що аж хропіли здаля, де тримав за вузду їх візничий
228] Еврімедонт, Птолемеєм народжений, сином Пірея.
229] Напоготові звелів йому бути Атрід, якщо, військом
230] Сам порядкуючи скрізь, утому в суглобах відчує.
231] Так, оглядаючи воїв, він пішки обходив їх лави.
232] Бачив, що в бій поривається хто з бистрокінних данаїв,
233] То біля них зупинявся й таким підбадьорював словом:

234] "Хай не вгасає, аргеї, вам шал бойового завзяття!
235] Допомогать віроломним ніколи Зевс-батько не буде.
236] Ті, що священну посміли порушити першими клятву,
237] Трупом будуть своїм ніжнотілим шулік годувати,
238] їхніх дружин молодих ми в полон з нетямущими дітьми
239] На кораблях повеземо до себе, їх місто узявши".

240] А як де бачив, що бою страшного хтось хоче уникнуть,
241] Тих усіяко соромив і гнівними лаяв словами:

242] "Гей, боягузи й хвальки, невже вам не сором, аргеї?
243] Що це ви топчетесь тут, немов оленята безтямні,
244] Що, перебігши полями розлогими й втомлені дуже,
245] Раптом пристануть, і в серці снаги у них більше немає.
246] Так от безтямно ви топчетесь тут і до бою не йдете.
247] Чи дожидаєте, поки дорвуться трояни до наших
248] Гарнодеменних човнів аж при березі сивого моря,

249] Впевнитись хочете, чи захистить вас рукою Кроніон?"

250] Так от, накази бійцям даючи, він обходив їх лави.

251] От підійшов він до критян, пробившись ледве крізь натовп.

252] З Ідоменеєм відважним до бою вони споряджались, —

253] Він у передніх рядах був, на вепра потужністю схожий.

254] А Меріон тилові підбадьорював воїв загони.

255] Серцем зрадів, їх уздрівши, володар мужів Агамемнон,

256] Ідоменеєві мовив тоді він слово ласкаве:

257] "Ідоменею, тебе над усіх бистрокінних данаїв

258] Я поважаю — чи то на війні, чи то в іншому ділі,

259] Чи то на учті, коли іскристе вино із водою

260] Кращі з ахейських синів у кратерах мішають почесних.

261] Справді, в той час, коли інші довговолосі ахеї

262] Мірою п'ють, то перед тобою наповнений келих

263] Завжди стоїть, як і в мене, щоб пити за серця бажанням.

264] В бій вирушай і вияви доблесть, якою пишався!"

265] Ідоменей йому, критян провідця, у відповідь мовив:

266] "Сину Атреїв, завжди тобі я товаришем вірним

267] Буду, як сам я раніш обіцяв, ще й кивнув головою.

268] Та спонукай-бо тих інших довговолосих ахеїв

269] Бій починати мерщій, бо трояни зламали священну

270] Клятву. Смертна загибель і всякі нещастя надалі

271] їх дожидають, вони-бо порушили першими клятву".

272] Так він сказав, і Атрід, радіючи, далі подався.

273] Він підійшов до Бантів, пробившись ледве крізь натовп.

274] В бій споряджались обидва, йшла хмарою з ними піхота.

275] Як козопас із чатівні високої інколи бачить

276] Хмару, від моря бурним Зефіровим посвистом гнану,

277] І від смоли чорнішою здалеку хмара здається,

278] Й суне над морем вона, і веде ураган за собою,

279] Дивиться з жахом пастух і жене до печери отару, —

280] Так за Бантами вслід, поспішаючи в січу жорстоку,

281] Паростків Зевса хоробрих густі посувались загони,

282] Чорні як хмара, щитами й списами наїжені грізно.
283] Серцем зрадів, їх побачивши, владар мужів Агамемнон
284] Та, їх обох окликаючи, слово їм мовив крилате:

285] "Славні Банти хоробрі, ахеїв вожді міднобронних!
286] Вам підбадьорень не треба, й наказувать вам я не буду.
287] Добре й самі ви народ спонукаєте битись завзято.
288] Тільки б, о Зевсе, наш батьку, і ви, Аполлоне й Афіню,
289] Дух такий самий палав би у кожного воїна в грудях,
290] Скоро б упало подолане місто державця Пріама,
291] Нашими взяте руками й доценту зруйноване нами".

292] Так він сказав і, від них відійшовши, до інших подався.
293] Нестор зустрівсь йому далі, пілоський гучний красномовець,
294] Товаришів шикував він і кликав їх битись завзято;
295] Поруч великий стояв Пелагон, і Аластор, і Хромій
296] Разом з Біантом, керманичем люду, й владущим Гемоном.
297] Воїв комонних та їх колісниці вперед він поставив,
298] Ззаду ж — пішого війська хороброго лави численні,

299] Певним оплотом в бою; а в середину пхнув полохливих,
300] Щоб навіть той, хто не хотів, примушений був воювати.
301] Воям комонним він першим наказував рівно рядами
302] Коней тримати своїх, не збиваючись в купу безладну.

303] "Щоб із комонників жоден, на силу і вмілість поклавшись,
304] Не виривався один уперед із троянами битись.
305] Не відступав би й назад — це й інших ослабити може.
306] Хто ж налетить своїм повозом на колісницю ворожу,
307] Списа вперед виставляй — цей спосіб є самий найкращий.
308] Так наші предки міста і мури міцні руйнували,
309] Маючи розум такий же і запал у грудях той самий".

310] Так підбадьорював їх у війнах досвідчений старець.
311] Серцем зрадів, це побачивши, владар мужів Агамемнон,
312] Нестора зразу ж окликнув і слово промовив крилате:

313] "Старче, коли-бо то так, як дух твій у грудях коханих,
314] Ноги були неослабні і сили колишні буяли!
315] Та невідхильна гнітить тебе старість. Нехай би хто інший
316] їй підкорявся, а ти б молодим залишився й надалі".

317] Мовив до нього у відповідь Нестор, їздець староденний:

318] "Хтів би, Атріде, і сам я лишатись таким, як у давню

319] Пору, коли богосвітлого вбив я Еревталіона.

320] Та усього разом не дарують людині богове.

321] Був я колись молодий, а тепер от — насунулась старість.

322] Але й таким між комонників вийду, порадою й словом

323] їх направляючи, це — і право старих, і пошана.

324] А на списках нехай списники б'ються молодші, снагою

325] Кріпші за мене, які на свою покладаються силу".

326] Так він сказав, і Атрід подався, радіючи, далі.

327] Вершника він Менестея зустрів тоді, сина Петея,

328] Що між афінян стояв, побудників кличів воєнних.

329] А недалеко від нього стояв Одіссей велемудрий,

330] І навкруги кефаленці, в боях неослабні, стояли

331] Лавами. Тут-бо не чути було їм кличів воєнних,

332] Тільки-но ще почали вирушати одні проти одних

333] І конеборні трояни, й ахеї. А ці все на місці

334] Ждали, коли якийсь інший ахеїв загін, підоспівши,

335] Кинеться проти троян, щоб січу й самим розпочати.

336] Бачачи це, їх лаять владущий почав Агамемнон

337] Та, їх обох окликаючи, мовив їм слово крилате:

338] "Сину Петея-державця і паростка Зевса самого,

339] Й ти лиш на підступи хитрі й лукавство зажерливе здатний!

340] Що ж ви лякливо ховаєтесь тут, дожидаючи інших?

341] Вам би обом у лавах передніх належало бути

342] Й інших палаючій битві назустріч вести за собою.

343] Ви-бо про учти найпершими чули від мене обидва

344] В час, коли учту старійшинам ми готували, ахеї.

345] Любо тоді вам було печеню смачну споживати,

346] З келихів медосолодке вино досхочу собі пити.

347] Нині ж дивитись вам любо, щоб десять загонів ахейських

348] Поперед вас воювали і гострою билися міддю!"

349] Глянув спідлоба і мовив йому Одіссей велемудрий:

350] "Що за слова в тебе линуть, Атрід, крізь зубів огорожу?

351] Як же це ми уникаємо бою, коли ми, ахеї,

352] Проти троян конеборних Арееву лють піднімаєм?

353] Схочеш, то ти ще побачиш, якщо це тебе так турбує,
354] Як Телемахів батечко любий та кинеться перший
355] Проти троян конеборних. Слова ти на вітер пускаєш!"

356] І, усміхаючись, мовив владущий йому Агамемнон,
357] Гнів Одиссея помітивши, взяв він назад своє слово:

358] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одиссею!
359] Ні дорікати тобі, ні наказів давать я не буду,
360] Знаю-бо добре, що замірів сповнене доброзичливих
361] Серце у грудях твоїх, що однаково мислиш зі мною.
362] Тож уперед! Залагодим потім, якщо було слово
363] Прикре між нами. Нехай же боги його з вітром розвіють!"

364] Так він сказав і, від них одійшовши, до інших подався.
365] Стрівсь Діомед йому, високодумний Тідея нащадок,
366] З кіньми стояв він на кованій гарно своїй колісниці.
367] Син Капанея, могутній Стенел, стояв біля нього.
368] Глянув на сина Тідея і лаять почав Агамемнон
369] Та, окликаючи, слово до нього промовив крилате:

370] "Слухай, Тідея відважного, коней впокірника, сину!
371] Що ж ти сховався лякливо й на поле боїв позираєш?
372] Батько твій рідний Тідей не умів так від страху тремтіти,
373] Завжди в передніх рядах він любив воювать з ворогами, —
374] Так говорили, хто бачив у ділі його. Але сам я
375] І не стрічав, і не бачив. Та, кажуть, він всіх перевищив.
376] Сам, без війни, лише гостем, колись увійшов у Мікени
377] З рівним богам Полініком до війська людей набирати.
378] Мавши облогою йти на священні мури фіванські,
379] Дуже просили вони їм дати союзників славних.
380] Ті уже згодилися дати і те прохання схвалили.
381] Але їх Зевс одвернув, показавши знамення зловісні.
382] Отже, пішли вони далі й до лук подалися зелених
383] Над оболонню Асопу, що плине в густих очеретах.
384] Звідти Тідея послом ізнов спорядили ахеї.
385] От він у Фіви пішов і застав там багато кадмеїв —
386] Учту справляла у домі своїм Етеоклова сила.
387] Тільки візничий Тідей, хоч і був поміж ними чужинцем,
388] Все ж не злякався, опинившись один між численних кадмеїв.

389] Він викликав на змагання і всіх у борні дуже легко
390] Перемагав: була помічницею в нього Афіна.
391] Злобу в душі затаївши, кадмеї, погоничі коней,
392] Потай в засаду поставили, як повертався він додому,
393] П'ятдесятьох юнаків, і вождів було двоє із ними —
394] Славний Меон Гемонід, на бога безсмертного схожий,
395] І Автофонів син Поліфонт, войовник нездоланий.
396] Але Тідей їм обом заподіяв загибель ганебну.
397] Всіх повбивав, одному лише дав повернутись додому —
398] Тільки Меона пустив, на знамення здавшись богівське.
399] От який був Тідей етолійський! А син народився
400] Слабший за нього в бою, хоч, може, на зборах і кращий".

401] Так він сказав. На те Діомед не відмовив могутній,
402] Він шанобливо докори державця шановного слухав.
403] А Капанея славетного син до владущого мовив:

404] "Сину Атреїв, знаючи правду, в олжу не вдавайся.
405] Ми від батьків хоробріші й пишаємось тим справедливо.
406] Ми-бо недавно взяли і Фів семибрамних твердиню,
407] З меншою силою війська прийшовши під мури міцніші,
408] Вірячи в божі знамення і Зевса великого поміч.
409] Наші ж батьки загинули через безтямну зухвалість.
410] Тим-то й не став-бо ти нас в однаковій честі з батьками".

411] Глянув спідлоба і так Діомед на те мовив могутній:

412] "Дядечку, краще помовч і мови моєї послухай.

413] Не докорю Агамемнону я, людей вожаєві,
414] Що закликає у бій в наголінниках мідних ахеїв.
415] Вкриється славою він, якщо переможуть ахеї
416] Трої синів, і впадуть Іліона священного мури;
417] Вкриється смутком, якщо переможені будуть ахеї.
418] Краще згадаймо з тобою ми шал бойового завзяття!"

419] Так він сказав і з повоза збройний зіскочив на землю.
420] Грізно від того на грудях вождя, що кинувся в битву,
421] Мідь забряжчала, аж острах і мужнього серцем обняв би.

422] Так наче хвилі морські, охмареним гнані Зефіром,

423] Грімко об берег столунний б'ючись, раз у раз набігають, —
424] Спершу зростають у морі вони, а потім на берег
425] З гуркотом ринуть страшенним, і аж понад скелі стрімчасті
426] Хвилі сягають горбаті і шумом солоним плюються, —
427] Так раз у раз і данаїв фаланги одна за одною
428] Йшли безустанно у бій, і кожній давали накази
429] Воєначальники, й мовчки ішли всі, й ніхто б не подумав,
430] Що тут є стільки народу, і в кожного голос є в грудях.
431] Йшли у мовчанні, покірні вождям, і лиш блискала ясно
432] Зброя в оздобах рясних, що в ній у похід вирушали.
433] Військо ж троянське, як вівці в кошарі заможного мужа,

434] Сотнями збившись, стоять, коли молоко у них доять,
435] І безустанно бекають, чуючи голос ягнят, —
436] Гамір такий у троянців лунав по їх цілому війську.
437] Та не у всіх був однаковий крик, не однакова мова,
438] Різноманітні змішались тут різних народів говірки.
439] Цих підбиває Арей, а тих — ясноока Афіна,
440] Жах, і Острах, і Звада, в жадобі своїй ненаситна,
441] Мужоубивці Арея сестра і товаришка вірна.
442] Спершу маленька на зріст, виростаючи, згодом сягає
443] Неба вона головою, сама ж по землі йде цогами.
444] От вона й тут, між ворожі проходячи юрми, однаку
445] Сіяла в них ворожнечу і множила стогони людські.

446] Щойно на місці одним наступаючі раті зійшлися,
447] Разом зіткнулися шкіра щитів, і списи, і зусилля
448] Мідянозбройних мужів. Одні об одні ударялись
449] Круглоопуклі щити, аж луною навкруг гуркотіло.
450] Все тут змішалось — і крики звитяжні, і стогони людські
451] Тих, що губили і гинули, й кров'ю земля підпливала.
452] Так, як у повінь потоки, із пагір спадаючи буйно,
453] Котять ярами із сніжних джерел свої води бурхливі
454] І у долині просторій їх шумно зливають докупи,
455] А з-над бескету пастух іздалеку гомін той чує, —
456] Так і од військ протиборних — і брязкіт, і крики лунали.

457] Перший поверг Антілох Ехепола, Талісія парость,
458] Славного воїна з-поміж передніх загонів троянських.
459] В гребінь шолома гривастого перший його він ударив,
460] В лоб йому'списа всадив, і глибоко в кість увігналось

461] Мідяне вістря, і тьма Ехеполові очі укрила.
462] Наче та вежа, упав він на землю в цій битві жорстокій.
463] Впалого тіло за ноги вхопив володар Елефенор,
464] Син Халкодонта, начальник абантів, душею великих,
465] І поволік з бойовища, жадаючи швидше із нього
466] Лати здійнять. Та не довго тривало його намагання.
467] Вгледів душею великий Агенор, як труп волочив він,
468] В ребра, що випадком той оголив під щитом, нахилившись,
469] Списом сягнув мідноюкутим і руху все тіло позбавив.
470] Щойно той випустив дух свій, як січа страшенна зчинилась
471] Поміж троян і ахеїв. Вовками один на одного
472] Кидались дико вони, й розпанахував воїна воїн.

473] Син Теламона Еант убив Сімоесія, парость
474] Антеміона квітучу; в долину з батьками своїми
475] З Іди зійшовши колись, щоб отари провідать овечі,
476] На берегах Сімоентових мати його породила,
477] Тим-то й назвали його Сімоесієм. Але віддячить
478] За піклування батькам своїм любим не встиг він: коротким

479] Вік його став перед списом великого духом Еанта.
480] Першим він вийшов вперед, і спис йому в груди улучив,
481] В правий сосок; і, пройнявши плече йому, вийшло іззаду
482] Мідяне вістря, й на землю упав він у порох, неначе
483] Той осокір, що на луках в розлогій долині зростає,
484] Рівний, стрункий, лиш вершина гіллям увінчана пишно.
485] Та блискучим сокири залізом зітнув його тесля,
486] Щоб на обіддя колісне для доброго воза погнути,
487] Й от він нерушно на березі річки лежить і всихає.

488] Так Антемід Сімоесій лежав, богорідним Бантом
489] Зброї позбавлений. З натовпу раптом, націлившись гострим
490] Списом, ударив його син Пріама, Антіф зброєсяйний,
491] Та промахнувся, — Одісея хороброму другові Левку
492] Втрапив у пах, коли той іще трупа волік з бойовища.
493] Випав із рук його мертвий, і сам він поліг біля нього.

494] Гнівом спажнув Одіссей, товариша вбитим уздрівши,
495] Виступив з лав наперед, блискотливою міддю окутий,
496] Біля полеглого став і, навкруг озираючися, раптом
497] Списа блискучого кинув, і от відступили трояни

498] Перед навальністю мужа. Та й кинутий спис був не марно:
499] В Демокоонта поцілив, нешлюбного сина Пріама, —
500] Той з Абідоса прибув, де коней тримав прудконогих.
501] Списом ударив його Одісей, за товариша гнівний,
502] Прямо у скроню, і вийшло крізь голову з другого боку
503] Мідяне вістря, і тьма Пріамідові очі укрила.
504] Важко звалився він на землю, аж зброя *іа нім забряжчала.
505] І відступили передні ряди і осяйливий Гектор.
506] З криком великим аргеї, полеглих тіла відволікши,
507] Рушили всі уперед. Це вгледів з твердині Пергаму
508] Й гнівом скипів Аполлон та гучно троян підбадьорив:

509] "Сміло вперед, конеборні трояни! Звитяги аргеям
510] Не уступайте, — не з каменю шкіра у них, не з заліза,
511] їй не затримати мідь, що ударом тіла розсікає!
512] Тут не воює й Ахілл, пишнокосої парость Фетіди:
513] Гнів свій, для серця болючий, плекає він перед човнами".
514] Грізний їм бог так гукав із твердині; а Зевсова донька,
515] Трітогенея славетна, снаги додавала агеям,
516] В натовпі ходячи скрізь, де бачила духом ослаблих.
517] Амарінкіда Діора тим часом приборкала доля —
518] В праву гомілку при кісточці саме поранений був він
519] Каменем гострим: фракійський проводар у нього улучив,
520] Пейрой, син дужий Імбраса, із города Ени прибулий.
521] І сухожилля порвав йому камінь безстидний обидва,
522] Й кість розтрощив, і Діор похитнувся, і навзник звалився
523] В порох, до друзів обидві свої простягаючи руки

524] Й дух випускаючи. Раптом підбіг той, що цілив у нього,
525] Пейрой, і списа ввігнав йому близько від пупа, й на землю
526] Випали нутроці всі, і тьма йому очі окрила.

527] Кинувсь Тоант етолієць, ледь Пейрой схилився, і ударив
528] В груди його над соском і списа встромив у легені.
529] Ближче Тоант підбігає і, вирвавши списа важкого
530] В нього з грудей, свій гострий вихоплює меч і, ввігнавши
531] Прямо в живіт, відбирає фракійцеві подих останній.
532] А обладунку не зняв: обступили убитого друзі,
533] З чубом на тім'ї фракійці, списи наставляючи довгі,
534] Й хоч був величний Тоант, і могутній, і мужністю славний,
535] Геть відігнали його, й відступив він, жахаючись серцем.

536] Так і лежали один біля одного в поросі поряд
537] Двоє вождів — фракійців і мідянозбройних епеїв.
538] А навкруги — з обох станів — багато загинуло й інших.

539] Битву цю гудити муж не наважився б навіть сторонній,
540] Хоч і без жодної шкоди, не ранений гострою міддю,
541] Вештався б він серед бою, й водила б Паллада Афіна,
542] Взявши за руку його, і від стріл і списів боронила.
543] В день той загинула сила-силенна троян і ахеїв,
544] В порох упавши чолом і один біля одного лігши.

ПІСНЯ П'ЯТА

ПОДВИГИ ДІОМЕДА

1] Ось Діомедові, сину Тідея, Паллада Афіна
2] Силу й відвагу дала, щоби серед інших аргеїв
3] Подвигом він відзначився і славу здобув якнайкращу.
4] Пломінь негасний йому круг шолома й щита запалила,
5] Ясний, немов та осіння зоря, що виблискує в небі
6] Сяєвом найяскравішим, омита в воді Океану.
7] Світлом осяла таким Діомедові голову й плечі
8] І спрямувала в середину бою, де вир був найдужчий.

9] Серед троян був Дарет, чоловік і баЛтий, і славний,
10] Жрець непорочний Гефеста. Синів було двоє у нього —
11] Старший Фегей та Ідей, в уміннях досвідчені ратних.
12] Вдвох, відокремившись, мчали назустріч вони Діомеду
13] На колісниці, а він по землі на них виступив піший.
14] Щойно зійшлись вони близько, один на одного йдучи,
15] Перший Фегей тоді кинув свого довготінного списа,
16] Вістря ж його пролетіло над лівим плечем Діомеда,
17] Шкоди йому не вчинивши. 1 от Діомед замахнувся
18] Гострою міддю, і списа того недаремно він кинув —
19] Влучив у груди Фегееві він і звалив з колісниці.
20] З повоза гарного скочив Ідей, свої коні лишивши,
21] І не посмів захистити навіть тіло убитого брата.
22] Був би і сам він загибелі чорної тут не уникнув,
23] Тільки ж Гефест врятував його, пільмою ночі окривши,
24] Щоб не до розпачу батько за дітьми старий побивався.
25] Коней тим часом зловив син Тідеїв, великий душею,
26] Й товаришам їх оддав — до угнутих човнів перегнати.

27] Бачать трояни, душею великі, як діти Дарета —

28] Цей полохливо тікає, під повозом той уже вбитий,

29] Духом усі занепали. Але ясноока Афіна,

30] Буйного взявши за руку Арея, мовляє до нього:

31] "Кров'ю умиваний людоубивче Арею! Арею,

32] Мурів рушнику лютий. Облишмо троян і ахеїв

33] Битись, кому із них славу звитяги Зевс-батько присудить.

34] Краще ходім звідцїля, щоб лютості Зевса unikнуть".

35] Мовлячи так, вона буйного вивела з бою Арея

36] Й на узбережжі високім Скамандру його посадила.

37] Військо троян похитнули данаї, і кожен з вождів їх

38] Знищив по мужеві. Першим володар мужів Агамемнон

39] Одя з повоза скинув, ставного вождя алізонів.

40] Першому списа ввігнав між плечей він у спину, як кинувсь

41] Той утікати, і вістря навиліт пройшло йому груди.

42] Важко зваливсь він на землю, аж зброя на нім забряжчала.

43] Ідоменей тоді Феста убив, що доводився сином

44] Борові меонянину й прибув з урожайної Тарни.

45] Ратищем довгим у праве плече тоді списник славетний

46] Ідоменей його вдарив, коли той на повіз виходив.

47] Впав з колісниці він враз, і страшна його пільма окрила.

48] Ідоменеєві слуги зняли із убитого зброю.

49] Строфіїв син Скамандрій, досвідчений в ловах мисливських,

50] Списом був гострим із рук Менелая Атріда убитий,

51] Славний мисливець, якого сама Артеміда навчила

52] На дичину полювать, що ліси її й гори годують.

53] Не врятувала й сама Артеміда його стрілометна,

54] Ні дальносяжне влучання, що досі він ним відзначався.

55] Бо Менелай, списоборець славетний, Атреїв нащадок,

56] Гострого списа ввігнав між плечей йому в спину, як кинувсь

57] Той утікати, і вістря навиліт пройшло йому груди.

58] Впав він на землю сторчма, аж зброя на нім забряжчала.

59] Син Гармоніда Тектона Ферекл був тоді Меріоном

60] Вбитий, а мав до майстерності він усілякої вмілі

61] Руки, — його відзначала й любила Паллада Афіна.

62] Він мужоборцю Парісу човни збудував рівнобокi,
63] Згуби початок, загибель вони принесли як троянам,
64] Так і самому йому, не збагнув-бо він присудів божих.
65] Гнався за ним Меріон і, настигнувши, ратищем гострим
66] В праву сідницю ударив, і вмить під лобковою кістю
67] Прямо в міхур сечовий простромилося вістря навиліт.
68] З зойком упав він навколiшки, й смерть його млою окрила.

69] Мегес Педєя убив, що був Антенорові сином,
70] Хоч і нешлюбним, та ним Теано піклувалась пресвітла
71] Нарівні з любими дітьми, свому догоджаючи мужу.
72] Списник славетний, Філея нащадок, його наздогнавши,
73] Зблизька у голову з тилу загостреним списом ударив,

74] І, між зубів пролетівши, язик йому мідь підрубала.
75] Впав він у порох, холодну затиснувши мідь між зубами.
76] Евемонід Евріпіл богосвітлого вбив Гіпсенора,
77] Долопіона відважного парость, жерцем його батько
78] Був у Скамандра колись і, як бог, мав пошану в народі.
79] Саме його Евріпіл, осяйливий син Евемонів,
80] Втеклого, швидко догнав, у плече його з розмаху вдарив
81] Гострим мечем і важку відрубав Гіпсенорові руку.
82] Впала на землю рука закривавлена, й очі закрила
83] Вбитому смерть багряниста і доля його премогутня.
84] Так подвизались вони у могутнім труді бойовому.
85] Та за сина Тідея не міг би ти з певністю знати,
86] Бореться з ким він, за кого стоїть — за троян чи ахеїв.
87] Він бушував на рівнині, немов та ріка в водопілля,
88] Що від зимових набухла дощів і всі греблі зриває.
89] Стримать не зможуть її ні міцно збудовані греблі,
90] Ні огорожі навкруг виноградників, рясно розквітлих, —
91] Раптом нахлине вона, обтяжена зливою Зевса,
92] Й гине багато у ній прекрасної праці людської.
93] Так перед сином Тідея троян захитались фаланги
94] Щільні, не в силі устояти, хоч і було їх багато.

95] Щойно лиш Пандар уздрів, осяйливий син Лікаонів,
96] Як по рівнині, бушуючи, гнав той троянські фаланги,
97] Зразу ж на сина Тідея націлив він гнutoго лука
98] Й гострою втрапив стрілою нападнику в праве рамено,
99] Панциром вкрите опуклим. Навиліт вонв пролетіла

100] Й вийшла із другого боку, оббризкавши кров'ю весь панцир,

101] Голосно скрикнув, зрадівши, осяйливий син Лікаонів:

102] "Нумо вперед, велемужні трояни, погоничі коней!

103] Найхоробріший з ахеїв поранений, — видно, недовго

104] Проти стріли він могутньої встоїть, якщо мене справді

105] Зевса всевладного син срібнолукий послав із Лікії".

106] Мовив він, хвалячись, так. Не зборола стріла Тідеїда, —

107] Він, відступивши до коней лише й колісниці своєї,

108] Став і гукнув до Стенела, що був Капанееві сином:

109] "Ну-бо сюди, Капаніде мій любий, зійди з колісниці,

110] Гостру із мого рамена стрілу мені витягни швидше".

111] Мовив він так, і зіскочив на землю Стенел з колісниці,

112] Став за плечима й стрілу, що прошила їх, витяг негайно.

113] Струменем бризнула кров крізь плетиво панцира щільне.

114] Вголос молитись почав Діомед, син Тідея відважний:

115] "Зглянься, незборена Зевса егідодержавного доню!

116] Батьку моєму й мені ти ласкаво колись помагала

117] В битвах палаючих, тож і тепер будь прихильна, Афіно!

118] Дай наздогнати і списом сягнуть того мужа, що ранить

119] Встиг мене перший та ще й похваляється, ніби недовго

120] Бачить мені доведеться осяйливе сонця проміння".

121] Так він благав, молячись. І почула Паллада Афіна,

122] Ноги легкими зробила, і руки, і все його тіло,

123] Близько тоді підійшла і мовила слово крилате:

124] "Сміло тепер, Діомеде, виходь із троянами битись.

125] Батьківську в груди тобі я безтрепетну вклала відвагу

126] Ту, що комонник Тідей нею славен, щита потрясатель.

127] Млу відвела від твоїх я очей, що їх досі вкривала,

128] Щоб одрізняти умів ти бога від смертного мужа.

129] Отже, якщо, іспитуючи, бог який прийде до тебе,

130] Не виступай ти зухвало з богами безсмертними битись,

131] Хто б то не був; коли ж Зевсова донька лише Афродіта

132] Вступить у бій, навідліг удар її гострою міддю".

133] Кажучи так, одійшла відтіля ясноока Афіна.
134] Син же Тідеїв ізнов замішався у лави передні.
135] Прагнув душею й раніше-бо він із троянами битись,
136] Нині ж у нього побільшало втрое снаги, як у лева,
137] Що біля стад тонкорунних пастух не убив його в полі,
138] Тільки поранив, коли перескакував той у кошару.
139] Лютє лише в нім розпалив і, овець боячись боронити,
140] Криється в хижі пастух, повну жаху лишивши отару.
141] Збившись до купи, лежать одна біля одної вівці,
142] Лев же розлючений скаче назад через вал огорожі,
143] З люттю такою ж троян побивав Діомед премогутній.

144] Так Астіноя він вбив і людей вожая Гіпейрона,
145] Першого вище соска мідногострим уразив він списом,
146] Другого в плечі ставні величезним мечем по ключиці
147] Вдарив, і плечі від шиї йому відрубав і від спини.
148] Кинувши їхні тіла, наздогнав Поліїда й Абанта,
149] Еврідаманта старого синів, що на снах розумівся.
150] Снів при відході, проте, їм старий не умів розгадати,
151] Зняв-бо із них обладунки з обох Діомед премогутній.
152] Потім на Ксанта й Тоона пішов він, синів двох Фенопа
153] Ніжно любимих. Знесилений старості гнітом печальним,
154] Інших синів не родив він, щоб спадщину їм залишити.
155] Зняв обладунки з обох Діомед, у кожного милу
156] Цушу віднявши, а батькові тільки ридань і печалі
157] Біль залишаючи. Так і не стрів він синів, щоб живими
158] З битви вернулись, а спадок далека рідня поділила.
159] Потім він двох повалив синів Дарданіда Пріама,
160] Хромія й з ним Ехемона, що разом були в колісниці.
161] Гак, наче лев, у череду вдершись, ламає корові
162] Карк чи телиці, що в гаї тінистому паслися мирно,
163] Гак син Тідея обох, хоч вони й боронились завзято,

164] З повоза кинув додолу й, озброєння з тіл їх ізнявши,
165] Товаришам доручив їх коні на судна загнати.

166] Бачить Еней, як мужів той троянських винищує лави,
167] Й крізь бойову колотнечу й списів завірюху навальну
168] Пандара рушив шукать богорівного скрізь чи не знайде.
169] Сильного він, бездоганного сина знайшов Лікаона,
170] Став перед ним і з такими звернувся до нього словами:

171] "Пандаре, де ж бо твій лук і де твої стріли крилаті
172] Й слава? Ніхто у ній тут із тобою змагатись не буде,
173] Кращим за тебе ніхто не назве себе в цілій Лікії.
174] Руки до Зевса свої піднеси й кинь стрілу свою в мужа,
175] Хоч і який він могутній, багато-бо лиха троянам
176] Він спричинив, багатьом-бо хоробрим коліна розслабив.
177] Це чи не бог який, гнівний за жертви, помститися хоче
178] Трої синам? Жахливо гнів божий накликає людині".

179] В відповідь мовив до нього осяйливий син Лікаонів:
180] 1 "Славний Енею, троян мідношатних порадику добрий!
181] Схожий він, видно з усього, на мужнього сина Тідея:
182] Щит я його впізнаю і шолом з заборолом дірчастий,
183] Бачу і коні його, а чи бог то — напевно не знаю.
184] А що цей муж, як казав я, відважного син є Тідея,
185] 5 Все ж не без бога лютує він тут, і хтось із безсмертних
186] Близько стоїть біля нього, окутавши хмарою плечі,
187] Й кинуту в нього стрілу бистролетну кудись відхиляє.
188] Гострою раз уже вцілив його я стрілою й навиліт
189] Пправе плече простромив, хоч і панциром вкрите опуклим.
190] 0 От уже, думав, спровадив таки я його до Аїду,
191] Та не здолав: є розгніваний бог тут якийсь, безперечно.
192] Коней нема при мені, бойової нема колісниці.
193] У Лікаона ж, удома у нас, одинадцять новеньких
194] Повозів гарних, недавно змайстрованих, всі чепраками
195] 5 Вкриті, при кожному коней по парі стоїть двояремних,
196] Білий ячмінь-бо їдять вони завжди й пшеницю двозерну.
197] Списник старий Лікаон в своїм добре збудованім домі
198] Радив не раз мені, ще коли йти у похід я збирався,
199] На колісницю, казав він, запряжену кіньми, зійшовши,
200] 10 Раттю троян керувати в жорстоких із ворогом битвах.
201] Я ж не послухав, а це набагато було б корисніше.
202] Пошкодував-бо я коней, щоб корму для них не забракло
203] В війську обложеном: звикли-бо ситно вони годуватись.
204] Тож залишив я їх дома і пішки до Трої подався,
205] 5 Склавши на лук всю надію, та мало мені допоміг він.
206] Я натягав його вже проти двох полководців найкращих —
207] Сина Тідея і сина Атрея, — обох я поцілив
208] Влучно, і кров їх пролив, та лиш більше їх тим розлютив я.

209] Доля лиха надала із кілка мені лука тугого

210] Знять того дня, як повів до любого я Іліона
211] Військо троян, щоб подать богосвітлому Гектору поміч.
212] Як повернуся додому й на власні я очі побачу
213] Землю вітчизни, й дружину, і рідну оселю високу, —
214] Хай мені голову геть відрубає приبلуда чужинний,
215] Як не спалю у палаючій полум'ї я цього лука,
216] Вщент поламавши, — нікчемний, як вітер, був з нього супутник".

217] В відповідь зразу ж Еней, троян ватажок, тоді мовив:
218] "Не говори так. Не буде й надалі інакше, аж-поки
219] На колісницях із кіньми удвох ми не вийдемо проти
220] Мужа того і не спробуєм нашої зброї на ньому.
221] Стань же мерщій в колісницю до мене й побачиш, які то
222] Тросові коні, як швидко уміють вони по рівнині
223] Мчати туди і сюди — у погоні, так само й у втечі.
224] Нас і до міста вони понесуть, якщо знов побажає
225] Славою Зевс Діомеда, сина Тідея, окрити, і
226] Йди ж бо мерщій та в руки батіг цей бери і блискучі
227] Віжки, а я увійду в колісницю, щоб бій розпочати.
228] Чи на себе бери його, я ж керуватиму кіньми".

229] В відповідь мовив до нього осяйливий син Лікаонів:

230] "Краще, Енею, ти сам бери віжки й керуй уже кіньми.
231] Швидше помчать вони повіз округлий, візничого звичний
232] Чуючи клич, як тікати доведеться від сина Тідея.
233] Можуть без тебе упертись сполохані коні й не схочуть
234] Винести нас з бойовища, не чуючи оклику твого.
235] Рушить на нас тоді син великого духом Тідея,
236] Вб'є нас і однокопитих собі забере твоїх коней.
237] Отже, своїми ти сам керуй колісницею й кіньми.
238] Я ж, коли він налетить, його списом загостреним стріну".

239] Мовлячи так, в колісницю оздоблену стали обидва
240] Й миттю погнали на сина Тідея баских вони коней.
241] Щойно побачив Стенел їх, осяйливий син Капанеїв,
242] Зразу ж до сина Тідея він слово промовив крилате:

243] "О Діомеде, сину Тідеїв, душі моїй любий!
244] Бачу могутніх мужів, що з тобою готові он битись.

245] Сила незмірна в обох. Один із них лучник славетний
246] Пандар, тим гордий, що сином доводиться він Лікаону.
247] Цругий — Еней, гордиться походженням з лона Анхіса
248] Він бездоганного, мати ж його — Афродіта безсмертна.
249] Гож завернім своїх коней, не кидайся надто завзято
250] В лави передні, щоб милого серця свого не згубити".

251] Глянув спідлоба і мовив йому Діомед премогутній:

252] "Годі, ні слова про втечу, я цій не піддамся намові.

253] В мене немає того у природі, щоб, криючись, битись

254] Чи ховатись зі страху: ще сила моя непохитна!

255] Навіть із кіньми не виїду я, а виступлю пішки

256] В бій проти них, не дасть-бо тремтіти Паллада Афіна.

257] На колісниці од нас прудконогі не винесуть коні

258] Разом обох, чи встигне хоча б лиш один врятуватись.

259] Інше тобі я скажу, ти ж у серце вклади оце слово.

260] В разі порадиця мудра Афіна мене обдарує

261] Славою вбити обох, ти притримай поривчатих коней,

262] Віжками міцно до поручнів повоза їх притягнувши.

263] Сам — не забудь же цього! — до Енеевих кинешся коней

264] І від троян їх жени до ахеїв красивоголінних.

265] З тої породи вони, що Тросові Зевс громозвучний

266] Дав в нагороду за сина його Ганімеда, — тож кращих

267] Коней нема під зорею світання і сонячним сяйвом.

268] В Лаомедонта цю викрав породу Анхіс мужовладний,

269] Потай кобил у табун до баских підсилаючи коней.

270] Шість народилось тієї породи лошат в його домі.

271] Четверо з них залишив він у себе, годуючи в стайні.

272] Двоє ж Енееві дав, особливо при втечі надійних,

273] їх захопивши, велику собі ми здобудемо славу".

274] Так Діомед і Стенел між собою тоді розмовляли.

275] Скоро й ті двоє примчали,, швидких поганяючи коней.

276] Перший сказав Діомеду осяйливий син Лікаонів:

277] "Духом твердий і відважний Тідея славетного сину!

278] Не подолав тебе луком швидким я, гіркою стрілою,

279] Спробую списом тепер, чи не краще улучу я нині".

280] 1 Мовивши так, довготінного з розмаху кинув він списа

281] І Тіде'ща ударив у щит. Пройняло його наскрізь
282] Мідяне вістря і панцира тут же торкнулося дзвінко.
283] Голосно крикнув до нього осяйливий син Лікаонів:

284] "Пах твій навиліт пробито! Недовго тепер, сподіваюсь,
285] ' Зможеш триматись. Мені ж ти надав цим великої слави!"
286] Та, не злякавшись, йому відповів Діомед премогутній:
287] "Ти помилився, не влучив ти! Вам же обом, сподіваюсь,
288] Звідси не вийти раніш, поки той або інший, упавши,
289] Кров'ю напоїть Арея, бійця із щитом нездоланним".
290] І Мовив і списа метнув. Його скерувала Афіна
291] Пандару в ніс біля ока, і в білі він зуби уп'явся.
292] В самій насаді язик одсікла йому мідь нездоланна,
293] Вістря навиліт пройшло аж униз, через край підборіддя.
294] З повоза впав він, і брязком на ньому озвалася зброя
295] 5 Ясноблискуча. Вбік прудконогі шарахнулись коні
296] Від переляку. Так Пандар душі тут і сили позбувся.

297] Скочив на землю Еней із щитом та із списом великим,
298] З остраху, щоб не забрали убитого в нього ахеї.

299] Як в своїй силі упевнений лев, круг трупа ходив він,
300] Спис уперед виставляв і щит, на всі боки округлий,
301] Кожного, хто б не наблизивсь до нього, убитий він грозився
302] Криком жажливим. Та камінь схопив син Тідея руками
303] Вельми важкий, удвох не могли б його смертні підняти
304] З нині живучих, а він і один ним розмахував легко.
305] Ним він ударив Енея в крижі, там де стегон окістя
306] Ходить в суглобах, — стегенною чашею це називають.
307] Чашу він ту роздробив і обидва порвав сухожилля.
308] Ще й йому шкіру той камінь обдер шерехатий. І раптом
309] Зсунувсь герой на коліна й рукою м'язистою тільки
310] Сперся об землю. І чорная ніч йому очі окрила.

311] Був би, напевне, загинув Еней, поводитар народу,
312] Тільки ж бо Зевсова донька угледіла це, Афродіта,
313] Мати, яка породила його пастухові Анхісу.
314] Оповила вона білі рамена круг любого сина,
315] Спереду краєм свого покривала блискучого вкрила,
316] Захистом певним од стріл, щоб хтось із данаїв комонних
317] Міддю грудей не пробив йому й духу із тіла не вийняв.

318] Винесла так з бойовища вона свого любого сина.
319] Син Капанеїв Стенел, проте, не забув настанови
320] Тої, що дав перед цим Діомед йому голосномовний.
321] Осторонь січі лункої свої поставив він коні
322] Однокопиті, до повоза віжками їх прив'язавши.
323] До пишногривих Енеевих раптом він кинувся коней,
324] їх від троян одігнав до ахеїв красивоголінних
325] І передав Деїпілові, другу своєму, якого
326] Більш цінував од ровесників інших за мислі поважні,
327] Щоб до човнів той одвів крутобоких. А сам він тим часом
328] На колісницю зійшов і, віжки блискучі вхопивши,
329] Зразу ж учвал до сина Тідея погнав свої коні
330] Міцнокопиті. А той переслідувать взявся Кіпріду
331] Міддю безжальною, знав, хоч богиня вона, а безсильна,
332] Не із числа тих богинь, які в війнах керують мужами,
333] Не Енію, городів руйнівниця страшна, не Афіна.
334] От наздогнав він її, крізь густі прориваючись лави,
335] І замахнувсь тоді син великого духом Тідея,
336] І, налетівши, руки її ніжної шкіру він списом
337] Гострим поранив. Дійшов аж до тіла той спис міднокутий
338] Крізь божественне одіння, самими Харитами ткане,
339] Вище долоні, й безсмертна богинина кров полилася —
340] Плин, що в жилах пливе у блаженних богів невмирущих.
341] Хліба вони не шять, не п'ють вони й вин іскрометних,
342] Тим-то в них крові нема і безсмертними їх називають.
343] Скрикнула з болю богиня і сина із рук упустила.

344] Феб-Аполлон в тую ж мить на свої підхопив його руки,
345] Темною хмарою вкрив, щоб хтось із данаїв комонних
346] Міддю грудей не пробив йому й духу із тіла не вийняв.
347] Голосно крикнув до неї тоді Діомед гучномовний:

348] "Геть іди, Зевсова доню, з війни та з цього бойовища!
349] Чи не доволі тобі, що жінок ти зваблюєш кволих?
350] А як втручатись ти хочеш в бої, то тепер, сподіваюсь,
351] Будеш жахатися бою, й здаля лиш почувши про нього!"

352] Мовив він так. Відійшла вона в розпачі й муці страшенній.
353] З натовпу далі Іріда її повела вітронога,
354] Горем убиту, аж тіло прекрасне її почорніло.
355] Буйного бачить Арея вона, що сидів там із кіньми,

356] Від бойовища ліворуч, до хмари свій спис притуливши.
357] Впала вона перед братом коханим своїм на коліна
358] Її стала благати, щоб він злотовбруйних позичив їй коней:

359] "Допоможи мені, брате мій любий, і дай мені коней,
360] Щоб на Олімп я могла повернутись, в оселю безсмертних.
361] Надто від рани я мучуся, смертним завданої мужем,
362] Сином Тідея, що битися навіть із Зевсом готовий".

363] Мовила так, і Арей відступив злотовбруйних їй коней.
364] На колісницю зійшла вона, любим зажурена серцем,
365] З нею Іріда зійшла і, віжки, у руки узявши,
366] Пугою коней стьобнула, й слухняно помчалися коні,
367] Її швидко оселі богів досягай на високім Олімпі.
368] Коней спинила відразу тоді вітронога Іріда
369] Її випрягла їх з колісниці, божистого ДІВШИ оброку.
370] 1 Впала навколішки враз Афродіта ясна до Діони,
371] Матінки любої, та ж прийняла свою доню в обійми,
372] Пестила ніжно їй, назвавши її на ім'я, говорила:

373] "Хто з небожителів так нерозважливо, любя дитино,
374] Скривдив тебе, наче зло ти явно якесь учинила?"
375] ' В відповідь мовила щедра на усміхи їй Афродіта:

376] "Ранив мене Діомед, зухвалий нащадок Тідеїв,
377] Тим що Енея намірилась винести я з бойовища,
378] Любого сина, що в світі для мене з усіх найдорожчий.
379] Не між троян і ахеїв страшна уже йде колотнеча,
380] Вже і з богами безсмертними битися стали данаї".

381] В відповідь мовить до неї Діона, в богинях пресвітла:

382] "Стримайсь, дитино моя, й потерпи, хоч і як тобі прикро!
383] Бо й, живучи на Олімпі, не раз нам траплялось терпіти
384] Від земнородних, заводячи звади лихі поміж себе.
385] 5 Тяжко й Арей потерпів, коли От з Ефіальтом могутнім
386] В пута міцні його закували, сини Алоєя.
387] В мідяній бодні сидів тринадцять він місяців скутий.
388] Так би й загинув там, мабуть, Арей, невоситимий боями,
389] Та Ерібея прекрасна, їх мачуха, потай Гермеса
390] Оповістила, і викрав він з тої в'язниці Арея,

391] Що знемагав уже зовсім, знесилівши в путах жорстоких.
392] Тяжко і Гера терпіла тоді, коли син премогутній
393] Амфітріонів їй влучив стрілою тризубою в перса,
394] В правий сосок: в ту ж мить охопив її біль нездоланний.
395] Тяжко й Аїд потерпів, між богами жахливий: стрілою
396] Гострою той же син Зевса егідодержавного в брамі
397] Мертвих поранив його і страшного завдав йому болю.
398] Зразу ж до Зевса у дім він подавсь на вершину Олімпу,
399] З серцем зажуреним, пройнятий болем, що вп'явся з стрілою
400] В плечі кремезні його, терзаючи глибоко душу.
401] Лиш Пееон, болевольних на рану насипавши ліків,
402] Затамував її. Та й від народження був він не смертний.
403] Несамовитий, зухвалий, на злочин він зваживсь безпечно,
404] Луком богам допікав, що живуть на високім Олімпі.
405] Цього ж наслала на тебе сама ясноока Афїна.
406] Дурень він! Серцем своїм не знає того син Тїдея —
407] Недовговічні всі ті, хто посмів із безсмертними битись.
408] Не повернутись такому з війни, з бойовища страшного,
409] Татком його не назвуть, на колїна сідаючи, діти.
410] Хай же подумає нині Тїдїд, хоч який він могутній,
411] А чи не виступить битися хтось і за тебе сильніший,
412] Егіалея, донька Адрастова, вельми розважна,
413] Чи не розбудить вночі домашніх своїх голосінням,
414] За чоловіком ридаючи шлюбним, найкращим з ахеїв,
415] Духом міцна Дїомеда дружина, впокірника коней".
416] Мовила так і руками їй кров із правиці обтерла.
417] Рана загоїлась їй, і тяжкі заспокоїлись болі.
418] Та додивились до цього богині Афїна і Гера
419] Й стали словами глузливими Зевса Кронїда дражнити.
420] Так почала говорить ясноока богиня Афїна:

421] "Ти не розсердишся, Зевсе, мій батьку, за те, що скажу я?
422] Знову намовила, видно, Кїпрїда котрусь з ахеянок
423] В стан перебігти троян, що страшенно їх так полюбила.
424] Пестячи ту ахеянку ошатну, напевно, дряпнула
425] Пряжкою з золота руку свою делїкатну богиня".

426] Мовила так. А батько людей і богів усміхнувся
427] І, золоту Афродїту покликавши, мовив до неї:

428] "Доню моя, не на тебе воєнні покладено справи.

429] Краще ти шлюби єднай, що плекають солодкі жадання.

430] Це ж усе — тільки Арея палкого й Афіни турбота".

431] Так між собою тоді про все це вони розмовляли.

432] А Діомед гучномовний тим часом метнувсь до Енея,

433] Знаючи, що Аполлон над ним простягає рамена.

434] Він не боявся й великого бога, так квапивсь Енея

435] Вбити мерщій і славне озброєння з нього стягнути.

436] Тричі він кидався, прагнучи тут же убити Енея.

437] Тричі вдаряв Аполлон по блискучім щиті Діомеда.

438] А як той кинувся ще й учетверте, на бога подібний,

439] Грізно гукнув Аполлон дальносяжний тоді Діомеду:

440] "Опам'ятайся й тікай! І рівнятися, сину Тідеїв,

441] З нами, богами, не смій. Ніколи-бо рівні не будуть

442] Плем'я безсмертних богів і людей племена земнородні".

443] Мовив він так, і подавсь тоді трохи назад син Тідеїв,

444] Щоб не накликати все ж дальнострільного гнів Аполлона.

445] А Аполлон, з сум'яття бойового схопивши Енея,

446] В храм свій поклав, що збудований був на священнім Пергамі.

447] Тут, в цій святині великій, Лето й Артеміда-лучниця

448] Рани загоїли й славному потужність вернули Енею.

449] Постать примарну тим часом створив Аполлон срібнолукий,

450] Схожу цілком на Енея, в такому ж озброєнні навіть.

451] Круг тої постаті бились трояни й божисті ахеї

452] І один одному перед грудьми шкіряні розбивали

453] Круглі великі щити і маленькі щитки легкокрилі.

454] Феб-Аполлон до Арея, до буйного бога звернувся:

455] "Кров'ю умиваний людоубивче Арею! Арею,

456] Мурів руїннику! А чи не час з бойовища прогнати

457] Сина Тідея, що навіть із Зевсом готовий вже битись?

458] Спершу Кіпріді він руку поранив при самім зап'ясті,

459] Потім уже й на мене він кинувсь, на бега подібний".

460] Так Аполлон, йому мовивши, сів на висотах Пергаму.

461] Згубний Арей тоді лави троян піднімати подався,

462] Бистрого постать прибравши фракіян вождя Акаманта,

463] Голосно став Пріамідів він, паростків Зевса, гукати:

464] "Діти Пріама-владики, великого паростки Зевса!
465] Доки терпите вам, щоб ваших людей убивали ахеї?
466] Чи не ждете, щоб під брами міцні підійшли вони битись?
467] Воїн лежить тут, що був, як і Гектор божистий, в пошані, —
468] Син нездоланного серцем Анхіса, Еней благородний.
469] Йдімо ж, врятуймо із гомону січі достойного друга!"

470] Мовлячи так, будив він у кожному відвагу і мужність.
471] Тут Сарпедон богосвітлому Гектору став дорікати:

472] "Гекторе, де ж то уся твоя ділась відвага колишня?
473] Ти говорив, що без війська, без ратних союзників місто
474] Сам урятуєш лише з шуряками й братами своїми.
475] Не помічаю я й досі і жодного з них тут не бачу.
476] Всі поховались од страху, неначе ті пси перед левом.
477] Ми ж тут і далі б'ємось, хоч ми лиш союзники ваші.
478] Також і я вам союзник, іздалека з військом прибулий,
479] З дальнього краю Лікії, де Ксантові хвилі вирують.
480] Любу дружину я там залишив з немовлям, моїм сином,
481] Скарбів багато лишив, що їх так жадає убогий.
482] Все ж лікіян я привів і сам у двобої готовий
483] З ворогом стати на герць, хоч нічого мого тут немає,
484] Що відібрати б хотіли й забрати з собою ахеї.
485] Ти ж непорушно стоїш і загонам своїм не накажеш
486] Ворогу опір чинить і жінок боронити від нього.
487] Як би не втрапити вам, неначе у сіті всевловні,
488] В руки ворожих людей, їм за здобич не стати й поживу.
489] Скоро сплюндрують вони вам і густо заселене місто!
490] Слід би тобі і днями й ночами про це турбуватись,
491] Та велеславних вождів союзників ваших просити,
492] Щоб помогли вам, і прикрий мій докір із себе цим зняти".

493] Так говорив Сарпедон, і Гектора серце вразив він.
494] Зразу ж у всій своїй зброї той з повоза скочив на землю
495] Й, списом стрясаючи гострим, пройшов перед лавами війська,
496] В бій закликаючи всіх, і січа страшна запалала.
497] Враз обернулись трояни і рушили проти ахеїв,
498] Лави ж аргеї зімкнувши, безбоязно їх дожидали.
499] Як на священнім току одвівається вітром полова
500] В віяння пору, коли відділяє русява Деметра
501] Подувам вітру легким полову од спілого зерна,

502] Й все навкруги від полови біліє, — отак і ахеї
503] Всі побіліли від куряви, що наче хмару над ними
504] До мідно-бурого неба здіймали копитами коні,
505] В битву вступивши, куди їм узду повертали візничі.
506] Рук своїх силу несли уперед усі вої. В млу ночі
507] Буйний Арей оповив бойовище на користь троянам,
508] Скрізь поспішав їм на поміч, виконував пильно веління
509] Феба, з мечем золотим, Аполлона — будити в троянах
510] Дух бойовий, лиш уздрів, що відходить Паллада Афіна
511] Далі відціль — пішла-бо данаям вона помагати.
512] А Аполлон тоді швидко із свого багатого храму
513] Вивів Енея і в груди вклав міць вожаєві народів.
514] От серед друзів з'явився Еней, і всі дуже зраділи,
515] Бачачи, що повернувся до них він живий і здоровий,
516] Мужньої сповнений сили. Але ні про що не питали,
517] Інша турбота була, на яку закликав Срібнолукий,
518] Людовбивця Арей та Звада в жадобі несита.

519] В час той Еанти обидва та ще й Одиссей з Діомедом
520] Запал до бою в данаїв будили. Вони ж і самі вже
521] Ані троянської сили, ні нападу їх не боялись.
522] Грізно стояли, мов хмари, що в пору безвітря Кроніон,
523] Високоверхі обкутавши гори, на місці тримає

524] їх непорушно, допоки покоїться сила Борея
525] Й інших бурхливих вітрів, що тільки повіють із свистом —
526] І розбігаються враз похмурі, насуплені хмари.
527] Так непорушно, без страху троян дожидали данаї.
528] Син же Атрея обходив ряди і давав їм накази:

529] "Будьте, о друзі, мужами і серцем підносьтесь одважним!
530] Сором у битвах жорстоких один бережіть перед одним.
531] З воїв, що є у них сором, рятується більше, ніж гине.
532] Хто утікає, ні слави тому не здобуть, ні рятунку".

533] Мовив і кинув він списа й переднього воїна ранив,
534] Деїкоонта, друга великого духом Енея.
535] Сином Пергасовим був той, трояни його шанували,
536] Як і Пріама синів, бо в перших він шерехах бився.
537] Списом у щит ударив могутній його Агамемнон.
538] Вістря не стримав той щит, пройняло його міддю навиліт,

539] В низ живота увійшло воно глибоко, пояс пробивши.

540] Важко звалився він на землю, аж зброя на нім забряжчала.

541] В чергу свою, і Еней повалив найзнатніших з данаїв,

542] Двох Діоклея хоробрих синів — Орсілоха й Кретона.

543] В Фері житло мав їх батько, в прекрасно збудованім місті;

544] Жив у достатках і рід від Алфею-ріки він виводив,

545] Що свої води несе по розлогій країні Пілоській,

546] І породив Ортілоха, численного люду владику.

547] А Ортілох породив Діоклея, великого духом.

548] У Діоклея ж того синів-близнюків було двоє,

549] Добре обізнаних в справі воєнній — Іфетон з Орсілохом.

550] Ставши дорослими, на кораблях вони рушили чорних

551] До Іліона, багатого кіньми, з аргеями разом,

552] Обороняючи честь Агамемнона із Менелаєм,

553] Славних Атрідів. Та смертна година обох тут окрила.

554] Наче два леви, що вирости десь на гірських верховинах,

555] Матір'ю їх відгодовані в нетрях дрімучого лісу,

556] Крадучи тучних з кошари овець і волів круторогих,

557] Людські плюндрують подвір'я, аж поки самі не поляжуть

558] Мертві од гострої міді, убиті рукою людини.

559] Так і вони, руками Енея повергнуті долу,

560] Впали обоє, неначе повалені сосни високі.

561] Жаль Менелаєві їх, Арея улюбленцю, стало.

562] Вийшов він з лав наперед, осяйною озброєний міддю,

563] Списом стрясаючи. Сам-бо Арей розбудив в нім одвагу,

564] Мавши на думці, щоб був той руками Енея убитий.

565] Нестора, духом великого, син Антілох його вгледів.

566] Вийшов він з лав, боячися, щоб сам поводитар народів

567] Тут не загинув і труд їх увесь не пішов би намарно.

568] Напоготові обидва один проти одного руки

569] Й гострі здіймали списи, бажанням палаючи битись.

570] Став Антілох з Менелаєм уряд, поводитарем люду.

571] Хоч і швидкий був до бою Еней, а назад він подався,

572] Вгледівши, що виступає аж двоє мужів проти нього.

573] Вбитих вони після того до лав відтягнули ахейських,

574] Товаришам їх у руки обох віддали нещасливих

575] І повернулися знов між рядами передніми битись.

576] Вбили вони Пілемена, що був на Арея подібний,
577] Духом великий вожай пафлагонських мужів щитоносних.
578] Рівно стояв він, коли Менелай його, списом славетний,
579] Ратищем збив, під ключицю утрапивши мідяним вістрям.
580] Син же Атімнія, славний Мідон, Пілемена візничий,
581] Від Антілоха поліг, баских завертаючи коней, —
582] Каменем лікоть Мідона черкнув він, із рук його білі
583] Віжки, слоновою кістю оздоблені, впали в пилюку.
584] Тут Антілох налетів і мечем його в скроню ударив.
585] Дух свій віддавши, Мідон із добротної впав колісниці
586] Сторч головою в пилюку брудну аж по тім'я і плечі.
587] Довго стояв так, угруз у пісок, що був дуже глибокий,
588] Поки, рвонувши, не скинули коні його у пилюку:
589] їх Антілох стьобонув і погнав аж до стану ахеїв.

590] Гектор, побачивши в лавах обох, до них кинувся зразу
591] З криком гучним; вслід за ним понеслися учвал і фаланги
592] Дужих троян, на чолі в них Арей з Енію був страшною.
593] Ця за собою у битву вела сум'яття безсоромне.
594] Сам же Арей, величезним в руках потрясаючи списом,
595] То перед Ректором спереду йшов, то ступав за ним ззаду.

596] Вздрівши Арея, увесь затремтів Діомед гучномовний.
597] Як мандрівник безпорадний, йдучи по широкій рівнині,
598] Перед рікою зупиниться, що поспішає до моря,
599] Гляне на піну шумливу і швидко назад утікає,
600] Так син Тідея сахнувся тоді й заволав до народу:

601] "Друзі, чого дивуватися з того, що Гектор божистий —
602] І списоборець відмінний, і страху не відає в битвах!
603] Завжди при ньому є хтось із богів, що загибель одверне.
604] Отже, й тепер біля нього Арей у смертній подобі,
605] Тож, до троян повернувшись обличчям, весь час відступайте
606] Звільна й не думайте навіть з богами безсмертними битись".

607] Мовив він так. А трояни все ближче на них наступали.
608] Гектор убив уже воїнів двох на одній колісниці,
609] В ратному ділі умілих, Менеста і з ним Анхіала.
610] Жаль Теламонію їх, Еанту великому, стало.
611] Близько підбіг він до них і, блискучого списа метнувши,
612] В Амфія, сина Селага, попав, що майна мав багато

613] Й нив плідородних у Песі, але повела його доля

614] В Трою — Пріаму з синами його у війні помагати.

615] Саме у пояс поцілив Еант його, син Теламона,

616] Глибоко в низ живота увійшов йому спис довготінний,

617] Важко звалився він на землю. Славетний Еант підбігає —

618] Зняти озброєння з нього, трояни ж, немов блискавиці,

619] Сипали гострі списи, — його щит увібрав їх багато.

620] Він же, ступивши п'ятою на вбитого, мідяне вістря

621] Витяг із трупа; інших же з пліч обладунків коштовних

622] Зняти не міг: надто густо-бо сипались стріли навколо.

623] Та й побоявся, щоб трояни відважні його не затисли

624] Колом, багато-бо їх із списками навкруг наступало.

625] Хоч і високий на зріст, і могутній він був, і славетний,

626] А відігнали його, й, відступаючи, він аж хитався.

627] Так у жорстокім бою змагались вони між собою.

628] А Тлеполема, величного й славного сина Геракла,

629] Доля всевладна тоді з Сарпедоном звела богорівним.

630] Щойно зійшлись вони й близько один проти одного стали,

631] Син і онук всемогутнього Зевса, що хмари збирає,

632] Перший тоді Тлеподем такими словами озвався:

633] "Гей, Сарпедоне, лікіян порадику, що за потреба

634] В битвах нездатному нітитись тут і від страху тремтіти?

635] Бреше, хто зве тебе сином егідодержавного Зевса!

636] Дуже далеко тобі із тими рівнятись мужами,

637] Що в давнину ще, за предків, родились од вічного Зевса.

638] Саме такою була, повідають, Гераклова сила,

639] Батько таким був, відвагою сповнений,*лев'яче серце.

640] Отже, приїхав сюди задля коней він Лаомедонта

641] Лиш на шістьох кораблях і з меншим за наші загоном

642] І зруйнував Іліон, і всі вулиці в нім обезлюднив.

643] Ти ж боягузливий серцем і люд свій ведеш на загибель.

644] Жодної з тебе троянам підмоги, я певен, не буде,

645] Хоч і прийшов ти з Лінії й хоч був би багато сильніший,

646] Мною приборканий, все ж до Аїдових брам ти відійдеш".

647] В відповідь мовив йому Сарпедон, полководець лікійський:

648] "Так, зруйнував, Тлеполеме, твій батечко Трою священну

649] Через безглузде зухвальство преславного Лаомедонта,
650] Що, відповівши на послугу добру зневагою злою,
651] Коней йому не віддав, по які той ішов так далеко.
652] Але кажу тобі, смерть і загибель ти чорну одержиш
653] Тут же, подоланий списом моїм, і мені тоді славу,
654] Душу ж Аїдові ти віддаси, славетному кіньми".

655] Так говорив Сарпедон. Свого ясенового списа
656] Взяв Тлеполем, і в обох одночасно їх ратища довгі
657] З рук полетіли. В середину шиї противнику втрапив
658] Спис Сарпедона, і болем страшним пройняло її вістря —

659] Чорною пільмою ніч Тлеполемові очі окрила.
660] А Тлеполем Сарпедону ввігнав своє ратище довге
661] В ліве стегно, і, тіло проймаючи, вістря шалене
662] Кість зачепило, та батько відвів ще загибель від нього.

663] Друзі божисті взяли боговірного вмить Сарпедона
664] Й винесли з битви. За ним волочилося ратище довге.
665] Й біль усе дужчав. Але не помислив ніхто й не подумав
666] Витягти спис ясеновий з стегна, щоб із іншими разом
667] Міг він іти: так його врятувати усі поспішали.

668] А Тлеполема також красивоголінні ахеї,
669] Винесли з битви. Побачив це все Одісей богосвітлий,
670] Духом незламний, і миле його розпалилося серце.
671] Поміж двох задумів розумом він і душею вагався,
672] З чого почати, — чи сина догнать громоносного Зевса,
673] Чи якнайбільше лікіян позбавить життя і дихання.
674] Та не йому, Одісеєві, мужньому серцем, судилось
675] Зевса могутньому синові смерть заподіяти міддю.
676] Дух його проти лікійських полків обернула Афіна.
677] Хромій, Аластор, Койран і Галій від рук його впали,
678] Вбив він Алкандра тоді, і Прітанія, ще й Ноемона.
679] Ще багатьох би лікіян убив Одісей богосвітлий,
680] Та запримітив здаля його Гектор шоломосяйний,
681] Кинувсь крізь лави передні, озброєний сяйною міддю,
682] Жах на данаїв наводячи. Рад був, його спостерігши,
683] Зевсів син Сарпедон і жалібно мовив до нього:

684] "Сину Пріамів! Не дай мені здобиччю стати данаїв,

685] А порятуї мене! Хай мої груди покине дихання
686] В вашому місті, якщо не дано вже мені повернутись
687] До дорогої вітчизни моєї, до власного дому,
688] Й радістю втішити любу дружину й маленького сина".

689] Не відповів на слова його Гектор шоломосяйний.
690] Мчав він шалено вперед, щоб мерщій відігнати аргеїв
691] І бездиханними трупами їх якнайбільше покласти.
692] А Сарпедона божистого друзі його посадили
693] В полі, під дубом прегарним егідодержавного Зевса,
694] І ясенового списа з стегна його лівого витяг
695] Дужий боєць Пелагон, що товаришем був його милим.
696] Зникла у нього душа, і очі покрилися млою;
697] Та опритомнів небавом, і подихом свіжим Борей
698] Дух йому знов оживило у грудях, що дихали важко.

699] Та перед грізним Ареем і Гектором мідянозбройним
700] До кораблів своїх чорних, проте, не тікали аргеї,
701] Але й не рвалися в бій, а потроху назад відступали,
702] Звільна йдучи, коли між троян упізнали Арея.

703] Хто ж то був перший і хто був останній позбавлений зброї

704] Гектором, сином Пріама, і мідяношатним Ареем?
705] Це богорівний Тевтрант із погоничем коней Оресом,
706] Трех, етоліянин, списник відомий, з ставним Еномаєм,
707] Син Енопса Гелен і з паском барвистим Оресбій,
708] Що проживає у Гілі, пильнуючи свого багатства,
709] Біля Кефійського озера, де по сусідству навколо
710] Й інші живуть беотійці, що мають багаті маєтки.

711] Щойно іздалеку білораменна побачила Гера,
712] Як у жорстокім побоїщі купами гинуть аргеї,
713] Зразу ж вона до Афіни звернулася із словом крилатим:

714] "Горе нам, Зевса-егідодержавця незборена доню!
715] Марно, як видно, тоді запевнили ми Менелая,
716] Що по руїні твердинь Іліона додому він прийде,
717] В разі дозволимо згубному ми шаленіти Арею.
718] Час-бо подумати й нам про таку ж оборону завзяту".

719] Мовила так. Не перечила їй ясноока Афіна.
720] 1 злотозбруйних сама запрягать заходилася коней
721] Гера, найстарша богиня, великого Кроноса донька.
722] Геба ж до осі залізної двоє коліс восьмишпицих,
723] Гнутих із міді, з обох колісниці боків прикріпила.
724] Обід у них золотий і нетлінний, а зверху їх шини
725] Мідяні, пригнані щільно, аж любо очам подивитись.
726] Маточин гнізда сріблом по обидва їх боки оббиті.
727] Сам же васаг колісниці тримався на злотних і срібних
728] Пасах міцних, а навкруг його поручні бігли подвійні.
729] Дишель же був із срібла. До кінцівки*його прив'язала
730] Геба красиве ярмо золоте, від якого красиві
731] Йшли золоті хомути. Під ярмо підвела тоді Гера
732] Коней своїх прудконогих, вся прагнучи звади та битви.

733] В час той Афіна, дочка егідодержавного Зевса,
734] В горниці батьківській шати легкі свої, в світлих узорах,
735] Скинула з себе, руками своїми вишивані й ткани,
736] В панцир убралася батька свого, хмаровладного Зевса,
737] Й приготувалася збройно до битви, що сльози приносить.
738] Плечі страшна, золотими оздоблена вся торочками,
739] їй прикривала егіда, оточена жахом навколо,
740] Звада у ній, і завзяття, й гонитва, що душу морозить,
741] І голова Горгони, страшної на вигляд потвори, —
742] Грізне, страшне воно, Зевса-егідодержавця знамення.
743] З гребенем пишним шолом золотий, з чотирма шишаками,
744] Був на ній, — постаті воїв ста міст той шолом прикрашали.
745] У вогняну колісницю ввійшла і спис ухопила
746] Гострий, важкий і міцний, що ним побивала героїв
747] Шереги гнівом охоплена донька всевладного батька.
748] Гера ляскучим бичем баских лише хльоснула коней,

749] І заскрипіли, самі відчиняючись, брами небесні, —
750] Ори вартують їх, стражі великого неба й Олімпу,
751] Вхід відчиняють і хмарою знов затуляють густою.
752] Пугами в брами ці гнали богині баских своїх коней.
753] Осторонь інших богів вони там побачили Зевса,
754] Що на найвищій сидів із численних вершин олімпійських.
755] Коней баских тоді білораменна притримала Гера
756] І до верховного Зевса Кроніда з питанням звернулася:

757] "Зевсе, наш батьку, невже не гнівить тебе злочин Арея?
758] Скільки мужів — та яких! — погубив він в народі ахейським
759] Марно, безглуздо, мені на печаль! Вони ж безтурботно
760] Тішаються цим — і Кіпріда ота, й Аполлон срібнолукий, —
761] Дурня підбивши самі, що ніяких не знає законів.
762] Зевсе, наш батьку, чи сердитись будеш, коли я Арея
763] Хльостко бичем відшмагаю та геть прожену з бойовища?"

764] Відповідаючи, так їй сказав на це Зевс хмаровладний:

765] "Краще Афіну, що дбає про здобич, пошли проти нього, —
766] Більше за всіх вона звикла гризот завдавать йому прикрих".

767] Мовив це, й білораменна йому не перечила Гера.
768] Хльоснула коней, — не проти бажання вони полетіли
769] Поміж землею й простором укритого зорями неба.
770] Скільки очима сягає у далеч туманну людина,
771] Дивлячись з вишки чатівної в шир винно-темного моря,
772] Стільки навскач пролетіли богинь дзвінко ржучії коні.
773] А як до Трої добігли вони й до річок струменистих,
774] Де течія Сімоенту вливається в хвилі Скамандру,
775] Коней баских тоді білораменна притримала Гера,
776] Випрягла їх з колісниці й туманом густим огорнула,
777] А Сімоент їм поживну амброзії виростив пашу.
778] Вдвох вони вийшли, ходою на трепетних схожі голубок,
779] Прагнення повні аргейському воїнству поміч подати,
780] І підійшли аж туди, де найбільше мужів щонайкращих
781] Скупчилось, — наче ті леви, що м'ясо сире пожирають,
782] Чи кабани, що дикої їх не приборкати сили,
783] Круг Діомеда стояли вони, упокірника коней.
784] Тут зупинившись, білораменна їм крикнула Гера,
785] Стентора мужнього постать прибравши із голосом мідним, —
786] Так він лунав, наче враз п'ятдесят чоловік заволало:

787] "Сором, аргеї, бридкі боягузи, лиш з вигляду статні!
788] Поки у битвах брав участь Ахілл богосвітлий, ніколи
789] Ще не дерзали троянські загони крізь брами дарданські
790] Виступить", всі-бо його величезного списа боялись.
791] Нині ж далеко від міста при самих човнах вони б'ються!"

792] Мовлячи так, розбудила у кожному відвагу і мужність.

793] До Діомеда тим часом пішла ясноока Афіна.

794] При колісниці із кіньми знайшла вона сина Тідея, —

795] Рану схолоджував він, що стрілою завдав йому Пандар.

796] Піт досаждав під пасом широким, що висів на ньому

797] Щит його круглий; зморений потом, з раменом зомлілим,

798] Ледве підняв свого паса він, кров витираючи чорну.

799] Спершись на кінське ярмо, озвалась до нього богиня:

800] "Син народивсь у Тідея, на батька не дуже-то схожий.

801] Сам-бо Тідей, хоч на зріст і малий, а воїтель завзятий.

802] Навіть коли воювать та виблискують мужністю в битвах

803] Я боронила йому, — як тоді, коли сам, без ахеїв,

804] В Фіви послом до численних з'явився він Кадма нащадків.

805] В їхніх спокійно домах учтувати йому я звеліла.

806] Він, проте, як і раніше, відваги могутньої повен.

807] Викликав юних кадмеїв на різні змагання і легко

808] їх переміг; я сама-бо йому помічницею стала.

809] Я й біля тебе стою, і твою стережу я безпеку,

810] І щиросердо тебе закликаю з троянами битись.

811] Та чи утома важка по трудах обняла твоє тіло,

812] Чи малодушний пройняв тебе страх, але ти після цього

813] Вже не потомок Тідеєві, мужньому сину Ойнея".

814] Відповідаючи, мовив тоді Діомед їй могутній:

815] "Я упізнав тебе, дочко егідодержавного Зевса!

816] Все щиросердо тобі я скажу, не втаївши нічого.

817] Не обняли ані страх малодушний мене, ані млявість.

818] Добре я все пам'ятаю, богине, що ти наказала:

819] "Не виступати зухвало з богами безсмертними битись,

820] Хто б то не був; коли ж Зевсова тільки дочка Афродіта

821] Вступить у бій, навідліг ударити гострою міддю".

822] От чому й сам я тепер відступаю, і іншим аргеям

823] Всім наказав — до купи збиратися тут біля мене:

824] Я упізнав-бо Арея, що боєм кривавим керує".

825] В відповідь мовить до нього тоді ясноока Афіна:

826] "Сину Тідея, для серця мого дорогий Діомеде!

827] Більш ні Арея боятись не треба тобі, ні якогось

828] Іншого бога: сама я тобі помічницею стану.

829] Тож на Арея ти однокопиті спрямує свої коні,

830] Зблизька удар його, — буйного більш не жахайся Арея,

831] Цього шаленця, втілене зло, віроломного бога.

832] Передо мною і Герою він удавав ще недавно,
833] Що допоможе аргеям, з троянами ж битися буде,
834] Нині ж усе це забув і на боці троян він воює".

835] Мовивши так, з колісниці богиня зіпхнула Стенела
836] Рухом руки, і він безодмовно зіскочив на землю.
837] На колісницю зійшла вона й стала біля Діомеда,
838] В бій пориваючись. Важко вісь застогнала дубова

839] Під тягарем страшної богині й найкращого мужа.
840] Віжки й батіг в свої руки вхопила Паллада Афіна
841] І до Арея погналася однокопитими кіньми.
842] Зброю в тій хвилі знімав із велетня він Періфанта,
843] Кращого із етоліян, Охесія славного сина, —
844] З нього Арей закривавлений зброю знімав. А Афіна,
845] Щоб не побачив Арей, прикрилась шоломом Аїда.

846] Щойно Арей, людовбивця, божистого вздрів Діомеда,
847] Зразу ж покинув велетня він Періфанта лежати
848] Там, де раніше убив його сам і позбавив дихання,
849] І Діомедові, коней впокірнику, кинувсь назустріч.
850] Щойно зійшлись вони й близько один проти одного стали,
851] Коням під ярма та віжки Арей тоді перший ударив
852] Мідяним списом, в противника прагнучи вирвать дихання.
853] Та ухопила рукою за спис ясноока Афіна
854] І відхилила ту зброю від повоза, кинуту марно.
855] В чергу свою, Діомед гучномовний тоді замахнувся
856] Мідяним списом. Його спрямувала Паллада Афіна
857] В пах, під попругу Арея, що був підперезаний нею.
858] Списа туди він загнав і, прекрасну розкраявши шкіру,
859] Вихопив зразу ж його. Арей застогнав міднозбройний
860] Так, наче дев'ять чи десять одразу покликнуло тисяч
861] Дужих мужів на війні, починаючи зваду Арея.
862] Острах і трепет усі тоді лави троян і ахеїв
863] Враз обняли, — так Арей застогнав, ненаситний війною.

864] Так, як від хмари похмурої темним здається повітря
865] В спеку гарячу, коли буревій налітає бурхливий,
866] Саме таким Діомедові, сину Тідея, здавався,
867] В хмарах здійсмаючись в небо широке, Арей міднозбройний.
868] Швидко оселі богів досягнувши, вершин олімпійських,

869] Він біля Зевса Кроніона сів із засмученим серцем,
870] Рану йому показав, що безсмертною сходила кров'ю,
871] Й жалібним голосом слово до нього промовив крилате:

872] "Зевсе, наш батьку, невже не гнівлять тебе всі ці злочинства?

873] Завжди один через одного лих зазнаєм ми страшених,

874] Вічні боги, коли людям свою виявляємо ласку.

875] Ремствуєм всі ми на тебе: шалену дочку породив ти

876] Всім на загибель, — лиш злочини завжди на думці у неї.

877] Кожен-бо інший з богів, що живуть на високім Олімпі,

878] Волю шанує твою і слухняно у всьому кориться.

879] Тільки її не приборкуєш ти ані словом, ні ділом,

880] Все попускаєш їй, сам породив-бо цю доньку зловредну.

881] Нині ж вона Діомеда, зухвалого сина Тідея,

882] В дикій злобі на безсмертних богів нападати навчила,

883] Спершу Кіпріді він руку при самій долоні поранив,

884] Потім, неначе той бог, і на мене накинувся навіть.

885] Тільки швидкі мене винесли ноги, а то я ще довго

886] Мусив би муки терпіть між жахливими купами мертвих

887] Або живим знемагать під ударами мідної зброї".

888] Глянув спідлоба і мовив у відповідь Зевс громовладний:

889] "Годі сидіти отут і скімлити так, віроломний!

890] Найненависніший ти із богів, що живуть на Олімпі!

891] Люби тобі лише звади, та війни, та січі криваві.

892] Матері вдача у тебе затята, украй непокірна

893] Гери, що ледве її погамовую й сам я словами,

894] Тож від порад її, мислю, ти й зараз зазнав цього лиха.

895] Не допущу я, проте, щоб довго терпів ти страждання.

896] Ти-бо із роду мого, і мені тебе мати родила.

897] Був би від іншого бога такий народивсь ти зловредний,

898] Нидів давно б уже ти навіть нижче потомків Урана".

899] Мовивши це, Пееону звелів він його ізцілити.

900] І Пееон, болевтольних на рану насипавши ліків,

901] Затамував її. Та й від народження був він не смертний.

902] Так, як у дзбан молока долити смокового соку,

903] І рідина перемішана зсядеться зразу й загусне,

904] Так в одну мить загоїлась рана в палкого Арея.

905] Геба омила його, одягла йому шати чудові,
906] Й сів біля Зевса Кроніона він, повен величі й сили.

907] Знов повернулись тоді до оселі великого Зевса
908] Гера аргейська і з нею Алалкоменіда Афіна,
909] Край душогубства поклавши Аресві-людоубивці.

ПІСНЯ ШОСТА

ЗУСТРІЧ ГЕКТОРА З АНДРОМАХОЮ

- 1] Бій між троян і ахеїв страшний залишили богове.
- 2] Та по рівнині то тут, то там не втихала ще січа
- 3] В буйній навалі взаємного лету списів міднокутих
- 4] В полі широкім між течій швидких Сімоенту і Ксанту.

- 5] Перший Еант Теламоній, опора надійна ахеїв,
- 6] Лави прорвав у троян і загін свій обрадував світлом,
- 7] Ще й Акаманта убив, найкращого серед фракіян
- 8] Сина Евсора, і силою, й зростом могутнього мужа.
- 9] Перший поверх він шолома його густогривого вдарив, —
- 10] Лоба пробив він йому, і глибоко в череп угрузло
- 11] Мідяне вістря, й ту ж мить п'ятьма йому очі окрила.

- 12] А Діомед гучномовний позбавив дихання Асіла,
- 13] Сина Тевтрана, що жив у збудованій гарно Арісбі,
- 14] Маючи добрий достаток, і приязню тішивсь людською,
- 15] Кожному радий у домі своїм, що стояв при дорозі.
- 16] Та ніхто з них на поміч не став, од загибелі злої
- 17] Не боронив його, й разом життя позбулися обидва, —
- 18] Він і супутник його, на імення Калесій, погонич
- 19] Коней баских, — опинилися раптом вони під землею.

- 20] З Дреса й Офелтія зброю їх зняв Евріал переможно
- 21] І на Есепа пішов і Педаса, що їх породила
- 22] Абарбарея, наяда, прегарному Буколіону.
- 23] Буколіон же був сином славетного Лаомедонта,
- 24] Старшим в родині, хоч потай на світ привела його мати.
- 25] З нею овечий пастух поєднався коханням і ложем,
- 26] І, завагітнівши, двоє близнят принесла йому німфа.
- 27] Сили й самого життя прекрасні тіла їх позбавив
- 28] Син Мекістея, й озброєння в них із плечей познімав він.

29] Вбив Астіала тоді Поліпет, у боях нездоланний,
30] А перкотійця Підіта добив Одиссей переможно
31] Мідяним списом, від Тевкра поліг Аретаон божистий.
32] Несторів син Антілох подолав своїм списом блискучим
33] Аблера, сам же владика мужів Агамемнон — Елата,
34] Що у Педасі нагірнім, над плавною жив течією
35] Сатніоенту. Філака, який утікав з бойовища,
36] Леїт догнав, Евріал же — Мелантія вбив переможно.

37] Тут же Адраста живцем захопив Менелай гучномовний;
38] Мчали сполохані коні його по рівнині й розбили
39] З розмаху об тамарисковий куц колісницю округлу,
40] Дишля в основі зламали і навскач усі подалися
41] Прямо до міста, куди наполохано й інші скакали.
42] Сам же Адраст із повоза сторч головою скотився
43] Біля коліс у пилюку лицем. І в ту ж мить біля нього
44] Сам Менелай, син Атреїв, із списом з'явивсь довготінним.
45] І за коліна Адраст ухопивши його, став благати:

46] "Змилуйся, сину Атреїв, і гідний ти матимеш викуп.
47] Досить скарбів у багатого батька мого у коморах —
48] Золота, й міді, й заліза, що так його важко кувати.
49] З радістю батько з скарбів тих коштовних складе тобі викуп,
50] Тільки дізнається він, що живий на човнах я в ахеїв".

51] Так говорив він, і серце зм'якшив Менелаєві в грудях.
52] Той вже супутцеві мав на човни бистрохідні ахеїв
53] Дати його відвести. Та назустріч йому Агамемнон
54] Швидко підбіг і, гукаючи, голосно став докоряти:

55] "О Менелай легкодухий! Чого так піклуєшся ревно
56] Ти про троян? То, видно, чудово вони повелися
57] В домі твоїм? Хай ніхто з них від рук наших гибелі злої
58] Не урятується! Хай навіть ті немовлята загинуть,
59] Що матері їх в утробі ще носять! Нехай в Іліоні
60] Без похорону безслідно усі пропадуть вони разом!"

61] Мовлячи так, Агамемнон змінив своєму братові намір,
62] Правду-бо мовив йому, і Адраста від себе рукою
63] Той відштовхнув, а владар Агамемнон Адрастові списа
64] В пах увігнав, і навznak звалився він; син же Атрея,

65] Ставши на груди йому, з них вихопив спис ясеновий.

66] Нестор аргеїв в той час підбадьорював голосом дужим:

67] "О мої любі герої данаї, о слуги Арея!

68] Хай з-поміж вас не лишається ззаду ніхто, щоб на здобич

69] Кинутись враз і в човни наносити її якнайбільше.

70] Тож ворогів убиваймо! Ще вистачить часу спокійно

71] На бойовищі знімати озброєння з трупів полеглих".

72] Мовлячи так, відвагу і мужність будив він у кожному.

73] Мали трояни тікати від ахеїв, Арееві любих,

74] До Іліона, своєю знеможені слабкістю духу;

75] Та, зупинившись перед Енеем та Гектором, мовив

76] Так їм Гелен, син Пріама, цей птаховіщун найславніший:

77] "Слухай, Енею, й ти, Гекторе! Вам якнайбільше належить

78] Дбати про троян і лікіян, бо серед усіх ви найкращі

79] В кожній потребі — чи в подвигах ратних, чи в мудрій пораді.

80] Тож зупиніться й затримайте воїв своїх біля брами,

81] Лави обходячи, поки в обіймах жіночих шукати

82] Схову не прагнуть в утечі вони, ворогам на утіху.

83] А як фаланги свої підбадьорите все ж ви до бою,

84] Залишимося тут і ми і з данаями будемо битись,

85] Хоч і потомлені дуже, — та змушує нас необхідність.

86] Ти ж вирушай тепер, Гекторе, в місто й, додому прийшовши,

87] Матері скажеш твоїй і моїй, — жінок поважніших

88] В храм ясноокої діви Афіни, в акрополь хай скличе,

89] Засуви хай відімкне на дверях священного дому,

90] Вибере хай покривало, яке їй найбільшим, найкращим

91] В домі здається їй, яке їй самій найдорожче,

92] Хай на коліна його покладе пишнокосії Афіні,

93] В жертву ялівок хай принести обіцяє дванадцять,

94] Назимків, в ярмах не звиклих ходити, якщо вона ласку

95] Виявить місту й троянським жінкам та малим немовляткам

96] 1 від священних твердинь Іліона Тідіда відкине,

97] Дикого списника, грізного міццю носителя жаху,

98] Прямо скажу, із ахеїв усіх найсильнішого мужа.

99] Навіть і сам нас Ахілл, керманіч мужів, не страшив так,

100] Хоч від богині він, кажуть, родивсь. Але цей іще більшим

101] Гнівом шаліє, й ніхто з ним у силі зрівнятись не може".

102] Так тоді мовив Гелен, і Гектор послухався брата.

103] Зразу ж у всій своїй зброї він з повоза скочив на землю

104] Й, списом махаючи гострим, пройшов перед лавами війська,

105] В бій закликаючи всіх, і січа страшна запалала.

106] Враз обернулись трояни і рушили проти ахеїв.

107] І подалися аргеї назад і різню припинили,

108] їм-бо здалось, що з укритого зорями неба спустився

109] Хтось із богів до троян — так відважно вони обернулись.

110] Гектор волав до троян, закликаючи голосом дужим:

111] "Трої хоробрі сини і союзники наші славетні!

112] Будьте, друзі, мужами, згадайте відвагу завзяту!

113] До Іліона тим часом піду я й старійшинам мовлю,

114] Радникам мудрим, і нашим дружинам, щоб щиро благали

115] Вічних богів, обіцяючи їм принести гекатомби".

116] Так промовивши, шоломосяйний пішов од них Гектор.

117] Ззаду по карку й по п'ятах краями його ударяла

118] Чорная шкіра, що нею обведено щит його круглий.

119] Главк, Гіпполохова парость, із сином Тідея тим часом

120] Вийшли між військ на середину, сповнені прагнення битись.

121] Як, наступаючи, стали один проти одного близько,

122] Перший до Главка звернувся тоді Діомед гучномовний:

123] "Хто ти еси, поміж смертного люду герою хоробрий?

124] Досі не бачив тебе я в боях, де мужі набувають

125] Слави, а нині відвагою ти перевищуєш інших

126] Воїв, коли довготінного списа мого дожидаєш.

127] Діти нещасних батьків, хто іде проти сили моєї.

128] А як ти хтось із безсмертних, що з неба спустився на землю, —

129] Я не посмів би ніколи з богами небесними битись.

130] Навіть могутній Лікурґ, син Дріанта, недовго на світі

131] Жив після того, як зваду з богами небесними скоїв.

132] Порозганяв-бо колись по священних узгір'ях Нісея

133] Він годівниць Діоніса шаленого, й гнані Лікурґа

134] Мужоубивці стрекалом загостреним, тірси на землю

135] Всі вони кидали. Й сам Діоніс перестрашений в хвилю

136] Кинувсь морську, де Фетіда до лона його пригорнула:

137] Жах-бо його оповив від вигуків грізних Лікурга.
138] Дуже за це розгнівились боги, що живуть безтурботно,
139] Й сам його Кроносів син осліпив. Після того на світі
140] Ще він недовго прожив, безмертним богам ненависний.
141] Тим-то і я не бажаю з богами блаженними битись.
142] А як смертний еси і земнії плоди споживаєш,
143] Ближче підходь, щоб мерщій погибельних меж досягнути!"

144] Відповідаючи, син Гіпполоха промовив славетний:

145] "Духом великий Тідіде, навіщо про рід мій питаєш?
146] Наче те листя на дереві — людські усі покоління:
147] Листя одне, обриваючи, вітер розносить, а інше —
148] Клечанням свіжим ліси укриває з новою весною.
149] Так і людські покоління — ці родяться, ті вже зникають.
150] А як довідатись хочеш, то й це я скажу, щоб відомий
151] Став і для тебе наш рід, що багато людей його знає.
152] В Аргосі, кіньми багатім, далеко є місто Ефіра.
153] Жив у тім місті Сізіф, із смертних мужів найхитріший.
154] Сином Еола Сізіф був, а в нього син Главк народився,
155] Главк же отой породив бездоганного Беллерофонта.
156] Вроду і мужність богове принадну йому дарували.
157] Та проти нього недобре у серці своєму замислив
158] Прет, набагато сильніший, і з-поміж аргейського люду
159] Вигнав його, той-бо Зевсом під берло був відданий Прету.
160] Претова з ним зажадала жона, богосвітла Антея,
161] Потай в коханні з'єднатись. Але не схилила до того
162] Повного добрих бажань, розумного Беллерофонта,
163] Й, зводячи наклеп на нього, вождю вона мовила, Прету:

164] "Прете, умри чи убий ненависного Беллерофонта!

165] З ним у коханні з'єднатись хотів він мене приневолить".

166] Так вона мовила, й гнівом владар запалав, це почувши.
167] Сам же вбивать ухилився, бо соромився все-таки серцем.
168] Але в Лікію послав його, й, складені давши таблички,
169] Згубних познач смертоносних на них він накреслив багато,
170] І на загибель його звелів показати їх тестю.
171] Той до Лікії під захистом певним безсмертних подався
172] І до Лікії безпечно прибув, до Ксантових течій.

173] Радо приймав його в себе Лікії просторої владар,
174] Дев'ять він днів частував його, дев'ять биків заколовши.
175] А як десята у небі заблисла Еос розоперста,
176] Гостя почав він розпитувать, знаки бажаючи бачить
177] Ті, що від Прета, від зятя його, він приніс із собою.
178] А як одержав од гостя ті зятеві знаки зловісні,
179] Передусім наказав йому він нездоланну Хімеру
180] Вбити. Була не людського вона, а богівського роду,
181] Спереду — лев, коза — посередині, ззаду — зміюка,
182] З лютістю полум'я з пащі страшенне вона видихала.
183] Та, на знамення божисті зважаючи, все ж її вбив він.
184] Другим завданням — в бою подолав солімів славетних.
185] Це, говорив, була із битв між людьми найстрашніша.
186] Трете: в бою подолав амазонок він мужоподібних.
187] А, як вертався, владар ще нову йому пастку підстроїв:
188] Кращих з Лікії просторої воїв зібравши, звелів їм
189] В засідку стать. Та додому ніхто уже з них не вернувся.
190] Всі бездоганим убиті були вони Беллерофонтом.
191] Врешті збагнув володар, що той — божественного роду,
192] В себе затримав його, і дочку свою дав за дружину,
193] І наділив половиною почестей володаревих.
194] А лікіяни з землі відвели йому кращу від інших,
195] Із плодоносною нивою й садом чудовим дільницю.
196] Троє дітей народилось в розумного Беллерофонта:
197] Старші — Ісандр, Гіпполох та дочка іще Лаодамія.
198] З Лаодамією Зевс велемудрий в коханні з'єднався,
199] І богорівний у неї родивсь Сарпедон міднозбройний.
200] Беллерофонт, проте, став для безсмертних богів ненависним
201] І по рівнині алейській блукав у гіркій самотині,
202] Серце своє гризучи і стежок уникаючи людських.
203] В війнах неситий Арей умертвив його сина Ісандра
204] В розпалі бою, коли той з солімами славними бився.
205] Гнівна убила дочку Артеміда з повіддям злотавим.
206] Від Гіпполоха ж народжений я, — його я зву батьком.
207] Він мене в Трою послав і притому наказував пильно
208] Бути найкращим із воїв, усім перевищувать інших,
209] Не осоромити роду батьків, хоробрістю перших
210] Серед усіх, що в Ефірі живуть та в Лікії просторій.
211] От моя кров і мій рід, що походженням з нього я гордий".

212] Так він сказав, це почувши, зрадів Діомед гучномовний.

213] Мідного списа тут же у землю встромив многоплідну

214] І вожаєві народів слово промовив привітне:

215] "Отже, з батьків іще давнім мені'ти доводишся гостем!

216] Дід мій, божистий Ойней, бездоганного Беллерофонта

217] Двадцять затримував днів у господі, частуючи гойно.

218] Щедрих дарів один одному безліч вони надавали.

219] Дід мій Ойней — блискучий дав пояс йому пурпуровий,

220] Беллерофонт дарував із золота келих дводонний,

221] В домі своєму його я лишив, вирушавши на Трою.

222] Не пам'ятаю Тідея, мій батько малям мене кинув

223] Тої пори, як під Фінами гинуло військо ахеїв.

224] Тим-то, як друга, тебе я прийматиму в Аргосі щиро,

225] Ти ж у Лікії — мене, якщо гостем колись завітаю.

226] Тут же, в юрмі, списів один одного ми уникаймо,

227] Є-бо навкруг і троян тут багато, й їх спільників славних,

228] Щоб убивать, коли, дасть бог, кого у бігу я настигну.

229] Досить ахеїв для тебе є тут, — побивай, кого зможеш.

230] Та поміняймося зброєю поміж собою, — хай знають

231] Всі тут, що дружбою ми іще від батьків своїх горді".

232] Так говорили вони. Зіскочивши з повозів разом,

233] Тиснули руки взаємно, навік обіцяючи вірність.

234] Зевс же тим часом, син Кроноса, розуму Главка позбавив:

235] Зброєю-бо помінявсь з Діомедом він, сином Тідея,

236] Золото давши за мідь, ціну ста волів лиш — за дев'ять.

237] Гектор тим часом до Скейської брами й до вежі дістався.

238] Там позбігались до нього дружини і дочки троянські —

239] Про чоловіків, синів розпитать, про братів їх та інших

240] Родичів. Він же у відповідь кожному підряд закликав їх

241] Щиро молитись богам: багатьох-бо чекає скорбота.

242] От до прекрасного дому Пріама нарешті дістався,

243] До передсінків, із каменю тесаних. Далі у ньому

244] Йшло п'ятдесят спочивалень, так само обтесаних гладко,

245] Поруч одна при одній розміщених; в тих-бо покоях

246] Біля дружин своїх шлюбних Пріама сини спочивали.

247] З другого боку подвір'я, навпроти, для дочок дванадцять

248] Критих було спочивалень, із каменю тесаних гладко,

249] Поруч одна при одній розміщених; в цих-бо покоях

250] Біля дружин соромливих Пріама зяті спочивали.

251] Вийшла назустріч до Гектора матінка ніжно-ласкава,
252] З нею ішла найвродливіша з доньок її Лаодіка.
253] Взявши за руку його, озвалась і мовила мати:

254] "Сину мій, нащо прийшов ти, відважну покинувши битву?
255] Дуже вас, мабуть, притисли ахеїв сини злоіменні —
256] Аж під самісіньке місто, і серце тебе спонукало
257] Руки до Зевса, прийшовши сюди на акрополь, здійснити.
258] Та постривай — медового чашу вина принесу я,
259] Щоб узливання ти Зевсові-батьку та іншим безсмертним
260] Спершу вчинив, а потім, ковтнувши б, і сам підкріпився.
261] Сил-бо багато з вином утомлений муж набуває,
262] Ти ж в обороні своїх страшенно таки натовився".

263] В відповідь Гектор великий сказав тоді шоломосяйний:
264] "Хоч і солодке вино, не давай його, мати шановна,
265] Щоб не ослабнуть на силі мені, не забути відваги.
266] Зевсу ж іскристе вино невмитими лити руками
267] Я не наважусь: не личить-бо нам темнохмарного Зевса,
268] В кров закалявшись і в бруд, своїми благать молитвами.
269] Ти ж поспіши до храму Афіни, що здобич дарує,
270] Пахощі взявши й покликавши з міста жінок поважніших.
271] Ще покривало візьми, що найбільшим тобі, найдорожчим
272] В нашому домі здається, для тебе самої найкращим,
273] І на коліна його поклади пишнокосій Афіні,
274] В жертву ялівок ти принести обіцяй їй дванадцять,
275] Назимків, в ярмах не звиклих ходити, якщо вона ласку
276] Виявить місту й троянським жінкам та малим немовляткам
277] І від священних твердинь Іліона Тідіда відкине,
278] Дикого списника, грізного міццю носителя жаху.
279] То поспішай же до храму Афіни, що здобич дарує.
280] Я ж до Паріса піду закликати його, якщо схоче
281] Слів моїх слухати він. Нехай би під ним розступилась
282] Тут же земля! На велику біду для троян і Пріама
283] Мужнього з дітьми всіма зростив його Зевс-олімпієць!
284] От лиш побачу колись, як в оселю Аїда він сходить,
285] Віри пойму, що серце про наші нещастя забуде!"

286] Так він сказав. І вернулась у дім та челядниць гукнула
287] Мати, щоб бігли скликати по місту жінок поважніших.
288] І до комори духмяної долу зійшла, де у схові

289] Вишиті гарно узорні лежали її покривала —
290] Виріб сідонських жінок, що їх Александр боговидий
291] Сам із Сідону привіз, переплинувши море широке
292] В подорож ту, коли він благородну вивозив Єлену.
293] В дар для Афіни одне з покривал узяла там Гекаба —
294] Найкрасивіше, узорами вишите гарно й найбільше,
295] Сяяло, наче зоря, воно й осторонь інших лежало.
296] З ним вона вийшла, й за нею багато жінок поважніших.

297] А як прийшли на акрополь вони аж до храму Афіни,
298] Широко двері для них Теано відчинила вродлива,
299] Донька Кіссея, жона Антенора, впокірника коней, —

300] Жрицею в храмі Афіни її призначили трояни.
301] З зойками тужно жінки до Афіни підносили руки,
302] Саме тоді й покривало внесла Теано уродлива,
303] І, на коліна поклавши його пишнокосій Афіні,
304] Так говорила, благаючи доньку великого Зевса:

305] "Владна Афіно, захиснице міста, в богинях пресвітла,
306] Списа зламай Діомедові й так учини, щоб і сам він
307] Гримнув об землю лицем біля самої Скейської брами.
308] Ялівок ми у пожертву тобі принесемо дванадцять,
309] Назимків, в ярмах не звиклих ходити, якщо свою ласку
310] Виявиш місту, й троянським жінкам, і малим немовляткам".

311] Так помолилась вона, та на це не зважала Афіна.

312] Так вони в храмі молилися доньці великого Зевса.
313] Гектор тим часом досяг Александрових гарних покоїв,
314] Що збудував собі той з допомогою теслів найкращих
315] Між теслярами у буйнородючій країні троянській.
316] Побудували йому спочивальню, господу й подвір'я
317] Поряд з домами Пріама і Гектора в верхньому місті.
318] Зевсові любий ввійшов туди Гектор, тримав у руці він
319] Спис в одинадцять ліктів завдовжки, й блищало на ньому
320] Мідяне вістря, й навкруг золоте обіймало окільце.
321] У спочивальні знайшов його, той оглядав свою зброю,
322] Гарно обладнану, — щит, і панцир, і луки дугасті.
323] Там між служебних жінок і Єлена аргівська сиділа
324] І призначала челядницям різні роботи добірні.

325] Глянувши, Гектор жорсткими почав докоряти словами:

326] "О божевільний! Не гоже цей гнів тобі в серці носити.

327] Гинуть народи в бою біля мурів високого міста.

328] Тож задля тебе навкруг Іліона оця запалала

329] Звада воєнна. І сам би, напевно, ти іншого лаяв,

330] Тільки б побачив, що бою жахливого він уникає.

331] Отже, вставай, поки згубним вогнем не охоплено місто".

332] Відповідаючи, мовив йому Александр боговидий:

333] "Гекторе, слушно ти лаяв мене, справедливо ти лаяв;

334] Тим-то тобі відповім, а ти вислухай тільки уважно.

335] Не через гнів на троян, не тому, що відомсти бажаю,

336] Дома сиджу я: хотів лише смутку своєму віддатись.

337] Але дружина мене намовила лагідним словом

338] В бій вирушати. Мені ж і самому здається, що справді

339] Так буде краще. Мінлива-бо є до мужів перемога.

340] Тож почекай мене, поки надіну Арееву зброю,

341] Або іди, а я вслід і тебе дожену незабаром".

342] Не відповів, проте, Гектор на це йому шоломосяйний.

343] Словом ласкавим звернулась до нього тим часом Елена:

344] "Діверю мій, препоганої суки й причинниці лиха!

345] Хай тої днини, коли мене мати на світ породила,

346] Бурі порив підхопив мене люто й заніс би далеко

347] В гори чи кинув би в хвилі ревуці бурхливого моря,

348] Й хвилі покрили б мене перед тим, як усе оте сталось!

349] А як наслали уже на нас оце лихо богове,

350] Хай би дружиною я хоробрішому мужеві стала,

351] Що відчував би хоч сором ганьби і людського докору.

352] Цей же й тепер легкодумний, та, мабуть, таким і надалі

353] Вже залишиться, — поплатиться ще він за це, я гадаю.

354] Та заходь же до мене, у крісло сідай відпочити,

355] Діверю мій, що найбільш облягли твоє серце турботи

356] Через ту сучу провину мою та вину Александра.

357] Зевс-бо обом сумовиту нам визначив долю й надалі

358] Бути в неслав'ї в усіх прийдешніх людських поколіннях".

359] В відповідь Гектор великий сказав тоді шоломосяйний:

360] "Сісти мене не проси, хоч яка ти ласкава — не впросиш.

361] В бій мене серце моє пориває, щоб швидше троянам

362] Допомогти: занадто-бо там їм без мене сутужно.

363] Отже, його спонукай, та й сам він нехай поспішає,

364] Щоб наздогнати мене, поки я ще із міста не вийшов.

365] Я ж тим часом додому піду, до родини своєї,

366] Любу дружину побачити хочу й маленького сина.

367] Бо невідомо, чи знову до них я іще повернуся,

368] Чи віддадуть на поталу боги мене в руки ахеїв".

369] Так відповівши їй, Гектор пішов собі шоломосяйний.

370] І незабаром дійшов до свого він затишного дому,

371] Білораменної ж він не застав Андромахи в покоях,

372] З любим дитям на руках та служницею, вбраною гарно,

373] Вийшла на вежу і там сумувала, ридаючи гірко.

374] Гектор тоді, не знайшовши жони непорочної дома,

375] Став на порозі оселі і так до служебниць промовив:

376] "Слухайте пильно, служебниці, й щирю скажіть мені правду.

377] Де це дружина, де білораменна моя Андромаха?

378] Чи до ятрівок пішла та зовиць, причепурених гарно, —

379] Чи до Афіни у храм, де гуртом усі інші троянки

380] Пишноволосі в страшної богині благають пощади".

381] Відповідаючи, ключниця мовить йому домовита:

382] "Ти зажадав од нас, Гекторе, щирю сказати тобі правду, —

383] Не до ятрівок і не до зовиць, причепурених гарно,

384] Не до Афіни пішла вона в храм, де інші троянки

385] Пишноволосі в страшної богині благають пощади;

386] До іліонської вежі великої вийшла, почувши,

387] Що піддаються трояни й міцнішає сила ахеїв.

388] Тим-то до муру міського чимдужче вона поспішила,

389] Мов божевільна. Й дитину услід понесла годівниця".

390] Так вона мовила. Швидко із дому пішов тоді Гектор

391] Тою ж дорогою вниз по брукованих вулицях Трої.

392] І, перейшовши велике, красиво збудоване місто,

393] Скейських воріт він дістався, щоб вийти крізь них на рівнину.
394] Вибігла звідти назустріч дружина його Андромаха,
395] Посагом славна дочка Етіона, великого духом.
396] Жив Етіон під Плаком — горою, укритою лісом,
397] В Фівах плакійських, і владарем був кілікійського люду.
398] Донька його за Гектора мідянозбройного вийшла.
399] Стріла вона чоловіка. За нею ішла годівниця
400] З милим при грудях дитям, ще зовсім малим немовлятком,
401] Гектора сином коханим, гарненьким, мов зіронька ясна.
402] Гектор Скамандрієм звав свого сина малого, всі інші —
403] Астіанактом: єдиним-бо Трої був захистом Гектор.
404] Мовчки всміхнувся, малого синочка побачивши, батько,
405] А Андромаха підбігла до нього, роняючи сльози,
406] Руку схопила, назвавши на ймення, і так промовляла:
407] "О божевільний! Завзяття загубить тебе! Не жалієш
408] Ти ні дитяти свого, ні мене безталанної, — скоро
409] Стану вдовою я, скоро зженуть тебе з світу ахеї,
410] Разом напавши; отож, якщо тебе втратити маю,
411] Краще зійти мені в землю, ніякої більше не буде
412] Втіхи мені у житті, коли ти осягнеш свою долю.
413] Далі — лиш горе. Немає ні батька, ні матері в мене,
414] Нашого батька старого Ахілл умертвив богорівний,
415] Поруйнувавши ущент кілікіян заселене місто —
416] Фіви високобрамні. Отож він убив Етіона,
417] Зброї ж із нього не зняв: посоромився в серці своєму,
418] Тільки спалив із його обладунком, оздобленим гарно,
419] Й пагорб насипав над ним, ще й в'язів над ним насадили
420] Німфи нагірні, Зевса егідодержавного доньки.
421] Сім було рідних у мене братів у батьківськiм домі,
422] І в один день вони разом пішли до оселі Аїда:
423] їх-бо усіх повбивав богосвітлий Ахілл прудконогий
424] В час, як повільних корів вони пасли й овець білорунних.
425] Матір мою, що над Плаком владарила, вкритим лісами,
426] Він аж сюди припровадив із іншою здобиччю разом,
427] Та по часі відпустив, незліченний одержавши викуп, —
428] В домі ж отцевім стрілою убила її Артеміда.
429] Гекторе, все заміняєш ти — батька і матір для мене,
430] Ти ж і за брата мені, і мій чоловік ти прекрасний.
431] Зглянься ж на мене тепер і зостанься тут з нами на вежі,
432] Щоб не лишить сиротою дитя і дружину вдовою.
433] Військо постав при смоковниці дикій, де ворогу легше

434] Вдертись до міста, доступніш на мури високі дістатись.

435] Тричі-бо вже намагалися найхоробріші з ахеїв

436] Під керуванням Еантів обох, богорівних Атрідів,

437] Ідоменея славетного й мужнього сина Тідея.

438] Чи не провісник якийсь їм порадив це богонатхненний,

439] Чи напутило їх власного духу палке поривання".

440] В відповідь Гектор великий сказав тоді шоломосяйний:

441] "Все це й мене непокоїть, дружино. Та сором страшенний

442] Був би мені від троян і троянок у довгім одінні,

443] Як боягузом я став би далеко від бою ховатись.

444] Та не дозволить і дух мій цього, бо давно вже навчився

445] Доблесним бути я завжди та битися в лавах передніх,

446] Батькові свому й собі голосну добуваючи славу.

447] Сам-бо це добре я знаю і серцем своїм, і душею, —

448] День той настане колись, і Троя священна загине,

449] З нею загине й Пріам, і народ списоборця Пріама.

450] Але не так за троян бере мене жаль і турбота,

451] Не за страждання самої Гекаби й Пріама-владики,

452] Не за братів, що стільки хоробрих і славних поляже

453] В порох тоді під ударами збройними воїв ворожих,

454] Скільки за тебе, коли хтось із мідянозбройних ахеїв

455] Слізьми умивану десь поведе й дня свободи позбавить.

456] Будеш для іншої в Аргосі дальньому ткати на кроснах,

457] Будеш їй воду носити з Мессеїди або з Гіпереї

458] Проти бажання — могутня примусить тебе неминучість.

459] Гляне хто-небудь, як ти проливатимеш сльози й промовить:

460] "Гектора то є дружина, що найхоробріший у битвах

461] Був з конеборних троян, як за свій Іліон вони бились".

462] Мовить він так і болю нового завдасть тобі смутком

463] По чоловіку, що міг день неволі тобі одвернути.

464] Краще нехай я умру, хай пагорб землі мене вкриє,

465] Аніж почую твій зойк, як вестимуть тебе до полону!"

466] Мовив це й руки простяг до дитини осяйливий Гектор,

467] Та до грудей годівниці, убраної гарно, припало

468] З криком дитя, збентежене виглядом любого батька,

469] Міддю ясною налякане й гребенем кінської гриви,

470] Що на блискучім шоломі над ним розвіталася грізно.

471] І усміхнулися батько ласкавий і мати поважна.

472] Зняв свій шолом з голови тоді зразу осяйливий Гектор

473] І на землі біля себе поклав обладунок блискучий,

474] Любе на руки узявши дитя, погойдав його трохи

475] Й Зевса та інших богів почав молитовно благати:

476] "Зевсе та інші богове, зробіть, щоб дитя моє любе

477] Стало таким же, як я, у троянському війську найкращим,

478] Дужим таким же й хоробрим, міцним владарем Іліона,

479] Щоб говорили про нього, як буде з війни він вертатись:

480] "Цей куди кращий за батька!" Щоб він закривавлену зброю,

481] З ворога знявши, приніс і матері врадував серце!"

482] Мовив це й любій дружині на руки маленького сина

483] Він передав. Пригорнувши дитя до пахучого лона,

484] Мати крізь сльози всміхнулась. А муж її, пойнятий жалем,

485] Гладив рукою її й, на ім'я називаючи, мовив:

486] "О бідолашна! Серця свого не роз'ятрюй журбою!

487] Всупереч долі ніхто до Аїду мене не спровадить.

488] Але й судьби, я гадаю, ніхто із людей не уникне,

489] Чи боягуз, чи відважний, якщо вже на світ народився.

490] Краще вертайся додому й свої пильнуй уже справи —

491] Кросен своїх і куделі, служебницям нашим загадуй

492] Дбати про діло своє. А війна — чоловіча турбота,

493] Кожного, хто народивсь в Іліоні, моя ж особливо".

494] Мовивши так, одягнув на себе осяйливий Гектор

495] Свій конегривий шолом. І пішла дружина додому,

496] Лиш оглядаючись часто й рясні проливаючи сльози,

497] І незабаром дійшла до затишного й людного дому

498] Гектора мужогубителя; в ньому ж застала багато

499] Двірських служебниць, і ревні побігли з очей у них сльози.

500] Так був у домі своєму оплаканий заживо Гектор:

501] Не сподівався ніхто, щоб з війни коли-небудь додому

502] Він повернувся, уникнувши рук і могуття ахеїв.

503] Не забарився так само й Паріс у високому домі

504] І, надягнувши озброєння славне, карбоване міддю,

505] Попрямував через місто, на бистрі надіючись ноги,
506] Наче застояний кінь ячменем із жолоба ситий
507] Зірветься з прив'язі, й мчить, і копитами креше рівнину,
508] В водах ріки струменистої звиклий купатися вільно,
509] Гордий собою. Тримає він високо голову, грива
510] З пліч розвівається буйно, він вроди с'оєї свідомий,
511] На пасовища й до стаєнь нестримно несуть його ноги.
512] Так же й Паріс, син Пріама, з високого замку Пергама,
513] Сяючи блиском озброєння, мов променисте світило,
514] З радісним сміхом помчав: несли його ноги стрімливі.
515] Гектора він наздогнав, богосвітлого брата, коли той
516] З місця рушав, де розмову з дружиною ніжну провадив.
517] Перший до нього звернувся тоді Александр боговидий:

518] "Дуже затримав тебе я, мій любий, а ти ж поспішаєш!
519] Довго барився, не встиг до години, яку ти призначив!"

520] Відповідаючи, Гектор сказав йому шоломосяйний:

521] "О бідолашний! Ніхто із мужів, якщо він справедливий,
522] В діях тебе бойових не знеславить, бо серцем ти мужній.
523] Та поступаєшся легко, змагатись не хочеш. А в мене
524] Серце у грудях болить, коли чую на тебе докори
525] Я від троян, що стільки біди через тебе зазнали.
526] Але ходім! А залагодим потім усе, як дозволить
527] Зевс нам великий на славу одвічним богам наднебесним
528] Келих свободи поставити в звільнених наших оселях,
529] Як відженемо від Трої красивоголінних ахеїв".

ПІСНЯ СЬОМА

ПОЄДИНОК ГЕКТОРА З БАНТОМ, ПОХОРОН ПОЛЕГЛИХ

- 1] Мовивши так, від брами подався осяйливий Гектор,
  - 2] Поруч ішов його брат Александр, обоє душею
  - 3] Прагнули швидше почать воювати і з ворогом битись.
  - 4] Так же, як бог мореплавцям тоді посилає жаданий
  - 5] Вітер попутний, коли сосновими веслами бити
  - 6] Хвилю вони потомились і м'язи їх мліть починали, —
  - 7] Перед троянами так з'явились обидва жадані.
- 8] Від Александра поліг там Менестій, народжений в Арні,

9] Ареїтоїв потомок, якого озброєний києм
10] З Філомедусою мав велеокою Арни володар.
11] Гектор же списом загостреним втрапив у карк Ейонея
12] Під міднокутим обіддям шолома, й той зразу ослаб весь.
13] Главк, Гіпполоха нащадок, лікійських мужів поводитар,
14] Списа у плечі всадив Іфіноеві в січі жорстокій,
15] Дексія сину, в ту мить, як на свій мав скочити повіз, —
16] З повоза тут же упав він на землю і зразу ослаб весь.

17] Щойно побачила їх ясноока богиня Афіна,
18] Як вони нищать аргеїв нещадно у січі жорстокій,
19] Кинулась зразу з вершин олімпійських вона і помчала
20] До Іліона священного. Це Аполлон із Пергама
21] Бачачи, вийшов назустріч, — бажав він троянам звитяги.
22] Стрілись обоє вони біля дуба, і перший до неї
23] Мовив тоді владар Аполлон, син могутнього Зевса:

24] "Нащо це, так поспішаючи, доню великого Зевса,
25] Ти із Олімпу зійшла? Що великий твій дух схвилювало?
26] Може, бажаєш на користь данаїв мінливу звитягу
27] Перехилить? До троян же, що гинуть, нема в тебе жалю!
28] Ради послухай моєї — це краще було б набагато.

29] Тож припинім на сьогодні змагання воєнні між ними
30] Й січу шалену. Згодом нехай собі б'ються, аж поки
31] Вщент Іліон рознесуть, якщо вже так вашому серцю
32] Бажано, вічні богині, в руїнах це бачити місто".

33] Відповідаючи, мовила так ясноока Афіна:

34] "Так, дальносяжче, хай буде! З думкою саме такою
35] Я із Олімпу й сама прибула до троян і ахеїв.
36] Та скажи, як ти хочеш війну поміж них припинити?"

37] Мовив тоді владар Аполлон, син могутнього Зевса:

38] "В Гектора, коней впокірника, смілість велику збудімо, —
39] Викличе, може, когось із данайських героїв хоробрих
40] Вийти один на один і в бою позмагатись завзятім.
41] Діткнуті цим за живе в наголінниках мідних ахеї
42] Виставлять мужа самі, щоб із Гектором бився божистим".

43] Мовив він так, і погодилась з ним ясноока Афіна.
44] Син же Пріамів коханий Гелен відчув своїм серцем
45] Волю богів, до якої по спільній прийшли вони згоді.
46] От підійшов він до Гектора й мовив таке йому слово:

47] "Гекторе, сину Пріамів, до Зевса розумом схожий!
48] Ради послухай моєї — тобі ж я доводжуся братом.
49] Хай посідають на землю з троянами разом ахеї,
50] Ти ж тоді найхоробрішого поміж ахеями виклич
51] Вийти один на один і в бою позмагатись завзятім.
52] Ще-бо не суджено вмерти тобі й досягнути кончини, —
53] Голос такий від богів, що живуть споконвіку, почув я".

54] Мовив він так, і з великою радістю вчув його Гектор,
55] Вийшов між військ посередині й стримав фаланги троянські,
56] Спис посередині вткнувши, і всі посідали навколо.
57] Стримав тоді й Агамемнон красивоголінних ахеїв.
58] А ясноока Афіна і сам Аполлон срібнолукий,
59] Яструбів постать прибравши, удвох на високому сіли
60] Дубі всевладного батька, егідодержавного Зевса,
61] І милувались на воїв. Ті посідали рядами,
62] Міддю шоломів, списів і щитів наїжачившись густо.
63] Як від Зефіра, що раптом війнув, набігаючи брижі
64] Моря вкривають гладінь, аж море усе почорніє, —
65] Брижами так під рядами троян і ахеїв рівнина
66] Вся хвилювала. Став Гектор між лавами їх і промовив:

67] "Слухайте, Трої сини і красивоголінні ахеї!
68] Те вам скажу, до чого у грудях мій дух спонукає.
69] Клятви здійснить не дозволив нам високовладний Кроніон,
70] Але, замисливши лихо, призначив нам битись, аж доки
71] Або захищене баштами візьмете наше ви місто,
72] Або самі тут поляжете всі при човнах мореплавних.
73] Наймужніші-бо тут серед вас із мужів всеахейських.
74] В кого із них є у серці бажання зі мною змагатись,

75] Вийде нехай наперед — з богосвітлим Ректором битись.
76] Так говорю я, і Зевс хай буде між нами за свідка.
77] В разі противник здолає мене довголезою міддю,
78] Зброю хай зніме мою й віднесе до човнів крутобоких,
79] Тіло ж додому віддасть, щоб трояни і жони троянські

80] Мали можливість вогнем померлого труп спопелити.
81] В разі ж його подолаю, і дасть Аполлон мені славу,
82] Зброю із нього зніму й віднесу до священної Трої
83] Й там її в храмі меткого стрільця Аполлона повішу,
84] Тіло ж віддам однести до міцних добропалубних суден,
85] Щоб віддали його спаленню довговолосі ахеї
86] Й пагорб могильний насипали над Геллеспонтом просторим.
87] Скаже хто-небудь колись у людських поколіннях наступних,
88] На кораблі многовеслому в морі йдучи винно-темнім:
89] "Воїна, вмерлого в давню годину, ось пагорб могильний,
90] Мужнього в битві його пересилив осяйливий Гектор".
91] Скажуть отак коли-небудь, і слава моя не загине".

92] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо —
93] Сором було відмовлятись, прийняти ж той виклик боялись.
94] Врешті підвівсь Менелай і обурено став говорити,
95] З гнівним докором, аж серце тяжко у нього стогнало:

96] "Горе мені! О хвальки! Ахейки-бо ви, не ахеї!
97] Ну ж і ганьба вас укриє тепер із страшних найстрашніша,
98] Якщо з данаїв ніхто не вийде із Ректором битись!
99] В землю, сидячи тут, у випар води оберніться!
100] Серця нема в вас у грудях, і випаде вам лиш неслава!
101] Сам проти нього я виступлю збройно. А жереб звитяги
102] Високо в небі безсмертні боги в своїй волі тримають".

103] Мовивши так, обладунки прегарні він став одягати.
104] Тут би й життя тобі край, Менелаю, від рук нездоланих
105] Гектора, бо набагато могутніший був він за тебе, —
106] Стримали все ж тебе, кинувшись разом, державці ахейські.
107] Сам Агамемнон, Атреїв паросток широковладний,
108] Брата правицю схопив і, на ймення назвавши, промовив:

109] "Ти знавіснів, Менелаю, годованцю Зевсів! Не личить
110] Коїть дурниці тобі. Хоч і важко, а втриматись треба.
111] З мужем сильнішим од тебе не зважуйся зопалу битись,
112] З Гектором, сином Пріама, його-бо страхаються й інші,
113] Навіть Ахілл з ним вступати у бій, що веде нас до слави,
114] Йшов не без трепету, хоч набагато за тебе сильніший.
115] Отже, іди і спокійно сідай до свого товариства.
116] Іншого вишлють когось із Гектором битись ахеї.

117] Хоч і безстрашний він сам і бою запеклого спраглий,
118] Певен я, з радістю він коліна розправить, як вийде
119] Цілий із жаху війни, із цієї жахливої битви".

120] Цими словами умовив брата герой, була слухна

121] Мова його, й той послухав охоче. Із пліч Менелая
122] Товариші його з радістю тут же зняли усю зброю.
123] Нестор підвівся тоді з-між аргеїв і так до них мовив:

124] "Горе нам! Смуток великий на землю спадає ахейську.
125] Тяжко тепер заридає Пелей, сивочолий комонник,
126] Мудрий порадник і славний промовець серед мірмідонян!
127] Радісно так він мене у своєму розпитував домі
128] Та про аргеїв питав, про рід їх увесь і потомків.
129] А як почув би, що інші тремтять перед Гектором нині,
130] Руки свої до безсмертних він, певно, підніс би з благанням
131] Дух його з тіла послати мерщій до оселі Аща!
132] Був би я, Зевсе, наш батьку, й Афіно, і ти, Аполлоне,
133] Юний, як в дні, коли битись при водах швидких Келадонту
134] З лавами воїв пілоських аркадські зійшлись списоборці
135] Фейських твердинь недалеко, де хвилі Ярдану струмують!
136] Еревталіон аркадян очолював, муж богорівний,
137] Ареїтоя вождя він на плечах носив обладунок,
138] Ареїтой же божистий прозвання носив киезбройця, —
139] Так його звали й мужі, і жінки, підперезані пишно:
140] Він-бо не з луком, не з списом довженним ходив воювати, —
141] Києм залізним ворожі подолував легко фаланги.
142] Та Лікурґ його вбив, не силою лиш, а лукавством,
143] Десь у проході вузькім, де згуби не міг одвернути
144] Києм залізним, — Лікурґ його списом своїм вже навиліт
145] Встиг проколоти, і той навзнаки повалився на землю.
146] Зняв обладунки звитяжець, даровані мідним Ареєм.
147] Довго він сам їх носив, ідучи в колотнечу Арея,
148] А як постарів Лікурґ у покоях своїх владаревих,
149] Еревталіону, друговілюбому, дав їх носити.
150] Наймужніших на бій він у зброї цій став викликати.
151] Всі трепетали, боялись, ніхто не наслідювавсь вийти.
152] Але підбив мене дух мій незламний до бою вступити
153] З воєм зухвалим, хоч віком я був поміж них наймолодший.
154] Вийшов я битися з ним, і дала мені славу Афіна —

155] Впав від моєї руки ставніший, могутніший воїн
156] І розпростертий лежав, на всі боки розкинувшись важко.
157] Був би я знов молодий, і мав би я силу колишню,
158] Стрів би в бою тоді Гектор противника шоломосяйний!
159] Скільки не є тут між вами хоробрих мужів всеахейських,
160] Та немає охочих назустріч до Гектора вийти".

161] Старець їм так докоряв, і дев'ять мужів підвелось.
162] Вийшов між ними найперший володар мужів Агамемнон,
163] Вслід Діомед за ним вийшов могутній, нащадок Тідея,
164] Слідом за ними Еанти, шаленої сповнені сили,
165] Ідоменей вслід за ними та Ідоменеїв товариш
166] Встав, Меріон, Еніалію-мужоубивцеві рівний,

167] Слідом за ним Евріпіл, осяйливий син Евемона,
168] Син Андремонів Тоант, а за ним Одіссей богосвітлий —
169] З Ректором битись вони богосвітлим усі зажадали.
170] Знову звернувся до них тоді Нестор, їздець староденний:

171] "Кидайте жереб по черзі тепер — кому припаде він,
172] Той допоможе нехай красивоголінним ахеям.
173] Він допоможе також і самому собі, якщо вийде
174] Цілий із жаху війни, із цієї жахливої битви".

175] Так він сказав, і кожен з них, свій жеребок позначивши,
176] Кинув його у шолом Агамемнона, сина Атрея.
177] Вої ж тоді, до богів здіймаючи руки, молились.
178] Так не один говорив, поглядаючи в небо широкє:

179] "Зевсе, наш батьку! Бантові хай чи сину Тідея
180] Випаде, чи пишнозлотних Мікен владареві самому!"
181] Так говорили вони, а Нестор, їздець староденний,
182] Взяв жеребки й потрусив у шоломі, й, як всі того прагли,
183] Випав Бантові жереб. Окличник проніс його колом,
184] Справа йдучи по зібранню, й показував славним ахеям.
185] Але ніхто за свого не признав його, кожен зрікався.
186] Врешті до того дійшов він, по зборах проходячи колом,
187] Чий був значок на отім жеребку, — д' осяйного Банта.
188] Руку простяг він до нього, наблизившись, дав йому жереб.
189] Глянувши, той упізнав жеребок свій і з радісним серцем
190] Кинув під ноги на землю його і, озвавшись, промовив:

191] "Друзі, це мій жеребок, і сам я всім серцем радію,
192] Гектора-бо подолать богосвітлого я сподіваюсь.
193] Ви ж, поки я свою бойову налягатиму зброю,
194] До владаря помоліться, могутнього Зевса Кроніда,
195] Тільки безмовно, про себе, щоб вас не почули трояни.
196] Можна і вголос, проте, бо чого б це ми мали боятись!
197] Хто б не хотів мене силою змусить чи вмінням лукавим,
198] Не приневолить, однак, відступить, — не таким недолугим
199] На Саламіні-бо я, сподіваюсь, родився і виріс!"

200] Мовив він так, і вони помолились до Зевса Кроніда.

201] Так не один говорив, поглядаючи в небо широче:

202] "Зевсе, наш батьку, що з Іди владариш, великий, преславний,

203] Дай перемогу Бантові й слави окрий його сяйвом!

204] А коли Ректора любиш і дбаєш також і про нього,

205] То подаруй їм обом і силу однакову й славу!"

206] Мовили так, а Бант у мідь одягався блискучу.

207] А, бойовий обладунок на тіло увесь одягнувши,

208] Рушив на ворога він, як виходить Арей велетенський,

209] В бій ідучи поміж воїв, яких підбиває Кроніон

210] До ворожнечі у злобі взаємній, що душу з'їдає.

211] Так і Бант велетенський ішов тоді, захист ахеїв,

212] Грізним лицем усміхався, а знизу міцними ногами

213] Кроки широкі робив, довготінним стрясаючи списом,

214] Спостерігаючи це, душею раділи аргеї.

215] Трепет троян обійняв, і дрож їм пробіг по суглобах,

216] Навіть у Ректора в грудях сильніше забилося серце.

217] Та не міг вже ніяк він назад одступить і укритись

218] В лавах троянських, бо сам же його викликав він до бою.

219] Близько Бант підійшов, мов муrom, надійно прикрившись

220] Мідним щитом семишкірним, що Тіхій зробив для героя,

221] Краший поміж лимарями, а мав він у Гілі оселю.

222] З шкур од сімох бугаїв годованих злагодив щит він

223] Ясноблискучий, і восьмий ще шар був із міді на ньому.

224] Груді щитом цим закрити, Бант тоді, син Теламона,

225] Став перед Гектором близько й, йому похваляючись, мовив:

226] "Гекторе, нині, коли ми один проти одного вийшли,

227] Знатимеш ясно, чи є між данаїв ще інші герої,

228] Окрім Ахілла, мужів переборця із лев'ячим серцем.
229] Біля своїх крутобоких човнів мореплавних лежить він,
230] На Агамемнона гнівом палаючи, пастиря люду.
231] Є ще між нами такі, що здатні з тобою зустрітись,
232] Навіть багато ще є. Починай же борню і змагання!"

233] В відповідь Гектор великий сказав йому шоломосяйний:

234] "Теламоніде Еанте божистий, володарю люду!
235] Годі зі мною тобі як з дитям розмовляти безсилим
236] Або з жоною, що в ділі воєнним не тямить нічого.
237] Добре на битвах-бо знаюся я і на мужоубивствах,
238] Знаюся, як у бою повертати направо й наліво
239] Щит сухошкірий та в січі кривавій із нї*м виступати;
240] Знаю, як з повозом кінним у вир бойовий уриватись,
241] Знаю, як танець Арея вести у бою рукопашнім.
242] Та на такого, як ти, крадькома нападати не хочу,
243] Підступом діючи, — тільки одверто, аби лише вдало!"

244] Мовивши так і метнувши свого довготінного списа,
245] Влучив Бантові він у страшний його щит семишкірний,
246] В мідну поверхню, що шаром ще восьмим лежала на ньому.
247] Шість шкуратяних шарів пронизав у нім спис непоборний,
248] В сьомому шарі застряг. Розмахнувшись тоді, в свою чергу,
249] Богонароджений кинув Еант довготінного списа
250] І Пріамідові втрапив у щит його рівноокруглий.
251] Наскрізь пробив броню осяйну тоді спис величезний
252] І, через панцир пройшовши, оздоблений дуже майстерно,
253] Сину Пріама хітона роздер саме проти пахвини
254] Спис той. Та він одхилився і чорної смерті уникнув.
255] Повиривали руками обидва списи свої довгі
256] Й знову зчепились, неначебто леви оті кровожерні
257] Чи кабани лісові, нездоланної сповнені сили.
258] Гектор Бантові в щит посередині списом ударив,

259] Міді, проте, не пробив, тільки вістря у нього зігнулось.
260] Кинувсь Еант на щит супротивника й з розмаху наскрізь
261] Списом пройняв, і хитнувся герой, що вперед поривався,
262] Ранений в шию, і чорна, струмуючи, кров полилася.
263] Не припинив боротьби, проте, Гектор шоломосяйний,
264] Лиш відступив і, схопивши рукою могутньою камінь,

265] Що серед поля лежав, важкий, почорнілий, пошерхлий,
266] Влучив Бантові він у страшний його щит семишкірний,
267] Прямо в опуклу середину, так що аж мідь задзвеніла.
268] Слідом за ним і Еант, набагато ще більший схопивши
269] Камінь, як жорно млинове, і ним розмахнувшись, кинув
270] Із неймовірною силою, й в щит посередині втрапив,
271] Ранивши Гектору милі коліна, і навznak упав він,
272] Груді прикривши щитом. Та підвів Аполлон його зразу ж;
273] І на мечях врукопаш вони стали б рубатися зблизька,
274] Якби не вісники Зевса й окличники смертного люду,
275] Що підійшли до них, — цей від троян, а той від ахеїв
276] Мідянозбройних — Ідей і Талфібій, розумні обидва.
277] Берла вони поміж них простягли, і окличник троянський
278] Слово промовив Ідей, досвідчений в мудрих порадах:

279] "Годі вам, любі сини! Припиніть ви борню і змагання!
280] Ви ж обидва водно хмаровладному Зевсові любі,
281] Ви обидва хоробрі бійці — це побачили всі ми,
282] Ось уже ніч западає, а добре скоритися ночі".
283] Відповідаючи, мовив до нього Еант Теламоній:
284] "Хай же, Ідею, слова твої й Гектор так само повторить.
285] Викликав сам на двобій найсміліших мужів він ахейських.
286] Хай же і зараз почне, а я вслід за ним підкорюся".

287] В відповідь Гектор великий сказав йому шоломосяйний:
288] "Обдарував тебе бог і силою, й зростом, Еанте,
289] Й розумом, та й на списках ти найкращий боєць між ахеїв,
290] Тим-то давай припинім на сьогодні борню і змагання
291] Збройне. Згодом ми знову почнемо змагання, аж поки
292] Нас божество не розніме, комусь дарувавши звитягу.
293] Ось уже ніч западає, а добре скоритися ночі.
294] Як же ахеїв обрадуєш ти при човнах мореплавних,
295] А щонайперше рідних та друзів, які є у тебе.
296] Я ж у великому місті владики старого Пріама
297] Радістю втішу троян і в довгім одінні троянок,
298] Що до оселі богів за мене молитися прийдуть.
299] Тож обмінйємось багатими нині з тобою дарами,
300] Щоб говорив про нас кожен з троян і кожен з ахеїв:
301] "Билися в лютій вони ворожнечі, що душу з'їдає,
302] А розійшлись після бою у злагоді й дружбі взаємній".

303] Мовив це й дав він Бантові срібноцвяхований меч свій

304] Разом із піхвою й гарно скроеним пасом ремінним,

305] А Теламоній віддав йому пояс, що пурпуром сяяв.

306] Так розлучились вони, і пішов з них один до ахеїв,

307] Другий — до шумного війська троян. А ті серцем раділи,

308] Дивлячись, як повертається цілий до них і здоровий

309] Гектор, що сили Еанта і рук нездоланних уникнув, —

310] В місто його повели, хоч живим уже бачить не ждали.

311] Так повели і Еанта красивоголінні ахеї

312] До Агамемнона, що із звитяги був втішений вельми.

313] Як у намети вони зібрались до сина Атрея,

314] Взявши бика п'ятирічного, — владар мужів Агамемнон

315] В жертву приніс задля них всемогутньому Зевсу Кроніду.

316] Оббілували і, шкуру обдерши, всього порубали,

317] Дрібно порізали й кожен шматок на рожен настромили,

318] Потім старанно засмажили й згодом з рожнів познімали,

319] І, закінчивши роботу, до гойної учти взялися,

320] Нарівні всіх частували, ніхто не лишивсь без частунку.

321] М'яса довженним шматком із самої хребтини Еанта

322] Почастував Агамемнон, Атреїв син широковладний.

323] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,

324] Перший снувати свої міркування почав староденний

325] Нестор, що завжди поради умів подавати найкращі.

326] З наміром добрим до них він почав говорити й промовив:

327] "Сину Атреїв і ви, найславніші вожді всеахейські!

328] Довговолосих багато ахеїв тут голови склали,

329] Темну кров їх пролив біля хвиль повноводних Скамандру

330] Буйний Арей, і спустилися душі їх всі до Аїду.

331] От чому треба, щоб зранку війну припинили ахеї,

332] Ми ж зберемось, і на мулах сюди й на волах привеземо

333] Вбитих тіла, й недалеко від наших човнів мореплавних

334] Спалимо їх, щоб кожен дітям хоч кості батьків їх

335] Міг привезти, як повернемось ми до своєї вітчизни.

336] Пагорб могильний над вогнищем, спільний для всіх, ми насиплем

337] Серед рівнини і зразу ж зведемо навколо високі

338] Стіни для захисту нам і нашим човнам мореплавним.

339] А посередині вправлену міцно поставимо браму,

340] Щоб через неї проїхати кінні могли колісниці.
341] Зовні, за стінами близько, ми рів прокопаєм глибокий.
342] Стан оббігаючи наш, він кінних затримає й піших
343] В час, коли наступом рушать трояни на нас войовничі".

344] Так він сказав, і всі владарі його мову схвалили.
345] А в іліонським акрополі, близько від дому Пріама,
346] Страшно бурхливе троян вирувало тим часом зібрання.
347] Першим Антенор розсудливий став серед них говорити:

348] "Слухайте, Трої сини, і дарданці, і військо союзне!
349] Хочу сказати вам те, що в грудях велить мені дух мій.

350] Нині ж, давайте, вернімо Атрідам Єлену аргейську
351] Разом зі скарбом її. Адже й досі, ламаючи клятви,
352] Ми цю провадим війну. Нічого я доброго з цього
353] Не сподіваюсь, якщо ми не зробимо так, як я раджу".

354] Так він промовив і сів. Із свого тоді місця Єлени
355] Пишноволосої встав чоловік, Александр богосвітлий,
356] Відповідаючи, він йому слово промовив крилате:

357] "Не до вподоби мені, Антеноре, оте, що ти мовив!
358] Міг би ти іншу, напевно, подати нам кращу пораду.
359] А якщо справді, без жарту, ти все це обдумано мовив,
360] То, мабуть, розум у тебе самі одібрали богове.
361] Тож до троян, упокірників коней, хотів би я мовить.
362] Прямо скажу я тепер: не віддам я дружини своєї.
363] Скарб же, що з Аргоса з нею привіз я до нашого дому,
364] Весь я готов повернуть, ще й од себе до нього додати".

365] Так він промовив і сів. Із свого тоді місця підвівся
366] Старець Пріам Дарданід, до безсмертних подібний порадник.
367] З наміром добрим до них він почав говорити й промовив:

368] "Слухайте, Трої сини, і дарданці, і військо союзне!
369] Хочу сказати вам те, що в грудях велить мені дух мій.
370] Йдіть і, як завжди, вечерю у місті своїм споживайте
371] Та не забудьте про варту й про що кому слід пильнувати.
372] До кораблів крутобоких хай піде Ідей на світанку
373] Й скаже Атрея синам, Агамемнону із Менелаєм,

374] Що говорив Александр, від якого і розбрат почався.
375] Хай ще й таке перекаже їм" слово розумне, чи згодні
376] Перепочить од війни злошумливої, поки ми вбитих
377] Спалимо. Згодом ми знову почнемо змагання, аж поки
378] Нас божество не розніме, комусь дарувавши звитягу".

379] Так він сказав, і слухали всі, і з ним були згодні.
380] Стали війська по загонах вечерю свою споживати.
381] До кораблів крутобоких подався Ідей на світанку,
382] Тут він данаїв застав, Ареєвих слуг, на зібранні
383] Біля корми корабля Агамемнона. От перед ними
384] Став посередині й так промовляв голосистий окличник:

385] "Сину Атреїв і ви, найславніші вожді всеахейські!
386] Славний Пріам та інші трояни достойні звеліли
387] Переказати, чи буде для вас те приємне і миле,
388] Що говорив Александр, від якого і розбрат почався:
389] Скарб, що в своїх Александр кораблях крутобоких до себе
390] В Трою привіз — бодай би він з ними раніше загинув! —
391] Все він готов повернуть, ще й од себе до нього додати.
392] А Менелая славетного шлюбної, каже, дружини
393] Він не віддасть, хоч трояни до того його й спонукали.
394] Та доручили ще й інше вам слово сказати, чи згодні
395] Перепочить од війни злошумливої, поки ми вбитих

396] Спалимо. Згодом ми знову почнемо змагання, аж поки
397] Нас божество не розніме, комусь дарувавши звитягу".

398] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо.
399] Але нарешті озвався тоді Діомед гучномовний:

400] "Нам не годиться тепер ні скарб Александрів приймати,
401] Ані Елену саму! Нерозумній дитині й то ясно,
402] Що для троян уже злої загибелі сіті готові!"

403] Мовив він так, і скрикнули схвально синове ахейські,
404] З слів Діомеда, впокірника коней, дивуючись щиро.
405] От до Ідея звернувся тоді володар Агамемнон:

406] "Чув ти, Ідею, і сам ті слова, що сказали ахеї,
407] Те, що у відповідь мовили. Згоден цілком я із ними.

408] А щоб померлих спалить, проти цього і я не перечу.
409] Не подобає-бо нам зволікати із мертвих тілами.
410] Скоро померли вони — їх треба вогнем заспокоїть.
411] Гери муж громоносний за свідка хай Зевс мені буде!"

412] Мовлячи так, до безсмертних богів він здійняв своє берло.
413] До Іліона священного тут же Ідей повернувся.
414] Разом зібравшись, трояни й дарданці на площі сиділи
415] Й ждали всією громадою, поки Ідей від ахеїв
416] Вернеться. От він вернувся й, між них посередині ставши,
417] Все, як було, розповів. Заходились негайно трояни
418] Звозити мертвих — одні, а інші — рубати дерева.
419] З другого боку, й аргеї з човнів мореплавних спішили
420] Звозити мертвих — одні, а інші — рубати дерева.

421] Сонце промінням новим вже навколо осяяло ниви,
422] З плавно пливучих глибин Океану зійшовши на світлий
423] Шлях свій небесний, як стрілись у полі обидва загони.
424] Важко було впізнавать серед мертвих їм кожного мужа,
425] Поки зчорнілої крові із трупів не змили водою;
426] Сльози гіркії ллючи, їх на повози зносили потім.
427] Вголос ридать боронив їм Пріам, і безмовно трояни
428] Мертвих складали на вогнища, тяжко сумуючи серцем,
429] І, попаливши вогнем, в Іліон повертались священний.
430] З другого боку, так само і мідноголінні ахеї
431] Мертвих складали на вогнища, тяжко сумуючи серцем,
432] І, попаливши вогнем, до човнів крутобоких вертались.

433] Вдосвіта другого дня, коли з ночі ще ледь розвиднялось,
434] Вже круг багаття зібрались добірні синове ахейські,
435] Пагорб могильний над вогнищем, спільний для всіх, спорудили
436] Серед рівнини й навкруг повиводили зразу ж високі
437] Вежі на захист собі і їхнім човнам мореплавним.
438] А посередині вправлену міцно поставили браму,
439] Щоб через неї проїхати кінні могли колісниці.
440] Зовні, за стінами близько, ще й рів прокопали глибокий,
441] Довгий, широкий, а вздовж його палі міцні повбивали.

442] Так в своїм стані трудилися довговолосі ахеї.
443] В час той боги сиділи круг Зевса, що блискавки мече,
444] Й спостерігали великі діла міднозбройних ахеїв.

445] З словом звернувся до них Посейдон, землі потрясатель:

446] "Зевсе, наш батьку, хто з смертних на всьому просторі земному

447] Задуми й наміри схоче тепер виявляти безсмертним?

448] Глянь же на мур, що звели його довговолосі ахеї

449] Круг кораблів, ще й навколо глибоким його обкопали

450] Ровом! А чи принесли ж і безсмертним вони гекатомби?

451] Скрізь ця лунатиме слава, де промінь світання сягає.

452] Те ж, що, працюючи, місто поставили ми з Аполлоном

453] Лаомедонту-героєві, піде назавжди в непам'ять!"

454] З гнівним обуренням мовив у відповідь Зевс хмаровладний:

455] "Що це ти кажеш, землі потрясателю вельмимогутній?

456] Хай би цих задумів інший з богів побоявся безсмертних,

457] Слабший багато за тебе й руками і силою духу, —

458] Скрізь твоя слава лунає, де промінь світання сягає!

459] Слухай же, прийде ще час, коли довговолосі ахеї

460] Із кораблями своїми поїдуть до рідного краю,

461] Вщент поруйнуєш ті мури і скинеш весь груз той у море,

462] А узбережжя розлоге ізнову пісками укриєш,

463] Щоб від великого муру ахейського й сліду не стало".

464] Так між собою тоді богове про це розмовляли.

465] Сонце тим часом зайшло, і справу скінчили ахеї.

466] Потім биків закололи й вечеряти сіли в наметах.

467] В час той до них із вином кораблі прибули мореплавні

468] З Лемносу, що спорядив для ахеїв Евней, син Ясона,

469] Люду вождя, з яким Ппсіпіла його породила.

470] Двом Атрея синам, Агамемнону та Менелаю,

471] Тисячу мірок вина послав Леонід у дарунок.

472] Там же черпали вино собі довговолосі ахеї,

473] Хто, обмінявши за мідь, а хто за блискуче залізо,

474] Хто за шкуру волячу, а хто і за цілу корову,

475] Хто за невільника навіть. І учту бучну влаштували.

476] Так цілу ніч провели тоді довговолосі ахеї

477] В стані своїм, а трояни й союзники їх — в Іліоні.

478] Так цілу ніч, лихе замишляючи, Зевс велемудрий

479] В небі гримів, аж страхом блідим їх усіх огорнуло.

480] З кубків на землю вино проливали вони, і ніхто з них

481] Пити не смів, не вчинивши раніш узливання Кроніду.

482] Врешті всі полягали і сну споживали дарунки.

ПІСНЯ ВОСЬМА

ПЕРЕРВАНА БИТВА

1] В шатах шафранних Еос над всією простерлась землею.

2] Раду безсмертних богів зібрав тоді Зевс громовладний

3] На найстрімкішій шпилі многоверхого в хмарах Олімпу.

4] Сам він почав говорити, і слухали мовчки богове:

5] "Зважте на слово моє, безсмертні боги і богині!

6] Хочу сказати вам те, що в грудях велить мені дух мій.

7] Хай же ніхто із богів — чоловіча то стать чи жіноча —

8] Слово моєму не сміє перечить і щиро скориться

9] Волі моїй, щоб міг я скоріше цю справу^жінчити.

10] А як побачу, що хтось із богів, одійшовши окремо,

11] Допомогати від себе троянам узявсь чи данаям,

12] Битий він буде ганебно й повернутий знов до Олімпу,

13] Або схоплю я його і в темрявий Тартар закину,

14] В далеч оту, де найглибша лежить під землею безодня,

15] Брама до неї провадить залізна із мідним порогом,

16] В глиб до Аїду настільки ж, як небо ясне над землею.

17] Знатиме там, наскільки від інших богів я сильніший.

18] Хочете, може, самі ви, богове, упевнитись в тому, —

19] Звісьте ланцюг золотий із самого неба на землю

20] Та ухопіться разом за нього, боги і богині,

21] Але стягнути із неба на землю причинця усього,

22] Зевса верховного, вам не удасться, хоч як не трудіться!

23] А побажав би я сам потягнути ланцюг той до себе,

24] То й саму землю я навіть із морем тоді притягнув би.

25] Потім ланцюг той навколо самої вершини Олімпу

26] Я обмотаю, і всесвіт на ньому повисне в повітрі.

27] От я наскільки за всіх — за людей і безсмертних — сильніший".

28] Мовив він так, і слухали мовчки вони нерухомо,

29] Подиву повні: велика-бо сила була в його слові.

30] Врешті озвалась тоді ясноока богиня Афіна:

31] "Батьку Кротоне, над усіма владарями найвищий!

32] Добре ми знаємо те, що сила твоя нездоланна,
33] Тільки ж проймає нас жаль до данайських бійців списоборних,
34] Як від жорстокої долі загинути їм доведеться.
35] Та як наказуєш ти, від битви ми стриматись мусим.
36] Ми лиш хотіли б аргеям пораду корисну подати,
37] Щоб не загинути їм від твого нещадимого гніву".

38] Відповідаючи, мовив їй з усміхом Зевс хмаровладний:

39] "Трітогенеє, дитя моє любе, не бійся! Хоч часом
40] І не ласкаво я мовлю, до тебе я завжди прихильний".

41] Мовивши це, в колісницю запряг свою міцнокопитих
42] Коней баских, ще й гриви на них золоті розвівались;
43] В золото сам одягнув своє тіло, батіг взяв у руки,
44] Золотом гарно оздоблений, став на свою колісницю
45] Й коней стьобнув. Гривані учвал залюбки полетіли,
46] Високо знявшись поміж землею і зоряним небом.
47] Іди діставшись багатоджерельної, матері звірів,
48] В Гар гар прибув він, де гай його був і жертovníк пахучий.
49] Там своїх коней спинив отець і людей, і безсмертних,
50] Випряг із повоза швидко й густим оповив їх туманом.
51] Сам же, своєю гордий величністю, сів на вершині
52] Й місто троян споглядав та човни мореплавні ахеїв.

53] Учту в наметах своїх тоді довговолосі ахеї
54] Саме кінчали і зброю уже почали одягати.
55] З другого боку, й трояни також готувались до бою,
56] Хоч їх і менше було, але, необхідністю гнані,
57] Оборонити дітей і дружин вони рвались завзято.
58] Брами усі розчинились, і військо назовні сипнуло
59] Піше й комонне. І всюди луною довкруг гуркотіло.

60] Щойно на місці одним наступаючі раті зійшлися,
61] Разом зіткнулися шкіри щитів, і списи, і зусилля
62] Мідязобройних мужів. Один об один ударялись
63] Круглоопуклі щити, аж луною навкруг гуркотіло.
64] Все тут змішалось — і крики звитяжні, і стогони людські
65] Тих, що губили і гинули, й кров'ю земля підпливала.

66] З самого ранку, аж поки священного дня прибувало,

- 67] Стріли й списи обопільно летіли, і падали люди.
68] А як дійшло до середини неба високого сонце,
69] Батько безсмертних богів, терези золоті натягнувши,
70] Кинув на шальки два жереби довгопечальної смерті —
71] Для конеборних троян і для мідянозбройних ахеїв.
72] І посередині взяв. І схилився день долі ахеїв —
73] Жереб ахеїв землі многоплідної зразу ж торкнувся
- 74] Краєм, а жереб троян до широкого неба піднявся.
75] Громом ударивши з Іди високої, Зевс блискавицю
76] Кинув страшенну на військо ахеїв; побачивши жах цей,
77] Аж остовпіли усі, і острах блідий огорнув їх.
- 78] Ідоменей тут лишитись не смів, ні владар Агамемнон,
79] Ані обидва Еанти, Ареєві слуги відважні.
80] Нестор лише староденний зостався, опора ахеїв,
81] Хоч і не з волі своєї: коня його ранив Єлени
82] Пишноволосої муж молодий, Александр богосвітлий,
83] В тім'я ввігнавши стрілу, туди, де на черепі кінським,
84] Грива рости починає — це найнебезпечніше місце.
85] З болю став кінь на диби: стріла увійшла йому в мозок.
86] Інших сполохав він коней, під мідним звиваючись вістрям.
87] Збрую хотів обрубати старий у коня, замахнувшись
88] Гострим мечем, коли Гектора коні баскії зненацька
89] Вбігли в саме сум'яття із їхнім візничим одважним
90] Гектором. Був би одразу старий і дихання позбувся,
91] Та тої ж миті помітив це Діомед гучномовний,
92] Страшно тоді закричав він, щоб духу піддять Одиссею:
- 93] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одиссею!
94] Що ж ти, як той боягуз, із юрбою показуєш спину?
95] Як би при втечі в потилицю хто не встромив тобі списа!
96] Краще спинись, захистімо старого від цього шаленця!"
- 97] Мовив він так, та терпливий не вчув Одиссей богосвітлий,
98] До крутобоких чимдуж поспішав кораблів він ахейських.
99] Син же Тідея погнався й один аж у лави передні,
100] Лиш перед повозом він зупинивсь Нелеїда старого
101] Й, прямо звернувшись до нього, слово промовив крилате:
- 102] "Старче, занадто тебе бійці молоді утісняють!"

103] Сила ослабла твоя, безпорадна пригнічує старість,
104] Кволий у тебе візничий, і коні твої вже охляли.
105] Стань же мерщій в колісницю до мене й побачиш, які-то
106] Тросові коні, як швидко уміють вони по рівнині
107] Мчати туди і сюди — у погоні і втечі так само.
108] Я їх в Енея забрав, особливо при втечі надійних.
109] Слуги твоїх хай доглянуть, моїх же удвох ми скеруєм
110] Проти троян, упокірників коней, щоб Гектор побачив,
111] Як і в мене в долонях тоді шаленітиме спис мій".
112] Мовив він так. Не перечив і Нестор, їздець староденний.
113] Зразу ж взяли його коней візничі тоді доглядати —
114] Дужий Стенел і з ним разом ще Еврімедонт заповзятий.
115] Ті ж обидва на повіз до сина Тідея ступили.
116] Нестор до рук своїх віжки упевнено взяв червонясті,
117] Коней стьобнув, і вони біля Гектора враз опинились.
118] Прямо на них він летів. Діомед в нього списом поцілив,
119] Схибив, проте, й замість нього в візничого втрапив супутця,
120] Еніопея, сина відважного духом Фівея, —
121] Віжки тримаючи, ранений був під соском він у груди
122] І з колісниці упав. Назад подались прудконогі
123] Коні, від нього ж і сила в ту мить, і душа відлетіли.
124] Жаль за візничим страшний огорнув тоді Ректору серце.
125] Але й, сумуючи тяжко, лишив він супутця лежати
126] Мертвим та іншого став шукати візничого, й коні
127] Ждали недовго керманича смілого. Зразу знайшов він
128] Архептолема, сміливого сина Іфіта. Той вийшов
129] Із батоном на повіз — бистрими правити кіньми.

130] Сталося б лихо страшне, загибель прийшла б неминуча.
131] Загнані до Іліона були б, наче вівці, трояни,
132] Тільки зразу помітив це батько людей та безсмертних:
133] Громом ударивши, кинув він з неба ясну блискавицю —
134] Впала на землю вона перед кіньми у сина Тідея.
135] Полум'я грізне знялося від сірки, що буйно палала.
136] Переполохані збилися під колісницею коні.
137] В Нестора спохвату випали віжки із рук червонясті,
138] Сам він жахнувся душею і так Діомедові крикнув:

139] "Однокопитих, Тідіде, мерщій завертай своїх коней!
140] Чи не збагнув ти, що Зевс не тобі посилає звитягу?
141] Іншого-бо окриває сьогодні Кроніон своєю

142] Славою, — згодом, можливо, і нам він її, коли схоче,
143] Дасть. Та Кронідових рішень ніхто із людей не відверне,
144] Хоч би й який був могутній, бо Зевс набагато сильніший".

145] Відповідаючи, мовив йому Діомед гучномовний:
146] "Те, що ти, старче, говориш, і слухне цілком, і доречне,
147] Та невимовна печаль мені серце і душу проймає!
148] Гектор колись, похваляючись перед троянами, скаже:
149] "До кораблів своїх з ляку од мене утік син Тідея!"
150] Скаже з хвальбою, й тоді — хай земля мене швидше поглине".

151] В відповідь мовив тоді йому Нестор, їздець староденний:

152] "Що це ти, сину Тідея відважного, що ти говориш!
153] Хоч би й назвав десь Гектор безсилим тебе боягузом,
154] Віри йому не йняли б ні трояни, ні дарданіони,
155] Ані могутніх душею жінки щитоносців троянських,
156] Що їх квітучих мужів ти у порох поверг так багато!"

157] Мовив це, й однокопитих назад завернув своїх коней
158] У бойове сум'яття. Йому вслід і трояни, і Гектор
159] З криком шаленим і гомоном сипали стогнучі стріли.
160] Голосно Гектор великий гукнув йому шоломосяйний:

161] "Сину Тідеїв, пошану в данаїв ти мав бистрокінних —
162] Місцем почесним, і м'ясом найкращим, і келихом повним.
163] Шани тобі вже не буде, бо став ти до жінки подібний.

164] Геть, полохлива ти бабо! Не дам я тобі ні на мури
165] Вдертись троянські, ні наших жінок повести за собою
166] До кораблів своїх, — смерть наведу я на тебе раніше".

167] Мовив він так, і став у душі син Тідея вагатись:
168] Може, спинить йому коней і силою бій розпочати?
169] Тричі на це він наважувавсь серцем своїм і душею,
170] Тричі з ідейських вершин гримів тоді Зевс велемудрий,
171] Знак даючи, що троянам він шальку звитяги схиляє.
172] Гектор тим часом троян закликав своїм голосом дужим:

173] "Трої сини, і лікійці, й дарданські бійці рукопашні!
174] Будьте мужами, о друзі, відвагу згадайте завзяту!"

175] Знаю, до мене прихильний Кроніон мені обіцяє
176] І перемогу, і славу велику, й данаям — загибель!
177] Друзі, навіщо вони навколо човнів збудували
178] Мури слабкі та нікчемні, — не стримать їм нашої сили!
179] Легко-бо наші коні прокопаний рів перескочать.
180] А як до їх кораблів наблизимось ми крутобоких,
181] То пам'ятайте тоді про вогонь, що все нищить навколо.
182] Полум'ям я попалю кораблі й повбиваю аргеїв,
183] Що метушитися будуть в диму кораблів обгорілих".

184] Так говорив він тоді і, до коней звернувшись, промовив:

185] "Ксанте, Подаргу, Етоне і Лампе мій богосвітлий!
186] Нині, о коні, віддячте мені за те піклування,
187] Що Андромаха, дочка Етіона, могутнього серцем,
188] Вам виявляла, всипаючи першим солодку пшеницю,
189] І підливала вина, коли прагло вам серце напою,
190] Перш ніж мені, хоч вважаюсь я молодим її мужем.
191] Ну-бо, жвавніше вперед, мої коні! Може, здобудем
192] Несторів щит, що слава про нього до неба сягає,
193] Нібито він золотий — і сам, і до нього руків'я,
194] Може, й з плечей Діомеда, впокірника коней, ми знімем
195] Панцир, оздоблений гарно, самим-бо Гефестом він кутий.
196] Як заберемо це ми, то ночі цієї ж ахеї,
197] Певен я, всі побіжать до своїх кораблів бистрохідних".

198] Мовив він так з похвальбою. З досади володарка Гера
199] Кинулась в кріслі своїм, аж великий Олімп захитався.
200] До Посейдона вона, до великого бога звернулась:

201] "Леле! Землі потрясателю широковладний, чи в тебе
202] Жалю у серці нема до данаїв, що гинуть так гірко?
203] Радо приймав ти дари, що вони у Геліку і в Еги
204] Стільки привозили їх, — поможи їм здобути звитягу!
205] Тільки б схотіли ми всі, що являєм прихильність данаям,
206] Широколунного стримати Зевса й троян відігнати, —
207] Сумно йому довелось би сидіти самому на їді".

208] З гнівним обуренням мовив їй владний землі потрясатель:

209] "Геро зухвалоязична! Яке-бо ти мовила слово!

210] Я не бажав би, щоб стали ми з Зевсом Кронідом змагатись,
211] Інші богове усі, бо Зевс набагато сильніший".

212] Так між собою вони розмову провадили щиру,
213] В час той весь простір од рову й човнів аж по мури високі
214] Повен був коней баских і збройних мужів щитоносних,
215] Скупчених густо. Тіснив їх Ареєві буйному рівний
216] Гектор, Пріамів нащадок, що Зевс дарував йому славу.
217] Був би нещадним вогнем він спалив кораблі рівнобокi,
218] Якби не вклала в думки Агамемнону Гера-владарка
219] Дух підійнять у військах, хоч і сам бадьорить мав ахеїв.
220] Зразу ж пішов тоді він до човнів і наметів ахейських,
221] В дужій руці свій широкий тримаючи плащ пурпуровий,
222] На величезний, чорний зійшов корабель Одиссеїв,
223] Між кораблів посередині, щоб і здаля його чули —
224] Як у наметах Еанта, що був Теламонові сином,
225] Так і в Ахілловім стані, — обоє з країв поставали
226] Із кораблями, на мужність і міць покладаючись власну.
227] Голосно крикнув Атрід, щоб данаям усім було чути:

228] "Сором, аргеї, бридкі боягузи, лиш з вигляду мужні!
229] Де ті хвальби, що немає на світі за нас хоробріших,
230] Де хвастовитість, з якою на Лемносі ви запевняли,
231] М'яса биків пряморогих там поїдаючи вволю
232] І випиваючи з кубків, вином аж по вінця налитих,
233] Ніби з вас кожен один проти сотні троян чи й двох сотень
234] Встоїть в бою, а тепер ми єдиного навіть не варті
235] Гектора, — скоро нещадним вогнем кораблі він нам спалить!
236] Зевсе, наш батьку! Кого з владарів премогутніх манюю
237] Так оманив ти, велику від них одбираючи славу?
238] На многовеслім човні своїм пливши сюди на загибель,
239] Жодного все ж із прегарних твоїх вівтарів не минув я.
240] Стегна бичачі і жир я на кожному спалював щедро,
241] Міцно муровану прагнучи Трою ущент зруйнувати.
242] Нині ж прошу, хоч таке моє виконай, Зевсе, благання:
243] Дай врятуватися нам і загибелі злої умкнути,
244] Не допусти, щоб трояни понищили військо ахеїв!"

245] Так він благав, і зглянувся батько на сльози пекучі,
246] Ствердно кивнув, що залишиться цілим народ, не загине,
247] З неба послав їм орла, з віщих птиць найпевнішого птаха,

248] В кігтях тримав оленя він, дитя бистроногої лані.
249] Скинув він те оленя перед Зевсів олтар пречудовий,
250] І Де всевіщому Зевсові жертви палили ахеї.
251] Скоро збагнули вони, що від Зевса та птиця злетіла,
252] Кинулись враз на троян, вогнем бойовим запалавши.
253] Та ніхто із данаїв, хоча і було їх багато,

254] Тим похвалитись не міг, що він, обігнавши Тідіда,
255] Коней баских через рів перегнав, щоб із ворогом битись.
256] Перший тоді Діомед зброєсного вбив Агелая,
257] Сина Фрадмона. До втечі вже він повернув своїх коней,
258] Та Діомед навздогін йому в спину помежи плечима
259] Гострого списа ввігнав, і пройшов той крізь груди навиліт.
260] З повоза впав він, аж зброя на ньому уся задзвеніла.

261] Слідом — Атрея сини, Агамемнон удвох з Менелаєм,
262] Далі — обидва Еанти, шаленої повні відваги,
263] Далі ще — Ідомей із товаришем Ідомея
264] Із Меріоном, на вбивцю мужів, Еніалія, схожим;
265] Ще й Евріпіл вслід за ними, Еве'мона син світлосяйний;
266] Тевкр був за ними дев'ятий, — гнучкий напинаючи лук свій,
267] Став він за щит, що Еант тримав його, син Теламона.
268] Ледве Еант відсторонить той щит, як герой, озирнувшись,
269] Раптом у когось в юрбі націлює лук і стрілою
270] Ранить, і той, упавши, свій дух віддає тої ж миті,
271] Сам же вертався і, неначе за матір дитина, ховався
272] Знов за Еанта, який щитом прикривав його світлим.

273] Першим кого ж подолав між троянами Тевкр бездоганний?
274] Впав Орсілох тоді перший, а далі Ормен з Офелестом,
275] Дайтор і Хромій, за ними іще й Лікофонт богорівний,
276] Амопаон, Поліе'мона син, із бійцем Меланіппом, —
277] Так одного за одним він на землю поверг многоплідну.
278] Вельми радів, поглядаючи, владар мужів Агамемнон,
279] Як своїм луком міцним той фаланги троян побиває,
280] Став перед ним, підійшовши, й з такими звернувся словами:

281] "Тевкре мій, любе чоло, Теламонію, люду владико!
282] Бий їх і далі отак, і станеш ти світлом данаям
283] І Теламонові-батьку: зростив-бо тебе він ізмалку,
284] В дім тебе радо приймав, хоч ти був йому сином нешлюбним.

285] Хоч і далеко він, славу йому принесеш ти велику.
286] Так-бо, скажу я тобі, і сповниться те неодмінно.
287] Тільки егідодержавний Зевс мені дасть і Афіна
288] Вщент зруйнувать Іліон, це прегарно збудоване місто,
289] Першому я після себе тобі дам почесний дарунок —
290] Або триніжок, або колісницю із парою коней,
291] Або жону, щоб на спільне з тобою виходила ложе".

292] Відповідаючи, мовив тоді йому Тевкр бездоганний:

293] "Сину Атрея славетний! Навіщо мене спонукаєш?
294] Я ж бо стараюся й сам! Скільки вистачить сили у мене —
295] Не спочиваю, — з дня, як троян ми до міста прогнали,
296] Нищу їх воїв, частуючи гострими стрілами влучно.
297] Ось уже вісім із лука я випустив стріл довголезих,
298] Глибоко в тіло вони уп'ялись юнакам войовничим,

299] Тільки у цього скаженого пса я ніяк не поцілю".

300] Мовивши так, він знову стрілу з тятиви посилає
301] В Гектора, саме у нього поцілити прагнути серцем;
302] Схибив, проте, й бездоганному Горгітіону, Пріама
303] Синові, прямо у груди дзвонистою втрапив стрілою;
304] Батьком з Езіми в заміжжя узята його породила
305] Кастіаніра прекрасна, з богинями вродою схожа.
306] Наче той мак у саду свою набік похилить голівку,
307] Під ряснотою мачин і весняних дощів обважнілу,
308] Так же й шоломом обтяжену голову набік схилив він.

309] Тевкр же тим часом ізнову стрілу з тятиви посилає
310] В Гектора, саме у нього поцілити прагнути серцем;
311] Схибив він знову, — стрілу Аполлон відхилив йому бистру,
312] Й Архептолеми, візничому Гектора, постріл дістався:
313] В бій пориваючись, ранений був під соском він у груди
314] І з колісниці упав. Назад подались прудконогі
315] Коні, від нього ж і сила в ту мить, і душа відлетіли.
316] Жаль за візничим страшний огорнув тоді Гектору серце,
317] Тяжко сумуючи, він супутця залишив лежати
318] І Кебріона гукнув, свого брата, що був недалеко,
319] Віжки до коней узяти, й послухався той, це почувши.
320] Сам же мерщій з колісниці блискучої скочив на землю

321] З криком жахливим і, камінь великий рукою схопивши,
322] Кинувсь на Тевкра, поцілить його пориваючись серцем.
323] З сагайдака тоді Тевкр, гіркую стрілу свою взявши,
324] До тятиви притулив і вже лук напинав, але Гектор
325] Шоломосяйний у плечі, якраз де ключиця від шиї
326] Груді йому відокремлює — найнебезпечніше місце! —
327] Каменем гострим ударив, коли той вже цілив у нього,
328] І тятиву перетяв. Заніміла рука біля кисті.
329] Тевкр на коліна звалився, і лук із руки його випав.
330] Напризволяще Еант не лишив свого впалого брата —
331] Зразу ж до нього підбіг і щитом його вкрив величезним.
332] Товаришів його двоє, до Тевкра тоді нахилившись, —
333] Ехіїв син Мекістей і з ним богосвітлий Аластор, —
334] До кораблів понесли крутобоких, і тяжко стогнав він.
335] Знову тоді пробудив олімпієць одвагу в троянах,
336] І до глибокого рову вони відігнали ахеїв.
337] Гектор між перших помчав, своєю могутністю гордий.
338] Так, наче дикого вепра чи лева на ловах нагнавши,
339] В клуби і стегна міцними зубами впивається ззаду
340] Пес прудконогий і стежить, щоб звір той не встиг обернутись, —
341] Довговолосих отак переслідував Гектор ахеїв,
342] Трупом останніх раз в раз кладучи, хоч і як ті втікали.
343] Та коли рів з частоколом вони перебігли й багато
344] Воїв згубили в утечі, руками троянськими вбитих,
345] Перед своїми нарешті спинились вони кораблями
346] І, осміляючи там один одного, руки здіймали
347] До милосердних богів, і голосно кожен молився,
348] В той час як скрізь появлявся на конях своїх пишногривих
349] Гектор з очима Горгони чи мужоубивці Арея.

350] Зглянулась, це зауваживши, білораменна Гера
351] І до Афіни відразу ж промовила слово крилате:

352] "Леле! Невже ми, о Зевса егідодержавного доню,
353] Не допоможемо хоч би востаннє данаям, що гинуть?
354] Мабуть, сповняючи долю лиху, так і приймуть загибель
355] Всі від руки одного. Понад міру-бо тяжко лютує
356] Гектор, нащадок Пріама, й багато вже лиха накоїв!"

357] В відповідь мовила їй ясноока богиня Афіна:

358] "Цей вже давно і силу, і душу свою погубив би,
359] В рідному краї своєму убитий руками аргеїв,
360] Та мій батько недобрими в серці лютує думками,
361] Вічно лукавий і злий, бажанням моїм погамовник.
362] Він не згадає, як часто я сина його рятувала,
363] Ще як у подвигах той знемагав тяжких в Еврістея.
364] Слізно волав він до неба, й мене на підмогу до сина
365] Зевс громовладний не раз посилав із високого неба.
366] О, коли б це я раніше розсудливим розумом знала,
367] Ще як він посланий був до Аїдових брам вартового
368] Вивести пса із Еребу, оселі страшного Аїда,
369] То не уникнув би він тоді Стіксових течій глибоких!
370] Нині ж гордує він мною й виконує волю Фетіди,
371] Що цілувала коліна йому й підборіддя торкалась,
372] Городоборцю Ахіллу благаючи шану віддати.
373] Тільки ще буде мене, яснооку, він милою звати.
374] Тим же то однокопитих мерщій запряжи своїх коней,
375] Маю поїхати я в дім до егідодержавного Зевса,
376] В збройне вберуся одіння для бою, і ми ще побачим,
377] Як син Пріамів наш шоломосяйний радітиме Гектор,
378] Тільки-но ми в бойових обидві появимось лавах.
379] Тож не один із троян своїм м'ясом і жиром наситить
380] Хижих птахів і собак, біля суден полігши ахейських!"

381] Мовила це, й не перечила білораменна їй Гера —
382] Кинулась золотозбруйних сама запрягати своїх коней
383] Гера, поважна богиня, великого Кроноса донька.
384] Діва ж Афіна, дочка егідодержавного Зевса,
385] Плащ свій із пліч опустила легкий на порозі у батька,
386] Ніжноузорний, м'який, що своїми руками зіткала,
387] І надягла замість нього хітон громовладного Зевса,
388] В збройне прибралась одіння для бою, що слізьми вмиває,

389] В полум'яну колісницю ввійшла і спис ухопила
390] Гострий, важкий і міцний, що ним побивала героїв
391] Шереги, донька всевладного батька, охоплена гнівом.
392] Гера ляскучим бичем баских лише хльоснула коней,
393] І заскрипіли, самі відчиняючись, брами небесні, —
394] Ори вартують їх, стражі великого неба й Олімпу,
395] Вхід відчиняють і хмарою знов затуляють густою.
396] В брами ці гнали богині бичами баских своїх коней.

397] Зевс їх побачив з високої Іди, й розсердився страшно,
398] І злотокрилу Іріду послав до них з вістю летіти:

399] "Швидше, Ірідо, лети, поверни їх назад, не давай їм
400] Мчати вперед, — не на добре ця звада зі мною їм вийде!
401] Так-бо скажу я тепер, і сповниться те неодмінно:
402] Я покалічу їм коней баских, що везуть колісницю,
403] З повоза скину самих, колісницю ж їм ту поламаю,
404] В коловороті років навіть літ через десять не вдасться
405] їм тих загоїти ран, що своїми завдам блискавками.
406] Хай ясноока побачить, що значить із батьком змагатись.
407] Геру ж не так я виную, не так обурений нею, —
408] Завжди перечити, що не скажу я, давно вона звикла".

409] Мовив він так, і з ідейських вершин вихронога Іріда
410] З вістю цією знялась до високого в хмарах Олімпу.
411] Там, біля першої брами ущелистих круч олімпійських,
412] їх перестріла вона і Зевсів наказ сповістила:

413] "Що це, куди ви? Яке вам безумство серця запалило?
414] Не дозволяє Кронід заступатися вам за аргеїв.
415] Ось вам загрожує Кроносів син, і справдиться те неодмінно:
416] Він покалічить вам коней баских, що везуть колісницю,
417] З повоза скине самих, колісницю він ту поламає,
418] В коловороті років навіть літ через десять не вдасться
419] Вам тих загоїти ран, що своїми завдасть блискавками.
420] Хай ясноока побачить, що значить із батьком змагатись.
421] Геру ж не так він винує, не так обурений нею, —
422] Завжди перечити, що їй не скаже, давно вона звикла.
423] Ти ж, поганюча, ти — сука безстидна, якщо на самого
424] Зевса списом своїм величезним дерзнеш замахнутись".

425] Мовила це й полетіла назад бистронога Іріда.
426] Гера з такими словами звернулась тоді до Афіни:

427] "Леле! О Зевса егідодержавного доню, ніколи
428] Я не дозволю, щоб ми воювали із Зевсом за смертних.
429] Хай собі гинуть одні, живими лишаються інші,
430] Як кому випаде. Хай олімпієць у серці розсудить
431] Поміж троян і данаїв і зробить усе, як належить".

432] Мовила й однокопитих назад повернула вже коней.

433] З повозів Ори тоді пишногоривих їм випрягли коней

434] І до божистого жолоба поводом їх прив'язали,

435] А колісниці тоді до світлих сіней притуливши,

436] Сіли богині самі у кріслах, із золота кутих,

437] Посеред інших богів із тяжко засмученим серцем.

438] Батько ж Зевс у швидку колісницю запряжених коней

439] З Іди погнав на Олімп і прибув на зібрання безсмертних.

440] Коней негайно одпріг йому славний землі потрясатель,

441] Повіз підняв на поміст і покровом заслав полотняним.

442] Широколунний же Зевс на троні своїм злотокутім

443] Сів, — під ногами у нього здригнулась вершина Олімпу.

444] Одадь од Зевса, в куточку, самотні Афіна і Гера

445] Мовчки сиділи й нічого не сміли сказати, ні спитати.

446] Знаючи, що на душі у них, Зевс нарешті озвався;

447] "Чим ото ви так засмучені дуже, Афіно і Геро?

448] Чи не втомилися ви у бою, що мужів прославляє,

449] Зводячи з світу троян, що до них ви палаєте гнівом!

450] Що ж до мене, то сила і руки мої нездоланні,

451] Волі моєї не змінить ніхто із богів олімпійських,

452] Вам же пресвітлі тіла пойняв уже трепет раніше,

453] Аніж війну ви побачили й жах воєнної січі.

454] Так-бо скажу я тепер, і те сповнилось би неодмінно:

455] На колісниці своїй, блискавками моїми побиті,

456] Не повернулись би ви на Олімп, до оселі безсмертних".

457] Мовив він це, й почали нарікати Афіна і Гера.

458] Поряд сиділи вони, на троян замишляючи лихо.

459] Слухала мовчки Афіна й ні слова на те*не сказала,

460] Хоч і гнівилась на Зевса і люттю кипіла страшною.

461] Гера ж у грудях не стримала гніву і так промовляла:

462] "О найгрізніший Кроніде, які це слова ти промовив!

463] Добре ми знаємо те, що сила твоя незборенна,

464] Хоч пройняв би нас жаль до данайських борців списоборних,

465] Як від жорстокої долі їм довелось б загинуть.

466] Та наказуєш ти, і від битви ми стриматись мусим.

467] Тільки хотіли б аргеям пораду корисну подати,

468] Щоб не загинули всі від твого нещадимого гніву".

469] Відповідаючи, мовив їй так тоді Зевс хмаровладний:

470] "Вранці, якщо, велеока володарко Геро, бажаєш,
471] Зевсову міць надпотужну побачиш, як він іще більше
472] Нищить почне списоборних аргеїв великі загони.
473] В запалі бою могутній аж доти не спиниться Гектор,
474] Доки біля кораблів не постане Пелід прудконогий
475] В день, коли йтимуть бої при самих кормах корабельних,
476] В тіснєві воїв страшній круг мертвого тіла Патрокла.
477] Так-бо судилося їм. Що ж до гніву твого, то мене він
478] Мало турбує. Якби ти дійшла аж до самого краю
479] Тверді земної і моря, де нудяться Япет і Кронос,
480] В п'їтми, без світла, що Геліос-Гіперіон посилає,
481] Навіть без радості вітру, — лиш Тартар глибокий навколо, —
482] Хоч би й туди у блуканнях зайшла, — твій гнів роз'ярілий
483] Не турбував би мене, гірше суки-бо ти безсоромна!"

484] Мовив так, білораменна ж йому не перечила Гера.
485] Впало в глибіннь Океану осяйливе сонця світило,
486] Чорну приводячи ніч на просторі поля хлібодайні.
487] їй не зраділи трояни, та тричі жадана ахеям,
488] Тричі їм бажана темрява ночі була непроглядна.

489] Збори троян усіх Гектор зібрав тоді шоломосяйний,
490] Від кораблів на берег одвівши ріки вирової,
491] В чистеє поле, де місце від трупів було іще вільне.
492] З повоза кожен зійшов, і слухали всі, що казав їм
493] Гектор, улюбленець Зевса. В могутній долоні тримав він
494] Спис одинадцяти ліктів завдовжки, а зверху на ньому
495] Сяяло мідяне вістря й окільце навкруг золотее.
496] Спершись на спис той, звернувся до троян він з такими словами:

497] "Слухайте, Трої сини, і дарданці, і військо союзне!
498] Ждав я, що нині, ахеїв покинувши з їх кораблями,
499] Вернемось ми у вітрами овіяну Трою священну.
500] Та облягла нас п'їтма, це найбільше вона й врятувала
501] Військо аргеїв із їх кораблями при березі моря.
502] Але тим часом і ми скорімося темряві ночі
503] Та приготуймо вечерю. Ви ж коней своїх пишногривих

504] Із колісниць випрягайте раніш, їм оброку завдайте;
505] Потім мерщій приженіть волів і овець найжирніших
506] З міста сюди, намішайте вина, що серця звеселяє,
507] Хліба з домів принесіть та дров назбирайте багато.
508] Хай цілу ніч до самої зорі, що народиться рано,
509] Вогнищ багато горить, хай їх заграва неба сягає,
510] 1 Щоб під заслоною темряви довговолосі ахеї
511] Не поривались тікати по хребтові широкого моря,
512] Щоб не зійшли на човни без зусиль вони, безперешкодно,
513] Щоб і, вернувшись додому, з них кожен носив іще рани,
514] Завдані списом йому чи стрілою, коли з суходолу
515] ' На корабель він стрибав; щоб і іншим уже не кортіло
516] На конеборних троян з многослізним рушати Ареєм!
517] Зевсові любі окличники хай оголосять по місту,
518] Щоб сивочолі діди і підлітки разом із ними
519] Варту круг міста тримали на богозбудованих мурах.
520] 1А слабосилі жінки вогонь хай розпалять яскравий
521] Кожна у домі своїм. Пильнують нехай безупинно,
522] Щоб не прорвалася там засідка в місто, де війська не буде.
523] Так має бути, трояни відважні, як це вам кажу я.

524] Слово, що нині я мовив, нехай пожиточне вам буде,
525] Вдосвіта знов конеборним троянам ще слово скажу я.
526] Зевса благаю й надіюсь на нього й на інших безсмертних.
527] Геть прожену я тих псів, що аж стільки сюди їх набігло,
528] Насланих Керами в чорних човнах нам на смертну загибель.
529] Але всю ніч цю повинні самих ми себе пильнувати,
530] Завтра ж удосвіта, зброю свою бойову одягнувши,
531] На кораблі крутобок ми шал принесемо Ареїв.
532] Там подивлюсь, чи мене Діомед, син Тідея могутній,
533] Від кораблів аж до мурів міських віджене, чи його я
534] Міддю настигну й скривавлену зброю зніматиму з нього.
535] Завтра він доблесть покаже свою, якщо витримати зможе
536] Списа мого. Проте сподіваюсь, одним він із перших
537] Вбитий поляже між багатьох своїх друзів полеглих
538] Завтра, як сонце засяє. Коли б так же само напевно
539] Став я безсмертним віднині й ніколи уже не старівся,
540] Хай шанували б мене, як Афіну або Аполлона,
541] Як безперечно, що день цей загибель несе для аргеїв!"

542] Мовив так Гектор, і в відповідь схвально гукали трояни.

543] Коней вони розпрягли, під ярмами потом укритих,
544] До колісниць своїх віжками їх поприв'язував кожен;
545] Потім пригнали мерщій волів і овець найжирніших
546] З міста сюди, намішали вина, що серця звеселяє,
547] Хліба з домів нанесли та дров назбирали багато
548] І бездоганні безсмертним богам принесли гекатомби.
549] Пахощі жиру солодкі до самого неба двносив
550] Вітер; але не схотіли прийнять їх блаженні богове,
551] Не побажали: ненависний був Іліон їм священний,
552] І можновладний Пріам, і весь люд списоборця Пріама.

553] Помислів сповнені гордих трояни всю ніч так сиділи
554] На бойовищі, і безліч вогнів їх навколо горіло.
555] Так наче зорі яскраві круг ясного місяця в небі
556] Сяйвом світлим безвітряну ночі наповнюють тишу,
557] Світлом облиті долини всі видно, і пагір верхів'я,
558] Й скелі високі; й безкрає над ними простерлося небо,
559] Повне зірок незліченних, і серцем пастух їм радіє, —
560] Стільки поміж кораблями ахеїв і Ксантом-рікою
561] Сяяло вогнищ троянських під муром самим Іліона.
562] Тисяча в полі палало вогнів, перед кожним сиділо
563] По п'ятдесят чоловік, осяяних полум'ям світлим.
564] Коні ж їх білий жували ячмінь і пшеницю двозерну,
565] На пишношатну Еос дожидаючи при колісницях.

ПІСНЯ ДЕВ'ЯТА

ПОСОЛЬСТВО ДО АХІЛЛА. ПРОХАННЯ

- 1] Так сторожили трояни свій стан. Тим часом ахеїв
- 2] Холод тривоги проймав, полохливої втечі товариш.
- 3] Смуток нестерпний мужів подолував найхоробріших.
- 4] Так, ніби двоє вітрів, у багатому рибою морі
- 5] Вихром раптовим зіткнуться Борей із Зефіром, з Фракії
- 6] Враз налетівши, і чорні навколо здіймаються хвилі,
- 7] Наче ті гори, й виносять на берег морське баговиння, —
- 8] Так від печалі душа розривалась у грудях ахеїв.

- 9] Син же Атреїв, великою в серці повитий журбою,
- 10] Ходячи в лавах, велів окличникам дзвінкоголосим
- 11] Кожного мужа на збори покликати, всіх поіменно,
- 12] Але не вголос, і сам серед перших між ними трудився.

13] Всі осмутніло на зборах сиділи. Встав Агамемнон,
14] Сльози рясні проливаючи, мов джерело темноводе,
15] Що із стрімкого бескеття струмить свої темряві води.
16] Тяжко зітхаючи, так говорив він тоді до аргеїв:

17] "Друзі мої, аргеїв вожді і порадники люду!
18] Зевс Кротон великий в тяжкі мене злигодні вп्लував.
19] Спершу, жорстокий, мені обіцяв, ще й, кивнувши, потвердив,
20] Що повернусь, Іліон зруйнувавши мурований міцно,
21] Нині ж лихий він замислив обман і велить повертатись
22] В Аргос безславно, стільки отут загубивши народу!
23] Зевсові так всемогутньому раптом тепер заманулось.
24] Не полічить городів, що він зруйнував їх твердині
25] Й ще поруйнує багато, бо сила його величезна.
26] Отже, послухайте всі, і виконуймо те, що скажу я:
27] Швидше до рідного краю тікаймо мерщій з кораблями:
28] Широковуличну Трою ніколи-бо нам не узяти!"

29] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо.
30] Довго у смутку безмовно сиділи синове ахейські.
31] Зрештою все ж обізвася тоді Діомед гучномовний:

32] "Сину Атреїв! Я перший тут проти твоїх недоречних
33] Слів позмагаюсь, не гнівайсь, так личить на зборах, владарю!
34] Мужність ти ганив недавно мою перед військом данаїв,
35] Небоездатним мене називав боягузом, — та все це
36] Знають аргеї давно — від найстарших і до наймолодших.
37] Син хитроумного Кроноса дав тобі з двох лиш єдине:
38] Берло владарське подарував і загальну пошану,
39] Мужності тільки не дав, а сила ж у ній величезна.

40] О нерозважний, невже ти гадав, що синове ахейські
41] Небоездатні такі й боягузи, як ти запевняєш?

42] А як самого тебе спонукає твій дух повернутись,
43] То від'їжджай! Путь відкрита, й багато привів із собою
44] Ти кораблів із Мікен, он стоять вони вздовж узбережжя.
45] Інші ж усі тут залишаться довговолосі ахеї,
46] Поки ми вщент не зруйнуємо Трої. Якщо ж і останні
47] Теж повтікають до рідного краю усі з кораблями,
48] Ми із Стенелом удвох до останку тут битися будем,

49] Але візьмем Іліон, бо з богом сюди прибули ми!"
50] Мовив він так, і скрикнули схвально синове ахейські,
51] З слів Діомеда, впокірника коней, дивуючись щиро.
52] Встав поміж них і сказав тоді Нестор, їздець староденний:
53] "Сину Тідеїв, в боях войовник ти еси найсильніший,

54] І у пораді з своїх перевесників ти є найкращий.
55] Не докорить твоїй мові ніхто, скільки є тут ахеїв,
56] Не заперечить ніяк. Та її до кінця не довів ти.
57] Ти молодий ще і міг би за віком своїм уважатись
58] Сином найменшим моїм, але промовляв тут розумно
59] Ти до державців аргейських, і слухна була твоя мова.
60] Хай же і я, що вважаюся багато старішим за тебе,
61] Висловлю децю і все доведу, і ніхто моїй мові
62] Не докорятиме, навіть і сам владар Агамемнон.
63] Лиш нечестивцям бездомним, без роду, без племені, любі
64] Чвари війни міжусобної, людям такі осоружні.
65] Але скорімося темряві ночі, що нас облягає,
66] І приготуймо вечерю. Сторожа хай стан наш вартує,
67] Чати зайнявши між виритим ровом і муром твердині.
68] Нашим я це юнакам доручаю. А в іншому всьому,
69] Сину Атреїв, ти провід веди, ти ж найбільший державець.
70] Склич старшину на учту, це й личить тобі і неважко:
71] Досить у тебе вина, що його кораблями ахеї
72] Морем широким щоденно до нас із Фракії привозять;
73] Є й частування доволі, адже багатьма ти керуєш.
74] Тож багатьох покликай і послухай того, хто найкращу

75] Раду подасть, бо зараз найбільш потребують ахеї
76] Доброї, мудрої ради, — вогні он ворожі палають
77] Близько від наших човнів. А хто з цього буде радіти?
78] Нашому війську цей день чи рятунок несе чи загибель".

79] Мовив він так, і слухали всі і ту мову схвалили.
80] Вийшла негайно сторожа озброєна стан вартувати,
81] Вів її Нестора син Фрасімед, поводитар народів,
82] Далі ішли Аскалаф і Іалмен, синове Арея,
83] Далі ішов Меріон, а за ним Афарей з Деїпіром,
84] Далі — Креонта владуцого син, Лікомед богосвітлий.
85] Семеро вийшло вождів із сторожею, й кожен по сотні
86] Вів юнаків, і списи їх здіймались в руках довготінні,

87] Ставши на місці, між ровом і муrom вони посідали.
88] Вогнища враз розпалили й вечерю взялись готувати.

89] Син же Атреїв до свого намету старійшин ахейських
90] Всіх запросив на учту багату, що радує серце,
91] Й руки до поданих страв одразу ж усі простягнули.
92] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,
93] Перший із них свої ткати почав міркування старезний
94] Нестор, який у пораді й раніш виявлявся найкращим.
95] Сповнений намірів добрих, озвавсь він і став говорити:

96] "Сину Атреїв славетний, владарю мужів Агамемнон!
97] З тебе почну й закінчу я тобою; багато-бо люду
98] Владі кориться твоїй, тож Зевс доручив тобі берло
99] Й право державне, щоб ти про народи свої піклувався.
100] Більше за всіх тобі личить і слово сказати, і послухати,
101] Взавши і те до уваги, що серце кого спонукало
102] Мовити добре. А як учинить — це від тебе залежить.
103] Отже, скажу тобі те, що найкращим мені видається.
104] Кращої думки ніхто серед нас не помислить од тої,
105] Що її мав я давно та якої дотримую й досі
106] З дня, коли дівчину ти, Брісе'щу, з намету Ахілла,
107] Гнівом поійнятого, силою виволік, паростку Зевсів,
108] Наших порад до уваги не взявши. А як тебе довго
109] Я умовляв! Ти ж, пихи гордовитої сповнений в серці,
110] Кращого мужа, якого й богове безсмертні шанують,
111] Тяжко зневажив — здобич забрав і тримаєш. Тож нині
112] Разом подумаймо, як це залагодить, як уласкавить
113] Сина Пелая дарами приємними й лагідним словом".

114] В відповідь мовив йому володар мужів Агамемнон:

115] "Не помилково, о старче, мої полічив ти провини.
116] Я завинив, заперечити й сам не спроможний. Та тільки
117] Варт багатьох чоловік, що Зевс полюбив його серцем:
118] Ушанував він його, погубивши багато ахеїв.
119] Але якщо завинив я, піддавшись помислам згубним,
120] 1 Сам і залагоджу це — незліченний я дам йому викуп.

121] Перелічу я отут, перед вами, славетні дарунки:
122] Сім триніг незадимлених, золота десять талантів,

123] Двадцять блискучих цеберок, дванадцять об'їжджених коней,
124] Що нагороди в змаганні у гонах не раз здобували.
125] Не злидарем би ходив безземельним, не мав би нестатку
126] В золоті цінному той, хто здобув би оті нагороди,
127] Що із змагань мені однокопиті приносили коні.
128] Дам йому сім я жінок, у роботі своїй бездоганних,
129] З Лесбосу, — ще коли Лесбос він взяв, забудований гарно,
130] Я їх обрав; від усіх-бо жінок вони вищі красою,
131] їх йому дам, з ними й ту, що її силоміць одібрав я, —
132] Доньку Брісея. До того ж я клятву складаю велику —
133] Ложа її не торкався, не єднався із нею в коханні,
134] Як за звичаєм людським у мужчин із жінками буває.
135] Нині ж це все йому буде передано. А як нарешті
136] Місто Пріама велике дадуть нам боги зруйнувати,
137] Прийде нехай, коли будемо здобич ділити між ахеїв,
138] Золотом свій корабель і міддю нехай навантажить,
139] Хай із троянських жінок собі вибере двадцять найкращих,
140] Що поступались би вродою тільки Єлені аргейській,
141] А як повернемось в Аргос ахейський, родючу країну,
142] Зятем я б рад його мати, — він був би нарівні з Орестом,
143] Сином коханим моїм, що зростає в великім достатку.
144] Три в мене доньки росте у пишно збудованім домі:
145] Хрісофеміда, а ще Лаодіка та Іфіанасса, —
146] Ту з них, що любя йому, нехай він без викупу візьме
147] В дім до Пелея. А я у придане за нею багато
148] Дам подарунків, яких ще ніхто не давав за дочкою.
149] Густо заселених міст аж сім я йому подарую —
150] Гіру у зелені трав запашних, Кардамілу, Енопу,
151] Фери священні, Антею й низинні її пасовиська,
152] Милу для ока Епею і Педас багатий садами,
153] Всі недалеко від моря, і Пілос піщаний там близько.
154] Люд там живе, на рогату худобу й на вівці багатий,
155] Щедрими будуть дарами його шанувати, як бога,
156] Будуть під берло його багатющу приносить данину.
157] От скільки дам я йому, коли гніватись він перестане.
158] Хай погамує себе. А'їд — невблаганний, нещадний,
159] Тим-то з усіх він богів найбільше ненависний людям.
160] Хай він поступиться: я-бо й державною владою вищий,
161] Та похвалитися можу, що й віком я старший за нього".
162] В відповідь мовив тоді йому Нестор, їздець староденний:
163] "Сину Атреїв славетний, владарю мужів Агамемнон!

164] Не незначні ти Ахіллу-вождеві даєш подарунки.

165] Що ж, оберімо послів, і нехай вони якнайшвидше

166] Йдуть у намет до Ахілла, славетного сина Пелея.

167] Або я сам оберу, а їм лиш погодитись треба.

168] Фенікс, улюбленець Зевса, хай перший у них виступає,

169] Потім великий Еант, а за ним — Одісей богосвітлий,

170] Вслід їм ще двоє окличників піде — Одій з Ерібатом.

171] Отже, на руки води принесіть, і в тиші побожній

172] Щиро помолимося Зевсу Кроніду, щоб зглянувсь над нами".

173] Мовив він так, і всім його слово було до вподоби.

174] Воду на руки окличники їм почали поливати,

175] Потім питва юнаки налили аж по вінця в кратери,

176] Порозливали у келихи й всім порозносили гостям.

177] А, узливання вчинивши, ті випили, скільки бажали,

178] Й вийшли з намету тоді Агамемнона, сина Атрея.

179] Мовив услід їм багато ще Нестор, їздець староденний,

180] Поглядом кожного з них бадьорив, Одісея ж найбільше,

181] Щоб постарались схилить бездоганного сина Пелея.

182] В путь подалися послі узбережжям шумливого моря,

183] Щиро благаючи, щоб землевладець, землі потрясатель,

184] їм допоміг прихилить Еакідове серце велике.

185] До кораблів мірмідонських, до їхніх наметів прийшовши,

186] Вздріли Ахілла, що серце дзвінкою формінгою тішив,

187] Вельми оздобною, із срібляною кобилкою зверху.

188] Здобиччю взяв він її, зруйнувавши Етіона місто.

189] Нею втішавсь він, співаючи пісню про славу героїв.

190] А проти нього сидів лиш Патрокл, дожидаючи мовчки,

191] Поки Еаків онук ту пісню співають перестане.

192] От до намету послі з богосвітлим ввійшли Одісеєм

193] І перед ним зупинились. Ахілл з дивуванням підвівся

194] З крісла свого, у руках тримаючи звучну формінгу.

195] Встав і Патрокл, уздрівши мужів, що ввійшли до намету.

196] Отже, вітаючи їх, промовив Ахілл прудконогий:

197] "Хай вам, друзі, щастить! З чим прийшли? Я вам дуже потрібний?"

198] Хоч я й гнівлюсь на ахеїв, та з них ви мені найлюбіші".

199] Так промовляючи, далі повів їх Ахілл богосвітлий
200] І на стільцях посадив, килимами пурпурними вкритих,
201] Та до Патрокла, що близько стояв, звернувся з словами:

202] "Швидше, Менетіїв сину, кратеру постав щонайбільшу,
203] Влий щедріше вина і кожному келих наповни,
204] Бо найдорожчих гостей моя нині приймає оселя".

205] Мовив він так, і Патрокл послухався любого друга.
206] Сам же велику стільницю підсунув до вогнища ближче,
207] Жирні на ній порозкладавав спина козла та ягниці
208] Й вепра гладкого хребет, що лиснів аж од сала масного.
209] Автомедонт їх тримав, розрубав же Ахілл богосвітлий,
210] Краяв на менші куски й на рожен їх насаджував густо,
211] А Менетід вже розпалював вогнище, муж богорівний.

212] А як вогонь догорів і полум'я стало згасати,
213] Жар разгорнув і, посипавши сіллю божистою м'ясо,
214] Зверху поклав, на камінних підпорах рожни закріпивши.
215] А як посмажилось м'ясо, Патрокл на столи його виклав,
216] Хліба набрав і почав по столах для гостей розставляти
217] В кошиках гарних, а м'ясо їм краяв Ахілл богосвітлий.
218] Сам після того він проти божистого сів Одісея
219] При протилежній стіні, доручивши Патроклові другу
220] Жертву богам принести, й той у полум'я кинув починки.
221] Руки до поданих страв одразу ж усі простягнули.
222] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,
223] Феніксу нишком Еант підморгнув. Одисей богосвітлий
224] Бачив це, келих наповнив вином і озвався до Ахілла:

225] "Щастен будь, друже Ахілле! Частунку для нас не бракує
226] Ані в гостиннім шатрі Агамемнона, сина Атрея,
227] Ані у тебе сьогодні. Багато приємного серцю
228] Ми спожили. Та не учта весела нас нині обходить.
229] Бачачи горе велике, ми, паростку Зевсів, тривоги
230] Сповнені; сумнів бере нас — врятуємо все ж чи погубим
231] Ми добропалубні судна, як ти не виявиш сили.
232] Близько від нашого валу й човнів на нічліг обляглися
233] Високодумні трояни й союзників славних загони,
234] В стані своїм розпалили вогні й запевняють зухвало,
235] Що їх не стримати нам, нападуть на човни вони чорні.

236] Зевс же Кронід, даючи їм щасливі ознаки, праворуч
237] Сипле перуни. А Гектор, великою силою гордий,
238] Страшно лютує, — в надії на Зевса уже не зважає
239] Ні на богів, ні на смертних, шаленством охоплений диким.
240] Молиться тільки, щоб швидше засяла Еос богосвітла.
241] На кораблях він кінці кормові обрубать обіцяє
242] Та попалить їх нещадним вогнем, перед ними й ахеїв,
243] В димі й чаду очманілих, усіх до ноги перебити.
244] Страшно боюсь я в душі, щоб жахливих погроз цих богове
245] Та не здійснили, щоб нам не судилось під мурами Трої,
246] Так далеко загинуть від Аргоса, славного кіньми.
247] Стань же до дії, якщо у хвилину хоча б і останню
248] Ти врятуватиме від троянської люті хотів би ахеїв.
249] Потім же сам пожалкуєш. Та важко знайти якісь ліки
250] На заподіяне зло. Тож краще подумай завчасно,
251] Як від данаїв лихої загибелі день одвернути.
252] Любий! Тож батько Пелей, із Фтії тебе виряджавши
253] До Агамемнона, мовив таке тобі слово напутнє:

254] "Сину мій, Гера й Афіна, коли на те буде їх воля,
255] Сили дадуть тобі досить, ти ж серце своє гордовите
256] Стримуй у грудях, — краще, проте, доброзичливим бути.
257] Звад уникай лихотворних, і будуть, напевне, аргеї —
258] І молоді, і старі — ще більше тебе шанувати".
259] Так наставляв тебе старець. Та все ти забув. То хоч нині
260] Стримайся, гнів зупини свій гнітючий. Тобі Агамемнон
261] Дасть подарунки достойні, як гніватись ти перестанеш.
262] Отже, послухай, як хочеш, я можу тобі всі дарунки
263] Перелічить, що в наметі своїм обіцяв Агамемнон.
264] Сім триніг незадимлених, золота десять талантів,
265] Двадцять блискучих цеберок, дванадцять об'їжджених коней,
266] Що нагороди в змаганні у гонах не раз здобували.
267] Не злидарем би ходив безземельним, не мав би нестатку
268] В золоті цінному той, хто здобув би оті нагороди,
269] Що із змагань йому однокопиті приносили коні.
270] Дасть тобі сім він жінок, у роботі своїй бездоганних,
271] З Лесбосу, — ще коли Лесбос ти взяв, забудований гарно,
272] Він їх обрав: від усіх-бо жінок вони вищі красою.
273] Їх тобі дасть, з ними й ту, що її силоміць одібрав він, —
274] Доньку Брісея. До того ж він клятву складає велику —
275] Ложа її не торкався, не єднався із нею в коханні,

276] Як за звичаєм людським у мужчин із жінками буває.
277] Нині це все тобі буде передано. А як нарешті
278] Місто Пріама велике дадуть нам боги зруйнувати,
279] Сам підійди, коли будемо здобич ділити між ахеїв,
280] Золотом свій корабель і міддю тоді навантажиш
281] Та із троянських жінок собі вибереш двадцять найкращих,
282] Що поступались би вродою тільки Єлені аргейській.
283] А як повернемось в Аргос ахейський, родючу країну,
284] Зятем він рад тебе мати, — ти був би нарівні з Орестом,
285] Сином коханим його, що зростає в великім достатку.
286] Три в нього доньки росте у пишно збудованім домі:
287] Хрiсофемiда, а ще Лаодiка та Iфiанасса, —
288] Ту з них, що люба тобі, ти зможеш без викупу взяти
289] В дiм до Пелея. А вiн у придане за нею багато
290] Дасть подарункiв, яких ще нiхто не давав за дочкою.
291] Густо заселених мiст аж сiм вiн тобі подарує —
292] Гiру у зеленi трав запашних, Кардамiлу, Енопу,
293] Фери священнi, Антею й низиннi її пасовиська,
294] Милу для ока Епею i Педас багатий садами,
295] Всi недалеко вiд моря, i Пiлос пiщаний там близько.
296] Люд там живе, на рогату худобу й на вiвцi багатий,
297] Щедрими будуть дарами тебе шанувати, як бога,
298] Будуть пiд берло твоє багатющу приносить данину.
299] От скiльки дасть вiн тобі, коли гнiватись ти перестанеш.
300] А як Атрiд вже занадто для серця твого ненависний, —
301] Сам i дарунки його, — до iнших май жаль всеахеїв,
302] Що знемагають у станi своїм i тебе, яко бога,
303] Всi пошанують, i славу здобудеш у них ти велику.

304] Гектора ти подолаєш сьогодні — сам він до тебе
305] В лютому кинеться шалі, бо рівним собі вже нікого
306] Не визнає із данаїв, сюди з кораблями прибулих".
307] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:
308] "О Лаертід богорівний, удатний на все Одиссею!
309] Я на слова твої прямо й одверто повинен сказати,
310] Як я вважаю тепер і як воно має все бути,
311] Щоб, обсівши мене звідусіль, не гули ви так гулко.
312] Бо ненависний для мене, немовби Аїдова брама,
313] Той, хто на думці ховає одно, а інше говорить.
314] Отже, скажу тобі те, що мені видається найкращим.
315] Ані Атрід Агамемнон умовить мене не здолає,

316] Ані хто інший з данаїв. Нема в вас ніякої дяки,
317] Хоч безустанно й невтомно змагаєшся ти з ворогами.
318] Б'єшся в бою чи його уникаєш — одна нагорода,
319] Шана однакова — чи боягуз ти, чи воїн завзятий,
320] Так же умре й бездіяльний, і той, що робить багато.
321] Жодної з того користі, що стільки я перетерпів,
322] Душу свою наражаючи, й з ворогом бився завзято.
323] Як пташеняттям своїм неопереним пташка приносить
324] їжу, яку тільки знайде, самій же сутужно буває, —
325] Так же й мені багато ночей не доспать довелося,
326] Днів пережити кривавих у битвах і січах завзятих
327] Проти ворожих мужів, що власних дружин боронили.
328] Пливши човнами, двадцять я міст подолав велелюдних,
329] Пішки узяв одинадцять в троянській зе^ілі буйноскибій.
330] В кожному з них багато скарбів здобував я коштовних
331] І, перевізши сюди, Агамемнону, сину Атрея,
332] їх віддавав. А він, при човнах залишаючись ззаду,
333] Брав і, трохи роздавши, присвоював більшу частину.
334] Що ж призначив владарям і старійшинам знатним, те мають
335] Цілим усе. Лиш у мене, єдиного з-поміж ахеїв,
336] Милу жону одібрав. Хай спить собі з нею й солодку
337] Має утіху. Але задля чого воюють аргеї
338] Проти троян? Навіщо зібрав і привів сюди військо
339] Син Атреїв? Чи не за Єлену прекрасноволосу?
340] Чи серед смертних людей кохають жінок своїх тільки
341] Діти Атрея? Тож кожен розсудливий муж і порядний
342] Дбає про жінку свою і кохає її так же само,
343] Як покохав я душею оту, хоч придбав її списом.
344] Нині ж, мене обманувши і вирвавши з рук нагороду,
345] Хай не береться мене переконувать — я його знаю!
346] Хай, Одиссею, з тобою та з іншими він владарями
347] Думає, як від човнів безпощадний вогонь одвернути.
348] Але ж і сам він, проте, багато зробив і без мене.
349] Вал збудував оборонний і викопав рів біля нього
350] Довгий, широкий і гострим його укріпив частоколом.
351] Але ж і так не здолає він Гектора-мужоубивці
352] Стримати силу. Та поки і я воював між ахеїв,
353] Гектор не важивсь у битву далеко від муру встрявати,
354] Тільки доходив до Скейської брами й високого дуба.
355] Раз він чигав там на мене й ледь нападу мого unikнув.
356] Нині ж не хочу я з Ректором більш воювать богосвітлим!

357] Завтра я Зевсові й іншим безсмертним палитиму жертви.
358] Та, кораблі навантаживши, їх попускаю на море.
359] Отже, як хочеш, потрібно тобі, то побачити можеш,
360] Як Геллеспонтом, на рибу багатим, удосвіта рано
361] Рушать мої кораблі з веслярами на тесаних лавах.
362] Як плавбу нам щасливу дарує землі потрясатель,
363] До буйноскибої Фтії на третій вже день я прибуду.
364] Там я великі багатства покинув, сюди вирушавши,
365] Та й відсіля — і золота ще, і червоної міді,
366] І підперезаних гарно жінок, і досить заліза
367] Я привезу, що на жереб узяв. Лише нагороду,
368] Сам її давши, із глумом від мене забрав Агамемнон,
369] Син Атреїв. Перекажіть же йому привселюдно
370] Те, що сказав я, щоб так же обурились інші ахеї,
371] Як із данаїв схотів би іще він когось ошукати,
372] Вічним безстидством повитий. Та в вічі мені подивитись
373] Він не посмів би, хоч досить нахабства собачого в нього!
374] Спільного з ним ні в пораді, ні в ділі не хочу я мати.
375] Передо мною він вже завинив, ошукавши, та вдруге
376] Не ошукає словами! Вже досить! Нехай же спокійно
377] Йде собі геть! Позбавив ума його Зевс велемудрий.
378] Дар його я зневажаю, ціную, як ту волосину.
379] Хай би у десять і двадцять разів давав мені більше,
380] Аніж він має тепер чи буде колись іще мати,
381] Навіть все те, що зібрав Орхомен чи єгипетські Фіви,
382] Де по оселях у кожного повно скарбів незліченних,
383] Фіви стобрамні, і з кожної брами по двісті хоробрих
384] Воїв на конях баских виїжджає в своїх колісницях,
385] Навіть як стільки б давав, скільки в світі піску є та пилу,
386] Не зворушив би, проте, мого серця нічим Агамемнон,
387] Доки ганьби не окупить, що болем гризе мені душу.
388] Заміж дочки не візьму Агамемнона, сина Атрея,
389] Хоч золотій Афродіті була б вона рівна красою,
390] Хоч би в роботах вона ясноокій рівнялась Афіні,
391] Заміж її не візьму! Хай іншого знайде з ахеїв,
392] Хто його гідний, від мене ж державною владою вищий.
393] Тож мене урятують боги, й я додому вернуся,
394] Сам тоді батько Пелей вже знайде для мене дружину.
395] Юних в Елладі і Фтії багато-бо є ахеянок,
396] Дочок славетних батьків, які про міста свої дбають, —
397] Ту з них, що буде мені наймиліша, візьму за дружину.

398] Там я душею відважною сам за одруження мріяв,
399] Щоб у законному шлюбі улюблену мати дружину
400] І утішатись багатством — старого Пелея надбанням.
401] Та ніщо не дорожче мені за життя, — ні багатства,
402] Що їх, як кажуть, надбав Іліон, це залюднене місто,
403] В мирні колишні часи, перед нападом воїв ахейських,
404] Ані скарби, що стрілець заховав за камінним порогом,
405] Феб-Аполлон срібнолукий, у хмарі на скелі Піфійській.
406] Можна здобути усе — і корів, і овечок отари,
407] Можна й триніжники куті, і коней придбать злотогривих.
408] Тільки людської душі не вернути, її не придбати,
409] Не упіймати, якщо відлетить крізь зубів огорожу.
410] Мати казала мені, срібнонога богиня Фетіда,
411] Ніби двояким шляхом мене Кери вестимуть до смерті:
412] В разі зостанусь я тут, щоб битись під мурами Трої,
413] То не діжду повороту, лиш вічну я славу здобуду,
414] А як вернуся додому, до любого отчого краю,
415] То не діждать мені слави, зате довголітній спокійно
416] Вік проживу, і смерть передчасна мене не спіткає.
417] Я б і іншим ахеям порадив те саме зробити —
418] Швидше додому плийти: кінця-бо високої Трої
419] Не дочекатися вам, над нею Зевс громовладний
420] Руку свою розпростер, і люд її духом піднісся.
421] Тож повертайтеся додому і найзнатніщим ахеям
422] Вість передайте від мене — в цім честь для старійшин почесних.
423] Хай поміркують думками і винайдуть спосіб найкращий,
424] Як врятувать кораблі, а разом і воїв ахейських
425] На кораблях крутобоких. А те, що надумали досі,
426] Все не до речі воно — я в гніві своїм непохитний.
427] Фенікс нехай залишається з нами і тут заночує,
428] Щоб в кораблях моїх завтра до рідного їхати краю,
429] Як побажає того. Силоміць же його не везтиму".

430] Мовив він так. І мовчки те слухали всі нерухомо,
431] Подиву повні: велика-бо сила була в його слові.
432] Зрештою Фенікс йому відповів, сивочолий комонник,
433] Слізьми вмиваючись, — за кораблі він боявся ахейські.

434] "Як повертатись додому ти справді, осяйний Ахілле,
435] Зважився й од кораблів одвернути швидких не бажаєш
436] Полум'я згубне, охоплений гнівом у серці своєму,

437] Як же я можу один залишитись без тебе, мій любий
438] Сину? Послав мене з Фтії Пелей, сивочолий комонник,
439] Разом з тобою, у стан до Атріда тебе виряджавши
440] Юним, не звиклим до воєн, до кожного рівно жорстоких,
441] Та недосвідченим в радах, де слави мужі набувають.

442] Тим-то й послав мене він, щоб всього тебе міг я навчити —
443] В слові проречистим бути і в ділі поборником ревним.
444] От чому, люба дитино моя, я не хочу без тебе
445] Тут залишатись, коли б і сам бог обіцяв обтесати
446] Старість із мене й квітучим зробити, яким я раніше
447] Був, покидавши Елладу, жінками прекрасними славну,
448] Гніву тікаючи батька, Амінтора, сина Ормена.
449] Сердивсь на мене він через наложницю пишноволосу,
450] Що покохав її вельми і став зневажати дружину,
451] Матір мою. Та ж, коліна обнявши, благала у мене
452] Діву коханням з'єднать, щоб старий став для неї огидний.
453] Вволив я волю її. Про це як довідався батько,
454] Тяжко прокляв мене й грізних почав він благати Еріній,
455] Щоб на коліна до нього ніколи дитя не сідало
456] Мною народжене. Вічні богове прокльон той здійснили —
457] Глибу підземного Зевс і жахлива із ним Персефона.
458] (Батька замислив тоді я гострою міддю убити,
459] Та приборкав той гнів мені хтось із безсмертних, до серця
460] Вклавши людські поговори й ганьбу, яка мене вкриє,
461] В разі почнуть мене батькоубивцею звати ахеї).
462] Не дозволяло, проте, в моїх грудях стривожене серце
463] Перед очима у гнівного батька лишатися в домі.
464] Правда, і рідних, і друзів багато, кругом обступивши,
465] Довго мене умовляли зостатися в отчому домі.
466] Жирних багато овець і повільних волів круторогих
467] Тут закололи, багато свиней, що лисніли від сала,
468] Тут на рожнах напекли над Гефестовим полум'ям дужим;
469] Випили з батькових дзбанів багато вина іскряного.
470] Дев'ять ночей невідступно вони при мені ночували,
471] Поперемінно мене стерегли, і не гасло ніколи
472] Світло, одне — при вході в обведене муром подвір'я,
473] Друге — в самім передсінку, при дверях до спальні моєї.
474] А як десятої ночі для мене вже пітьма запала,
475] Виламав двері я спальні своєї, підігнані щільно,
476] Вибіг і, вмить перескочивши мур, що навколо подвір'я,

477] Легко уник сторожів і служниць, що мене вартували.
478] Втікши далеко, блукав я в широких Еллади просторах,
479] Поки до Фтії родючої, матері вівцям, дістався
480] До можновладця Пелея. Мене він, прийнявши прихильно,
481] Так полюбив, як батько лиш любить єдиного сина
482] В юному віці, багатих маєтків його спадкоємця,
483] Дав і багатство мені, і густо залюднені землі.
484] Жив я на окраю Фтії, керуючи людом долопів.
485] Виховав там і тебе я, о богоподібний Ахілле,
486] Серцем тебе полюбив, не хтів-бо ніколи ти з іншим
487] Сісти до спільного столу, ні дома торкнутися їжі,
488] Поки тебе не візьму на коліна, й, нарізавши м'яса,
489] Не нагодую, й до уст я не притулю тобі келих.
490] Часом, бувало, хітон ти на грудях мені заплямуєш,
491] Бризнувши трохи вином, через милу незграбність дитячу.
492] Отже, багато про тебе я дбав і трудився багато
493] З думкою — хай я потомства й позбавлений з волі безсмертних, —
494] Саме тебе назову я, о богоподібний Ахілле,
495] Сином, щоб згубу ганебну од мене колись одвернув ти.
496] Отже, Ахілле, приборкай свій дух гордовитий! Хай буде
497] Серце твоє не безжальне. Та можна й богів ублагати,
498] Хоч перевищують нас вони в доблесті, шані і силі.
499] Вмилостивляють їх пахощі диму, й побожні моління,
500] І узливання із жиром жертовним, як ревно благає
501] Ласки людина, хоча помилилась вона й завинила.
502] Доньки-бо є у Зевса великого — Літи-Благання, —
503] В зморшках обличчя, кульгаві, з очима, що зиркають скося,
504] Аті-Нестямі услід вони заклопотано ходять.
505] Ата ж є дужа й на ноги проворна, то їх набагато
506] Випереджає і, цілу кругом оббігаючи землю,
507] Шкодить людям, а Літи стають їм тоді в допомозі.
508] Той же, хто, Зевсових дочок зустрінувши, їх пошанує,
509] Матиме поміч од них, вони молитви його вчують,
510] А як одкине од себе, зневажливим словом одмовить,
511] З ревним благанням до Зевса Кроніона Літи підступлять,
512] Ату щоб слідом послав одплатити зухвальцю бідною.
513] Отже, Ахілле, й ти вияви Зевсовим донькам належну
514] Шану, як звикли їх всі шанувать, благородні душею.
515] Якби дарів не приніс тобі й не обіцяв їх надалі
516] Син Атрея, і досі в лютому гніві затятий,
517] Я й не просив би тебе обурення власне відкинуть

518] І захистити ахеїв, що вельми того потребують.
519] Але й тепер він багато дає і вперед обіцяє,
520] Кращих мужів посилає до тебе із ревним благанням,
521] Обраних з-поміж ахейського люду й тобі найлюбіших
522] Серед аргеїв. Отже, ні мови їх, ані приходу
523] Не зневажай, хоч досі і гнівався ти справедливо.
524] Чули не раз ми про давніх мужів, про героїв, укритих
525] Славою, — інколи лютому гніву й вони піддавались, —
526] Вмилостивляли дарунками їх, умовляли словами.
527] Трапилось це, пам'ятаю, давно й, може, вам воно, друзі,
528] Не новина, але все, як було, я б хотів розказати.
529] Бій між куретів точився і між войовничих етолян —
530] Нищили круг Калідона вони одні одних завзято.
531] Мужньо етоляни свій Калідон боронили прекрасний,
532] Знищить його намагались курети, Ареєм натхнені.
533] Лихо оце Артеміда наслала їм золотошатна,

534] Гнівна за те на етолян, що жертви з плодів свого саду
535] їй не приносив Ойней, — всім богам він палив гекатомби,
536] їй лише, доньці великого Зевса, не дав він нічого —
537] Чи не подумав, чи, може, забув, але гріх був великий.
538] Гнівом охоплена Зевса самого дочка стрілометна
539] Дикого з хащ лісових білоіклого вепра наслала.
540] Шкоди багато кабан цей тоді заподіяв для саду,
541] Попідривав і на землю звалив дерев він багато
542] Разом з корінням міцним і цвітом на них яблуневим.
543] Вепра того все ж, нарешті, убив Мелеагр, син Ойнея,
544] Силу-силенну мисливців з околишніх міст назбиравши
545] Разом з їх псами: малим-бо гуртом цього звіра не взяти,
546] Тож не один через нього на вогнище ліг смутковійне.
547] Розрух і зваду велику богиня тоді учинила
548] Поміж куретів хоробрих і духом великих етолян —
549] Все за ту голову вепра й укриту щетиною шкуру.
550] Поки брав участь в бою Мелеагр, Ареєві любий,
551] Доти куретам доводилось зле — поза мурами міста
552] їм не вдавалось утриматись, хоч і було їх багато.
553] Враз огорнув Мелеагра могутнього гнів, що у грудях
554] Дух забиває часами й мужам, які мислять розумно.
555] Серцем розгнівався він на матінку рідну Алтею
556] Й до Клеопатри прекрасної, жінки подався своєї,
557] Що від стрункої Марпеси, Евена дочки, народилась

558] Та від Ідея, з усіх на землі найсильнішого мужа.
559] Тож, не вагаючись, на владаря Аполлона самого
560] Цей за дружину струнку наважився лука підняти.
561] Батько і мати поважна тоді почали в своїм домі
562] Звати дочку Алкіною в пам'ять про дні, коли мати,
563] Терплячи долю лиху алкіони, стражденної пташки,
564] Тяжко ридала, як Феб-Аполлон її вкрав дальносяжний.
565] Гнівом пекучим повитий, лежав Мелеагр у дружини,
566] Був він на матір лихий за прокльони, — у горі на нього
567] Помсту богів за убитого брата вона закликала,
568] Впавши навколішки, груди вмиваючи слізьми гіркими,
569] Довго у землю, що живить людей, вона била руками,
570] Довго Аїда самого благала й страшну Персефону
571] Смерть її сину послати. Й Ерінія, в п'їтьмі блуденна,
572] Серцем жорстким невблаганна, почула її із Еребу.
573] Крики від брам Калідона тоді залунали і гуркіт
574] Мурів руйнованих. До Мелеагра старшини етолян
575] Найповажніших послали жерців із благанням подати
576] Захист, та ще й нагороду велику йому обіцяли:
577] Де й найродючіший ґрунт на всій калідонській рівнині,
578] Мав він найкращу дільницю у гій п'ятдесят собі взяти, —
579] У виноградних садах красувалась одна половина,
580] І половина гуляла, для орного поля придатна.
581] Довго просив його й старець Ойней, сивочолий комонник,
582] Вийшовши перед поріг його високоверхої спальні,
583] В двері зачинені стукав, уклінно звертався до сина.
584] Довго і сестри просили, і мати благала поважна.
585] Він же ще більше затявся. Його також друзі просили,
586] З-поміж усіх найвірніші йому, найдорожчі для нього,
587] Та гордовитого серця у грудях схилить не здолали,
588] Поки ударами спальню і мурів товстих не схитнуло,
589] Поки не вдерлись курети і не запалали пожежі.
590] Стала тоді із плачем Мелеагра дружина благи,
591] Вбрана ошатно, про всі повідаючи мужеві лиха,
592] Що зазнає їх весь люд у захопленім ворогом місті:
593] Ріжуть нещадно мужів, вогнем спопеляють оселі,
594] Гарно вбраних жінок із дітьми у полон забирають.
595] Серцем обурився він, про жахливі почувши події,
596] Й кинувся в бій, одягнувши на себе осяйливу зброю.
597] Так він загибелі день одвернув од людей етолійських,
598] Серця послушавши свого. Дарунків йому ж не давали

599] Гожих і щедрих, — загибель од люду і так одвернув він.
600] Ти ж не тримай цього в думці, нехай богове інакше
601] Мисль твою, любий, спрямують. Бо від кораблів, що палають,
602] Важче біду одвернути. Отож, подарунки прийнявши,
603] З нами виходь. Як бога, тебе пошанують ахеї.
604] А як пізніш, без дарів, до вбивчого бою ти вступиш,
605] Шани такої не матимеш, ворога хоч би ^й відбивши".
606] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:

607] "Феніксе, паростку Зевсів, дідуню старенький, не треба
608] Шани цієї мені, — вшанований Зевсом я досить.
609] При кораблях крутобоких мене збереже він, допоки
610] Вистачить в грудях дихання й носитимуть любі коліна.
611] Ще тобі інше скажу я, а ти заховай в своїм серці:
612] Духу мого не бентеж наріканням та слізьми гіркими,
613] Щоб догодити Атрїду. Його ти любить не повинен,
614] Щоб ненависним не стати мені, що люблю тебе дуже.
615] Краще б зі мною тому досаждав, хто мені досаждає.
616] Влади державної нарівно й шани прийми половину.
617] Ці хай із вістю ідуть до Атрїда. А ти залишайся,
618] Переночуєш на ложі м'якому. Удосвіта ж завтра
619] Ми поміркуєм, додому пливти нам чи тут залишатись".

620] Мовивши це, він Патроклові мовчки моргає бровою
621] Феніксу постіль вигідну стелить, щоб швидше з намету
622] Вийти усі здогадались. Озвався тоді богорівний
623] Син Теламона Еант і слово таке до них мовив:

624] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одіссею,
625] Будемо йти! Мети-бо розмови шляхом цим, здається,
626] Не досягнути. Треба данаям тепер якнайшвидше
627] Відповідь цю сповістить, хоч на добре вона й не виходить, —
628] Досі ж її дожидають вони. А Ахілл прудконогий
629] Диким шаленством свої гордовиті наповнює груди,
630] Надто жорстокий, він приязні друзів своїх не шанує,
631] Що на швидких кораблях його нею усі визначали, —
632] Серцем безжальний! Навіть і той, в кого брата убили,
633] Винагороду приймає, так само як батько за сина!
634] Викуп сплативши великий, лишається вбивця в народі,
635] Той же, хто взяв його, мстивий свій дух і своє гордовите
636] Серце вгамовує. Тільки у груди тобі незмиренну

637] Вклали богове злобу і тільки задля однієї
638] Дівчини. Ми ж їх аж сім, та найкращих, тобі обіцяли
639] Й інших дарунків багато. То стань же і ти лагідніший,
640] Хоч би шануючи дім свій. Прийшли під твою ми покрівлю,
641] Послані людом данайським, готові тебе відзначити
642] Приязню й дружбою щирою більше, ніж інші ахеї".
643] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:

644] "Теламоніде Еанте, керманичу люду божистий!
645] Все тут, здається мені, цілком від душі говорив ти.
646] Та розривається серце од гніву, лише-но згадаю,
647] Як син Атрея зневажив мене перед військом аргеїв,
648] Так наче був би я зайда якийсь чи приبلуда нікчемний.
649] Отже, вертайтеся назад і звістіть йому в відповідь от що:
650] Я не раніше про участь у битві помислю кривавій,
651] Ніж син Пріама, великого розумом, Гектор божистий
652] До кораблів мірмідонських і наших наметів підійде
653] Та повбиває аргеїв і знищить вогнем кораблі їх.
654] Перед наметом моїм і чорним човном, сподіваюсь,
655] Гектор од бою, хоч як його хтів би, утриматись мусить".

656] Так він промовив, і кожен, з дводонного келиха зливши
657] В жертву богам, пішов до човнів на чолі з Одиссеєм.
658] Товаришам тоді зразу Патрокл наказав і служницям
659] Феніксу постіль вигідну в шатрі постелить якнайшвидше.
660] Постіль, як він наказав, постелили слухняно служниці,
661] Руна м'які, й килими, й тонкоткані льняні простирала.
662] Ліг на тім ложі старий дождити на Еос богосвітлу.
663] Сам же Ахілл в глиб намету місткого пішов спочивати,
664] Поруч із ним приведена з Лесбосу жінка лежала,
665] Форбанта юна дочка, Діомеда ставна й краснолиця.
666] Проти Патрокл спочивав, біля нього лежала Іфіда,
667] Діва струнка, що йому Ахілл дарував богосвітлий,
668] Скірос узявши стрімкий, владаря Еніея оселю.

669] Щойно вернулися ті до наметів державця Атріда,
670] Келихи злотні піднявши, їх стріли синове ахеїв
671] І почали один перед одним розпитувать пильно.

672] Перший питати почав володар мужів Агамемнон:

673] "Що ж, розкажи, Одиссею прославлений, гордість ахеїв,
674] Хоче він згубний вогонь від наших човнів одвернути
675] Чи відмовляється, й гнів йому й досі ще сповнює груди?"
676] В відповідь мовив незламний в біді Одиссей богосвітлий:
677] "Сину Атреїв славетний, владарю мужів Агамемнон!
678] Гніву свого він не хоче згасити і навіть ще більше
679] Сповнився люттю й тебе, і дарунки твої відкидає.
680] Каже, що сам ти повинен з аргеями разом подумать,
681] Як із біді кораблі і народ врятувати ахейський.
682] Ще й нахваляється завтра, як тільки-но блисне світанок,
683] Добре осначені в море спустить кораблі крутобоки.
684] Він і іншим ахеям порадив те саме зробити —
685] Швидше додому пливати: кінця-бо високої Трої
686] Не дочекатися вам, над нею-бо Зевс громовладний
687] Руку свою розпростер, і люд її духом піднісся.
688] Мовив він так. Це підтвердять і ті, що ходили зі мною, —
689] Мужній Еант і з ним окличників двоє статечних.
690] Фенікс же сивий, Пелідом запрошений, там залишився,
691] Щоб в кораблях його завтра до рідного їхати краю,
692] Як побажає того. Силоміць же його не везтиме".

693] Мовив він так. І мовчки те слухали всі нерухомо,
694] Подиву повні: велика-бо сила була в його слові.
695] Довго у смутку безмовно сиділи синове ахейські.
696] Зрештою все ж обізвався тоді Діомед гучномовний:

697] "Сину Атреїв славетний, владарю му[^]ків Агамемнон!
698] Краще б ти вже не просив бездоганного сина Пелея,
699] Стільки дарів обіцявши. Занадто й без того він гордий.
700] Нині ж ти сповнив йому ще більшою гордістю серце.
701] Але облишмо його! Як хоче — нехай собі ще
702] Чи залишається! Вирушить в бій він тоді, як у грудях
703] Серце накаже йому або хтось із богів спонукає.
704] Ну-бо, послухайте, що я скажу, та й усі так зробимо.
705] Спати лягаймо тепер, їдою й вином вдовольнивши
706] Любого серця потребу: від них-бо й снага, і відвага.
707] Завтра ж, коли заясніє прекрасна Еос розоперста,
708] Перед човнами швиденько збери і комонних, і піших,
709] Словом додай їм одваги й виходь серед перших до бою".

710] Мовив він так. І схвально ту слухали мову державці,

- 711] Подиву повні од слів Діомеда, впокірника коней.
712] Потім, богам узливання вчинивши, пішли до наметів,
713] Де полягали нарешті сну споживати дарунки.

ПІСНЯ ДЕСЯТА

ДОЛОНІЯ

- 1] В час той біля кораблів своїх інші вожді всеахейські,
2] Лагідним сном переможені, спали всю ніч до світанку.
3] Лиш Агамемнона, сина Атрея, керманича люду,
4] Сон не потішив солодкий: думки-бо його хвилювали.
5] Як гримотить блискавицями муж пишнокосої Гери,
6] Зливу рясну посилаючи з неба, чи бурю із градом,
7] Чи хуртовину, коли сніговієм засипле він ниви
8] Чи коли пащу ненатлу війни на людей роззявляє, —
9] Так з глибочіні грудей безнастанно зітхав Агамемнон
10] З тугою в серці, аж нутрощі в нього усі тріпотіли.
11] Погляд свій пильний не раз на троянську він кидав рівнину,
12] З вогнищ численних дивуючись, палених під Іліоном,
13] З звуків сопілок і флейт, із гомону й шуму людського.
14] А на свої кораблі як погляне й на лави ахеїв,
15] Пасма волосся з чола свого з коренем рвать починає,
16] Вгору до Зевса підносячи й гордим стогнучи серцем.
17] От яке, зрештою, рішення визнав Атрід за найкраще:
18] Передусім поспішити до Нестора, сина Нелея;
19] Може, удвох пощастить їм придумати слушну пораду,
20] Як від данаїв усіх неминучу біду відвернути.
21] Встав він з постелі своєї і, груди хітоном покривши,
22] Гарні сандалії потім до ніг прив'язав він лискучих,
23] Зверху на плечі накинув ще лева огнисто-рудого
24] Шкуру, що п'ят досягала, взяв списа в могутню правицю.
- 25] І Менелая також охопила тривога — не сходив
26] Сон і йому на повіки: боявся-бо він, щоб аргеї
27] Не потерпіли, вони крізь водні простори до Трої
28] Перепливли задля нього, щоб сміло війну розпочати.
- 29] Передусім на спину широку нап'яв він смугасту
30] Барсову шкуру, потім на голову міцно насунув
31] Мідний шолом і списа узяв у могутню правицю.
32] Вирушив він, щоб брата збудити, який над аргейським

33] Людом володарем був і, як бог, мав пошану в народі.
34] Біля корми корабля він застав його, — зброю на плечі
35] Той одягав пречудову. І братові дуже зрадив він.
36] Перший до нього звернувся тоді Менелай гучномовний:

37] "Нащо, мій любий, так вирядивсь ти? Чи не хочеш заслати
38] Товаришів до троян у розвідку? Та дуже боюсь я,
39] Що не наважиться, мабуть, ніхто поміж них на цей подвиг —
40] Потай самому в розвідку до стану ворожого вийти
41] Ночі божистої — надто відважного був би він серця!"
42] Відповідаючи, мовив владущий йому Агамемнон:
43] "Треба й мені і тобі, Менелаю, о паростку Зевсів,
44] Доброї ради, як захистить, врятувати аргеїв
45] І кораблі їх, коли так змінилося Зевсове серце!
46] Більше-бо серцем своїм уподобав він Гектора жертви!
47] Ще я не бачив такого ніде і не чув, щоб людина
48] Протягом дня одного, а вже стільки жахів спричинила,
49] Скільки їх Гектор завдав, улюбленець Зевса, ахеям
50] Сам власноручно, хоча ні бога він син, ні богині.
51] Справ натворив він таких, що довго й предовго аргеї
52] їх не позбудуться, — лиха він стільки накоїв ахеям.
53] Тож біжи-но мерщій і поклич з кораблів крутобоких
54] Ідоменея з Еантом, я ж богосвітлого кинусь
55] Нестора з ложа піднять, чи не згодиться він завітати
56] Сам до побожних загонів сторожі і дати їм накази.
57] Будуть вони його слухатись радо, начальник-бо варти —
58] Син його разом з вождем Меріоном, супутником вірним
59] Ідоменея, — ми їм доручили очолить сторожу".

60] В відповідь мовив до нього тоді Менелай гучномовний:
61] "Що ж бо ти словом своїм порадиш мені і накажеш?
62] Чи залишатися з ними й твого дождити приходу,
63] Чи, передавши доручення, знову назад повернутись?"
64] Знову промовив до нього володар мужів Агамемнон:
65] "Там залишайся. А то один з одним ми ще розминемось,
66] В пітьмі блукавши, — багато доріг є у нашому стані.
67] Йшовши, усіх окликай, наказуй усім, щоб не спали.
68] Мужеві кожному батька ім'я називаючи й роду,
69] Кожному шану віддай, душею не будь веледумний.
70] Треба й самим потрудитися нам. Ці на плечах тяготи,
71] Видно, з народження нашого Зевс нам призначив носити".

72] Мовивши так, він з напуттям тоді відпустив свого брата,
73] Сам же до Нестора швидко подався, керманича люду.
74] Старця знайшов під наметом біля кораблів чорнобоких

75] В ложі м'якому. Зброя оздобна при ньому лежала —
76] Щит, два списи його гострі й шолом, що виблискував ясно,
77] Поруч і пояс барвистий лежав. Надягав його старець,
78] До мужозгубного бою вести виряджаючись лави
79] Воїв своїх, — смутливій-бо старості ще не піддався.
80] Спершись на лікоть на ложі і голову трохи підвівши,
81] Він до Атріда звернувся і став його словом питати:

82] "Хто ти й чого тут блукаєш по табору між кораблями
83] В темряві ночі, коли усі люди давно спочивають?
84] Мула, що десь заблукав, чи товариша свого шукаєш?
85] Мовчки сюди не підходь, озовися! Чого тобі треба?"
86] Відповідаючи, мовив володар мужів Агамемнон:
87] "Несторе, сину Нелея, великая славо ахеїв!
88] Ти Агамемнона бачиш Атріда, якого обтяжив
89] Зевс над усіх тягарем турбот безнастанних, допоки
90] Вистачить в грудях дихання й носитимуть любі коліна.
91] Так я блукаю, бо сон нездоланий мені на повіки
92] Ще не лягав, — війною журюсь я й нещастям ахеїв.
93] Страшно боюся за долю данаїв, мій дух непохитний
94] Твердість утратив, я повен тривоги, і серце готове
95] Вискочить геть із грудей, і тремтять мої пружні суглоби.
96] Як і тебе щось турбує, бо сон і до тебе не сходить,
97] То обійдімо сторожу і разом побачим на місці,
98] Чи не знеслила воїв утома тяжка і дрімота,
99] Чи не послули вони, забувши обов'язки варті.
100] А вороги ж недалеко, і зовсім того ми не певні,
101] Чи не намислять вони серед ночі на стан наш напасти".
102] Мовив до нього у відповідь Нестор, їздець староденний:
103] "Сину Атреїв славетний, владарю мужів Агамемнон!
104] Задуми, мабуть, не всі, на які сподівається Гектор,
105] Виповнить Зевс велемудрий, ще більшого лиха, гадаю,
106] Згодом зазнати завдасть, коли славний Ахілл богосвітлий
107] Любее серце своє від гніву тяжкого відверне.
108] Радий з тобою піти я, ходімо ж розбудимо інших —
109] Славного списом своїм Діомеда, також Одиссея,
110] З ними й Еанта, швидкого й могутнього сина Філея.

111] От якби згодився ще хтось піти і до нас запросити
112] Ідоменея-вождя і подібного богу Еанта.
113] Їх кораблі там далеко стоять, аж із самого краю.
114] А Менелаєві, хоч і люблю я його і шаную,
115] Все ж докорю й, хоч розсердишся ти, не сховаю від тебе:
116] Спить собі він, а тебе одного залишає трудитись!
117] Треба було б між старшини сьогодні й йому потрудитись —
118] Всіх ублагати: нестерпна-бо скрута нам нині настала".
119] Знову промовив до нього володар мужів Агамемнон:
120] "Старче, поляять його іншим часом я й сам попросив би,

121] Часто-бо дляється він і не дуже-то хоче трудитись,
122] Не через лінощі навіть або нерозсудливий розум, —
123] Дивиться все він на мене й, щоб я починав, дожидає.
124] Нині ж прокинувся раніше і перший прийшов він до мене.
125] Кликать послав я його саме тих, що про них говорив ти.
126] Але ходім. Застанемо, мабуть, ми їх біля брами
127] Серед сторожі: там-бо усім і сказав я збиратись".

128] Мовив до нього у відповідь Нестор, їздець староденний:

129] "А коли так, то ніхто із аргеїв його не осудить,
130] Кожен послухає те, що велітиме він чи накаже".

131] Так відповівши Атрідові й груди хітоном покривши,
132] Гарні сандалії потім до ніг прив'язав він лискучих,
133] Зверху ж великий, з тканини подвійної, плащ пурпуровий
134] Він на плечі пристебнув, пухнастою шерстю покритий,
135] Списа міцного узяв, окутого гострою міддю,
136] І до швидких одійшов кораблів міднозбройних ахеїв.
137] Першим тоді Одиссея, що Зевсові мудрістю рівний,
138] З сну розбудив опівнічного Нестор, їздець староденний,
139] Криком гучним, — аж до серця дійшов йому звучний той голос.
140] Вийшов з намету свого Одиссей і озвався до прибулих:

141] "Що це по табору бродите ви тут поміж кораблями
142] Ночі божистої? Що за потреба сюди привела вас?"

143] Мовив до нього у відповідь Нестор, їздець староденний:

144] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одиссею!

145] Ти вже не сердься: велике-бо горе спіткало ахеїв!
146] Разом ходімо й вождів ще розбудимо інших, щоб спільно
147] Радити раду — тікати нам звідси чи битися далі".

148] Мовив він так. До намету вернувсь Одисей велемудрий,
149] Щит свій оздобний накинув на плечі і рушив за ними.
150] До Діомеда пішли і знайшли вони сина Тідея
151] Збройного біля намету свого. Там спали навколо
152] Товариші, в головах щити постеливши. Списи їх,
153] Поруч у землю повтикані, прямо стояли, й далеко
154] Сяяла мідь їх, мов блискавка Зевсова. Спав поміж ними
155] Сам Діомед, розстеливши шкуру бика польового,
156] Під головою у нього лежав килимок світлобарвний.
157] Став біля нього й збудив його Нестор, їздець староденний,
158] Злегка ногою торкнувши, та лаять почав і корити:

159] "Сину Тідея, вставай! Чи будеш всю ніч отак спати?
160] Може, не чув, що трояни уже на узвишші рівнини,
161] Близько від наших човнів, і лиш простір вузенький між нами?"

162] Мовив він так, і від сну Діомед тої ж миті прокинувсь
163] І, до старого звертаючись, слово промовив крилате:

164] "Ну ж і завзятий ти, старче! Спочинку не знаєш ніколи!
165] Чи не знайшлось би чимало й молодших від тебе ахеїв,
166] Що обійшли б увесь табір і нишком од сну побудили

167] Наших державців. Та надто вже ти непохитний, мій старче!"

168] Знову до нього озвався тоді Нестор, їздець староденний:

169] "Слушно усе це сказав ти, мій друже, й цілком справедливо.
170] Є-бо у мене сини бездоганні, багато я маю
171] Воїв одважних — знайшлось би кому полководців скликати.
172] Але занадто велике нещастя спіткало ахеїв.
173] Нині на гострому лезі меча їх тримається доля, —
174] Злої загибелі чи порятунку чекати ахеям.
175] Але ж іди та Еанта швидкого і сина Філея
176] Сам розбуди — ти ж молодший, — якщо вже мене так жалієш".

177] Мовивши так, на плечі накинув з рудого він лева

- 178] Шкуру, що п'ят досягала, і списа узяв у правицю.
179] Встав він, і зразу ж пішов, і привів, розбудивши, державців.
- 180] От позбирались вони й опинилися серед сторожі,
181] Та не заснулих начальників тої сторожі застали, —
182] В повнім озброєнні всі на місцях недріманно сиділи.
183] Так наче пси неспокійно овець стережуть у кошарі,
184] Дикого звіра безстрашного вчувши, що крадеться лісом
185] З нетрів гірських до отари, та гамір тривоги здійсмають
186] Серед собак і людей, і сон од усіх одбігає, —
187] Так же дрімота з повік і сон нездоланний одбігли
188] В тих, що на варті були тої ночі страшної: невпинно
189] В пільму вдивлялись вони, чи не йдуть по рівнині трояни.
190] Дуже зрадив, їх побачивши, старець, і став бадьорити,
191] І, до сторожі звертаючись, слово промовив крилате:
- 192] "Так стережіть, мої діти кохані, звабливому Снові
193] Не піддавайтесь! Не даймо троянам із цього радіти!"
- 194] Так він промовив і рів перейшов, а за ним поспішили
195] Вслід і аргеїв вожді, що закликав він їх на раду.
196] Був серед них Меріон і Нестора син благородний
197] Теж був, — на спільну раду самі їх вожді запросили.
198] Через глибокий той рів перейшовши, вони посідали
199] В чистому полі, де від полеглих було іще вільне
200] Місце; відтіль-бо назад повернув неподоланий Гектор,
201] Сіючи згубу аргеям, аж поки їх ніч не покрила.
202] Там посідали вони й почали між собою розмову.
203] Перший почав тоді мовити Нестор, їздець староденний:
- 204] "Друзі, невже поміж вами немає відважного духом,
205] Хто б до зухвалих троян наважився нишком пробратись
206] В стан їх, щоб між ворогів захопити когось наодинці
207] Або розмову підслухать яку серед воїв троянських, —
208] Що замишляють вони, чи тут залишатися й далі
209] Мають біля кораблів недалеко, чи всі незабаром
210] В місто вернутись збираються, воїв здолавши ахейських?
211] Міг би розвідати це він, і потім до нас повернутись
212] Цілий, здоровий, і мав би по всім піднебессі велику
- 213] Славу в людей, ще й коштовні одержав би він подарунки.

214] Кожен з державців, що владу на цих кораблях обіймають,
215] Подарував би вівцю йому чорну з маленьким ягнятком
216] При материнському вим'ї, — скарбів цьому рівних немає.
217] Бажаним гостем він буде на учтах і бесідах наших".

218] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо.
219] Врешті до них обіззався тоді Діомед гучномовний:

220] "Несторе, серце відважне і дух мій мене спонукає
221] В табір таємно пройти до троян зловорожих, що звідси
222] Так недалеко. Але якби й інший пішов хто зі мною,
223] Певності більше було б і відваги у кожного в серці.
224] Вдвох коли разом ідуть, то хтось із них перший намислить
225] Щось корисніше, коли ж він самотній, то, що б не намислив,
226] Думкою він повільніший, і всі його заміри слабші".

227] Мовив він так, і багато хто хтів би піти з Діомедом.
228] Хтіли обидва Еанти, ці віддані слуги Арея,
229] Хтів Меріон, дуже хтів того Несторів син благородний,
230] Хтів Менелай, син Атрея, загостреним списом славетний,
231] Хтів Одісей, у нещастях незламний, пройти у троянський
232] Табір: він завжди-бо серцем до дій поривавсь дерзновенних.
233] Врешті оззався тоді володар мужів Агамемнон:

234] "О Діомеде Тідіде, для серця мого найлюбіший!
235] Вибери мужа в супутці, якого ти сам побажаєш,
236] Кращого з-поміж присутніх: знайшлось-бо охочих багато.
237] Не допусти з соромливості зайвої, щоб сміливіший
238] Хтось залишився, а слабшого взяв ти з>незручності тої,
239] Навіть на рід не зважай, хоч був би той рід найзнатніший".

240] Мовив він так, а боявсь за русявого він Менелая.
241] Знову тоді Діомед промовив до них гучномовний:

242] "Раз дозволяєте ви обрати супутня самому,
243] Як про божистого я забув би тоді Одісея?
244] Серцем відважний своїм і духом він мужнім незламний
245] В різних трудах, бо його полюбила Паллада Афіна.
246] От як зі мною він піде, то навіть з вогню ми обидва
247] Вернемось цілі й здорові: він все передбачити вміє!"

248] В відповідь мовив незламний в біді Одисей богосвітлий:

249] "Сину Тідеїв, мене не хвали і не гань ти занадто.

250] Добре-бо знають аргеї оте, що тут ти говориш.

251] Але ходім. Вже кінчається ніч, недалеко світанок,

252] Зорі все далі спливають, і ночі дві довші частини

253] Вже проминуло, одна лиш третина її залишилась".

254] Мовлячи так, почали надягати озброєння грізне.

255] Меч двоєсичний тоді віддав Фрасімед войовничий

256] Сину Тідея, — біля корабля той лишив свою зброю, —

257] Дав йому й щит і покрив йому голову щільно шоломом,

258] З ременю шитим, без гребеня й гриви, що зветься звичайно

259] Плоский шишак, — юнаки свої голови ним захищають.

260] Дав Меріон Одисею свій лук та іще й сагайдак свій,

261] Дав йому й меч і покрив йому голову щільно шоломом,

262] Шитим із шкіри, — всередині був з багатьох ремінців він

263] Сплетений міцно, а зверху майстерно скріплювся рясними

264] Низками білих зубів срібноіклого вепра, що густо

265] Бігли туди і сюди, — за підкладку була в них повстина.

266] Викрав шолом той Автолік давно ще колись з Елеона,

267] Мури міцні зруйнувавши в Амінтора, сина Ормена;

268] В Скандію він кіферійцю віддав його Амфідаманту,

269] Амфідамант дарував його Молу на пам'ять як гостю,

270] Той же носить його сину своєму віддав Меріону.

271] Голову став цей шолом покривати тепер Одисею.

272] А як обидва вони одягнули озброєння грізне,

273] Рушили в путь, залишивши на місці всю іншу старшину.

274] Чаплю тоді правобіч їм послала Паллада Афіна

275] Близько дороги, але не могли вони бачить очима

276] Птаха у темряві ночі, лиш клекіт іздалеку чули.

277] Чаплі зрадів Одисей і молитись почав до Афіни:

278] "Зглянься, о Зевса егідодержавного доню, ти завжди

279] Допомагаєш мені у трудах! Не ховаюсь від тебе,

280] Де б я не йшов, а сьогодні мені особливо потрібна

281] Ласка твоя. Дай зі славою до кораблів нам вернутись,

282] Діло велике зробивши, що в пам'ятку буде троянам".

283] Другий молитись до неї почав Діомед гучномовний:

284] "Зглянься й на мене, великого Зевса незборена доню!

285] Будь при мені, як при батьку була, богосвітлім Тідеї,

286] В дні, коли в Фіви послом ахеї його посилали.

287] Біля Асопу-ріиси міднозбройних лишивши ахеїв,

288] Сам він із приязним словом тоді до кадмеїв подався

289] В Фіви. Вертаючись, подвиги він учинив надзвичайні

290] З ласки твоєї, богине, й твоїй завдяки допомозі.

291] Допоможи-бо й мені і ласкаву подай оборону.

292] Широколобу ялівку в жертву тобі принесу я,

293] З назимків, що під ярмо їх іще не приводили люди, —

294] Позолочу лиш їй роги й тобі принесу її в жертву".

295] Так помолились вони, їх почула Паллада Афіна.

296] А закінчивши молитву до доньки великого Зевса,

297] Рушили в путь, як два леви, вони серед темряви ночі

298] Через побоїще, трупи, і зброю, і кров почорнілу.

299] Та не дозволив заснути, проте, й войовничим троянам

300] 1 Гектор, — усю покликав він на збори військову старшину,

301] Скільки було там троянських вождів і порадників люду.

302] Скликавши всіх, таку він подав їм розумну пораду:

303] "Хто з-поміж вас за дарунок великий погодиться певне

304] Діло вчинити? А матиме він визначну нагороду:

305] Дам йому повіз і пару з могутніми шиями коней,

306] Кращих, які на швидких кораблях ми спіткали б ахейських.

307] Може, хто знайде відвагу, ще й славу при тому здобуде

308] До кораблів бистрохідних пробратись і потай розвідать —

309] Охороняють швидкі кораблі вони, як і раніше,

310] Чи, вже приборкані рук наших силою, тільки про втечу

311] Радяться поміж собою і варти нічної не хочуть

312] Більше виконувать, втоми вагою пригнічені тяжко".

313] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо.

314] Серед троян був Долон, окличника парость Евмеда

315] Богобоязного, мав він і золота, й міді багато,

316] З вигляду дуже негарний, зате був на ноги проворний,

317] В батька свого серед дочок п'ятьох він єдиним був сином.

318] Він із таким до троян і до Ректора словом звернувся:

319] "Ректоре, серце відважне і дух мій мене спонукає
320] До кораблів бистрохідних пробратись і все там розвідать.
321] Тільки раніш піднеси своє берло й мені поклянися,
322] Що подаруєш мені колісницю, оздоблену міддю,
323] З кіньми баскими, які бездоганного носять Пеліда.
324] Буду не марний вивідач я, понад твоє сподівання.
325] Через увесь-бо я табір пройду, аж поки дістанусь
326] До кораблів Агамемнона, де позбиралась старшина
327] Радити раду — тікати їм звідси чи битися далі".

328] Мовив він так, а Гектор взяв берло у руки й поклявся:

329] "Гери муж громоносний, сам Зевс мені свідком хай буде!
330] їздить ніхто із троян на тих конях не буде, крім тебе,
331] Що лиш один ти на них, запевняю я, будеш пишатись".

332] Мовив він так, і хоч марно поклявся, а Долона упевнив.
333] Цей же на плечі, не гаючись, гнutoго лука закинув,
334] Зверху, крім того, закутався шкурою сірого вовка,
335] Шапку тхореву надів і, гострого списа узявши,
336] До кораблів з свого табору рушив. Але повернутись
337] Від кораблів йому з вістю до Гектора вже не судилось.
338] От, залишивши свій табір із юрмами воїв і коней,
339] Він по дорозі пішов. Та його спостеріг незабаром
340] Вождь Одиссей богорідний і так Діомедові мовив:

341] "Хтось, Діомеде, підходить до нас од троянського стану.
342] Чи не до наших швидких кораблів це підглядач таємний,
343] Чи із полеглих на полі він хоче озброєння зняти?
344] Даймо-но спершу йому по рівнині, нас трохи минувши,
345] Далі пройти; а потім, накинувшись разом, раптово
346] Схопим його. А як він обжене нас ногами прудкими,
347] До кораблів увесь час його будем від стану тіснити,
348] Грозячи списом, щоб він не спромігся до міста умкнути".

349] Так розмовляючи, нишком між трупів вони край дороги
350] Вдвох заховались. А він перебіг повз них, необачний.

351] А як пройшов уже стільки, як мули проходять у плузі

352] Не зупиняючись, — мул від вола-бо придатніший завжди
353] Глибоко плуга важкого тягти по неораній ниві, —
354] Кинулись слідом удвох. Він спинився був, тупіт почувши,
355] З думкою в серці, що друзі із Трої його здоганяють,
356] Щоб за наказом від Ректора в табір його завернути.
357] Ті вже — як списом докинуть — од нього були або й ближче, —
358] Раптом збагнув він, що то вороги, і кинувсь чимдужче
359] Геть утікати. Вони ж у погоню за ним подалися.
360] Наче два пси гострозубі, досвідчені в ловах, мисливських,
361] Оленя гонять чи зайця, полюючи їх безустанно
362] У лісовій гущині, і з зойками ті утікають, —
363] Так син Тідеїв удвох з Одиссеєм городоборцем,
364] Відступ Долону відрізавши, гнали його безустанно.
365] До кораблів утікаючи, мав він уже захватись
366] Серед сторожі, коли Тідідові славна Афіна
367] Сил додала, щоб не мовив ніхто з міднозбройних ахеїв,
368] Ніби він перший Долона здолав, той-бо другим з'явився.
369] Списом своїм замахнувшись, гукнув Діомед премогутній:

370] "Стій, а то списа я кину, й тоді вже, гадаю, недовго

371] Ждати тобі від моєї руки неминучої смерті!"

372] Мовив це й списа у нього метнув він та схибив навмисно.

373] Спис пролетів гостролезий над правим плечем його й тут же

374] В землю уп'явсь. З переляку спинивсь він, щось став белькотати,

375] Дрожем охоплений весь, аж зуби йому цокотіли,

376] Зблід од перестраха. Ті ж, задихані, врешті підбігли

377] Й міцно за руки вхопили. Він, слізьми вмиваючись, мовив:

378] "Не убивайте мене! Відкуплюся. Багато в нас дома

379] Золота, міді й заліза, що так його важко кувати.

380] З радістю батько мій викуп за мене вам дасть незліченний,

381] Тільки б почув, що живий на човнах я лишився ахейських".

382] Відповідаючи, мовив йому Одиссей велемудрий:

383] "Будь спокійний, нехай тебе думка про смерть не бентежить.

384] Ти мені от що скажи та розкажуй одверто і щиро:

385] Що ти блукаєш отут, по табору між кораблями,

386] В темряві ночі, коли усі люди давно спочивають?

387] Може, з полеглих на полі ти хочеш озброєння зняти?

388] Може, від Гектора посланий ти роздивитися потай
389] Між кораблів крутобоких? Чи власним ти посланий серцем?"

390] В відповідь мовив Долон, і коліна у нього тремтіли:

391] "Багатьма обіцянками звів мене з розуму Гектор —
392] Подарувать обіцяв колісницю, оздоблену міддю,
393] З однокопитими кіньми славетного сина Пелея
394] І наказав мені в темряві ночі, що швидко минає,
395] Близько пройти до ворожих мужів і потай розвідать —
396] Охороняють швидкі кораблі вони, як і раніше,

397] Чи, вже приборкані рук наших силою, тільки про втечу
398] Радяться поміж собою і варти нічної не хочуть
399] Більше виконувать, втоми вагою пригнічені тяжко".
400] Так, усміхнувшись, йому відповів Одісей велемудрий:
401] "Справді-бо, серце твоє великих дарів забажало:
402] Коней баских Еакіда відважного, їх-бо несла
403] Смертним приборкати людям або запрягти в колісницю
404] Всім, крім Ахілла, якого безсмертна родила богиня.
405] Ти мені от що скажи, та розкажуй одверто і щиро.
406] Гектора де ти, йдучи, залишив, поводитаря люду?
407] Де його зброя лежить бойова, де поставлено коней?
408] Де у троян вартує сторожа і де спочиває?
409] Що замишляють вони — чи тут залишатися ї далі
410] Мають біля кораблів недалеко, а чи незабаром
411] В місто вернутись збираються, воїв здолавши ахейських?"
412] Відповідаючи, так промовив Долон, син Евмедів:
413] "Все це по правді тобі розкажу я одверто і щиро.
414] Скликав таємно старійшин усіх і порадників Гектор
415] Радити раду аж біля надгроб'я божистого їла,
416] Далі від шуму. А варти, якої питав ти, герою,
417] Власне, немає окремої, щоб стерегти увесь табір,
418] А при вогнях, що в потребі своїй розпалили трояни,
419] Стану пильнують вони й один одного всі окликають,
420] Щоб не заснути. Одні лиш славетні союзники їхні
421] Сплять, доручивши троянам спокою свого пильнувати,
422] Бо ні дітей поблизу, ні дружин тут їхні* немає".
423] Відповідаючи, мовив йому Одісей велемудрий:
424] "Як же союзники сплять і трояни, впокірники коней, —
425] Разом чи нарізно? Все говори, щоб я знав достеменно".

426] В відповідь знову до нього промовив Долон, син Евмедів:

427] "Все це по правді тобі розкажу я одверто і щиро.

428] Понад затокою кари стоять, криволукі пеони,

429] Далі — лелеги, кавкони, за ними — пелазги божисті;

430] А біля Тімбри — лікіян загони, місян гордовитих,

431] Ще й конеборних фрігіян і далі — меонів комонних.

432] Але навіщо про кожен загін вам питати окремо?

433] Хочете ви до троянського стану пробратись таємно,

434] То он, оподаль од інших, фракійці, недавно прибулі.

435] А на чолі у них Рес, державець їх, син Ейонея.

436] Бачив чудових на вигляд я коней його величезних.

437] Снігу біліші вони, бистротою до вітру подібні;

438] Злотом і сріблом оздоблена в нього уся колісниця;

439] Ще й золотее озброєння пишне, аж глянути любо,

440] Він із собою привіз; але не мужам смертнородним,

441] Тільки безсмертним богам те озброєння личить носити.

442] Отже, тепер мене до кораблів поведіть бистрохідних,

443] Чи залишіть мене тут, окупи наклавши безжальні,

444] Щоб, повернувшись, могли ви наочно самі перевірить,

445] Правда все те, що я вам говорив тут, чи, може, неправда".

446] Глянув на нього спідлоба й сказав Діомед премогутній:

447] "Хай не спадає, Долоне, на думку тобі врятуватись,

448] Вісті нам цінні подавши, коли вже до рук нам потрапив.

449] Тільки ми пустим на волю тебе і назад відішлемо,

450] Згодом ізнов до швидких кораблів ти повернеш ахейських,

451] Щоб підглядати таємно чи стати до бою одверто.

452] А як рукою моєю подоланий, дух ти свій спустиш,

453] То вже ніколи шкоди не зможеш завдати аргеям".

454] Так він сказав. Рукою той грубою хтів доторкнутись

455] До підборіддя й благать, Діомед же, мечем замахнувшись,

456] Вдарив у карк посередині й м'язи обабіч розкрояв.

457] Щось бурмотів він іще, коли в пил голова покотилась.

458] Зразу ж вони ізняли з голови його шапку тхореву,

459] Вовчу зняли з нього шкуру, і лука тугого, і списа.

460] Високо вгору усе це підняв Одиссей богосвітлий

461] Славній Афіні, що здобич дарує, і так їй молився:

462] "Щасна, богине, будь з даром оцим! Між богів олімпійських
463] Першу тебе призиватимем завжди. А ти ще сьогодні
464] Нас проведи до фракіян, їх коней і місць опочинку".

465] Так говорив він, і, високо здобич піднявши, повісив
466] На тамарисковий кущ, і ознаку лишив тут помітну,
467] Очеретин наламавши й квітучих гілок тамариску,
468] Щоб не минуть цього місця, вертаючись чорної ночі.
469] Далі пішли між озброєнь, калюжами чорної крові
470] І незабаром дістались вони до фракійського стану.
471] Спали фракіяни, втомою гноблені, поряд їх зброя,
472] Гарна, міцна, в три ряди на землі розкладена густо
473] В певнім порядку, й стояли при кожному парами коні.
474] Рес посередині спав, а коні його прудконогі
475] З краю припнуті ремінням були до скоби колісниці.
476] Вгледів його Одиссей і вказав Діомедові нишком:

477] "Ось, Діомеде, той муж і коні його прудконогі,
478] Що нам Долон про них мовив, якого ми щойно убили.
479] Що ж, виявляй свою силу могутню. Тепер не годиться
480] З зброєю марно стояти. Відв'язуй мерщій своїх коней
481] Або мужів повбивай, а я вже подбаю про коней".

482] Мовив це, й сил ясноока вдихнула Тідіду Афіна,
483] Став він рубати круг себе, й навколо лунав жалюгідний
484] Стогін мечем його січених; кров'ю земля обагрилась.
485] Наче той лев, що проник у пільмі в безпастушу отару
486] Кіз чи овець і накинувсь на них, замишляючи лихо,
487] Кидався так на фракійських мужів син Тідея могутній,
488] Поки не вбив аж дванадцять із них. Одиссей велемудрий —

489] Кожного з тих, що Тідід мечем зарубав, наздогнавши,
490] Ззаду за ногу хапав і швидко волік його набік
491] З думою в серці про те, щоб мерщій пишногривії коні
492] З стану ворожого вибігли, щоб не тремтіло їх серце,
493] Як доведеться по трупах ступать, бо до того не звикли.
494] Так син Тідея нарешті добравсь до самого державця.
495] Рес був тринадцятий, в кого життя відібрав він солодке, —
496] Важко той дихав, у сні-бо жахливому, з волі Афіни,
497] Над узголів'ям його тої ночі стояв внук Ойнеїв.
498] Коней незламний відпріг Одиссей тоді однокопитих,

499] Разом зв'язав їх ремінням і гурт весь із табору вивів,
500] Луком підгонячи, бич-бо лискучий на думку не спало
501] Із колісниці, різьбленої гарно, в руки узяти.
502] Свистом ознаку подав богосвітлому він Діомеду.

503] Той же в ваганні стояв, яке ще зробити зухвальство:
504] Викотить, взявшись за дишель, той повіз, де зброя лежала,
505] Гарно оздоблена, чи його винести, вгору піднявши,
506] Чи в багатьох ще фракійських мужів одібрати дихання?
507] Поки він думкою так міркував, підійшовши, Афіна
508] Стала тоді богосвітлому мовити так Діомеду:

509] "Час про повернення думати до кораблів глибодонних,
510] Сину Тідея відважний, щоб не вдаватись до втечі,
511] В разі хтось інший з безсмертних троянські загопи розбудить".

512] Мовила так, і голос богині впізнав він одразу,
513] Скочив на коней своїх, Одісей же їх луком ударив,
514] І до швидких кораблів вони вміть подерли ахейських.

515] Та не сліпим спостере'гачем був Аполлон срібнолукий,
516] Тільки-но вгледів Афіну, що йшла за Тідеевим сином,
517] Гнівом палаючи, кинувся в натовп троян велелюдний
518] І розбудив між фракіян порадника Гіппокоонта,
519] Славного родича Реса. Зі сну той одразу прокинувся,
520] Глянув на місце порожнєє, де бистрі стояли їх коні,
521] Воїв побачив, що корчилися в муках страшних передсмертних,
522] Болісно зойкнув і кликати товариша став дорогого.
523] Розрух і шум невимовний у стані троян учинився,
524] Збіглися люди усі й на жахливі дивилися дії
525] Грізних мужів, що верталися до кораблів крутобоких.

526] А як домчали туди, де ліг трупом троянський підглядач,
527] Коней швидких затримав там Одісей, богу милий,
528] А Тідеїд тоді скочив на землю й скривавлену зброю
529] В руки подав Одісееві й, скочивши знову на коней,
530] Хльоснув по них батогом, і вони залюбки полетіли
531] До кораблів глибодонних, — було це й самим їм до серця.

532] Нестор перший їх тупіт почув і, озвавшись, промовив:

533] "Друзі мої! О вожді і порадики війська аргеїв!
534] Схиблю чи правду скажу, а душа говорить спонукає.

535] Коней швидких тупотіння здаля моїх вух досягнуло.
536] От якби то Одиссей удвох з Діомедом могутнім
537] Коней пригнали з троянського табору однокопитих!
538] Тільки я страшно душею боюсь, щоб ці кращі з аргеїв
539] Не потерпіли біди від троян в колотнечі шаленій".

540] Мови своєї він ще не скінчив, як вони прискакали.
541] Скочили з коней на землю, і радісно всі їх вітали
542] Правих піднесенням рук і словом, як мед той, солодким.

543] Перший почав їх розпитувать Нестор, їздець староденний:

544] "Що ж, розкажи, Одиссею прославлений, гордість ахеїв,
545] Як ви цих коней забрали? Пробрались самі у троянський
546] Табір, чи бог який, з вами зустрівшись, подарував їх?
547] Страшно-бо схожі вони на осяйливе сонця проміння.
548] Маю весь час я з троянами сутички, часу не гаю
549] Марно біля кораблів, хоч старий уже з мене воїтель.
550] Але таких я там коней ніколи не бачив, не відав.
551] Подарував їх вам, думаю, хтось із богів, що зустрівся.
552] Вас-бо обох однаково любить і Зевс хмаровладний,
553] І ясноока дочка егідодержавного Зевса".

554] Відповідаючи, мовив йому Одиссей велемудрий:

555] "Несторе, сину Нелея, великая славо ахеїв!
556] Богові легко, як схоче того він, і кращих нам коней
557] Подарувати: боги-бо від нас набагато сильніші.
558] Ті ж, про які ти питаєш, мій старче, недавно прибулі
559] Коні фракіян. Вождя їх убив Діомед благородний
560] Й товаришів ще дванадцять із ним, полководців найкращих.
561] Біля човнів був тринадцятий нами убитий вивідач,
562] Той, що до табору нашого в розвідку шоломосяйний
563] Гектор послав його й інші старшини троянського війська".

564] Мовив це, й однокопитих за рів став прогонити коней
565] З радісним сміхом. Пішли з ним, радіючи, й інші ахеї.
566] А як до гождого всі добулися намету Тідіда,

567] Коней до жолоба скроєним добре з ременю повіддям
568] Там прив'язали, де й Діомедові коні стояли
569] Однокопиті й солодку, як мед, жували пшеницю,
570] А Одиссей у кормі корабельній Долонову зброю,
571] Скроплену кров'ю, сховав у належну пожертву Афіні.
572] Потім обидва вони, у хвилю морську увійшовши,
573] Піт обмивали рясний із литок, із шиї і стегон.
574] А як поринули в хвилю морську, од поту рясного
575] Тіло обмили вони і в грудях серця освіжили,
576] Ще й у купелях, обтесаних гладко, скупались обидва,
577] А, іскупавшись, оливою тіло своє намастили,
578] Й сіли обідать вони, і вино, наче мед той, солодке,
579] З повних черпали кратер, і зливання чинили Афіні.

ПІСНЯ ОДИНАДЦЯТА

ПОДВИГИ АГАМЕМНОНА

1] З ложа Тіфона ясного підвівшись, Еос розоперста
2] Вийшла, щоб раніше світло нести і безсмертним, і смертним.
3] Зевс же послав до ахейських човнів бистрохідних Еріду
4] Неподоланну, що воєн знамено рукою тримала.
5] Стала вона на чорний, місткий корабель Одиссеїв,
6] Що посередині був, що скрізь її голос доходив —
7] І до наметів Еанта, славетного Теламоніда,
8] І до Ахілла, з обох-бо країв з кораблями ставними
9] Стали вони, на свою покладаючись мужність і силу.
10] На корабель ступивши, гукнула богиня потужно
11] Й страшно, і кожному в серце ахееві буйну вдихнула
12] Силу і хіть воювати, з ворогом битись невтомно.
13] З тої ж хвилини війна їм милішою стала здаватись,
14] Ніж до вітчизни повернення на кораблях крутобоких.

15] Гучно й Атрід закричав, закликаючи в битву аргеїв
16] Підперезатись, і сам у мідь одягнувся блискучу.
17] Спершу собі на гомілки наклав наголінники мідні,
18] Дуже красиві, срібними пряжками їх застебнувши.
19] Потім і панцир на груди свої надягнув міцнокутий,
20] Що від Кініра колись одержав як гість, у дарунок;
21] Бо аж на Кіпр до вух його чутка дійшла, що ахеї
22] На кораблях своїх мають пливти до далекої Трої.
23] Тим-то він панцир той дав, щоб зробить владареві приємність.

24] Десять на панцирі пасів було з чорно-синьої сталі,
25] З золота пасів дванадцять та двадцять іще олов'яних.
26] Змій чорно-синіх по трое обабіч тих лат аж до шиї
27] Вгору тягнулось, мов дуги веселки, що в хмарі Кроніон
28] Сам укріплює як смертним людям знамення небесне.

29] Через плече перевісив він меч, що виблискував рясно
30] Цвяшками з золота; піхва, в яку був захований меч той,
31] Срібна уся, на золоченім пасі з рамена звисала.
32] Взяв і яскраво оздоблений щит свій, що тіло вкриває,
33] Дуже красивий, на нім було десять кругів мідносяйних,
34] А поміж ними ще двадцять опуклин було олов'яних,
35] Білих, одна ж посередині ще й з чорно-синьої сталі.
36] Зверху вінчала той щит голова страшноока Горгони
37] З поглядом лютим, Жах біля неї та Острах стояли.
38] Ремінь посріблений був над щитом, а на ньому звивався
39] Тілом тугим чорно-синій дракон, і з єдиної шиї
40] Три голови в різні боки грозливо дивились у нього.
41] Він двогребневий шолом натягнув з чотирма шишаками
42] Й кінською гривною, — страшно зверху вона коливалась.
43] В руки узяв він два списи міцні, пооббивані міддю,
44] Гострокінчасті, а мідь їх далеко до самого неба
45] Сяяла. Лунко тоді загреміли Афіна і Гера
46] Шану тому, хто у золотом славній владарив Мікені.

47] Кожен з вождів візничому дав розпорядження строге
48] Коней в належнім порядку притримати всіх біля рову,
49] І при озброєнні повнім самі уперед подалися
50] Пішки. Й гомін невчасний зчинився іще до світанку.
51] Рову вони досягли, візничих своїх обігнавши,
52] Кінні ж неспішно ішли трохи ззаду. Лихе замішання
53] Зняв поміж ними Кронід, з ефірних висот їм криваві
54] Краплі зронивши роси: голів-бо відважних багато
55] До глибочині А'їду збирався послати Кроніон.

56] З другого боку й загони троян на узвишші рівнини
57] Лави еднали круг дужого Гектора, Полідаманта,
58] Коло Енея — в народі, як бога, його шанували, —
59] Трьох Антенора синів — Поліба і з ним Агенора
60] І наймолодшого з них Акаманта, подібного богу.
61] Гектор попереду всіх із щитом ходив рівноокруглим,

62] Наче зловісна зоря, то з-за хмар прозирне на хвилину
63] Й сяє яскраво, то знову за темну сховається хмару, —
64] Так же і Гектор: то він у передніх з'являється лавах,
65] То аж у задніх накази дає. Увесь-бо він міддю
66] Сявав, мов блискавка батька, егідодержавного Зевса.
67] Наче жінці, що з кінців протилежних назустріч рядами
68] Жнуть ячмінь чи пшеницю на ниві багатого мужа,
69] Й смугою густо за ними в снопи лягає колосся, —
70] Сходились так одні з одними лави троян і ахеїв
71] В битві шаленій, ніхто з них про пагубну втечу й не думав.
72] Голови рівно завзяті в тій січі змагались, неначе
73] Хижі вовки, вони кидались. Бачачи це, велетужна

74] Рада була лиш Еріда, що участь у битві тій брала.
75] Інші ж боги не втручались у неї й сиділи спокійно
76] Кожен в домівці своїй, — стояли збудовані гарно
77] їхні оселі на схилах скелястих ущелин Олімпу.
78] На чорнохмарного всі водночас нарікали Кроніда,
79] Що побажав бойову дарувати він славу троянам.
80] Це не тривожило батька богів. Від інших далеко,
81] Славі радіючи власній, він в гордій сидів самотині,
82] Поглядом Трою обнявши й човни крутобокі ахеїв,
83] Мідь, що яскраво виблискує, й тих, які гублять і гинуть.

84] Доки світало на сході і день розвиднявся священний,
85] Доти з обох боків сипались стріли і падали люди.
86] В час же, як в гірному виярку стане обід готувати
87] Муж-лісоруб, як уже він, дерева рубавши високі,
88] Руки наситив свої, і дух обняла йому втома,
89] Серце ж його умліває бажанням солодкої їжі, —
90] В час той відвагою повні данаї прорвали фаланги,
91] Товаришів закликаючи лунко. Вперед Агамемнон
92] Кинувся перший і вбив Біенора, керманича люду,
93] Зразу ж, а потім поклав і Ойлея, погонича коней.
94] З коней зіскочивши, сміливо вийшов цей проти Атріда.
95] Але, як кинувсь вперед, Агамемнон загостреним списом
96] В лоб йому вдарив, — не стримав шолом його з міді важкої —
97] Спис проломив і шолом, і чоло, і всередині мозок
98] З кров'ю змішав, і приборкав Ойлеєві напад завзятий.

99] Кинув обох їх на місці володар мужів Агамемнон,

- 100] Голими грудьми світили вони, бо зняв із них зброю.
101] Потім так само він з Іса озброєння зняв і з Антіфа,
102] З двох Пріамідів — побічного й шлюбного сина, — обидва
103] Разом були в колісниці, бо кіньми в ній правив нешлюбний,
104] Поряд же — славний Антіф був. Колись на галявинах Іди,
105] Де вони пасли овець, зв'язавши лозиновим пруттям,
106] їх захопив був Ахілл, але, викуп узявши, звільнив їх.
107] Нині ж їх широковладний державець Атрід Агамемнон
108] Першого списом у груди якраз під сосочком уразив,
109] Другого в ухо ударив мечем і з повоза скинув.
110] Швидко з обох познімав бойове їх озброєння гарне,
111] їх упізнавши, біля кораблів-бо швидких ще раніше
112] Бачив тоді він, як з Іди привів їх Ахілл прудконогий,
113] Так, наче лев, що, забравшись у лігво до лані меткої,
114] Легко малих її діток хапає, й міцними зубами
115] Трощить їм кості, й життя нерозквітлого їх позбавляє.
116] Мати ж їх, хоч би й була недалеко, нічим вже не може
117] Допомогти їм, сама-бо, жахливим охоплена дрожем,
118] Мчить стрімголов крізь дубові гаї та гущавини лісу,

119] Змилена потом уся, від страшного тікаючи звіра.

120] Так же і двом цим ніхто із троян врятуватись од смерті

121] Не допоміг: самі-бо вони від аргеїв тікали.

122] Потім Пісандр від руки його впав, Гіпполох войовничий —
123] Мужнього серцем сини Антімаха; колись він, багато
124] Золота від Александра узявши — дарунок блискучий! —
125] Проти повернення був Єлени вождю Менелаю.
126] Отже, синів його двох захопив владар Агамемнон
127] Разом, в одній колісниці, де вдвох вони правили кіньми.
128] З трепетних рук їх одразу блискучі випали віжки,
129] Коні убік понесли. Як лев той, Атрід до них раптом
130] Кинувсь. Навколішки впавши, благали вони з колісниці:

131] "Не убивай нас, Атріде! Достойний ти матимеш викуп.
132] Скарбу багато лежить у домівці вождя Антімаха —
133] Золота, й міді, й заліза, що так його важко кувати,
134] З радістю батько наш викуп за нас тобі дасть незліченний,
135] Тільки б почув, що живі на човнах ми лишились ахейських".

- 136] Так, умиваючись слізьми, обоє державця благали
137] Словом солодким. Та в відповідь слово гірке вони чули:
- 138] "Ви — Антімаха сини, відважного серцем, що радив
139] Зборам троян всенародним одразу ж убить Менелая,
140] Із Одиссеєм божистим з посольством прибулого в Трою,
141] Й не допускати йому повернутись назад до ахеїв, —
142] Отже, за батькову підлість ганебну й поплатитесь нині!"
143] Мовив він так і Пісандра на землю зіпхнув з колісниці,
144] Списом ударивши в груди, і той перекинувся навznak.
145] З коней стрибнув Гіпполох, але й на землі його вбив він,
146] Руки одсікши мечем і голову з пліч одрубавши.
147] Труп же штовхнув, як колоду, і той у юрбу покотився,
148] їх залишивши, туди, де найбільше тіснились фаланги,
149] Кинувсь, а інші за ним в наголінниках мідних ахеї.
150] Спішених піші губили, і ті мимоволі тікали,
151] Кінних — комонні, аж курява в небо здіймалась клубами
152] Скрізь по рівнині — кінські дзвінки її ноги здіймали, —
153] Мідь неблаганно разила. Могутній владар Агамемнон
154] Бив ворогів безнастанно і кликав з собою аргеїв.
155] Так, наче вітром роздмухане полум'я згубне обніме
156] Раптом незайманий ліс і шугає повсюди, й з корінням
157] Вирвані виром вогненным падають густо дерева, —
158] Так і в троян, що тікали від рук безпощадних Атріда,
159] Голови падали густо. З могутніми шиями коні
160] З гуркотом повози мчали порожні між лавами воїв,
161] Прагнучи вправних візничих. А ті по рівнині лежали
162] В поросі, хижим шулікам миліші, ніж любим дружинам.
- 163] Гектора вивів із куряви Зевс, і од стріл безугавних,
164] І од убивства мужів, сум'яття бойового й від крові.
165] Гнався завзято Атрід і кликав з собою данаїв.
166] Повз надгроб'я прадавнього їла, нащадка Дардана,
167] Повз смоковниць ряди по рівнині тікали трояни,
168] Прямо до міста. З криком жахливим за ними невпинно
169] Гнався Атрід і руки їх кров'ю багрив незборенні.
- 170] Але, до Скейської брами й до дуба добігши, трояни
171] Раптом спинились, на тих дожидаючи, що відставали.
172] Ці ж по рівнині широкій тікали, неначе корови,

173] Що нападе на них лев ненаситний у темряві ночі,
174] Всіх розжене, а одну з них ненатла спостигне загибель;
175] Спершу їй шию гризе, учепившись міцними зубами
176] В карк її, потім п'є кров і нутрощі їй пожирає.
177] Гнав так відсталих бійців син Атрея, владар Агамемнон,
178] І убивав, наздогнавши. Безладно тікали трояни.
179] Навзак і ниць під рукою могутнього сина Атрея
180] Падали часто, — списом він так лютував округ себе.

181] А коли мав уже він на місто й на мури високі
182] Рушити, смертних людей і усіх небожителів батько
183] Сів на вершині стрімкій на джерела багатої Іди,
184] З неба зійшовши. В руках полум'яні тримав блискавиці.
185] Золотокрилій Іріді звелів він з такою йти вістю:

186] "Мчи, вітронога Ірідо, і Гектору скажеш це слово.
187] Доки він бачить, як вождь Агамемнон, керманіч народів,
188] В перших шаліє рядах і ворожі винищує лави,
189] Доти хай в бій не вступає, лиш інших сионукує воїв,
190] В битвах завзятих із ворогом дужим нещадно змагатись.
191] А як стрілою чи списом він гострим уражений буде
192] Й до колісниці метнеться, я Гектору дам премогуття
193] Ворога бити, аж поки човнів добропалубних дійде
194] В час, коли сонце вже зайде і пільма настане священна".

195] Мовив він так, і в путь подалась вітронога Іріда
196] Й до Іліона священного з гір полетіла ідейських.
197] Сина Пріама, божистого Гектора, там вона стріла,
198] Він в міцнокутій стояв колісниці, запряженій кіньми.
199] Тут зупинившись, мовить йому вітронога Іріда:

200] "Гекторе, сину Пріамів, розважністю Зевсові рівний!
201] Батько наш Зевс до тебе послав мене ось що сказати:
202] Доки ти бачиш, як вождь Агамемнон, керманіч народів,
203] В перших шаліє рядах і ворожі винищує лави,
204] Доти у бій не вступай, лиш воїнів інших спонукуй
205] В битвах завзятих із ворогом дужим нещадно змагатись.
206] А як стрілою чи списом він гострим уражений буде
207] Й до колісниці метнеться, подасть тобі Зевс премогуття
208] Ворога бити, аж поки човнів добропалубних дійдеш

209] В час, коли сонце вже зайде й південь настане священна".

210] Це промовивши, геть подалась прудконога Іріда.

211] Гектор в озброєнні всьому із повоза скочив на землю,

212] Списи хитаючи гострі, кругом обійшов тоді військо,

213] Всіх закликаючи в бій, і січа знялася страшенна.

214] Враз повернули трояни і валом пішли на ахеїв,

215] Але й аргеї фаланги свої ще міцніш укріпили.

216] Раті зійшлися ворожі, і бій закипів. Агамемнон

217] Кинувся перший, він битись волів попереду від інших.

218] Музи, осель олімпійських жилиці, скажіть мені нині,

219] Хто Агамемнону перший назустріч із воїнів вийшов —

220] Чи із самих же троян, чи з славетних союзників їхніх?

221] Іфідамант величавий, могутній син Антенора,

222] Той, що в Фракії зростав, цій матері щедрій овечок.

223] Виховав змалку старий Кіссей його в домі своєму,

224] Дід його рідний, який породив Феано гарнолицю.

225] А як уже досягнув той прекрасного юного віку,

226] В себе затримав його і дочку свою видав за нього.

227] Спальню він шлюбну лишив, про похід лиш почувши ахейський,

228] Разом дванадцять із ним попливло кораблів криводзьобих.

229] Та кораблі рівнобокі пізніш залишив у Перкоті,

230] Сам же з загоном пішов і пішки дістався до Трої.

231] Сину Атрея назустріч він перший із воїнів вийшов.

232] А як, один ідучи проти одного, близько зійшлися,

233] Схибив Атрід, і загострений спис пролетів стороною.

234] Іфідамант же його нижче панцира скраю ударив

235] В пояс і спис надавив, на міцну покладаючись руку.

236] Та не пробив він барвистого паса: на срібну оздобу

237] Раптом наткнувшись, зігнулось, як олово, з розмаху вістря.

238] Ратище списа вхопив Агамемнон широкодержавний,

239] Сильно рвонув, наче лев, і з ворожої вирвав долоні

240] Спис той; ударив по карку мечем і суглоби розслабив.

241] Ворог на землю звалився і тут же впокоївся міцним

242] Сном, городян захищавши, оподаль своєї дружини

243] Шлюбної, радості з нею не знавши, хоч сам дав багато:

244] Дав сто корів він за неї й пізніш обіцяв іще дати

245] Тисячу кіз і овець, що безліч їх паслось у нього.

246] Знявши з убитого всі обладунки, Атрід Агамемнон

247] Сам те озброєння гарне поніс через юрми ахеїв.

248] Щойно побачив Атріда Коон, видатний між мужами,
249] Син Антенора найстарший, як горя тяжкого імлюю
250] Очі йому застелило з журби за загиблого брата.
251] Осторонь став він із списом, Атрідові зовсім не видний,
252] І посередині руку пробив йому, нижче від ліктя,
253] Так що навиліт пройшло її списа блискучого вістря.

254] Хоч і здригнувсь тої миті володар мужів Агамемнон,
255] Та не схотів відставати від участі в битві та січі.
256] Й кинувся він на Коона із списом, вітрів вихованцем.
257] Вбитого брата свого якраз волочив той за ноги
258] Іфідаманта і кликав на поміч троян сміливіших.
259] В той час, як труп волочив він у натовпі, гострою міддю
260] Вразив Атрід під горбатим щитом його й тіло розслабив,
261] Зразу ж підбіг і зрубав йому голову тут же, над братом.
262] Так Антенора сини під рукою Атріда-державця,
263] Жереб здійснюючи свій, відійшли до оселі Аїда.

264] Перебігав він потому й по інших шерегах ворожих,
265] Списом, мечем побиваючи їх і великим камінням,
266] Поки ще рана його гарячою сходила кров'ю.
267] А як спинилася кров і рана вже трохи присохла,
268] Гострий біль став проймаєти Атрідову силу могутню.
269] Як породіллям разючими стрілами болі проймають,
270] Що посилають Ілітії їй, помічниці в пологах,
271] Герині доньки, що муки гіркі породіллям готують,
272] Гострий так біль проникав і Атрідову силу могутню.
273] На колісницю він скочив, звелівши візничому гнати
274] До кораблів глибодонних, бо серцем од мук умлівав він.
275] Голосно він загукав, щоб. данаям усім було чути:

276] "Друзі мої! О вожді і порадики війська аргеїв!
277] Нині самі відбивайте ворожу навалу шалену
278] Від кораблів мореплавних; мені ж цілий день цей змагатись
279] Не дозволяє з троянськими воями Зевс велемудрий".

280] Мовив він так. І коней візничий погнав пишногривих
281] До кораблів мореплавних. Слухняно помчалися коні,
282] Груди їх в милі були, і курява знизу вкривала,
283] Мчали-бо з бою вождя, що з болючої рани знесилів.

284] Гектор, як тільки побачив, що з поля подавсь Агамемнон,

285] Голосом дужим гукати почав до троян і лікійців:

286] "Трої сини, і лінійці, й дарданські бійці рукопашні!

287] Будьте мужами, о друзі, відвагу згадайте завзяту!

288] Воїн хоробрий пішов, мені ж славу готує велику

289] Зевс велемудрий. Ви ж коней женить своїх однокопитих

290] Проти могутніх данаїв, щоб славу ще більшу здобути!"

291] Мовлячи так, він у кожному силу збудив і завзяття.

292] Наче мисливець, полюючи дикого вепра чи лева,

293] Псів білозубих гавкущу на нього нацьковує зграю,

294] Так підохочував духом одважних троян на ахеїв

295] Гектор, Пріамова віть, людовбивцю Арееві рівний.

296] Сам же у лавах передніх ішов він, душею величний,

297] І в гущавину січі вривався, як вихор навальний,

298] Що, налетівши, розбурхує моря гладінь фіалкову.

299] З кого ж це першого й з кого останнього зняв обладунки

300] Гектор, Пріамова віть, коли Зевс дарував йому славу?

301] Першого вбив він Асея, за ним Автоноя й Опіта,

302] Потім Долопа Клітіда, Офелтія, ще й Агелая,

303] Войовника Гіппоноя незламного, Ора й Есімна.

304] Так, повбивавши данайських вождів, він кинувся й далі

305] Воїнські лави громити. Як буйним дихнувши борвієм,

306] Хмари, рвучким нагромаджені Нотом, Зефір розганяє,

307] Хвиль величезні вирують вали, і високо пінні

308] Бризки злітають під гомін невинний блуденного вітру, —

309] Падали так під ударами Гектора голови воїв.

310] Люта загибель прийшла б тоді й сталося б тут непоправне,

311] До кораблів своїх бистрих усі повтікали б ахеї,

312] Та закричав Одісей Діомедові, сину Тідея:

313] "Як, Діомеде, невже бойову ми забули відвагу?

314] Ближче, мій друже, спинись біля мене. Ганьба нас окрие,

315] Як кораблі відбере у нас Гектор шоломосяйний".

316] Відповідаючи, так Діомед йому мовив могутній:

317] "Я залишуся напевно і витерплю все. Та користі

318] Буде із того для нас небагато. То ж Зевс хмаровладний
319] Більше троянам воліє, ніж нам, дарувати звитягу".

320] Мовив він так і Тімбрея зіпхнув з колісниці на землю,
321] Списом ударивши в лівий сосок. Одиссей Моліона
322] Богоподібного скинув, супутника того державця.
323] Там і облишили їх, воювати вже більше нездатних.
324] Кинувшись в натовп, самі шаленіли вони, як два вепри,
325] Що у відвазі шаленій на псів нападають ловецьких.
326] Так, повернувшись, троян вони били. Й зітхнули вільніше
327] Вої ахейські, що так перед Гектаром грізним тікали.

328] Разом із повозом кращих в народі вони захопили
329] Двох перкосійця Метропа синів, а він розумівся
330] На віщуванні, отож і синам боронив виступати
331] На мужовбивчу війну. Вони ж не послухали слова
332] Батька свого, їх вели до загибелі чорної Кери.
333] Списом славетний Тідід Діомед обох їх позбавив
334] Духу й життя і славні з обох познімав обладунки.
335] Від Одиссея ж тоді полягли Гіпподам з Гіпейрохом.

336] В битві однаковий успіх простер над військами Кроніон,
337] Дивлячись з Іди. Вони ж одні одних взаємно вбивали.
338] Списом влучив Тідід у стегно Агастрофа-героя,
339] Сина Пеона. Але поблизу не було колісниці,
340] Щоб утекти йому; розум у нього цілком помутився.
341] Коней візничий далеко тримав, а він в лавах передніх
342] Бився із ворогом піший, аж поки життя не позбувся.
343] Гектор, лише їх угледівши в лавах, із криком завзятим

344] Кинувсь на них; за ним і фаланги троян поспішали.
345] Бачачи це, аж здригнувсь Діомед у бою гучномовний
346] І Одиссеєві мовив, що близько стояв біля нього:

347] "Знов насувається лихо на нас — оцей Гектор могутній!
348] Але тримаймось міцніш і напад його відіб'ємо!"

349] Мовив він це й, замахнувшись, метнув довготінного списа,
350] Цілячи в голову прямо, — не схибив, по верху шолома
351] З силою вістря ударив. Та мідь осіклася від міді,
352] Не доторкнувшись прекрасного тіла, — високий, потрійний,

353] З гребенем, став на заваді шолом, Аполлонів дарунок.

354] Гектор відскочив далеко назад і з юрбою змішався,

355] Став на коліно, упавши, й могутньою вперся рукою

356] В землю, і темної ночі імла йому очі окрила.

357] Поки Тідід крізь передні ряди пробирався за списом,

358] Що, залетівши далеко, встромився із розмаху в землю,

359] Гектор отямився раптом, і, скочивши знов в колісницю,

360] В глиб своїх лав поскакав, і чорної згуби unikнув.

361] Списом своїм потрясаючи, крикнув Тідід премогутній:

362] "Знову ти смерті unikнув, собако! А зовсім же близько

363] Лихо було! Але Феб-Аполлон врятував тебе знову!

364] Мабуть, моливсь ти йому крізь навалу списів дзвінколунну.

365] Все ж покінчу з тобою я,— потім в бою десь зустрівшись,

366] Як серед вічних богів і для мене якийсь є заступник.

367] Нині ж на інших піду я, кого лише тільки настигну".

368] Мовив це й зброю зняв з Пеоніда, славетного списом.

369] А Александр, пишнокосої муж чарівнії Єлени,

370] На Діомеда, керманича люду, натягував лук свій,

371] За рукотворну сховавшись колону на їла могилі,

372] Що був Дардана нащадком, народний старійшина давній.

373] Стягував той у цей час із могутніх грудей Агастрофа

374] Панцир барвистий, шолом ваговитий з чола і округлий

375] Щит із плечей. Александр, тятиву натягнувши у лука,

376] Гостру пускає стрілу, — недарма вона з рук полетіла!

377] Вцілив Тідіду він в праву ступню, її наскрізь пройнявши,

378] В землю застрягла стріла. Із радісним сміхом з криївки

379] Вискочив сам і так, похваляючись, мовив до нього:

380] "Вцілив-таки! Недарма ця стріла полетіла! Якби ж я

381] Втрапив тобі в підчерев'я й життя тебе зразу позбавив!

382] Перепочили б од лиха й трояни, що перед тобою

383] Трусяться, як перед левом кіз мекотливих отара!"

384] Та, не злякавшись, йому відповів Діомед премогутній:

385] "Стрільче-хвальку, на дівок лише здатний очима стріляти,

386] Тільки б но в кучерях пишних, — на мене ти виступив збройно,

387] Та не допоможуть тобі ані лук, ні рясні твої стріли!

388] От уже хвалишся ти, що ступню мені трохи подряпав!

389] Я й не відчув того, наче удар був дитини чи жінки!
390] Дуже тупа в боягуза стріла, в недолугого мужа!
391] В мене інакше: як тільки стрілою кого я дістану,
392] Вістря ввіткнеться в того й покладе його вмить бездиханним.
393] З розпачу лица собі дружина його роздирає,
394] Діти його сиротіють, і, землю навкруг обагривши
395] Кров'ю, гниє він, і більше птахів, ніж жінок, біля нього".

396] Мовив він це, й Одіссей у хвилину ту, списом славетний,
397] Став перед ним. Діомед же, присівши, стрілу бистролетну
398] Вийняв з ноги, і тіло пройняв йому біль нездоланний.
399] На колісницю зійшовши, звелів він візничому гнати
400] До кораблів глибодонних. Так боляче серце в нім стислось.

401] Списом славетний самотньо стояв Одіссей. Із аргеїв
402] Жоден із ним не лишився: усіх-бо їх острах розвіяв.
403] Тяжко зітхнувши, звернувся до свого він відважного серця:

404] "Горенько, що ж тепер буде? Ганьба утікати, злякавшись
405] Товпищ ворожих. Але ще страшніш, як один я потраплю
406] В руки до них. Настранив-бо інших данаїв Кроніон.
407] Тільки навіщо оцим моє любе тривожиться серце?
408] Знаю, що з бою лише боягузи одні відступають,
409] Воїн же смілий повинен стояти в бою непохитно.
410] В кожному разі, долає він сам, чи його вже долають".

411] Поки він так розмірковував серцем своїм і думками,
412] З різних сторін нагодилися лави троян щитоносних
413] І оточили його, готуючи власну загибель.
414] Наче та згряя ловецьких собак і мисливці кремезні
415] Вепра цькують звідусіль, а він, з пущі рвучись лісової,
416] Білі загрозливі ікла в кривих своїх щелепах гострить.
417] Пси налітають кругом, і чути, як клацають в нього
418] Зуби, і хоч він який був страшний, а вони не вгавають.
419] Так Одіссея, улюбленця Зевса, тепер оточили
420] Вої троянські. Він же, із гострим наскочивши списом,
421] Перший ударив в плече бездоганного Деїопіта;
422] Потім озброєння зняв бойове із Фоона й Еннома.
423] Херсідаманта в той час, коли він стрибав з колісниці,
424] Прямо в живіт під щитом його круглоопуклим ударив
425] Списом. Той в порох упав, руками хапаючи землю.

426] Кинувши їх, Гіппасіда Харопа ударив він списом,
427] Рідного брата великим багатством славетного Сока.
428] Брата рятуючи, Сок тоді кинувся, муж богорівний,
429] До Одиссея наблизився й так йому став говорити:

430] "О Одиссею славетний, невпинний в трудах і лукавстві!
431] Ти чи двома Пппасідами нині хвалитися будеш,
432] Воїв убивши таких і озброєння з них познімавши,
433] Чи під моїм перекинешся списом і дух віддаси свій!"

434] Мовив він так і в щит тоді рівноокруглий ударив
435] Списом могутнім, пробив блискучий він щит Одиссеїв,
436] Вістря навиліт пройшло крізь майстерно оздоблений панцир.
437] З ребер всю шкіру зідрало, та далі Паллада Афіна
438] Не допустила заглибитись списові в нутрощі мужа.
439] Глянув лише Одиссей, що смертельних той місьць не торкнувся,
440] І, відступивши назад, став Сокові так говорити:

441] "Ах ти нещасний! Згуба настигла тебе неминуча!
442] Хоч ти й примусив мене припинити з троянами битву,
443] Але кажу тобі, смерть і загибель ти чорну одержиш
444] В день цей, подоланий списом моїм, і мені тоді славу,
445] Душу ж Аїдові ти віддаси, славетному кіньми!"

446] Мовив він так, і Сок повернувся і пустився тікати.
447] А Одиссей тоді втеклого поміж плечима у спину
448] Списом ударив, аж вістря навиліт пройшло йому груди.
449] Тяжко він grimнув об землю, й гукнув Одиссей богосвітлий:

450] "Соку, Гіппаса відважного, коней впокірника, сину!
451] Смерть тебе швидко настигла, не зміг ти від неї умкнути.
452] Ах ти нещасний! Очей ані батько, ні мати поважна
453] Мертвому вже не закриють тобі: птахи кровожерні
454] Виклюють їх, до трупа твого прилітаючи зграйно.
455] Я ж як умру, богосвітлі мене поховають ахеї!"

456] Мовив він так, і Сока відважного спис довготінний
457] З рани, а враз із щита свого круглоопуклого вийняв.
458] Кров полилася червона, і біль засмутив йому серце.
459] Трої відважні сини, лиш побачили кривв Одиссея,
460] Із підбадьорливим криком кинулись разом до нього.

461] Став він назад відступати і кликати друзів на поміч.
462] Тричі він крикнув, що сили у грудях було чоловічих,
463] Тричі ті крики почув Менелай, Ареєві любий,
464] І до Еанта звернувся, що близько стояв біля нього:

465] "Теламоніде Еанте, владарю людей богорідний!
466] Чую я десь Одиссея, в біді витривалого, голос,
467] Схоже, що в битві страшній він один опинився й трояни
468] Тиснуть його у бою, від інших відрізавши воїв.
469] Киньмось у вир того бою, на поміч йому поспішімо!
470] Не потерпів би, боюсь, між троян він один залишившись,
471] Хоч і завзятий. Великий би смуток упав на данаїв!"

472] Мовивши так, він пішов, а за ним і Еант богорівний.
473] Зевсові любого скоро знайшли Одиссея. Трояни
474] Гнались за ним, як шакали руді, звідусіль оточивши,
475] Гонять рогатого оленя, що його ранив у горах
476] З лука мисливець, і він, лиш рятуючись ніг бистротою,
477] Мчить, поки кров ще гаряча й рухливі ще носять коліна.
478] А як його уже зовсім знесилить стріла бистролетна,
479] Хижі шакали гірські починають його шматувати
480] В тінявих дебрах; та бог кровожерного в час той приводить
481] Лева, й тікають шакали, й він здобич усю пожирає.
482] Й за Одиссеєм, одважним вождем хитроумним, так само
483] Гналось багато хоробрих троян, герой же із списом
484] Кидавсь на них, від себе відгонячи днину безжальну.
485] Та як наблизивсь до нього Еант із щитом величезним,
486] Наче той мур, перелякані врозтіч розбіглись трояни.
487] Вивів тоді Менелай-войовник Одиссея із бою,
488] Взявши за руку, й візничий в той час підігндв йому коней.

489] Кинувсь Еант на троян і, нешлюбного сина Пріама
490] Вбивши, Дорікла, тяжко поранив по тому Пандока,
491] Ранив також і Лісандра, а потім Піраса й Піларта.
492] Наче потік, що з гірських верховин у рівнину збігає
493] Сповнений вод сніготалих і Зевсових злив нездоланих,
494] Всохлих багато дубів несучи із собою й багато
495] Сосон струнких і намулу багато у море скидає, —
496] Так на рівнині тоді бушував Еант світлосяйний,
497] Коней рубаючи й воїв. Але ж про це ще нічого
498] Гектор не знав: він бився на лівім крилі свого війська,

499] Над узбережжям Скамандру, і падали там найчастіше
500] Голови людські в бою, і крики негасні лунали
501] Коло великого Нестора й мужнього Ідоменея.
502] Гектор там бився завзято, і жах учиняв він навколо,
503] Списом із кінного повоза юні рубаючи лави.
504] Не уступили б, проте, їм шляху богосвітлі ахеї,
505] Та Александр, що був пишнокосої мужем Єлени,
506] Подвигам край поклав Махаона, керманича люду,
507] В праве плече стрілою тригранною ранивши раптом.
508] Занепокоїлись сили могутньої повні ахеї,
509] Щоб не схопив його ворог, як зміниться щастя воєнне.
510] Ідоменей же тоді богосвітлому Нестору мовив:

511] "Несторе, сину Нелеїв, велика ахеїв пошано!
512] Ну-бо, ставай на свій повіз, бери Махаона з собою,
513] Й до кораблів своїх коней спрямовуйте однокопитих.
514] Вмілий-бо лікар один від людей багатьох є вартніший —
515] Вийме стрілу і вигойними ліками рану посипле".

516] Мовив він так. Не противився Нестор, їздець староденний,
517] На колісницю він став, і за ним Махаон тоді слідом,
518] Юний Асклепія син, бездоганного лікаря, вийшов.
519] Хльоснув по конях старий, і охоче вони полетіли
520] До кораблів глибодонних, — було це й самим їм до серця.

521] А Кебріон у той час між троян замішання помітив
522] І, підійшовши до Гектора, слово таке йому мовив:

523] "Гекторе, проти данаїв змагаємось тут ми обоє

524] З краю жахливої битви, а інші трояни тікають,
525] Перемішались безладно і коні навколо, і люди,
526] Це їх Еант Теламоній жене. Я пізнав його зразу —
527] Щит величезний у нього на плечах. Давай же спрямуймо
528] Й ми своїх коней і повіз туди, де з найбільшим завзяттям
529] Кінних і піших загани в кривавій змагаються січі
530] І один одного гублять, і крики негасні лунають".

531] Мовивши так, він дзвінко по конях своїх пишногривих
532] Лягнув нараз батогом, і бігти рвонулися коні,
533] І колісницю помчали між лави троян і ахеїв,

534] Топчучи трупи й щити. Обагрилися чорною кров'ю
535] Вісь унизу колісниці і поручні гожі круг неї,
536] Бризки криваві з-під кінських копит і коліс-бо невпинно
537] Вгору летіли. В гущу ворожу вриваючись, Гектор
538] Квапився з наскоку лави данаїв розбити й страшенне
539] Вносив у них сум'яття, не жаліючи гострого списа.
540] Перебігаючи поміж рядами ворожого війська,
541] Списом, мечем і камінням великим орудував Гектор,
542] Битись з Еантом лише унікав, Теламоновим сином:
543] Зевс би розгнівався, якби з сміливішим він мужем змагався.

544] Зевс же, верховний отець, тоді острах наслав на Еанта.
545] Став він збентежно, щит-семишкірний на плечі закинув,
546] І затремтів, озирнувся, наче звір, і почав одступати,
547] Все оглядаючись, тягнувши ледь за коліном коліно.

548] Так наче лева рудого з кошари корів криворогих
549] Зграєю пси і стривожені юрми сільські відганяють
550] І не дають йому всмак воловим поласувать жиром,
551] Цілу вартуючи ніч. Він же, свіжого прагнучи м'яса,
552] Рветься вперед, але марно: сиплються з рук заповзятих
553] Градом на нього рясним мідногострі списи й смолоскипи
554] Ясно палаючі, й весь він тремтить, хоч вперед поривався,
555] А на світанку відходить назад із засмученим серцем.
556] Так неохоче й Еант відступав із смутною душею
557] Перед троянами: дуже боявся за човни він ахейські.

558] Наче упертий осел, що об спину його вже багато
559] Злаmano палиць, у засів густий, проте, забрідає
560] Й скубає збіжжя високе, його ж, обступаючи, діти
561] Гонять киями, але недолуга їх сила дитяча,
562] І відганяють насилу, коли досхочу напасеться, —
563] І Теламонія так, Еанта великого, гнали
564] Горді трояни й прославлені всюди союзники їхні,
565] Влучно списками втрапляючи в щит його круглоопуклий.
566] Часом Еант про свою спогадував буйну хоробрість
567] І, обернувшись назад, троян, упокірників коней,
568] Стримував дужі фаланги, то знову пускався тікати.

569] Але проте заважав їм швидких кораблів досягнути,
570] Сам у завзятих боях між військами троян і ахеїв

571] Стоячи твердо. Летіли на нього із рук заповзятих
572] Гострі списи, — з них одні в величезнім щиті застрягали,
573] Інших багато, не змігши до білого тіла торкнутись,
574] Вістрям у землю вгрузали, насититись прагнучи тілом.

575] Лиш спостеріг Евріпіл, осяйливий син Евемона,
576] Як пригнітили Еанта списи незліченні і стріли,
577] Кинувся, став біля нього й, блискучого списа метнувши,
578] Апісаона убив Фавсіада, керманича люду, ,
579] Вціливши під перепону в печінку й розслабивши м'язи.
580] Скочив до нього тоді Евріпіл і став зброю знімати.
581] Як спостеріг Александр боговидий, що той вже знімає
582] З Апісаонових пліч бойовий обладунок, відразу
583] На Евріпіла націлив свій лук і в стегно його праве
584] Ранив стрілою; тростина, зламавшись, обтяжила тіло.
585] Швидко, щоб смерті уникнуть, до друзів в юрбу відступив він
586] І заволав на весь голос, щоб всім було чути данаям:

587] "Друзі мої, аргеїв вожді і порадики мудрі!
588] Станьте лицем до троян і Еанта від згубної днини
589] Обороніть! Весь засипаний стрілами він, і боюсь я, —
590] Не врятуватись йому із бурхливого бою. Ставайте
591] В поміч Еанту великому всі, Теламонія сину".

592] Ранений так їм кричав Евріпіл, і, його оточивши
593] Та до плечей нахиливши щити, зупинились ахеї,
594] Вгору піднявши списи. Еант підійшов до них близько,
595] З товаришами з'єднався і, ставши, назад обернувся.

596] Так вони бились, немовби пожару палала заграва.
597] Нестора з полум'я бою Нелееві винесли коні,
598] Потом умиті, — людського він віз вожая Махаона.
599] Глянувши, їх упізнав богосвітлий Ахілл прудконогий, —
600] Він на кормі корабля місткого стояв і дивився
601] На безпорадних ахеїв, що з бою безладно тікали.
602] От до Патрокла, товариша свого, тоді він озвався
603] Й крикнув йому з корабля. Почув його той і з намету
604] Вийшов, немовби Арей, — то був його лиха початок.
605] Перший озвався до нього Менойтів син нездоланий:

606] "Нащо ти кличеш, Ахілле, мене? Чого тобі треба?"

607] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:

608] "О богосвітлий сину Менойтів, улюблений серцем!

609] Певен я, що, до колін моїх нині припавши, ахеї

610] Будуть благать мене: скрута на них насуває нестерпна.

611] От що, Патрокле, Зевсові любий, іди та дізнайся

612] В Нестора, хто це поранений той, що він з бою вивозить.

613] Зовсім-бо схожий, іззаду здалось мені, він з Махаоном,

614] Сином Асклепія, — мужа в обличчя не встиг я побачить,

615] Коні його прудконогі стрілою повз мене промчали".

616] Так він промовив, Патрокл послухався любого друга

617] Й до кораблів і наметів ахейських кинувся бігти.

618] Ті ж до наметів Нелеевих вже добулися тим часом

619] І з колісниці своєї на землю зійшли многоплідну,

620] Еврімедонт же, старого слуга, устиг уже й коней

621] Випрягти. Стали на березі моря вони проти вітру

622] Піт на хітонах сушити своїх, а тоді до намету

623] Разом обоє зайшли й посідали у кріслах вигідних,

624] їм пишнокоса напій готувать почала Гекамеда, —

625] Тож на Тенеді, коли було взято цей острів Ахіллом,

626] Нестор одержав її, Арсіноя відважного доньку,

627] В дар від ахеїв за те, що порадами всіх перевищив.

628] Спершу поставила стіл перед ними вона дуже гарний,

629] Із темно-синіми ніжками, струганий рівно, й на ньому —

630] В мідному блюді закуску до того напою — цибулі,

631] Жовтого меду й священного борошна ячного досить.

632] Келих чудовий дала їм, то Нестор привіз його з дому,

633] Золотом весь поцвяхований, мав на собі він чотири

634] Вушка, й при кожнім мов зерна клювали по двійко голубок,

635] З золота кутих; глибокі два дна було в келесі тому.

636] Кожен його по столі ледь-ледь пересунути міг би,

637] Повен вина, та легко старий піднімав його Нестор.

638] Дівчина та, до богині подібна, прамиейського вливши

639] В келих вина, натерла козиного сиру на"мідній

640] Терці і білого борошна ячного ще домішала.

641] Приготувавши напій, їх пити вона запросила.

642] А як питвом прохолодним жагу вони вже вдовольнили,

643] В щирих розмови словах почали утішатись взаємно.

644] Раптом у дверях з'явився Патрокл, на безсмертного схожий.

645] Щойно зустрів його старець, із крісла підвівся ясного,

646] Й, взявши за руку, веде, і запрошує гостя сідати.

647] Але odmовивсь Патрокл і так йому став говорити:

648] "Зараз не час, не проси мене, Зевсів паростку сивий!

649] Гідний пошани і остраху муж мене вислав дізнатись,

650] Хто той, кого ти пораненим віз. Я й сам уже знаю,

651] Бачу-бо зараз людського я тут вожая Махаона.

652] Тож поспішаю назад, щоб про це сповістити Ахілла.

653] Знаєш і сам-бо ти, Зевсів паростку сивий, який він

654] Муж цей страшний — звинуватити легко й безвинного може".

655] В відповідь Нестор до нього промовив, їздець староденний:

656] "Нащо Ахілл так би мав за синів турбуватись ахейських,

657] Стрілами ранених? Досі хіба йому ще невідоме

658] Лихо, якого військо зазнало? Із нас-бо найкращі

659] На кораблях полягли, побиті й поранені тяжко.

660] В ранах від стріл Діомед, Тідея нащадок могутній,

661] Зранений теж Одісей-списоборець і з ним — Агамемнон,

662] Рани страшної зазнав у стегно й Евріпіл войовничий.

663] От і цього юнака ледь вихопив я з бойовища —

664] Був він стрілою поранений. Тільки Ахілл благородний

665] Не відчуває жалю і не журиться лихом данаїв.

666] Чи дожидає він, щоб при даремних зусиллях аргеїв

667] Бистрі їх судна на березі моря вогнем запалали,

668] їх же самих перебито було до останку? У мене

669] Сил вже нема, що колись у тілі буяли гнучкому.

670] О, коли б юність мою і колишню могутність вернути

671] З днів тих, коли з елеянами виникла в нас ворожнеча

672] Через крадіжку корів і сина я вбив Гіпероха,

673] Дужого Ітімонея, що жив у славетній Еліді.

674] Череду викрав я в них, щоб помститись, а він, захищавши,

675] Був тоді списом моїм у першому шерезі вбитий;

676] Тільки упав він — і всі відразу розбіглись селяни.

677] Здобич велику із поля тоді ми до себе погнали —

678] Черід корів п'ятдесят і отар стільки само овечих,

679] Стільки ж свинячих гуртів і розкиданих вільно козиних.

680] Сто й п'ятдесят іще коней буланих тоді ми відбили —

681] Дужих кобил, в багатьох були ще до того й лошата.

682] Ночі тієї ж усю ми цю здобич у Пілос пригнали,
683] Місто Нелеєве, й серцем мій батько Нелей звеселився,
684] Глянувши, скільки, ще зовсім юнак, у поході здобув я.
685] Ледве світать почало, окличники вийшли скликати
686] Всіх, у кого борги на священній лишались Еліді.
687] От позбирались вожді пілосьького люду і стали
688] Здобич ділить, багатьом-бо епеї лишались винні
689] З днів, коли ми, малолюдні, у Пілосі злидні терпіли.
690] Зла нам багато вчинила Гераклова сила могутня
691] В роки минулі — кращі тоді з нас загинули люди.
692] Славних дванадцять синів Нелей породив бездоганний,
693] З них я zostався один: усі-бо загинули інші.
694] Тим-то, пишаючись, так міднозбройні знущались епеї,
695] Нас зневажали і всякої кривди чинили багато.

696] Череду гарних корів і велику отару овечу
697] Взяв собі сивий Нелей, по триста голів, з пастухами.
698] Заборгували чимало й йому на священній Еліді:
699] Четверо коней, у гонах звитяжні, із повозом разом
700] Мали прибути на змагання тоді й за триніжок коштовний
701] Участь узяти в перегонах. Та Авгій, воїв керманич,
702] їх захопив, відпустивши візничого в смутку без коней.
703] Тим-то словами його і ділами розгніваний старець
704] Взяв собі долю достатню, а решту віддав для народу,
705] Ділячи так, щоб ніхто не лишився без рівної частки.
706] Кожного так наділивши, приносить ми стали по місту
707] Жертви священні богам. Та вже третього ранку епеї
708] Разом усі — й піхотою, і однокопитими кіньми
709] Вийшли на нас. Із ними — озброєні два Моліони,
710] Підлітки ще, з військовою справою мало знайомі.
711] Місто в нас є Тріоесса, стоїть на узгір'ї високім,
712] Окрай пілосььких пісків і від річки Алфею далеко.
713] Прагнучи місто розбити, облягли його раптом епеї.
714] Та лиш рівнину вони перейшли, як з Олімпу Афіна
715] Миттю вночі прилетіла вістункою й стати до зброї
716] Нам наказала. Охоче зібрались до Пілоса люди:
717] Рвались до бою вони. Мій батько Нелей не дозволив
718] Стати до зброї мені і сховав мій повіз і коні.
719] Він-бо вважав, що я досвіду в справах військових не маю.
720] Я ж, хоч і піший пішов, але й між комонників наших
721] Вже визначався, — так повела нашу битву Афіна.

722] Є в нас ріка Мініей, недалеко від міста Арени
723] В море впадає, — зорі там божистої ми дожидали,
724] Вої пілосців комонні, туди напливала й піхота.
725] Разом з'єднавшись там і озброєння все одягнувши,
726] Ми добулися опівдні до течій священних Алфею.
727] Там премогутньому Зевсові жертви ми склали прегарні,
728] Також Алфею бика і так само бика Посейдону,
729] А ясноокій Афіні — з черід щонайкращу корову.
730] Потім вечеряти стали, розсівшись скрізь по загонах,
731] І полягали до сну, з плечей не знімаючи зброї,
732] Над течією ріки. А тим часом зухвалі епеї,
733] Прагнучи місто розбити, навкруги вже його обступили.
734] Але велике на них дожидало ще діло Арея.
735] Тільки-но бо світлосяйне з'явилося на обрії сонце,
736] Бій почали ми, з молитвою Зевса призвавши й Афіну.
737] Зразу ж, як тільки з епеями бій в пілосян розпочався,
738] Першим я Мулія-списника вбив і здобув його коні
739] Однокопиті. Зятем державному Авгію був він,
740] Старшої доньки його, Агамеди русявої, мужем,
741] Знахарки зіль лікувальних, що родить земля їх безкрая.
742] Мідним я списом ударив його, коли він наближався, —
743] В куряву так і звалився. Я ж, стрибнувши в його колісницю,
744] Став поміж воїв передніх. Тим часом зухвалі епеї
745] Кинулись врозтіч усі, побачивши вбитого мужа,
746] Воїв комонних вождя, що був у боях наймужніший.
747] Вслід я за ними помчав, до чорної бурі подібний,
748] Взяв п'ятдесят колісниць, і з кожної воїнів двоє,
749] Списом моїм переможені, землю гризли зубами.
750] Був би я вбив тоді Актора юних синів, Моліонів,
751] Та їхній батько, землі потрясатель широкодержавний,
752] Виніс із бою обох, густою окутавши млою.
753] Сили великої все ж надав тоді Зевс пілосцям.
754] Гнали-бо ми ворогів по широких просторах рівнини,
755] їх убивали нещадно й озброєння гарне знімали.
756] А як в Бупрасій дісталися ми, на пшеницю багатий,
757] До Оленійської скелі, до пагорка, що Алесійським
758] Зветься, то звідти назад наше військо вернула Афіна.
759] Там я останнього ворога вбив і покинув. Ахеї ж
760] Знову з Бупрасія бистрих погнали до Пілоса коней.
761] Славили Зевса усі між богів і Нестора в людях.
762] Був я такий, якщо був ним колись, між мужами. Ахілл же

763] Втіху волів лише сам із доблесті мати своєї.
764] Ще він заплаче, боюсь, коли весь народ наш загине.
765] Друже мій любий, згадай, що Менойт тобі сам заповідав
766] В день, коли з Фтії тебе виряджав він до сина Атрея.
767] В домі якраз ми були тоді — я й Одиссей богосвітлий.
768] Отже, ми чули усе, що тобі того дня він повідав.
769] Бо у залюднений дім приходили ми до Пелея,
770] В військо скликаючи люд по ахейській землі многоплідній.
771] Там ми застали тоді героя Менойта у домі,
772] Також тебе і Ахілла. Пелей же, їздець староденний,
773] Жирні палив громовладному Зевсові стегна бичачі
774] В себе в подвір'ї. Чашу тримав у руках золоту він
775] І іскрометним вином поливав палаючу жертву.
776] М'ясо бичаче ви вдвох готували, а ми з Одиссеєм
777] Стали при вході. Здивований кинувсь Ахілл, і, за руку
778] Взявши, повів нас до себе, і, сісти обох запросивши,
779] Нас пригощати почав, як то для гостей подобає.
780] Потім, коли вже їдою й питтям ми усі вдовольнились,
781] Став я до вас говорити й запрошував їхати з нами.
782] Згодні були ви обидва, а інші — поради давали.
783] Старець Пелей наказував синові своєму Ахіллу
784] Доблесним бути в боях і тим перевищувать інших.
785] Саме тоді і Менойт тобі, Акторів син, заповідав:
786] "Сину мій любий, тебе Ахілл перевищує родом,
787] Хоч ти і старший роками. Зате він багато сильніший.
788] Допомагай же йому порадою й словом розумним,
789] Будь йому прикладом, він до доброго завжди прихильний".
790] Так заповів тобі старець, а ти вже й забув. От і нині
791] Слово промов до Ахілла — розумний він, мусить послухать.
792] Може, тобі, з допомогою бога, його й пощастило б
793] Переконати, бо завжди порада нам дружня до речі.
794] А як боїться душею якогось богів віщування,
795] Чи сповіщала від Зевса про щось йому мати поважна —
796] Хай відрядить хоч тебе й мірмідонян ще й інших з тобою
797] Швидше пошле, — чи не станеш ти світлом рятунку данаям.
798] Хай свою зброю ясну дозволить тобі одягнути, —
799] Може, за нього прийнявши тебе, хоч трохи ахеї
800] Січу зупинять, і легше зітхнуть войовничі ахеї,
801] Втовлені боєм важким, — на війні відпочинок короткий.
802] З свіжими силами від кораблів і наметів ви легко
803] Під Іліон відженете знеможене військо вороже".

804] Мовив це й тим схвилював він у грудях Патроклові серце, —
805] Вздовж кораблів той помчав до Ахілла, до внука Еака.
806] До кораблів Одиссея божистого бігши, дістався
807] Швидко Патрокл до місця, де збори і суд учиняли
808] Люди, і де олтарі збудували вони для безсмертних.
809] Паросток Зевсів йому, Евріпіл, там поранений стрівся,
810] Син Евемона, — в стегно уражений злою стрілою
811] Йшов він із бою, кульгаючи, й піт обливав йому рясно
812] Голову й плечі, і чорная кров струмувала невпинно
813] З рани страшної, та дух залишався у нім непохитний.
814] Глянув Менойтів син веледужий і жалем пройнявся,
815] І з співчуттям щиросердим він слово промовив крилате:

816] "Ах ви, нещасні вожді і порадники війська данаїв!
817] От доведеться вже вам од вітчизни і друзів далеко
818] Тіл ваших жиром лискучим під Троєю псів годувати!
819] Але скажи, Евріпіле-герою, годованцю Зевсів,
820] В силі затримати Гектора міць величезну ахеї
821] Чи упадуть і загинуть, його переборені списом?"
822] Відповідаючи, так Евріпіл йому ранений мовив:
823] "Жодного, паростку Зевсів, Патрокле, рятунку ахеям
824] Більше нема, — побіжать до човнів вони чорних небавом!
825] Найхоробріші вої, що досі були поміж нами,
826] При кораблях полягли, стрілою троян або списом
827] Вбиті нещадно. А сила ворожа зростає всечасно.
828] Тож порятуй мене зараз, веди до човнів чорнобоких,
829] Вийми стрілу із стегна і теплою змиєш водою
830] Чорную кров, а рану добірним посиплеш вигоїним
831] Зіллям, що ти його, кажуть, навчивсь пізнавать від Ахілла,
832] Той — від Хірона, що був справедливіший серед кентаврів.
833] Що ж до своїх лікарів — Подалірія та Махаона,
834] То, як здається, із раною той десь лежить у наметі
835] І бездоганного лікаря сам потребує, а другий
836] Десь на троянській рівнині змагається з лютим Аресом".
837] В відповідь мовив до нього Менойтів син веледужий:
838] "Що ж воно буде? І що нам робить, Евріпіле-герою?
839] Я побіжу до Ахілла відважного слово повідать,
840] Як староденний звелів мені Нестор, захисник ахеїв.
841] Але й тебе не покину самого я тут знемагати".

842] З словом цим, груди обнявши, повів він керманича лкЩ

843] Аж до намету. Служник розстелив йому шкури волів.
844] Там він лягає, й Патрокл із стегна йому гостропекуче
845] Вістря ножем вирізає і, теплою змивши водою
846] Чорную кров та коріння гіркее руками розтерши,
847] Зілля вигойного сипле на рану й загоює зразу
848] Ввесь її біль, і рана присохла, і кров зупинилась.

ПІСНЯ ДВАНАДЦЯТА БІЙ БІЛЯ ВАЛУ

1] Так під наметом високим Менойтів син веледужий
2] Рану тяжку Евріпілові гоїв. Аргеї й трояни
3] Лавами бились тим часом. Та вже не могли для данаїв
4] Захистом бути ні рів, ані вал, що його спорудили
5] Вздовж кораблів вони власних, широким навкруг окопавши
6] Ровом, — не склали вони багаті богам гекатомби,
7] Щоб кораблі бистрохідні і здобич із ними численну
8] Охороняли в безпеці. Були ті укріплення проти
9] Волі безсмертних збудовані, — час їм недовгий стояти.
10] Поки ще Гектор живий був, Ахілл же охоплений гнівом,
11] І незруйнованим ще залишалось Пріамове місто —
12] Доти великі ахейські вали ще мали стояти.
13] А як загинуло в січі багато троян щонайкращих
14] І між аргеїв одні полягли, а інші лишились,
15] І на десятому році зруйновано місто Пріама,
16] І в кораблях відпливли до своєї вітчизни аргеї, —
17] Поміж собою схвалили тоді Посейдон з Аполлоном
18] Вал зруйнувать, спрямувавши на нього всю силу потоків,
19] Що із ідейських вершин у море спадають глибоке —
20] Ресу і Родію з ним, також Гептапору й Каресу,
21] Греніка й далі Есепа, і води Скамандру священні,
22] І Сімоенту, де стільки щитів шкіряних і шоломів
23] В порох упало і стільки мужів — півбогів премогутніх.
24] Гирла потоків тих Феб-Аполлон позливав воедино
25] Й всю течію дев'ять днів гнав на вал той. А Зевс безустанно
26] Дощ посилав, щоб у хвилю морську чимскоріш його змити.
27] Сам же землі потрясатель, свій в руки тризубець узявши,
28] З хвилями йшов, вириваючи ними всі валу основи,
29] Що, трудячись, із колод і каміння заклали ахеї.
30] Все він зрівняв із землею до вод Геллеспонту бурхливих,
31] Самий же берег великий він знову пісками засипав,

32] Вал зруйнувавши цілком, і знов повернув усі ріки
33] В річища, де яснохвилі їх води й раніш струмували.

34] Тож на майбутнє поклали таки Посейдон з Аполлоном
35] Так учинити. А зараз круг стін, побудованих міцно,
36] Битва кипіла шумлива, в розбиваних вежах тріщало
37] Брусся могутнє. Приборкані пугою Зевса аргеї,
38] Під кораблями глибокими збившися, ледве тримались,
39] Повні страху перед Ректором дужим, носителем жаху.
40] Він же так само в бою шаленів, до вихру подібний.
41] Наче той лев або вепр, оточений псами й ловцями,
42] Грізно стрибає навкруг, могутністю гордий своєю,
43] Ті ж оточили стіною його, свої лави зімкнувши,
44] Стали навпроти і мечуть на нього із рук безустанно
45] Гострі списи. Але не страшиться, боязні не знає
46] Серце відважне, він навіть безстрашністю сам себе губить.
47] Сміло стрибає навкруг, ловців іспитуючи мужність, —
48] Де б він не кинувсь, ловецькі ряди перед ним відступають.
49] Так же і Гектор по юрмах троян пробігав і благав їх,
50] Рів перейти спонукаючи. Та не посміли зробити
51] Й коні цього прудконогі, лиш тяжко хропли, біля краю
52] Рову того упираючись, — надто широкий, страшив їх
53] Виглядом він, — здавалося, їм його ні переїхать,
54] Ні проскочити. Кручами-бо обривався стрімкими
55] Рів той обабіч, до того ж густий частокіл понад ними
56] Гостро стирчав — його збудували синове ахеїв
57] Високо й міцно, щоб захистом був їм од воїв ворожих.
58] Через той рів провести бистрохідну свою колісницю
59] Кінь би не міг, а піхота пройти його все ж поривалась.
60] Полідамант підійшов до хороброго Гектора й мовив:

61] "Гекторе й інші троянські й союзні вожді й полководці!
62] Це божевілля — крізь рів отой коней нам гнать прудконогих!
63] Страшно-бо важко його перейти, ще й загострене кілля
64] З нього стирчить, а за ним іще й вал збудували ахеї.
65] Ні перейти неможливо той рів, ані битися в ньому
66] Кінно. Він надто вузький, і, боюсь, полягли б там всі вої.
67] В разі, ахеям замисливши лихо, їх знищити хоче
68] Зевс громовладний і поміч троянському війську подати, —
69] Дуже того я б хотів, щоб негайно це все відбулося, —
70] Хай же далеко від Аргоса згинуть безславно ахеї!

71] А як повернуть на нас вони, й відсіч дадуть, одігнавши
72] Од кораблів, і в рів заженуть нас, глибоко проритий,
73] То навіть вісник біди від стрімкої навали ахеїв

74] Вже не устигне, боюсь я, до міста назад повернутись.
75] Зважте ж на те, що скажу я, й моєї послухайте ради.
76] Коней візничі нехай притримають нам перед ровом,
77] Ми ж усі пішки при повнім озброєнні рушим навално
78] Гектору вслід, — проти натиску сили такої ахеям
79] Встояти годі, коли вже нависла над ними загибель".

80] Так він сказав, і Гектор те слово вподобав розумне.
81] З повоза він тої ж миті, озброєний, скочив на землю.
82] Не залишались на конях своїх тоді й інші трояни —
83] Скочили всі з колісниць за Гектором вслід богосвітлим.
84] Кожен із них наказав своєму тоді візникові
85] Коней в належнім порядку тримать недалеко від рову.
86] І, розділившись самі на п'ять зброєносних загонів,
87] Лави зімкнули свої і рушили вслід за вождями.
88] Перший очолили Гектор і Полідамант бездоганний,
89] Найсміливіший то був і найбільший загін, найзавзятіш
90] Прагнув він вал зруйнувать і під самими суднами битись.
91] Третій із ними пішов Кебріон, — біля повоза свого
92] Слабшого від Кебріона лишив за візничого Гектор.
93] Другий загін повели Паріс, Алкатой і Агенор.
94] Третій очолив Гелен і з ним Деїфоб боговидий,
95] Двоє Пріама синів, а третій керманіч був Асій, —
96] Асій-герой, Гіртаکید, що його привезли із Арісби,
97] З-над берегів Селеенту, руді величезні коні.
98] Воєначальник в загоні четвертому був син Анхіса,
99] Славний Еней, а при ньому ще двоє сЛнів Антенора,
100] Справи воєнної добрі знавці, Архелох з Акамантом.
101] Вів Сарпедон за собою славетних союзників військо,
102] Астеропея відважного й Главка в соратники взявши.
103] Двох-бо оцих уважав сміливішими він серед інших
104] Після самого себе, а сам він з усіх вирізнявся.
105] Щільно зімкнувши щити шкіряні, вони, повні відваги,
106] Прямо пішли на данаїв, певні того, що не встоять
107] Ті проти них і до чорних своїх кораблів повтікають.

108] Отже, загопи троян і союзники їхні славетні

109] Вчули пораду, що Полідамант їм подав бездоганний.
110] 'Асій лише, Гіртакід, не схотів, поводатар народу,
111] Коней своїх перед ровом з одним лиш візничим лишити
112] Й до кораблів бистрохідних помчав на своїй колісниці.
113] Муж нерозумний! — прийшлося йому Кер не уникнути згубних
114] І від човнів, пишаючись кіньми і повозом пишним,
115] ' У Іліон, вітрами обвіяний, вже не вернутись.
116] Бо злоіменна раніше уже його доля настигла
117] Списом із рук Девкаліда, славетного Ідоменея.
118] До кораблів він наблизивсь ліворуч, туди, де ахеї

119] На колісницях швидких із рівнини уже утікали.
120] Повоза з кіньми погнав він туди, та в відчиненій брамі
121] Засувів він не знайшов, позамиканих міцно, й запорів:
122] Навстіж відкрити лишили її, щоб на випадок втечі
123] При кораблях міг би кожен з ахейських бійців рятуватись.
124] Прямо до брами він коней погнав, і загін його з криком
125] Рушив услід; були впевнені всі, що не встоять ахеї
126] Проти їх тиску й до чорних своїх кораблів повтікають.
127] О нерозумні! На них у тій брамі вже двоє чекало
128] Духом міцних списоборців із племені дужих лапітів.
129] Був з них один — Поліпет, могутливий син Пірітоя,
130] Другий же був Леонтей, людовбивці Арееві рівний.
131] Перед високою брамою поруч стояли обидва,
132] Наче ті високоверхі дуби у гірських верховинах,
133] Зливам і вітрові опір вчиняючи цілими днями,
134] Міцно вчепилися в ґрунт величезним, довженням корінням.
135] Так ці обидва, на руки й свою покладаючись силу,
136] Асія дужого ждали безстрашно у брамі високій.
137] Вої ж троянські, щити із волової шкури піднявши,
138] Рушили з криком гучним до збудованих міцно укріплень,
139] Асія мавши вождем, а також Іамена й Ореста,
140] Був з ними й Асія син Адамант, і Тоон з Ономаєм.
141] Двоє ж лапітів тим часом у мідноголінних ахеїв
142] Запал будили за валом свої кораблі боронити.
143] А як побачили ті, що на вал натискають трояни,
144] Вої ж данайські, волаючи в страху, готові тікати,
145] Кинулись вдвох уперед, щоб почать перед брамою битву,
146] Наче два дикії вепри, що, в горах гарчливу спіткавши
147] Зграю собак і ватагу ловецьку, йдуть сміло назустріч,
148] В різні стрибаючи боки, і валять дерева навколо,

149] Й з коренем їх виривають, і гучно лунає їх іклів
150] Ляскіт страшний, поки духу їм хтось не відніме стрілою.
151] Так же в лаптів на грудях од стріл, що у них попадали,
152] Ляскала мідь блискотлива. Проте вони бились завзято,
153] На вояків угорі й на свою покладаючись силу.
154] Зверху-бо вої камінням із веж, побудованих міцно,
155] Кидали вниз, себе захищаючи, й власні намети,
156] І кораблі бистрохідні. Як в час заметілі сніжини
157] З вітром бурхливим, що гонить над обрієм хмари похмурі,
158] Сиплються густо на землю, усіх годувальницю щедрю, —
159] Так же і стріли, й списи із рук і троян, і ахеїв
160] Густо летіли навкруг. Від ударів каміння важкого
161] Глухо шоломи гули і щити брязкотіли горбаті.
162] Голосно скрикнув з досади, по стегнах долоньми ударив
163] Асій тоді, Гіртакід, і, скипівши обуренням, мовив:

164] "Зевсе, наш батьку, чого це так дуже тобі заманулось
165] Нас обдурити? Я й не гадав, що хоробрі ахеї
166] Встоять під натиском нашої сили і рук нездоланних!
167] Наче ті оси станом гнучким чи ті бджоли рухливі,
168] Що при дорозі в скалі кам'яній собі гнізда будують
169] І не бажають осель у щілинах порожніми кинуть,
170] А від мисливих мужів захищають діток своїх сміло, —
171] Так же і ці не бажають, хоч їх всього двоє, від брами
172] Зрушити, поки поб'ють ворогів чи самі там поляжуть!"

173] Мовив він так, але Зевсові серця не зміг зворушити:
174] Волив-бо дух громовладця лиш Гектору славу надати.

175] Інші бійці перед брамами іншими билися боєм.
176] Та неможливо, як бог це зумів би, про все розказати.
177] Бій кам'яний бушував круг укріплень, неначе вогнисте
178] Полум'я. Хоч і у скруті страшній, боронитись аргеї
179] Мусили біля своїх кораблів. І смутилися духом
180] Вічні боги, що досі у битві сприяли данаям.
181] Бились завзято й лапіти тоді й ворогів побивали.
182] От Перітоя відважного син Поліпет премогутній
183] Списом поранив Даманта, шолом міднощокій проїнявши.
184] Мідь шишакова не стримала того удару, крізь череп
185] Вістря пройшло мідяне, і мозок всередині з кров'ю
186] Перемішало Дамантові, й запал його зупинило.

187] Потім він зброю здійняв бойову із Пілона й Ормена.
188] А Леонтей тоді, парость Ареєва, вбив Гіппомаха,
189] Що Антімахів був син, — йому в пояс він спитсм утрапив.
190] А після того відгострений вихопив меч свій із піхов,
191] Кинувсь крізь натовп густий і першого вбив Антіфата
192] У рукопашнім бою. І навзник той гримнувсь об землю.
193] А після того іще і Менона, й Ямена, й Ореста —
194] Збив він одного за одним на землю, усіх годівницю.

195] В час той, як зброю блискучу знімали вони із убитих,
196] Полідамант тоді й Гектор з юнацьким загоном відважним,
197] Більшим і дужчим за інші усі, пломеніли бажанням
198] Вал зруйнувати й ахейські вогнем кораблі попалити.
199] Та завагались вони, перед ровом широким спинившись.
200] Мали той рів перейти вже, як раптом ліворуч над військом
201] Птах із'явився, орел, що високо в небі ширяє, —
202] В пазурах ніс він потвору скривавлену, — змії величезний
203] Був ще живий і звивався, готовий з ним битись і далі.
204] Спритно зігнувшись, орла, що тримав його міцно, він раптом
205] В груди вкусив біля шиї, і той від нестерпного болю
206] Кинув на землю його, між троянського війська вронивши,
207] Сам же із клекотом дужим за вітру диханням полинув.
208] Серцем жажнулись трояни, у корчах побачивши змія

209] Перед собою — знамення егідодержавного Зевса.
210] Полідамант підійшов до хороброго Гектора й мовив:

211] "Гекторе, лаєш ти завжди мене, хоч на зборах я навіть
212] Мовив би й слушно. Вважаєш, ніхто із простого народу
213] Ані у раді, ані на війні аж ніяк не повинен
214] В чомусь перечить тобі, твою лише множити владу!
215] Але й тепер я скажу те, що слухним мені видається.
216] Далі не йдімо перед човнами з данаями битись.
217] Ось що, гадаю я, статись повинно, якщо над троянським
218] Військом, що мало вже рів переходити, справді ліворуч
219] Птах із'явився, орел, який високо в небі ширяє, —
220] В пазурах ніс він потвору скривавлену, — змії величезний
221] Був ще живий. Та орел упустив його, милого дому
222] Не досягнувши, й не встиг своїм дітям оддати в поживу.
223] Так же і ми, коли навіть і браму, і мури ахейські
224] Натиском дужим зруйнуємо вщент, і відступлять ахеї,

225] Все ж не повернемося тою ж дорогою, в тому ж порядку,
226] А багатьох за собою покинемо троян, що ахеї
227] Гострою міддю поб'ють, кораблі захищаючи власні.
228] Так нам усе й ворожбит пояснив би, що тямить душею
229] Смысл божественних знамень, і йому повірили б люди".

230] Скося поглянувши, Гектор сказав йому шоломосяйний:

231] "Полідаманте, не дуже ти мовив мені до вподоби!
232] Міг би і краще за це ти інше придумати слово.
233] А як і справді оте, що я чув, ти свідомо промовив,
234] То, очевидно, у тебе і розум боги відібрали!
235] Радиш забути мені громоносного Зевса веління
236] Ті, що здійснити він сам обіцяв, головою кивнувши;
237] А замість того порадив ти вірити ширококрилим
238] Птахам, — на них я не знаюсь, і зовсім мене не тривожить,
239] Чи полетять вони вправо, де сонце з-за обрію сходить,
240] Чи подадуться ліворуч, де заходу морок темніє.
241] Будьмо ж слухняні одній лише волі великого Зевса:
242] Смертних-бо всіх і безсмертних у владі своїй він тримає.
243] В нас-бо найкраще знамення одне — захищати вітчизну.
244] Але чого ти злякався війни й бойового завзяття?
245] Навіть якби у бою до єдиного всі полягли ми
246] Перед човнами аргеїв, тобі не грозила б загибель, —
247] В серці ж ні стійкості в тебе нема, ні вогню бойового.
248] А як від бою ухилишся ти, або іншого мужа
249] Словом намовиш улесливим з грізної битви тікати,
250] Спис мій одразу тебе і життя, і дихання позбавить".

251] Мовивши це, він подався вперед, а за ним поспішили
252] З криком шаленим трояни. Тим часом і Зевс громовладний
253] З пагір ідейських послав із вітром поривчастим бурю
254] Й запорошив кораблі усі пилом. Тоді він ахеям
255] Розум затьмарив, троянам готуючи й Гектору славу.
256] Зевса знаменню і власній довірившись силі, трояни
257] Мурів ахейських величну твердиню звалить намагались,
258] Виступи веж руйнували, крушили зубчаті бійниці,
259] Стали підоймами палі розхитувать ті, що ахеї
260] Глибоко в землю забили, — найперші підвалини вежам.
261] Їх вивертали вони, сподіваючись мури ахейські
262] Геть розвалить. Та данаї ні кроку не сходили з місця.

263] Загородивши щитами з бичачої шкіри бійниці,
264] По ворогах, що на вал налягли, вони били нещадно.

265] Двоє Еантів тим часом, проходячи всюди по вежах,
266] Духу бійцям додавали й відвагу будили ахеям.
267] Лагідним словом одних, а інших жорстким бадьорили,
268] Лиш помічали, що бою завзятого хтось уникає:

269] "Друзі! Чи хто видатніший з аргейських мужів, чи середній,
270] Чи навіть слабший від інших, — не всі-бо однакові люди
271] В битві бувають, — нині для кожного знайдеться діло!
272] Це ви знаєте добре й самі. Хай ніхто не посміє
273] До кораблів повертати назад, оцей заклик почувши!
274] Сміло рушайте вперед, один в однім підтримуйте мужність!
275] Хай допоможе вам Зевс-олімпієць, що блискавки мече,
276] Приступ ворожий відбить і троян в Іліон одігнати!"

277] Так гукали вони, спонукаючи битись ахеїв.
278] Наче зимового дня сніжини посиплються густо
279] В час заметілі, коли посилає нам Зевс велемудрий
280] Сніг той, щоб стріли своєї могутності людям явити.
281] Вітри приспавши, сніжить безнастанно, аж поки покрие
282] Гір верховини високі, і скель гостроверхе бескеття,
283] Луки на лотос багаті, і людські поля плодоносні,
284] І узбережжя устеле, і сивого моря затоки;
285] Хвиля лише, набігаючи, сніг поглинає, все інше
286] Білою вкрите габою, що Зевс хуртовинням навіє.
287] Так безнастанно й каміння з обох боків сипалось густо —
288] То на троян, а то від троян на загони ахейські
289] Градом летіло каміння, аж гуркіт лунав понад валом.

290] Та не змогли б ні трояни тоді, ні осяйливий Гектор
291] Брами у мурі зламати чи великі запори, аж поки
292] Не спрямував на аргеїв сина свого Сарпедона
293] Зевс велемудрий, як лева того на волів круторогих.
294] Виставив той уперед свій щит, звідусюди округлий,
295] Кутий із міді, карбований, — гарно скував його вмільий
296] Мідник, зсередини шкури волів приладивши щільно
297] Й дратвою їх золотою по мідному колу прошивши.
298] Щит той піднявши й списами двома потрясаючи грізно,

299] Кинувся так Сарпедон, наче лев, що, зростаючи в горах,
300] М'яса вже довго не їв, і безтрепетний дух його гонить
301] Вдертись до жирних овець через тин, загороджений щільно.
302] Навіть зустрівши мужів-пастухів, що отару овечу
303] З поміччю псів стережуть, озброєні добре списами,
304] Спроби, проте, не зробивши, іти від кошари не хоче,
305] Але, стрибнувши до неї, хапає вівцю або перший
306] Падає сам, уражений списом з правиці міцної.
307] Так же тоді спонукав богорівного дух Сарпедона
308] Рушити сміло на вал і крушити зубчатъ-бійниці.
309] Зразу ж тоді він Главка гукнув, Гіпполохову парость:

310] "Главку, чому над всіма нас в Лікійському краї шанують
311] Місцем на учтах, і м'ясом найкращим, і келихом повним
312] Люди усі, і на нас, немов на богів, споглядають?
313] Маємо й кращий землі ми наділ понад берегом Ксанту
314] Із виноградником гарним, і ниву, що родить пшеницю.
315] Тим-то нам першими треба стояти тепер у лікійських
316] Лавах і сміливо в розпал гарячого кидатись бою,
317] Щоб говорив про нас кожен з лікіян у кованих латах:
318] "Ні, не без слави у рідній країні лікійській керують
319] Наші державці; їдять недаремно овець вони жирних,
320] Вина медові п'ючи найсолодші, — зате ж бо й велика
321] Доблесть їх, — завжди-бо в перших лікійських рядах вони б'ються".
322] Любий, якби із цієї війни ми цілими вийшли,
323] Стали безсмертні навек і ніколи уже не старілись,
324] То не хотів би я й сам між передніми лавами битись,
325] Не посилав би й тебе я в бої, що мужів прославляють.
326] Та звідусіль незліченні уже обступили нас Кери
327] Смерті, — ані утекти, ні схватись од них неможливо.
328] Отже, вперед! Чи ми комусь славу здобудем, чи нам він!"

329] Мовив так, і Главк не перечив йому й не протививсь.
330] Рушили прямо вони із лікійським загоном численним.
331] Жахом охоплений був Менестей тоді, син Петеоя, —
332] Прямо на нього до вежі ішли і несли вони лихо.
333] Він озирнувся по вежах ахейських навкруг, чи не видно
334] Близько вождів, щоб нещастя від друзів його відвернути.
335] Ось він Еантів побачив обох, у війні ненаситних,
336] З ними стояв іще й Тевкр, що тільки-но з свого намету
337] Вийшов. Але Менестея, хоч був недалеко, не чули —

338] Так гуркотіло навкруг, аж сягаючи неба самого,
339] Від брязкотіння великих щитів, конегривих шоломів
340] І та від розбиваних брам, що замикані міцно стояли, —
341] їх зруйнують намагались трояни, щоб далі пробитись.
342] Зразу ж Тоота-окличника шле він тоді до Еантів:

343] "Швидше біжи та Еанта поклич, богосвітлий Тооте,

344] А коли можна, обох, — отак воно буде найкраще,
345] Нас-бо чекає усіх велика біда незабаром:
346] Напосідають на нас лікійські вожді, що й раніше
347] Несамовите завзяття в жорстоких боях виявляли.
348] Тільки ж коли і там уже скрута в борні виникає,
349] Хай хоч один сюди прийде могутній Еант Теламоній
350] Разом із Тевкром, що луком майстерно своїм володіє".

351] Мовив він так. Не перечив, почувши це слово, окличник,
352] Кинувся бігти уздовж він стіни міднозбройних ахеїв,
353] Перед Бантами став і до них, поспішаючи, мовив:

354] "Вас, Еантів обох, вождів міднозбройних аргеїв,
355] Просить улюблений син Петеоя, годованця Зевса,
356] Стати на поміч, хоч трохи з ним скруту борні розділити
357] І, коли можна, удвох, — отак воно буде найкраще,
358] Там-бо чекає усіх велика біда незабаром:
359] Напосідають на них лікійські вожді, що й раніше
360] Несамовите завзяття в жорстоких боях виявляли.
361] Тільки ж коли тут уже скрута в борні виникає,
362] Хай хоч один туди прийде могутній Еант Теламоній
363] Разом із Тевкром, що луком майстерно своїм володіє".

364] Мовив він так. Не перечив великий Еант Теламоній,
365] Зразу ж до сина Ойлея він слово промовив крилате:

366] "Вдвох з Лікомедом могутнім, Еанте, ви тут залишайтесь
367] Дух кріпити данаям, щоб мужньо у битві тримались.
368] Я ж поспішаю туди й там стану негайно до бою.
369] Зразу ж вернуся назад, їм поміч належну подавши".

370] Мовив це слово й пішов великий Еант Теламоній,
371] Разом з Бантом подався і Тевкр, його брат одноотчий.

372] Тевкрові вслід Пандіон ніс вигнутий лук з тятивою.

373] От вони вежі дійшли Менестея, відважного духом,

374] Попід стіною йдучи, і воїв знайшли вони в скруті.

375] Наче той темний борвій, налетіли на вежу й бійниці

376] Дужі й хоробрі лікіян вожді і порадники війська.

377] Враз супротивні зіткнулися лави, аж все загуділо.

378] Перший Еант Теламоній друга убив Сарпедона,

379] Духом відважного мужа Епікла, його він ударив

380] Мармуру гострим уламком великим, що з краю за муром

381] Біля бійниці лежав на камінні. Його лиш обіруч

382] Ледве б утримати міг чоловік у квітучому віці

383] З люду сучасного. Той же підняв його високо й кинув

384] І розтросив на Епіклі шолом з чотирма гребенями

385] Й череп йому роздробив. Той, наче плавець, що пірнає,

386] З вежі високої впав, і дух його кості покинув.

387] Тевкр же могутнього Главка, що паростю був Гіпполоха,

388] Руку оголену вгледівши, гострою вразив стрілою

389] З вежі стрімкої, як ліз той на неї, і вивів із битви.

390] Главк же стрибнув із стіни непомітно, щоб хто із ахеїв

391] Рани його не побачив і цим не почав вихвалитись.

392] Смуток обняв Сарпедона, коли він помітив, що з битви

393] Главк одійшов. Та він бойового не втратив завзяття.

394] І в Тесторіда Алкмаона списа свого устромивши,

395] Вихопив зразу його, і той, повалившись за списом,

396] Навзнак упав, аж озброєння мідне на нім забряжчало.

397] А Сарпедон, за бійницю рукою захопившись міцною,

398] Шарпнув, і вся із зубцями вона обломилась, і зверху

399] Мур оголився, й відкрилась для ворога путь широченна.

400] Кинулись разом на нього Еант Теламоній із Тевкром.

401] Тевкр тоді в ремінь блискучий уцілив йому, що на грудях

402] Щит велетенський тримав. Та Зевс од своєї дитини

403] Смерть одвернув, — загинуть не дав йому перед човнами.

404] Скочив до нього Еант і в щит той ударив, та списом

405] Наскрізь його не пробив, лише наступ ворожий притримав.

406] Цей од бійниці подався на крок, але зовсім із битви

407] Не відступив, — іще сподівався він славу здобути

408] І, обернувшись назад, до лікіян гукав богорівних:

409] "Вої лікійські, невже бойовий занепав у вас запал?
410] Важко самому мені, хоч який би не був я могутній,
411] Мур зруйнувати і до кораблів простелити дорогу.
412] Нумо вперед! Що буде нас більш, діло краще ітиме!"

413] Мовив він так, і вони, владаревим налякані криком,
414] За владарем і порадником рушили в битву завзяту.
415] З другого боку й аргеї свої укріпили фаланги,
416] Муром прикрившись. І діло між них розгорілось велике.
417] Бо не могли ні могутні лікіяни так у данаїв
418] Мур зруйнувати, щоб до кораблів простелити дорогу,
419] Ані лікіян тоді не могли списоборці данаї
420] Геть одігнати од муру, якого вже ті досягнули.
421] Так наче двоє мужів, зустрівшись на нивах суміжних,
422] З мірою кожен в руці, про межу сперечаються спільну,
423] Про щонайменший окраєць, щоб поля однаково мати, —
424] Так ворогів лиш зубці на бійницях ділили, й над муром
425] Ті один одному перед грудьми шкіряні розбивали
426] Круглі великі щити і маленькі щитки легкокрилі.
427] Тіло було багатьом нещадною вражене міддю, —
428] В спину бійцям, хто до ворога був обернувсь непокритим
429] Тилом, а іншим — крізь їхні щити попробивані — в груди.

430] Мури й бійниці зубчаті були обагрянені кров'ю
431] Воїв з обох ворогуючих станів — троян і ахеїв.
432] Не спромоглися трояни, проте, одігнати ахеїв,
433] Рівно стояли-бо, як вагівниця у чесної прялі:

434] Гирі і вовну на шальки поклавши, вона їх рівняє
435] Й пильно виважує, щоб для дітей заробить на прожиток.
436] Так врівноважені бій і війна були, доки могутній
437] Зевс не послав тоді Гектору, синові старця Пріама,
438] Вищої слави, — він перший крізь вал прорвався ахейський.
439] Тож заволав на весь голос, щоб всім було чути троянам:

440] "Нумо, трояни комонні! Розвалюйте вал ви аргейський
441] І племенистим вогнем нещадно паліть кораблі їх!"

442] Мовив він так, осміляючи, й всі, його голос почувши,
443] Рушили разом юрбою до валу й на верх узялися,
444] Гострі піднявши списи, до зубчатих бійниць видиратись.

445] Гектор же камінь великий схопив, що лежав біля брами,
446] Й легко поніс його, — знизу широкий, загострений зверху
447] Був він. Підняти той камінь з землі і на повіз покласти
448] Не спромоглися б і двоє найдужчих мужів із народу,
449] З люду сучасного. Він же й один без труда потрясав ним;
450] Камінь легким-бо для нього зробив сам Кронід велемудрий.
451] Наче пастух, що несе без зусилля бараняче руно,
452] Взявши одною рукою, й ваги його зовсім не чує, —
453] Так же і Гектор підняв і до брами поніс оту брилу.
454] Брама висока й двійчата була, і стулки у неї
455] Щільно були припасовані, й кованих засувів двоє,
456] Й довга запора одна зачиняли зсередини браму.
457] Ставши навпроти, напружився й кинув він камінь той прямо,
458] Міцно розставивши ноги, щоб сили удар не утратив.
459] З гнізд він обабіч зірвав бігуни, і в середину камінь
460] Хряснув важким тягарем. Затріщала страшенно вся брама,
461] Засуви вже не тримали, й навкруг розлетілися стулки,
462] Каменем зламані. В отвір той кинувсь осяйливий Гектор,
463] Схожий до бистої ночі; жахливою саяв він міддю,
464] Що був озброєний нею; до того ж тримав у руках він
465] Двоє списів. Ніхто, крім богів, його стрівши, не міг би
466] Стримать, як вбіг він у браму. Палали вогнем його очі.
467] Він повернувся до троян, закликаючи гурт весь на мури
468] Лізти навалою, й радо наказу послухали вої.
469] Зразу ж одні з них полізли на мур, а інші у браму
470] Ринули буйним потоком. І стали данаї тікати
471] До кораблів глибодонних, і гамір лунав безугавний.

ПІСНЯ ТРИНАДЦЯТА БІЙ БІЛЯ КОРАБЛІВ

1] Зевс, допустивши троян і Гектора близько до суден,
2] Там же і злигоднів їм, і труднощів безперестанних
3] Дав їм зазнати, а сам повертає ясні свої очі
4] У далину, споглядаючи землі фракіян комонних,
5] Місян, кулачних бійців, гіппемолгів, які з-під кобили
6] П'ють молоко, ще й абіян, людей справедливістю славних.
7] Трою ж уже помічать перестали ясні його очі.
8] Не сподівався-бо серцем своїм, щоб хтось із безсмертних
9] Вийшов троянам іще допомогу подать чи данаям.

10] Та не сліпий спостерігач — могутній землі потрясатель.
11] З подивом він на війну поглядав і на січу криваву
12] Із верховини найвищої лісом укритого Сама
13] В горах фракійських; виднілась відтіль перед ним уся їда,
14] Видно й Пріамове місто було, і човни всі ахейські.
15] Вийшовши з моря, сидів він там, повен жалю до ахеїв,
16] Що їх тіснили трояни, і гнівався дуже на Зевса.

17] Раптом устав і пішов із скелястої він верховини
18] Кроком швидким. І ліси навкруги, і високії гори
19] Під Посейдона важкою ходою усі затремтіли.
20] Тричі ступив він і, з кроком четвертим мети досягнувши,
21] В Еги увійшов, де в глибинах затоки стояла славетна,
22] З золота вся, осяйна, його вічно нетлінна оселя.
23] В дім увійшовши, запряг в колісницю він міднокопитих
24] Коней своїх бистролетних, що гриви у них золотії,
25] В золото й сам одягнув своє тіло, майстерно обшитий
26] Золотом взяв свій батіг і, ставши в ясну колісницю,
27] Коней по хвилях погнав. І заграли морськії страхіття,
28] Виплили з лігвищ усюди, свого владаря упізнавши.

29] Радісно хвилі під ним розступились. А коні так швидко
30] Мчали по морю, що мідної осі й вода не кропила.
31] До кораблів до ахейських учвал понесли його коні.

32] Є у глибокому глибі морському печера велика
33] Між островами Тенедом та Імбром суворо-скелястим.
34] Стримав там коней своїх Посейдон, землі потрясатель,
35] Випрягши їх з колісниці, божистого дав їм оброку
36] їсти й на бистрії ноги їм пута наклав золотії, —
37] Що ні порвать, ні розбити, — щоб, стоячи тут же, на місці,
38] Ждали державця, а сам подався до стану ахеїв.

39] Вої ж троянські навально, як полум'я буйне, як буря,
40] Ректору вслід, Пріамідові, рушили всі з безустанним
41] Криком і шумом шаленим у певній надії ахейські
42] Взять кораблі й до ноги перебить оборонців хоробрих.
43] Та Посейдон-земледержець, могутній землі потрясатель,
44] Вийшовши з хлані морської, бадьорість підносив аргеям;
45] Постать Калхаса прибравши і голос його неослабний,
46] Передусім він Еантів гукнув і без того хоробрих:

47] "Ви лише двоє, Еанти, врятуєте військо ахеїв,
48] Не про страхітливу втечу, про міць пам'ятаючи власну.
49] В іншому місці в бою троянських я рук не боявся б
50] Непереборних, хоч юрми їх мур перейшли наш великий,
51] Всіх-бо їх зараз зупинять красивоголінні ахеї.
52] Але страшенно боюсь, щоб не скоїлось з нами нещастя
53] Там, де подібний до полум'я, провід веде навіжений
54] Ректор, тим гордо-пишний, що син він"могутнього Зевса.
55] Хай же на серце і вам покладе із безсмертних хто-небудь
56] Твердо стояти самим і інших в бою укріпляти.
57] Від кораблів бистрохідних його, войовничого, швидко
58] Ви відігнали б, хоч би й бадьорив його сам олімпієць".

59] Мовивши так, земледержець, могутній землі потрясатель,
60] Берлом ударив обох і надав їм потужної сили,
61] Й стали гнучкі в них суглоби, невтомливі руки та ноги.
62] Сам же, немов бистрокрилий той яструб, що, знявшись з високих
63] Скель, лише козам доступних, на крилах повисне в повітрі,
64] Щоб у погоні за птахом якимсь на долину упасти, —
65] Так Посейдон відлетів од них швидко, землі потрясатель.
66] Бистрий Еант, син Ойлеїв, тоді упізнав його перший
67] І до Еанта звернувся, що був Теламонові сином:

68] "Мабуть, Еанте, це хтось із богів, що живуть на Олімпі,
69] Постать прибрав віщуна й при човнах нам наказує битись, —
70] Не боговіщий Калхас, що з пташиного льоту віщує.
71] З руху гомілок його, по слідах його ніг я іззаду
72] Легко впізнав, хто відходить, — неважко богів упізнати.
73] В грудях-бо любих у мене також стрепенулося серце,

74] Більш ніж коли воювать воно й з ворогом битися прагне.
75] Ноги і руки над ними бажанням до бою палають".

76] Відповідаючи, так йому мовив Еант Теламоній:

77] "В мене так само до списа жагою тремтять уже руки
78] Непереборні, і сила зростає, і ноги на місці
79] Встоять не можуть. Хоч би й сам на сам я битись готовий
80] З Гектором, сином Пріама, що прагне до бою шалено".

81] Так один з одним тоді розмовляли вони між собою,

- 82] Раді сназі бойовій, що бог поклав їм на серце.
83] А земледержець тим часом бадьорість будив у ахеїв,
84] Що спочивали позаду біля кораблів своїх бистрих.
85] Зовсім охляли в них любі тіла від тяжкої утоми.
86] Смуток жажний їм серця огорнув, як троян вони вздріли,
87] Що звідусіль через мур їх великий прорвались юрбою.
88] Це споглядаючи, сльози вони із-під брів проливали,
89] Не сподівались-бо лиха уникнуть. Але земледержець,
90] Легко в їх лави ввійшовши, зміцнив їх в могутні фаланги.
91] Перших він Тевкра й Леїта закликав, до них підійшовши,
92] Потім бійця Пенелея, за ним Деїпіра, й Тоанта,
93] Ще й Меріона гукнув з Антілохом, закличників бою.
94] їх підбиваючи в січу, він слово їм мовив крилате:
- 95] "Сором вам, молодь аргейська! А я сподіваюся, що, взявши
96] Участь в бою, ви нашим дасте кораблям порятунку!
97] А якщо будете ви небезпеки війни уникати,
98] То настає, видно, день, коли від троян ми загинем!
99] Горе нам! Диво велике на власні побачив я очі,
100] Диво страшне, що, гадав я, повіки йому не здійснитись.
101] До кораблів наших ринуть трояни, які ще недавно,
102] Наче ті лані були полохливі, що бродять по лісі,
103] Кволі, безпомічні зовсім, себе захистить неспроможні,
104] Здатні в поживу лише леопардам, вовкам та шакалам.
105] Досі й трояни не важились стать проти сили ахеїв,
106] Проти могутності рук їх вони виступати не сміли.
107] Нині ж від міста далеко, біля кораблів, вони б'ються
108] Тільки з провини вождя і недбалості вашого війська, —
109] Гнівне на нього, воно кораблів своїх бистрих не хоче
110] Оборонять і воїв дає біля них убивати.
111] Але хоча таки справді провинний у лихові всьому
112] Є лиш Атрід, герой Агамемнон широкодержавний,
113] Що бистроногого сина Пелея так тяжко зневажив, —
114] Нам через це ухилитись від бою ніяк не годиться!
115] Отже, поправмось мерщій! Виправні серця благородних.
116] Дуже негарно-бо вам забувать войовничу відвагу,
117] Найсміливішим з ахейського війська! Не сперечався б
118] З мужем я тим, що з кривавого поля війни утікає
- 119] Із боягузтва. На вас же я цілим обурений серцем.
120] Ох і ледачі! Ще й гіршого ви тут наробите лиха

121] Через недбалість свою і на себе накличете, певно,
122] Сором і осуд людський! Починається битва велика!
123] Біля самих кораблів гучномовний вже Гектор воює
124] Дужий, він браму розбив і зірвав з неї засув великий!"

125] Так підмовляючи, дух земледержець підносив ахеям.
126] Біля Бантів обох тоді стали збиратись фаланги
127] Дужі, що ані Арей їм нічим би не міг докорити,
128] Ані Афіна, що кличе до бою. Добірні, найкращі
129] Воїни тут на троян і божистого Гектора ждали —
130] Спис біля списа, щиток при щитку нерозривно зімкнуті,
131] Щит до щита, шолом до шолома й до воїна воїн.
132] Гребені тих конегривих шоломів стикались при кожному
133] Русі, так щільно один біля одного вої стояли.
134] Грізно щетинились гострі списи у долонях відважних
135] Воїв, — вони уперед поривалися, прагнучи бою.

136] Лавами йшли і трояни. Сам Гектор їх вів за собою, —
137] Рвавсь уперед він,, як камінь округлий, що з дикої скелі
138] Хвилі напором у повінь ріка його скинула врешті,
139] Виром бурхливим підмивши основи жахливої скелі.
140] Котиться він, ще й підскакує, й лунко тріщить по дорозі
141] Праліс густий, а він далі летить, не спиняючись, поки
142] Аж до рівнини сягне і не котиться більш мимоволі.
143] Так же і Гектор — спочатку грозив, що до самого моря
144] Легко він шлях прокладе крізь човни і намети ахейські,
145] Всіх побиваючи; а, на густі наштовхнувшись фаланги,
146] Мусив спинитись. Назустріч-бо вийшли синове ахейські,
147] Вдарили вістрями грізних мечів і списів двоєгострих
148] І відігнали його, й похитнувсь він, і став одступати.
149] Голосно крикнув тоді, щоб навкруг його чули трояни:

150] "Трої сини, і лінійці, й дарданські бійці рукопашні,
151] Стійте усі! Не надовго мене зупинили ахеї,
152] Хоч і зімкнулись у лави вони, наче мур, непохитні,
153] Та перед списом моїм, сподіваюсь, відступлять, як справді
154] Бог верховний веде мене, Гери муж громоносний".

155] Мовлячи так, він у кожному силу збудив і завзяття.
156] Вийшов тоді наперед Деїфоб, гордовитий Пріамів
157] Син, перед себе тримаючи щит, звідусіль рівнобокий;

158] Кроком легким він ішов, тим щитом прикриваючи тіло.
159] В нього тоді Меріон вже націлився списом блискучим,
160] Кинув, але промахнувся і попав йому в щит рівнобокий,
161] Шитий із шкір; але не пробив — ще раніше зламалось
162] Вістря на ратищі довгого списа. Злякавшись лету
163] Списа шаленого, в бік одвернув Деїфоб свій обшитий

164] Шкірою щит. Меріон же назад повернувся у лави
165] Товаришів, роздратований страшно на те і на друге —
166] Що й перемоги позбувся, і зламав свого списа міцного.
167] До кораблів він подався тоді і наметів ахейських
168] Списа великого взяв, що лишився у нього в наметі.
169] Битва тим часом тривала, і гомін лунав неугасний.
170] Тевкр Теламоній відважного перший убив списоборця
171] Імбрія, Ментора сина, на коні багатого мужа.
172] Жив у Педeonі він до приходу загонів ахейських
173] З Медесікастою в шлюбі, бічною Пріама дочкою.
174] А як данаї до Трої прийшли в кораблях крутобоких,
175] До Іліона прибув він, але від троян відрізнявся.
176] Жив у Пріама, тримав його той як власного сина.
177] Син Теламона під вухо його своїм списом довженням
178] Ранив і вихопив списа назад. Той упав, наче ясен,
179] Що на вершині гори височів, звідусюди помітний,
180] Міддю ж підрубаний, свіже схилив до землі своє листя, —
181] Так він упав — і брязнула зброя, що сяяла міддю.
182] Кинувся Тевкр уперед, щоб озброєння з Імбрія зняти.
183] Гектор же кинувсь до нього й націлився списом блискучим.
184] Той це помітив і ледве од мідного встиг ухилитись
185] Списа. І в груди уп'явся Амфімахові, сину Ктеата
186] Акторіона, той спис, коли він на битву виходив.
187] Тяжко він grimнув об землю, аж зброя на нім забряжчала.
188] Гектор же кинувся знов — в Амфімаха, великого духом,
189] Зняти шолом з голови, до скронь його щільно прилеглий.
190] Кинув тієї ж хвилини Еант своїм списом блискучим
191] В Гектора, тіла ж його не торкнув він: грозливою міддю
192] Все воно вкрите було. Посередині в щит він ударив,
193] І Пріаміда так сильно штовхнув, що той мусив вернутись,
194] Труп обидва лишивши, щоб їх волочили ахеї.
195] А Амфімаха взяли Менестей богосвітлий і Стіхій,
196] Воїв афінських вожді, й понесли до загонів ахейських,
197] Імбрія ж — двоє Бантів, завзяття взірці бойового,

198] Наче два леви козу із-під варти собак гостроіклих
199] Викравши, разом несуть, крізь густі пробираючись хащі
200] Й високо в пащах свою над землею тримаючи здобич,
201] Так же й Еанти озброєні, високо трупа піднявши,
202] Лати із нього знімали. З маху від ніжної шиї
203] Голову в гніві за смерть Амфімаха відсік син Ойлеїв
204] Й, мов кругляка, до троян через юрми густі перекинув.
205] Гектору прямо до ніг крізь пилюку вона покотилась.
206] Гнівом у серці своїм запалав Посейдон за онука,
207] За Амфімаха, що смертю поліг у січі жорстокій.
208] До кораблів він подався тоді і наметів ахейських

209] Дух піднімати в данаїв, троянам готуючи лихо.
210] Ідоменей по дорозі зустрівсь йому, списник славетний.
211] Йшов од товариша він, який перед тим незадовго
212] З бою вернувся, у коліно поранений гострою міддю, —
213] Винесли друзі із битви його. Лікарям його здавши,
214] Він до намету пішов, вернутись бажаючи швидше
215] В бій. До нього звернувся тоді земледержець могутній,
216] Голос прибравши Тоанта, який Адремона був сином, —
217] Що в Калідоні високім владарив і в цілім Плевроні
218] Над етолійцями, й люди, як бога, його шанували:'

219] "Ідоменею мій, крітян порадику, де ж ті погрози
220] Ділись, що Трої синам колись так грозили ахеї?"

221] Ідоменей тоді, крітян владар, йому в відповідь мовив:

222] "О Тоанте, ніхто із ахеїв, наскільки я знаю,
223] В цьому не винен: усі-бо ми стійко уміємо битись,
224] Ні малодушним ніхто не охоплений ляком, ні з бою
225] Досі ніхто не тікав боягузливо. Мабуть, Кроніду
226] Вельмимогутньому так до вподоби припало — безславно
227] Згубу далеко від Аргоса людям наслати ахейським.
228] Але, Тоанте, і сам ти був досі душею завзятий,
229] Вмів підбадьорити й іншого ти, занепалого духом,
230] Не підступайся тепер, клич кожного мужа з собою".

231] В відповідь так Посейдон йому мовив, землі потрясатель:

232] "Ідоменею, хай муж той додому уже не поверне

233] З Трої, хай краще забавою стане собакам той воїн,
234] Що утікати б сьогодні із поля посмів бойового!
235] Ну-бо до зброї, й зі мною ходімо! Пора вже до бою
236] Нам поспішать! Хоч і двоє нас, будемо й ми чимсь корисні!
237] Навіть і кволії люди, з'єднавшись, Здатні на доблесть,
238] Ми ж таки можемо вдвох і з сильнішими стати до бою".

239] Мовив це бог і знов до людської борні повернувся.
240] Ідоменей же подався до напнутого гарно намету,
241] Лати красиві на тіло надів і, вхопивши два списи,
242] Кинувсь з намету, подібний на блискавку ту, що Кроніон,
243] Взавши в долоню свою, з світлосяйного кинув Олімпу —
244] Людям знамення, — й сліпучим вона все освітлює сяйвом.
245] Так у героя, що біг, мідні лати на грудях блищали.
246] Неподалік од намету Молід Меріон йому стрівся,
247] Славний супутник його, — приходив він мідного списа
248] Взяти. До нього звернулася Ідоменеєва сила:

249] "Як це ти тут, Меріоне, товаришу мій прудконогий,
250] Нащо війну ти покинув і січі кривавої поле?
251] Чи не поранений ти, і стріли тебе зморює вістря?
252] Чи ти із вістю по мене прийшов? Та я й сам не збираюсь
253] Тут, у наметі, сидіти, а йду до кривавого бою".

254] В відповідь так Меріон до нього розсудливий мовив:
255] "Ідоменею мій, крітян порадику мідянозбройних!
256] Йшов я гострого списа, якщо він лишивсь у наметі,
257] Взяти. Той, що був досі у мене, в бою поламав я,
258] В щит Деїфоба ударивши, високодумного мужа".

259] Ідоменей тоді, крітян владар, йому в відповідь мовив:
260] "Знайдеш списів, як схочеш, не тільки один, а двадцять,
261] Поряд в наметі стоять при стіні вони ясноблискучій,
262] В Трої з побитих я їх познімав, не вважаю-бо гідним,
263] Стоячи здалеку десь, із мужами ворожими битись.
264] Тим-то списів і горбатих щитів є у мене багато,
265] Панцирів, сяючих ясно, та ще й конегривих шоломів".
266] В відповідь так Меріон до нього розсудливий мовив:
267] "В мене самого в наметі, та ще й в кораблі моїм чорнім
268] Здобичі досить троянської, йти лиш по неї не близько.
269] Правду сказати, і я не забув ще про доблесть воєнну:

270] В перших-бо лавах на січу, де слави мужі набувають,
271] Й я виступаю, як тільки-но звада воєнна почнеться.
272] Може, кому невідомо з ахейських мужів міднозбройних,
273] Як я тримався в бою, а ти ж мене, думаю, знаєш".

274] Ідоменей тоді, критян владар, йому в відповідь мовив:
275] "Знаю я доблесть твою! Навіщо про це й говорити?
276] Хай би нас, найсміливіших, біля кораблів тут послали
277] В засідку, в ній-бо найкраще мужів виявляється доблесть,
278] І боягуза і мужню людину тут легко пізнати.
279] Тож боязкий всечасно міняється весь на обличчі,
280] Всидіть спокійно йому не дає його дух полохливий,
281] То на одну він, а то на обидві ноги присідає,
282] В грудях його боязливих страшенно колотиться серце,
283] Смерті одної він жде й цокотить мимоволі зубами.
284] Мужній в обличчі не міниться, трепет його малодушний
285] Не обнімає, хоч би він у засідку вперше виходив,
286] Просить лише, щоб у січу жорстоку чимшвидше втрутитись.
287] Не зневажав би ніхто там ні рук, ані сили твоєї.
288] А як в бою ти стрілою чи списом поранений був би,
289] То не в потилицю втрапила б зброя тобі і не в спину,
290] Тільки у груди або у живіт ти удар той прийняв би,
291] Сміло йдучи уперед на розмову із ворогом збройну.
292] Годі, проте, гомоніть нам, як діти оті нерозумні,
293] Стоячи марно, щоб хтось нам ізгорда не став дорікати.
294] Але ходім до намету, міцного там вибереш списа".

295] Так він сказав. Меріон же, на бистрого схожий Арея,
296] Кинувся вмить до намету і взяв собі мідного списа.
297] Ідоменееві вслід він побіг, пориваючись в битву.
298] Як людовбивця Арей, вирушає до грізного бою

299] Й разом і син його любий, безтрепетний Жах нездоланий,
300] Що й витривалий в боях войовник його серцем жахнеться.
301] Разом збройно летять із Фракії вони на ефірів
302] Чи на флегіян хоробрих, але не зважають на просьби
303] Двох цих сторін, і тільки одній вони славу дарують.
304] Ідоменей з Меріоном, керманічі критського люду,
305] Кинулись так же у битву в блискучім озброєнні міднім.
306] Перший тоді Меріон таке йому слово промовив:

307] "Де б ти хотів, Девкаліде, із ворогом стати до бою?

308] Де ти, чи з правого вийдеш крила, чи з середини війська,

309] Чи, може, з лівого краю? Ніде-бо як тут, я вважаю,

310] Не потребують так помочі довговолосі ахеї".

311] Ідоменей тоді, критян владар, йому в відповідь мовив:

312] "Інші в нас є, посередині наші човни захищати —

313] Двоє Еантів і Тевкр, найкращий в ахейському стані

314] З лука стрілець, відмінний також і в бою рукопашнім.

315] Можуть жадобу вони вдовольнити неситого в битвах

316] Гектора, сина Пріама, який він не є премогутній.

317] Буде нелегко йому, хоч би й як поривався він битись,

318] Щоб подолати відвагу і силу їх рук незборенних,

319] Нам підпалить кораблі, — хіба громовладний Кроніон

320] кине палаючу сам головню в кораблі наші бистрі.

321] Та не уступить людині Еант Теламоній великий,

322] Як смертородна вона і годується зерном Деметри,

323] Й міддю її чи камінням можна великим убити.

324] Навіть Ахіллу, мужів переборцю, в бою рукопашнім

325] Він не уступить, дарма що у русі зрівнятись не може.

326] Станьмо ж обидва на лівім крилі, щоб побачити швидше,

327] Хто кому славу придбає, — чи ми кому-небудь, чи нам хтось".

328] Так він сказав. Меріон же, на бистрого схожий Арея,

329] Рушив із місця, й дійшли вони лав, про які говорив той.

330] Ідоменея уздрівши, на полум'я схожого міццю,

331] Разом з супутцем, в озброєнні міднім тонкої роботи,

332] З криком трояни на них усі кинулись натовпом цілим.

333] І заклубочився вир бойовий при кормах корабельних,

334] Мов буревій, що у посвисті буйних вітрів шаленіє

335] В спеку страшну, коли пилом глибоким покрито дороги

336] Й куряви хмари здіймаються вгору від вихорів стрічних, —

337] Так завихрилася й битва між воїв, що прагнули буйно

338] В січі вбивать один одного й гострою нищити міддю.

339] Поле-бо людодубивчого бою наїжилось лісом

340] Довгих списів, що проймають тіла. Засліпилися очі

341] Сяєвом мідних шоломів, яскравих щитів та блискучих

342] Панцирів, ясно начищених лат на могутливих плечах

343] Воїв, що в битву ішли. І лише загартований серцем

344] Не засмутився б, на їх поглядаючи труд, а радів би.

345] Кронові ж дужі сини, своє замишляючи кожен,

346] Вже готували героям мужам жахливі нещастя.

347] Зевс-бо троянам і Ректору волив послати звитягу,

348] Щоб прудконогого вславить Ахілла. Але не бажав він

349] Люд ахейський цілком погубить біля стін Іліона,

350] Тільки Фетиду хотів вшанувать з її сином хоробрим.

351] А Посейдон, між ахеїв проходячи, дух їм підносив,

352] Потай із сивого впливши моря. За них він журився,

353] Доланих військом троянським, і гнівався дуже на Зевса.

354] Хоч і обидва одного були вони племені й роду,

355] Перший, проте, між них Зевс народився і більше міг знати.

356] Саме тому Посейдон ухилявсь помагати одверто

357] Й потай, у постаті людській, підносив їм дух войовничий.

358] Линву війни й ворожнечі для всіх обопільно страшної,

359] Кожен із свого кінця зав'язавши, боги натягали,

360] Линву міцну і тривку, що розслабила многим коліна.

361] Саме тоді данайських загонів вожай напівсивий

362] Ідоменей на троян налетів і нагнав на них жаху.

363] Отріонея убив він, що, в Трою з Кабеса прибувши,

364] Слави воєнної щойно іще сподівався зажити.

365] Прагнув без викупу він найкращу Пріамову доньку,

366] Юну Кассандру, за себе узяти, за те обіцяв він

367] Річ немалу — од Трої ахейських синів одігнати.

368] Згодився старець Пріам, кивком голови обіцявши

369] Доньку за нього віддати, і той у цій бився надії.

370] Щойно він виступив гордо, як списом у нього блискучим

371] Ідоменей, замахнувшись, поцілив. Не стримала мідна

372] Броня удару, і спис посеред живота йому влучив.

373] Тяжко він grimнув об землю, а той, похваляючись, крикнув:

374] "Отріонею, тебе над усіх я вславлятиму смертних,

375] Якщо насправді все зробиш оте, що вчинить похвалявся

376] Ти Дарданіду Пріаму, — то ж він обіцяв тобі доньку.

377] Ми тобі теж обіцяли б таке і дотримали б слова —

378] Видати заміж за тебе найкращу Атрідову доньку,

379] З Аргоса взявши, і вас одружили б, якщо допоможеш

380] Нам Іліон зруйнувати, це густо заселене місто.

381] Йдімо ж зі мною мерщій, укладім при човнах мореплавних

382] Шлюбну угоду. В розмовах про викуп скупими не будем".

383] Мовивши так, за ногу його поволік з бойовища

384] Ідоменей. За вбитого месником виступив Асій,

385] Пішки йдучи перед кіньми, які йому прямо у спину

386] Важко хропли, візничим-товаришем ведені. Прагнув

387] Ідоменея убити, та той ухитривсь його списом

388] Під підборіддя ударить, і мідь пройняла йому горло.

389] Впав він на землю, як падає дуб, чи тополя срібляста,

390] Чи струнковерха сосна, що їх теслі у горах зрубають

391] Гострим своїм топором, готуючи брус корабельний.

392] Так перед кіньми і повозом він лежав, розпростертий,

393] Стогнути тяжко і землю хапаючи, кров'ю залиту.

394] Та й у візничого розум, що мав він, цілком помутився:

395] Не здогадався-бо коней баских він назад повернути,

396] Рук щоб уникнуть ворожих. Тоді Антілох витривалий

397] В нього загостреним списом поцілив. Не стримала мідна

398] Броня, і спис посеред живота йому влучив.

399] Він захрипів і скотився із повоза, збитого міцно.

400] Нестора духом великого син Антілох його коней

401] Швидко погнав од троян до мідноголінних ахеїв.

402] А Деїфоб у той час, підійшовши до Ідоменея,

403] В смутку за Асія, списом у нього поцілив блискучим.

404] Вчасно помітивши це, ухилився од мідного списа

405] Ідоменей і укрився за щит, на всі боки округлий.

406] Зроблений був він з волової шкіри й блискучої міді,

407] Зшитий майстерно, з двома руків'ями, щоб добре тримати.

408] Весь він зігнувся під щитом і уник міднокутого списа.

409] Щит загудів лише глухо, зачеплений з самого краю

410] Списом. Але недарма із важкої руки полетів він,

411] Вп'явся Гіппасідові він Гіпсенору, людей вожаєві,

412] Під передсердя, в печінку і зразу розслабив коліна.

413] Вельми пишаючись цим, Деїфоб тоді голосно крикнув:

414] "Не без відомсти тут Асій лежить. Т"пер, підійшовши

415] Аж дог Аїда, могутнього стража підземної брами,

416] Буде, гадаю, радіти він: дав-бо йому я супутця".

417] Так похвалявся, і прикро од слів його стало аргеям,

418] Та в Антілоха відважного серце найбільш схвилював він.
419] Хоч і в скорботі, той не покинув убитого друга,
420] Але підбіг і щитом прикрив холодюче тіло.
421] І, під померлим зігнувшись, двоє близьких його друзів,
422] Ехіїв син Мекістей і Аластор із ним богосвітлий,
423] До кораблів крутобоких несли його, стогнучи тужно.

424] Ідоменей же на силі не здав і весь час поривався
425] Або когось із троян похмурою ніччюг покрити,
426] Або упасти самому, відбивши біду від ахеїв.
427] Так був подоланий ним Есіета, паросток Зевса,
428] Любий син Алкатої, що Анхісові зятем доводивсь, —
429] Гіпподамею-бо, старшу дочку його, взяв за дружину,
430] В домі ж ізмалку всім серцем любив її батько й поважна
431] Мати. Красою-бо, розумом світлим, умінням в роботі
432] З-поміж ровесниць вона вирізнялась. Тому й за дружину
433] Взяв її найславетніший муж на всю Трою простору.

434] Ідоменея рукою його Посейдон обезсилив,
435] Очі затьмивши ясні і скувавши світлясті суглоби.
436] Ні ухилитися вбік він не встиг, ні назад утікати,
437] А як той стовп непорушний чи дерево високоверхе,
438] Гордо стояв, і прямо у груди його своїм списом
439] Ідоменей влучив, пробивши на них світлосяйний
440] Мідний хітон, що від згуби не раз рятував його тіло.
441] Глухо тепер забряжчав він, загостреним проїнятий списом.
442] Тяжко той гримнув об землю із списом, що вп'явся у серце,
443] Ще трепетало воно, а з ним разом тремтіло і дрівко
444] Списа. Та врешті могутній Арей його сили позбавив.

445] Вельми пишаючись, Ідоменей тоді голосно крикнув:

446] "Що ж, Деїфобе, чи можна за гідну відомсту вважати,
447] Трьох за одного поклавши? А ним же ти так похвалявся!
448] Спробуй, нещасний, і сам і вийди назустріч до мене, —
449] Знатимеш добре, який я прийшов до вас, Зевсів нащадок.
450] Першим Міноса-бо Зевс породив, володаря Криту.
451] Сина Мінос породив — бездоганного Девкаліона,
452] Девкаліон же мене, владаря над численним народом
453] В Криті просторім. Тепер же сюди я приплив з кораблями
454] Лихо тобі принести, твому батькові й іншим троянам".

455] Так він сказав. Деїфоб між двох гадок тоді завагався, —
456] Чи відступити й когось із троян собі, духом великих,
457] Взяти товаришем, чи до двобою одному хоч стати.
458] Поміркувавши отак, він визнав тоді за найкраще
459] Кликнуть Енея на поміч. Іззаду стояв той в останніх
460] Лавах. Давно на Пріама він богосвітлого гнівавсь,
461] Доблесний серед мужів, у Пріама не мав він поваги.
462] Близько він став біля нього і слово промовив крилате:

463] "Славний Енею, троянський порадику, слід захистити
464] Зятя, коли хоч би трохи тебе його лихо турбує.
465] Отже, ходім захистім Алкатою. Давно колись, ставши
466] Зятем тобі, ще хлоп'ятком виховував він тебе в домі.
467] Ідоменей, уславлений списом, ізняв з нього зброю".

468] Мовивши так, зворушив він Енеєві серце у грудях.
469] Ідоменееві вийшов назустріч він, прагнучи бою.
470] Ідоменей же його не злякався, як пещений хлопчик,
471] А дожидав, наче вепр той, що, сили власної певен,
472] Жде на ватагу шумливу численних мужів-звіроловів
473] В місці пустинному, в горах, щетиною їжачи спину.
474] Полум'ям блискають очі, погрозово ляскають гострі
475] Ікла, — готов одігнать він собак і мужів-звіроловів.
476] Так непорушно чекав на відважного в битвах Енея
477] Ідоменей-списоборець і друзів гукав, Аскалафа
478] Та Афарея шукаючи оком, а з ним Деїпіра,

479] Ще й Меріона гукнув з Антілохом, закличників бою.
480] їх підбиваючи в січу, він слово їм мовив крилате:

481] "Друзі, на поміч, сюди! Я один боюся страшенно, —
482] Це прудконогий Еней нападає на мене шалено!
483] Вельми могутній, бо вміє мужів у бою убивати,
484] Юністю ще він цвіте, а сила у ній величезна.
485] Будь ми однолітки — так же, як з ним ми відвагою рівні,
486] Скоро мені він, чи я йому славу приніс би велику".
487] Так він сказав, і овіяні в серці однаковим духом,
488] Лавою стали вони, над плечима щити нахиливши.
489] Товаришів своїх теж почав і Еней закликати,
490] Дивлячись, де Деїфоб, де Паріс, Агенор богосвітлий —
491] Воєначальники війська троянського. Слідом за ними

492] Рушили вої, як вслід баранові з лугів поспішають
493] До водопою овечки, й чабан цілим серцем радіє, —
494] Так і Енееві радістю повнилось серце у грудях,
495] Бачачи, скільки народу на бій вслід за ним вирушає.
496] Круг Алкатоя списами великими бій врукопашну
497] Розпочали вони, й мідь на могутливих грудях героїв
498] Страшно бряжчала, бійці ж в сум'ятті один з одним шалено
499] Бились. З них два бойовим перевершили інших завзяттям —
500] 1 Ідоменей та Еней, подібні в бою до Арея,
501] Прагли нещадною міддю проїняти один одному тіло.
502] В Ідоменея Еней тоді перший метнув свого списа.
503] Вчасно це вгледівши, встиг той від мідного списа умкнути,
504] Вістря ж загострене, з розмаху вбік пролетівши, у землю
505] Вткнулося, кинуте марно міцною Енея рукою.
506] Ідоменей Еномая в живіт посередині вдарив,
507] Панцир опуклий пробивши, й в утробу пройшла йому мідна
508] Зброя, і впав той у порох, руками хапаючи землю.
509] Ідоменей же з убитого враз довготінного списа
510] Вихопив, та із плечей його гарно оздоблені лати
511] Зняти не встиг: навколо-бо стріли його обсипали.
512] Вже не було у ногах його давньої пружності руху —
513] Бігти за списом або щоб ворожої зброї уникнуть.
514] Міг ще, на місці він стоячи, пагуби день одганяти.
515] З бою ж тікати — не могли уже швидко нести його ноги.
516] Ратищем світлим у нього метнув Деїфоб, коли звільна
517] Став відступати той, бо завжди ненависть він мав проти нього.
518] Схибив і він, проте ратищем тим Аскалаф був убитий,
519] Син Еніалія, — наскрізь плече простромив той могутній
520] Спис, і упав він у порох, руками хапаючи землю.
521] Ще не дізнавсь гучномовний могутній Арей про загибель
522] Сина, що смертю недавно поліг серед січі страшної, —
523] Волею Зевса затриманий, в хмарах сидів золотавих

524] Він на високім Олімпі, де й інші тим часом сиділи
525] Вічні богове, не сміючи в січу страшенну вмішатись.

526] Круг Алкатоя уже розпочавсь тоді бій рукопашний.
527] От Деїфоб з голови Аскалафа зірвав світлосяйний,
528] Мідний шолом. Меріон же, подібний в бою на Арея,
529] Списом йому, налетівши, проїняв передрам'я, й на землю
530] З брязкотом з рук його випав шолом з заборолом дірчастим.

531] А Меріон, налетівши, як яструб, удруге, відразу ж
532] Вихопив із передрам'я бійцевого спис той могутній
533] І відступив до загону свого. Політ тоді, рідний
534] Брат Деїфоба, за стан обнявши його обережно,
535] Вивів із згубного бою туди, де на нього чекали
536] Коні баскі, оподаль війни і жорстокої січі,
537] Разом з візничим його при оздобній його колісниці.
538] Прямо до міста його повезли, і від бою страшного
539] Тяжко стогнав він, а з рани свіжої кров струмувала.

540] Так же билися й інші, і гамір зчинився негасний.
541] На Афарея Еней тоді кинувсь, Калетора сина,
542] Й ратищем гострим пройняв йому горло, як той обернувся.
543] Голову набік схилив він, і щит із шоломом на землю
544] Раптом упали, і смерть душогубна його огорнула.
545] А Антілох, спостерігши, що задом Тоон повернувся,
546] Скочив і, списом ударивши в спину, розсік йому жилу,
547] Що, по хребту пробігаючи, карка самого сягає.
548] Враз розсік він її, і навзгак упав той на землю,
549] В порох, обидві руки до своїх простягаючи друзів.
550] Скочив тоді Антілох і знімати з плечей його зброю
551] Став озираючись. Раптом його оточивши, трояни
552] В щит його били широкий, барвистий, але не здолали
553] Ніжного тіла в бійця Антілоха нещадною міддю
554] Навіть дряпнуть. Посейдон-бо, землі потрясатель, над любим
555] Несторідом чував і від стріл боронив його гострих.
556] Від ворогів не тримався далеко, але поміж ними
557] Він обертавсь, і не був його спис непорушним, всечасно
558] Ним потрясав він, лише у думках намічаючи власних,
559] Чи віддала ним метнути, чи краще ударити зблизька.

560] Поки він так міркував, його серед юрми помітив
561] Асіїв син Адамант і в щит його гострою міддю,
562] Близько підбігши, ударив. Та ратища вістря знесли
563] Сам Посейдон темнокудрий, бійцеві життя захистивши.
564] Наче жердина обсмалена, списа того половина
565] В щит Антілоха вп'ялась, а друга упала на землю.
566] Швидко од друзів одбіг Адамант, уникаючи смерті.
567] Та Меріон наздогнав його й списом в те місце між пупом
568] І соромітними ранив частинами, де для бездольних

569] Смертних Арей себе найболячіше дає відчувати.
570] Списом туди він ударив. Подавшись за ратищем слідом,
571] Кидався він, наче бик, що, у горах його наздогнавши,
572] Путами в'яжуть мерщій пастухи і силою гонять.
573] Проїнятий списом, так кидався і він, але тільки недовго,
574] Поки герой Меріон, підійшовши, не вихопив раптом
575] Списа із тіла його, і тьма йому очі окрила.

576] В час той Гелен Деїпіра ударив у скроню фракійським
577] Довгим мечем і шолом з голови його збив конегривий.
578] Впав той на землю шолом, забряжчавши, і хтось із ахеїв
579] Перехопив його враз, як у воїв між ніг він котився.
580] А Деїпірові ніч безпросвітна вже очі окрила.

581] Та гучномовного жаль охопив Менелая Атріда.
582] З криком погрозливым вийшов він проти Гелена-героя,
583] Списом махаючи гострим. А той натягнув свого лука.
584] Щойно зішлись вони, й цей загостреним ратищем кинув
585] Прямо на ворога, той же у нього — із лука стрілою.
586] Спершу попав Пріамід Менелаєві в груди стрілою,
587] В панцир опуклий, та зразу ж гіркеє відскочило вістря,
588] Як на просторім току від віял стрибають широких
589] Темно-смагляві боби чи горох, коли їх молотник
590] З розмахом кидає дужим під вітру шумливе дихання, —
591] Так від броні Менелая, повитого славою мужа,
592] Брязнувши тільки, далеко гіркеє відскочило вістря.
593] А гучномовного гостреним спис Менелая Атріда
594] Руку Гелена пробив, що тримав у ній точений лук свій,
595] І прип'яло її міцно до лука тим мідяним списом.
596] Швидко до друзів одбіг тоді він, уникаючи смерті,
597] Звісивши руку, й за нею тягнув ясенового списа.
598] Великодушний тоді Агенор із руки його вирвав
599] І обв'язав йому пращею руку, з овечої шерсті
600] Звитою, — мав її завжди супутник керманича люду.

601] Стрівши Пісандр Менелая, вповитого славою мужа,
602] Прямо на нього пішов, — лиха йому доля судила
603] Впасти в страшному бою від твоєї руки, Менелаю.
604] А як зішлись вони близько, один проти одного йшовши,
605] Схибив Атрід, своїм гострим убик десь поціливши списом;
606] В час той Пісандр Менелая, вповитого славою мужа,

607] Вдарив у щит, але міді, проте, не спромігся пробити:
608] Щит її стримав широкий, і ратище трісло під самим
609] Вістрям. А серцем уже він радів — сподівався перемоги.
610] Витягши з піхов свій срібноцвяхований меч, на Пісандра
611] Кинувсь Атрід: а той з-під щита свого вихопив гарну
612] Мідну сокиру з важким топорищем з міцної оливи,
613] Тесаним гладко, — і разом один проти одного вийшли.

614] Ворога спершу ударив Пісандр у шолом конегривий,
615] Прямо під гребінь. Але як надбіг він, Атрід йому влучив
616] В лоб над самим переніссям, і хруснула кість, і обидва
617] Ока, скривавлені в порох, до ніг його впали, на землю.
618] Він похитнувся і звалився. І, на груди йому наступивши,
619] Зняв Менелай з нього зброю, і так, похваляючись, мовив:

620] "Так покинете ви й кораблі бистрокінних данаїв,
621] Трої зухвалі сини, у битві страшній ненаситні!
622] Мало ще сорому вам і ганьби, що колись уже ними
623] Так ви, собаки презренні, зганьбили мене, ^коли серцем
624] Не побоялись гостинного Зевса, що в гromі ширяє,
625] Гніву тяжкого, — бодай зруйнував би вам місто високе!
626] Ви-бо і шлюбну дружину мою, і багатства великі
627] Взявши гвалтовно, втекли, хоч вона прийняла вас привітно.
628] Нині ж бажаєте ви у наші човни мореплавні
629] Кинути згубний вогонь і убити героїв ахейських.
630] Стриматись вам доведеться, хоч повні ви шалу Арея.
631] Зевсе, наш батьку! За всіх ти розумом, кажуть, найвищий, —
632] І за богів, і за смертних, усе-бо від тебе залежить.
633] Нащо ж занадто зухвалим ти воям сприяєш троянським?
634] Навіть одвага злочинна у них, і ніколи не ситі
635] Шалом війни вони, всім однаково людям страшної.
636] Всім-бо людина насититись може — і сном, і коханням,
637] Співом солодким, та іграми, й плавністю рухів танкових, —
638] Прагнемо більше від цього і ми насолоду здобути,
639] Ніж од війни. А трояни — ті завжди в бою ненаситні".

640] Мовивши так і скривавлене з тіла озброєння знявши,
641] Товаришам до рук передав Менелай бездоганний,
642] Сам же пішов і в лави передніх бійців замішався.

643] Зразу ж на нього там кинувся син владаря Пілемена,

644] Гарпаліон, — за батьком він любим подавсь воювати
645] В Трою, але у батьківську не повернувся країну.
646] Отже, Атрідові він в його щит посередині списом
647] Зблизька ударив, та міді, проте, не спромігся пробити.
648] Швидко до друзів одбіг тоді він, уникаючи смерті
649] Та озираючись часто, щоб хто його міддю не ранив.
650] А Меріон навздогін мідногострою вцілив стрілою, —
651] В праву сідницю утрапив йому і тією стрілою
652] Наскрізь міхур сечовий простромив під лобковою кістю.
653] Враз похиливсь і, віддавши свій дух на руках у скорботних
654] Товаришів, розпростертий лежав він, упавши на землю,
655] Наче той черв, і чорная кров орошала ту землю.
656] Великодушні тоді оточили його пафлагонці,
657] На колісницю поклали його й повезли у скорботі
658] До Іліона; слізьми умліваючи, йшов між них батько, —

659] Та не така мала бути за вбитого сина відомста!

660] Гнівом великим за смерть його сповнилось серце Паріса,
661] Гостем-бо в нього бував він не раз у краю пафлагонським.
662] Дуже розгнівавшись, він мідногострою кинув стрілою.
663] Був там іще Евхенор, провісника син Поліїда,
664] Знатний і дуже багатий, оселю він мав у Корінфі.
665] На корабель він сідаючи, знав свою долю нещасну.
666] Вже-бо не раз говорив Поліїд йому, старець розважний,
667] Що як не в домі своїм од хвороби умре він страшної,
668] То при ахейських човнах від рук загине троянських.
669] Але уник він зараз і докорів важких од ахеїв,
670] І навісної хвороби, щоб зайвого болю не знати.
671] В ухо зазнав він удару й під щелепу. 1 тої ж хвилини
672] Вийшла із тіла душа, і страшна його пітьма окрила.

673] Так вони бились завзято, на полум'я схожі вогнисте.
674] Гектор же, Зевсові любий, не знав ще того і не відав,
675] Що лівобіч кораблів од аргейської зброї багато
676] Люду загинуло, й скоро здобуть сподівались ахеї
677] Славу звитяги, адже земледержець, землі потрясатель
678] Дух у аргеїв підносив і силою сам помагав їм.
679] Гектор стояв, де за мур він пробився крізь браму спочатку,
680] Силою лави густі щитоносних данаїв прорвавши, —
681] Де кораблі свої, з сивого витягши моря на берег,

682] Протесілай із Бантом поставили. Мур в тому місці
683] Нижче збудований був, ніж деінде, — в страшній завірюсі
684] Воїв і коней битва точилася там найзавзтіш.

685] Там беотійців загони і довгохітонних іонян,
686] Локрів, і фтіїських мужів, і славою вкритих епеїв
687] Від кораблів ледь відбили, та зовсім прогнать не здолали
688] Світлого Гектора: був-бо на полум'я ясне він схожий.
689] В лавах афіян стояли добірні мужі, на чолі їх
690] Син Петеоя ішов Менестей, услід за ним Стіхій
691] З Фейдом та Біас відважний; епеїв вели за собою
692] Мегес, Філеєва парость, та Дракій з вождем Амфіоном;
693] Фтіян очолив Медонт з витривалим у битвах Подарком.
694] Був той Медонт богорівного сином нешлюбним Ойлея,
695] Братом Еанта вважавсь однокровним, та жив у Філаці,
696] Від батьківщини своєї далеко, бо рідного брата
697] Мачухи Еріопіди убив він, дружини Ойлея.
698] Що ж до Подарка, то він Філакїда був сином Іфікла.
699] Разом були на чолі у фтіян вони войовничих.
700] І, кораблі захищаючи, вряд з беотійцями бились.
701] Ні на хвилину тим часом Еант, син Ойлея проворний,
702] Не одступав од Еанта, що був Теламонові сином.
703] Так, наче двоє рудавих волів на новій ораниці,
704] Рало міцне із зусиллям однаковим тягнуть, і рясно
705] Піт виступає у них з-під коріння закручених рогів;
706] Тесаним гладко ярмом розділені поміж собою,
707] Йдуть борозною вони й до межі усю зорюють ниву, —
708] Так же й Еанти обидва пліч-о-пліч у битві стояли.
709] Та з Теламоновим сином багато було і хоробрих
710] Товаришів його вірних, — коли від втоми і поту
711] Мліли коліна йому, то й щит вони в нього приймали.
712] Локри ж не йшли за могутнім душею Ойлеєвим сином:
713] До рукопашного бою-бо серце у них не лежало.
714] В них не було конегривих шоломів, що блискають міддю,
715] В них не було й заокруглих щитів і списів ясенових,
716] Лиш покладались на лук і на пращі, з овечої вовни
717] Сплетені вміло, й, до стін Іліона із ними прийшовши,
718] Часто стріляли й троянам ряди бойові проривали.
719] Ті, що попереду йшли, при зброї, оздобленій гарно,
720] Билися з військом троянським і з Ректором мідянозбройним.
721] Локри ж стріляли, сховавшись в тилу. Й забували трояни

722] Про бойовеє завзяття, — їх часті бентежили стріли.

723] Від кораблів і наметів ахейських з утратами мали

724] Вже в Іліон, овіяний вітром, вертатись трояни,

725] Коб не сказав тоді Полідамант, перед Ректором ставши:

726] "Ректоре, ні на чиї умовляння ти зважить не здатний!

727] Раз дарував тобі здібності бог у воєнному ділі,

728] То і в пораді хотів би за інших ти бути мудрішим.

729] Та чи під силу ж людині одній це усе сполучити?

730] Тож одному дає здібності бог у воєнному ділі,

731] Іншому — хист танцювати, ще іншому — співи й кіфару,

732] Іншому Зевс громовладний вкладає у груди кмітливий

733] Розум, що користі ним багатьом той немало приносить,

734] Та багатьох і рятує, й найбільш його сам розуміє.

735] Але скажу тобі те, що мені видається найкращим.

736] Полум'я бою вінком тебе звідусіль оточило.

737] Духом могутні трояни, укріплений вал перейшовши,

738] Осторонь збройно усі поставали, а інші ще б'ються, —

739] Менший загін проти більших, розсипавшись між кораблями.

740] Тож, відійшовши від бою, вождів покликай щонайкращих —

741] Спільною радою ми тоді обміркуємо разом,

742] Чи несподіваним наступом брать кораблі многовеслі,

743] Тільки б дав силу нам бог, чи негайно назад повернутись

744] Від кораблів, поки ми іще цілі самі. Та боюсь я,

745] Щоб ті завзяті ахеї вчорашнього нам не вернули

746] Боргу: біля кораблів у них є ненаситний у битві

747] Муж, що, гадаю, не схоче без бою лишатися довго".

748] Мовив він так, і Ректор те слово розумне вподобав,

749] Із колісниці в озброєнні зразу ж зіскочив на землю

750] Й Полідамантові в відповідь слово промовив крилате:

751] "Полідаманте, тримай біля себе бійців щонайкращих,

752] Сам же подамсь я туди, у загальну вмішаюся битву

753] І повернуся назад, розпорядження давши належні".

754] Мовив це, й вирушив він, до гори снігової подібний,

755] І полетів до троян і союзників їхніх із криком.

756] Зразу тоді почали всі збиратись до сина Пантоя,

757] Полідаманта відважного, Ректора заклик почувши.
758] Ректор же йшов по передніх рядах і шукав, чи не знайде
759] Він Деїфоба, силу могутню державця Гелена,
760] Асія, сина Гертака, і сина його Адаманта.
761] Хоч і знайшов, та не всі вони цілі були і здорові:
762] Ті під кормами ахейських човнів простяглись нерухомо,
763] Душі згубивши свої від безжальної зброї аргеїв,
764] Інші ж за муром міським, поранені тяжко, лежали.
765] Потім по лівому краї від битви, що сльози приносить,
766] Він Александра знайшов, пишнокосої мужа Єлени, —
767] Товаришів підбадьорював той, закликаючи битись.
768] Ректор спинивсь біля нього і слово образливе мовив:

769] "Горе-Паріс, женолюбє, хоробрий лиш з вигляду звабник!
770] Де Деїфоба шукать тепер, силу державця Гелена,
771] Асія, сина Гіртака, і сина його Адаманта,
772] Й Офріонея? Сьогодні увесь Іліон загибає
773] Високоверхий, сьогодні й на тебе чекає загибель!"
774] Відповідаючи, мовив йому Александр боговидий:
775] "Ректоре, знати тебе — безвинного ти винуватиш!
776] Може, колись ухиявсь я від битви, а нині ж тримаюсь
777] Стійко: не вкрай полохливим-бо мати мене породила.
778] З дня, коли друзів на бій ти зібрав біля суден ворожих,
779] З дня того тут стоїмо і чинимо опір данаям
780] Ми безустанно. Друзі ж, яких називав ти, убиті.
781] Знаю, що лиш Деїфоб та сила державця Гелена
782] З битви вернулись, великими в руку обидва списами
783] Тяжко поранені, — сам врятував їх од смерті Кроніон.
784] Нині ж веди нас туди, куди серце і дух твій спрямує.
785] Радо ми підемо всі за тобою. Відваги, я певен,
786] Не бракуватиме нам, аби лише сил вистачало.
787] А понад силу, хоч як би хотів, воювать неможливо".

788] Мовивши так, заспокоїв герой свому братові серце.
789] Кинулись разом туди, де бій розгорівся і січа.

790] Круг Кебріона-вождя, й бездоганного Полідаманта,
791] І Поліфета божистого, й Пальмія, Фалька й Ортая,
792] Й Гіппотіона синів — Аскалія й Морія славних,
793] Що із Асканії плідної вдвох прибули лише вчора

794] Воям на зміну, і Зевс одразу ж послав їх у битву.
795] Ринули в бій вони, наче той вихор з вітрів противійних,
796] Що налітає з Зевсовим громом із неба на землю,
797] З ревом страшенним у хлань поринає морську й піднімає
798] Хвилі бурхливі з глибин вирових многошумного моря
799] Пінявобілі, горбаті і котить одна їх на одну.
800] Так і загони троян один набігали за одним
801] В мідному блиску озброєнь, вождями керовані вправно.
802] Гектор їх вів, син Пріамів, на мужоубивцю Арея
803] Схожий, на грудях тримаючи щит, на всі боки округлий,
804] З щільно позшиваних шкур, та міцною обкладений міддю;
805] Ясноблискучий шолом з-понад скронь красувався у нього.
806] Пильно вдивлявся він, перед ворожі виходячи лави,
807] Чи не удасться, щитом прикриваючись, десь їх прорвати.
808] Духу у грудях, проте, не збентежив одважним ахеям.
809] Перший до нього Еант, величаво ступаючи, крикнув:

810] "Ближче, шаленцю, підходь! Чи ти віддаля лиш аргеїв
811] Взявся лякати? І ми ж бо не неуки в ділі воєннім.
812] Зевсів лиш бич нещадимий приборкав нас нині, ахеїв.
813] Але невже сподівався ти нам кораблі мореплавні
814] Знищити? Тож і у нас-бо є руки, щоб їх захищати.
815] Але певніше, проте, що ваше залюднене місто,
816] Нашими взяте руками, доценту зруйноване буде.
817] Вже недалеко й для тебе той день, як, тікаючи з бою,
818] Батькові Зевсу та іншим молитися будеш безсмертним,
819] Щоб пишногріві бистріш соколів твої коні летіли,
820] Куряви хмари здіймаючи ввись по дорозі до міста".

821] Мовив він так, а праворуч злетів у саме піднебесся
822] Високолетний орел, і скрикнули люди ахейські,
823] Тому знаменню радіючи, й мовив осяйливий Гектор:

824] "Що ти, Еанте, дурниці плетеш, хвастовитий бугаю!
825] Хай би так сином вважавсь я егідодержавного Зевса
826] Ціле життя, хай від Гери-владичиці я б народився,
827] Хай шанували б мене, як Афіну або Аполлона, —
828] Як безперечно, що день цей загибель несе вам, аргеї,
829] Всім до останнього. Ляжеш і ти поміж них, як посмієш
830] Ждати на спис мій могутній, що ним тоді тіло лілейне
831] Я розпорю. І троянських собак, і птахів ти наситиш

832] Жиром і м'ясом своїм, під човнами упавши в ахеїв".

833] Мовив він так і пішов. За ним і вожді подалися

834] З криком шаленим, а вслід їм все військо іззаду кричало.

835] З другого боку, й аргеї кричали, своєї відваги

836] Не забуваючи, й нападу ждали троян войовничих.

837] Крики їх спільні сягали ефіру і сяєва Зевса.

ПІСНЯ ЧОТИРНАДЦЯТА

ОШУКАННЯ ЗЕВСА

1] Нестор в той час випивав у наметі й почув оті крики, —

2] От він Асклепія синові слово промовив крилате:

3] "Глянь, Махаоне божистий, подумай-но, чим це скінчиться!

4] Крики бійців молодих голоснішають під кораблями.

5] Але сиди у наметі й іскристим вином утішайся,

6] Поки гарячу купіль пишнокоса тобі Гекамеда-

7] Діва нагріє і плями від тіла одмиє криваві.

8] Я ж піднімуся на пагорб окинути поглядом битву".

9] Мовивши так, він, окутий майстерна блискучою міддю,

10] Щит бойовий Фрасімеда, свого конеборного сина,

11] Взяв у наметі. А той тоді з батьківським вийшов на битву.

12] Списа міцного ще взяв з наконечником з гострої міді.

13] Вийшов з намету і раптом — діло побачив негідне, —

14] Як в замішанні тікають бійці, а за ними женуться

15] Високодумні трояни, вали зруйнувавши ахейські.

16] Наче широке, глухими рябіючи брижами, море,

17] В передчутті гомінкого бурхливих вітрів вихрування,

18] Ще ні туди ні сюди не спрямовує хвилі своєї,

19] Поки примчить вирішальний од Зевса могутнього вітер, —

20] Так і старець поважний у серці своєму вагався

21] Поміж двох рішень — податись до лав бистрокінних данаїв

22] Чи до Атріда піти Агамемнона, пастиря люду.

23] Поміркувавши отак, він визнав, проте, за найкраще

24] Йти до Атріда. Бійці ж одні з одних, убитих у січі,

25] Зброю знімали. І дзвінко навколо їх тіл брязкотіла

26] Мідь під ударами дужих мечів і списів двоєгострих.

27] Нестору троє державців зустрілося, паростків Зевса,

28] Від кораблів вони йшли, поранені гострою міддю.

29] Втрюх — Тідеїд, Одісей і з ними Атрід Агамемнон.

30] Від бойовища далеко вздовж берега сивого моря

31] їх кораблі розміщались. Лиш рядом переднім на сушу

32] Витягли їх, і перед кормами їх вал збудували.

33] Хоч і широке було узбережжя, але умістити

34] Всіх кораблів не могло і тісно доводилось людям.

35] Тож кораблі піднімались уступами з моря й затоки,

36] Берег увесь заповняли між мисів піщаних обабіч.

37] Глянуть хотілось вождям на битву й гучне замішання, —

38] Втрюх вони йшли, на списи опираючись ^-серцем у грудях

39] Тяжко засмучені. От по дорозі старий їм зустрівся

40] Нестор, і серце у грудях сполохав вождям він ахейським.

41] Мовив, озвавшись до нього, володар мужів Агамемнон:

42] "Несторе, сину Нелея, велика слава ахеїв!

43] Нащо прийшов ти сюди, покинувши бій мужозгубний?

44] Вельми боюсь я, щоб слова могутній не виконав Гектор,

45] Перед зібранням троян із погрозою твердо сказавши,

46] Що в Іліон від човнів цих повернеться він не раніше,

47] Аніж попалить вогнем кораблі й нас усіх повбиває.

48] Так він тоді говорив, і це ось збувається нині.

49] Горе! Невже й усі інші красивоголінні ахеї,

50] Наче Ахілл той, ненависті сповнені в серці до мене

51] І при кормах кораблів не бажають із ворогом битись".

52] В відповідь Нестор до нього промовив, їздець староденний:

53] "Справді, усе, очевидно, збувається нині, і навіть

54] Зевс громовладний не міг би тепер нічого змінити.

55] Вже-бо зруйновано вал, що досі його ми вважали

56] Захистом для кораблів і для себе самих нездоланим.

57] Та вороги біля наших швидких кораблів безустанно

58] Б'ються весь час. Не впізнати уже, хоч би й як ти вдивлявся,

59] Звідки біжать і куди охоплені страхом ахеї,

60] Так без розбору їх б'ють, і крики аж неба сягають.

61] Отже, подумаймо справді, чим можна залагодить справу,

62] Як допоможе тут розум. Та в битву назад повертатись

63] Я б вам не радив: пораненим годі уже воювати".

64] Знову промовив до нього володар мужів Агамемнон:

65] "Несторе, раз вороги уже перед кормами воюють,
66] Не помогли ані рів, ані вал, побудований міцно,
67] Хоч, потрудившись над ними, надіялись мати данаї
68] Захист і для кораблів, і для себе самих нездоланний, —
69] То всемогутньому Зевсові так до вподоби — безславну
70] Згубу далеко від Аргоса людям наслати ахейським.
71] Знав-бо я те, що колись захищав він охоче данаїв,
72] Знаю тепер, що троян, неначе богів всеблаженних,
73] Він відзначає, а нам і силу зв'язав він, і руки.

74] Але давайте-но краще вчинімо оте, що скажу я:
75] Ті кораблі, що над краєм морського стоять узбережжя,
76] Зараз стягнімо, на хвилі божистого моря спустімо
77] Й позакріпляймо на котвах надійних, ще поки священна
78] Ніч не настала і поки свій напад іще відкладають
79] Трої сини. А тоді й кораблі ми спустимо інші.
80] Зовсім не сором біди уникати хоч би й серед ночі.
81] Втечею краще уникнуть біди, ніж загибелі ждати".
82] Глянув спідлоба і мовив тоді Одиссей велемудрий:
83] "Що за слова в тебе йдуть крізь зубів огорожу, Атріде?
84] Краще, нещасний, над військом тобі боягузів нікчемних
85] Бути вождем, ніж над нами, що в труднощах воен жорстоких
86] Змалку й до самої старості Зевс нам великий призначив
87] Поневірятися, поки усі до останнього згинем.
88] Отже, ти широковуличну хочеш покинути Трою,
89] Знявши облогу, що стільки для неї ми лиха зазнали?
90] Краще мовчи, щоб інший не чув із ахеїв хто-небудь
91] Слова, яке із уст не злетіло б у жодного мужа,
92] Що у думках до ладу свою вміє обдумати мову,
93] Вождь берловладний, якому стільки скоряється війська,
94] Скільки аргейського люду під владою маєш своєю.
95] До глибини я обурений тим, ЩО отут говорив ти.
96] В час колотнечі-бо ти загадуєш нам бойової
97] В море стягнуть кораблі добропалубні, щоб іще більше
98] Втіхи було для троян, які вже і так нас долають,
99] Нам же була б тоді певна загибель. Ніхю-бо з ахеїв
100] В битві не встоїть, якщо кораблі ми постягуєм в море,
101] Тил свій обернуть вони і запал до бою утратять.
102] Тільки пошкодить твоя нам порада, керманичу люду!"
103] Відповідаючи, мовив володар мужів Агамемнон:
104] "О Одиссею, як глибоко серце моє ти жорстоким

105] Вразив докором! Нікого не силував я із ахеїв
106] В море стягать кораблі добропалубні проти їх волі.
107] Хай нам пораду інший хто-небудь подасть розумнішу —
108] Чи молодий, чи старий, — послухаю кожного радо".
109] З-поміж присутніх озвався тоді Діомед гучномовний:
110] "Близько той муж, недалеко шукать, якщо схочете тільки
111] Слухать мене і не будете в гніві за те ви на мене,
112] Що за народженням я поміж вами всіма наймолодший.
113] Гордий я тим, що від славного батька і я народився, —
114] Ним був Тідей, що у Фівах земля його вкрила могильна.
115] Троє синів бездоганних на світ народилось в Портея, —
116] їхні домівки в Плевроні були й Калідоні скелястим, —
117] Агрій, Мелан і третій комонник Ойней, що був батьком
118] Батька мого і доблестю серед братів визначався.

119] Там і лишивсь він, а батько по довгих блуканнях оселю
120] В Аргосі мав, бо Зевс захотів так та інші богове.
121] Доньку Адреста він мав за дружину і жив з нею в домі,
122] Повнім усяких набутків, до того ж було в нього досить
123] Нив хлібородних, багато садів плодоносних навколо,
124] Також багато скотини. Він рівних не мав між ахеїв
125] І в списоборстві. Ви чули, напевно, й самі, що це правда.
126] Знаючи, отже, що не боягуз я й не низького роду,
127] Слушного слова мого не зневажте, яке вам скажу я.
128] Йдімо ж у бій, хоч і рани ждуть нас, адже це необхідно.
129] Але самі ми там осторонь січі триматися будем,
130] Одаль од стріл, щоб рани на рану з нас хто не одержав.
131] Лиш спонукать, заохочувать маємо інших, що досі,
132] Серцю покірні лякливому, обіч стоять і не б'ються".

133] Мовив він так, і, послухавши, всі на ту раду пристали.
134] Рушили в бій, і повів їх володар мужів Агамемнон.

135] Та не сліпим був споглядачем славний землі потрясатель,
136] Постаць мужа старого прибравши, назустріч пішов їм,
137] Взяв Агамемнона, сина Атрея, за правую руку
138] Й, прямо до нього звертаючись, слово промовив крилате:

139] "Сину Атреїв! Мабуть, радіє в Ахіллових грудях
140] Серце злостиве, маючи вбивство і втечу ахеїв
141] Перед очима, нема-бо нітрохи у нім розуміння.

142] Хай пропаде він, хай бог поразить його лихом усяким!
143] Гніву ж на тебе, проте, не тримають богове блаженні, —
144] Скоро троянського війська вожді і порадики знімуть
145] Куряву скрізь по рівнині розлогій, і сам ти побачиш,
146] Як побіжать вони в місто від ваших човнів і наметів!"

147] Мовивши це, помчав він із криком гучним по долині.
148] Так наче дев'ять чи десять одразу кликнуло тисяч
149] Дужих мужів на війні, починаючи зваду Арея, —
150] Голос такий громовий із грудей земледержець могутній
151] Видав тоді і кожному в серце ахеєві буйну
152] Силу вдихнув воювати й невтомно із ворогом битись.

153] Золотошатна очима своїми поглянула Гера
154] Із верховин олімпійських і здалеку зразу впізнала
155] Рідного брата і дівера, як поспішав він у битву,
156] Що прославляє людей, і радість влилась їй у душу.
157] Зевса побачила теж, що сидів на самому вершечку
158] Іди багатоджерельної, й злість охопила їй душу.
159] Стала тоді міркувать велеока владичиця Гера,
160] Як обманути їй розум егідодержавного Зевса.
161] От яке рішення визнала врешті вона за найкраще:
162] Вийти до Зевса на Іду, самій якнайкраще прибравшись,
163] Чи не запалиться він на ложі кохання жагою

164] До її тіла, вона ж насолодним окрие й живлющим
165] Сном і повіки його, і розважності повну свідомість.
166] До спочивальні ввійшла, що Гефест, її любий нащадок,
167] Побудував, до одвірків двері міцні приладнавши
168] Із потаємним замком, щоб бог інший не міг одімкнути.
169] Гера ввійшла, за собою ясні зачиняючи двері.
170] Взявши амброзії, спершу із тіла знадливого нею
171] Змила весь порошок брудний, запашною олією потім,
172] Амброзіальною, шкіру прегарну собі намастила, —
173] Лиш ворухнути ці пахощі в Зевсовім міднопорогім
174] Домі, й до неба, й землі розливаються їх аромати.
175] Ними вона намастилась, волосся собі розчесала
176] І в амброзійні тоді заплела його коси блискучі,
177] Що з голови їй безсмертної пишно донизу спадали.
178] Шати тоді амброзійні вона одягла, що Афіна
179] Виткала їй і узором красивим оздобила рясно.

180] Пряжками їх золотими на грудях вона пристебнула,
181] Підперезалася поясом з сотнею китиць барвистих,
182] В вуха проколоті вділа сережки, по троє перлинок
183] В кожній, мов ягідки спілі, й принадністю вся засвітилась.
184] Ще й покривало накинута зверху з богинь найясніша —
185] Гарне, тонке, новоткане, й біліло воно, наче сонце,
186] Пару красивих сандалій доніг підв'язала блискучих.
187] А як прикрасами цими своє приоздобила тіло,
188] Вийшла із спальні вона й, Афродіту до себе гукнувши,
189] Остеронь інших богів до неї промовила стиха:

190] "Чи ти послухаєш, доню кохана, про що попрошу я,
191] Чи не відмовиш мені, за те прогнівившись на мене,
192] Що захищаю данаїв, а ти помагаєш троянам?"
193] Відповідаючи, мовила Зевса дочка Афродіта:
194] "Геро, достойна богине, великого Кроноса донька,
195] Що ти бажаєш, скажи? Тож серце здійснить закликає,
196] Якщо здійснити я можу, якщо взагалі це здійсненне".
197] В серці ховаючи підступ, їй мовить володарка Гера:
198] "Дай мені силу кохання й принадність жагучу, що нею
199] Ти і безсмертних богів, і смертних людей підкоряєш!
200] До рубежів того краю, що живить усіх, я прямую, —
201] Предка богів навістить Океана і матір Тетію,
202] Що у домівці своїй і зростили мене, й згодували,
203] Взавши від Реї тоді ще, як Кроноса Зевс громовладний
204] Скинув із неба під землю й під вічно бурхливе море,
205] їх навістити я йду, щоб зваду спинить безнастанну.
206] Довгий-бо час обоє вони уникають кохання
207] Й спільного ложа, — така ворожнеча їм в душу запала.
208] Якщо я зможу словами умовить їх любее серце

209] Спільного ложа дійти і з'єднатись в обіймах кохання, —
210] Завжди шановною й любою будуть мене називати".

211] В відповідь щедра на усміхи мовила їй Афродіта:

212] "Ніяк мені й не годиться твого не послухати слова —
213] Бо ж у обіймах Зевса верховного ти спочиваєш".

214] Мовила це й розв'язала на грудях вишиваний пояс
215] Світлоузорний, що в нім розмаїті таїлися чари:

216] Запал кохання, жадання жагуче, облесні розмови
217] Та умовляння, що зводять із розуму й найрозумніших.
218] Гері цей пояс дала вона й слово таке їй сказала:

219] "На тобі, Геро, сховай поміж персів вишиваний пояс
220] Світлоузорний, усе в нім заховано. Та, сподіваюсь,
221] Ти не повернешся, не досягнувши того, що бажаєш".

222] Мовила так. Велеока до неї всміхнулася Гера
223] Ї з усміхом тим сховала між персів вишиваний пояс.

224] В дім свій Зевсова донька вернулась тоді Афродіта,
225] Гера ж помчала мерщій в далечінь із верхів'їв Олімпу
226] І, Піерію пройшовши та милу усім Ематію,
227] Перелетіла фракіян комонних засніжені гори,
228] їх верховини найвищі, землі й не торкнувшись ногами.
229] Далі вона з-над Афона-гори через море хвилясте
230] Зрештою в Лемнос прийшла, богосвітлого місто Тоанта.
231] Там вона стрілась зі Сном, що братом доводиться Смерті.
232] Взявши за руку його, таке йому слово сказала:

233] "Сне, безсмертних богів і смертного люду владарю!
234] Як ти раніше зважав на слова мої, так і сьогодні
235] Вислухай. Завжди за це тобі глибоко буду я вдячна.
236] Зевсові очі ясні у дрімоті зімкни під бровами
237] В час, як в обіймах моїх він спочине на ложі кохання.
238] Дам я за те тобі в дар нетлінне із золота крісло
239] Гарне, — син мій Гефест, митець на всі руки, майстерно
240] Зробить його, а для ніг тобі ще приладнає підставку,
241] Щоб на учтах ти міг на ній ноги покоїти білі".

242] Відповідаючи, так промовив їй Сон нездоланний:

243] "Геро, достойна богине, великого Кроноса донько!
244] Будь-кого іншого серед богів вічносущих я міг би
245] Легко приспать, навіть течії дужі ріки Океану,
246] Що джерелом для народження був усім іншим безсмертним.
247] Але до Зевса Кроніона я підійти не посмів би
248] І не приспав би його, хіба лише сам він накаже.
249] Мав одного вже я разу науку з твого повеління,
250] В день той, коли самовпевнений син хмаровладного Зевса

251] Від Іліона відплив, столицю троян зруйнувавши.
252] Розум тоді я приспав у егідодержавного Зевса,
253] Неподоланно розлившись навколо; а ти його сину,

254] Лихо замисливши, вітер страшенний на море наслала
255] І віднесла його до велелюдного острова Косу,
256] Одадь від друзів своїх. Прокинувшись, Зевс розлютився
257] Й порозганяв по всім домі богів, мене ж він усюди
258] Пильно шукав і з ефіру закинув би в море безслідно,
259] Ніч врятувала мене, що й людей, і безсмертних долає.
260] Втік я й у неї сховався, й лють Зевсова стала вщухати,
261] Бистрій-бо Ночі не зважився він неприємне чинити.
262] Нині ж від мене ти знов вимагаєш зробити неможливе".

263] Мовила знову йому велеока владичиця Гера:

264] "Сне, навіщо про це у своєму ти згадуєш серці?
265] Думаєш, може, троян захищатиме Зевс громовладний,
266] Як він розгнівався колись за сина свого за Геракла?
267] Краще ходім, і віддам я одну із харіт наймолодших
268] Заміж за тебе, й тоді називати дружиною будеш
269] Ти Пасітею, що взяти її віддавна бажаєш".

270] Мовила так, і, радіючи, Сон їй у відповідь каже:

271] "Ну, то клянися мені неторканими водами Стіксу,
272] Правою ти многоплідної ниви торкнися рукою,
273] Лівою — сяйного моря, і хай нам за свідків у цьому
274] Будуть підземні богове, осельники Кронових жител,
275] Що віддаси за мене одну із харіт наймолодших
276] Ти Пасітею, що взяти її я віддавна бажаю".

277] Мовив він так. Не противилась білораменная Гера.
278] Так поклялась, як просив він, і поіменно назвала
279] В Тартарі скритих богів, що імення було їм Титани.
280] А як вона поклялась і велику закінчила клятву,
281] Лемноса й Імбра міста позад себе обоє лишили
282] І, оповиті у хмарну імлу, подалися в дорогу.
283] Іди діставшись багатоджерельної, матері звірів,
284] Лектон минули, де й море лишили; тоді суходолом
285] Рушили, й лісу верхів'я хитались у них під ногами.

286] Сон там zostавсь, щоб його не нагледіли Зевсові очі,
287] На величезну виліз ялину, що в час той на їді
288] Над усіма височіла, в ефір крізь повітря сягнувши.
289] Сів він на ній, безпечно в ялиновім вітті укритий,
290] 1 Наче та пташка дзвінка, що у горах живе, і богове
291] Мідяним звуть ковалем, а північним яструбом — люди.

292] Гера тим часом мерщій піднялась на Гаргарську вершину
293] Іди високої. Зевс її там хмаровладний побачив.
294] Тільки-но глянув, як пристрастю розум йому охопило,
295] Наче тоді, як уперше зазнав він із нею кохання,
296] Разом на ложе зійшовши, від любих батьків своїх потай.
297] Вийшов до неї, назвав на ім'я і так він промовив:

298] "Геро, куди поспішаєш? Куди ти прямуєш з Олімпу?

299] Повозу й коней не видно твоїх, щоб їхати далі".
300] Підступ ховаючи, мовить до нього володарка Гера:
301] "До рубежів того краю, що живить усіх, я прямую, —
302] Предка богів навістить Океана і матір Тетію,
303] Що у домівці своїй і зростили мене, й згодували,
304] їх навістити я йду, щоб зваду спинить безнастанну.
305] Довгий-бо час обоє вони уникають кохання
306] Й спільного ложа, — така ворожнеча їм в душу запала.
307] Коні мої при підніжжі багатоджерельної Іди
308] Ждуть, щоб по суші мене понести і по водних просторах.
309] Нині ж для тебе сюди прибула я з вершин олімпійських,
310] Щоб ти не гнівався потім, як мовчки піду я від тебе
311] До Океана самого у дім його глибоководний".

312] Відповідаючи, так їй сказав на це Зевс хмаровладний:
313] "Геро, ти встигнеш, проте, і пізніше до нього податись,
314] Нині ж на спільному ложі заживимо розкошів кохання.
315] Пристрасть така до богині чи смертної жінки ніколи,
316] В грудях моїх розливаючись, дух мені ще не скоряла!
317] Так не кохав ще ніколи я ні Іксіона дружини,
318] Що Пірітоя родила, з безсмертними рівного мужа,
319] Ні струнконової дівки Данаї, Акрісія доньки,
320] Що породила Персея, славетного поміж мужами,
321] Ані державного Фенікса далекославної доньки,
322] Що породила Міноса і рівню богам — Радаманта,

323] Так не кохав я Семели, ні тої Алкмени у Фівах,
324] Що нездоланного духом Геракла мені породила,
325] А Діоніса людям на радість родила Семела;
326] Ні пишнокосої так не кохав я владарки Деметри,
327] Ані Лето велеславної, ані тебе, моя Геро,
328] Як тебе нині кохаю, солодким повитий жаданням!"
329] Підступ ховаючи, мовить до нього володарка Гера:
330] "О, ти жахливий, Кроніде, яке-бо ти слово промовив!
331] Прагнеш ти нині зі мною на ложі зажити кохання
332] Тут, на високостях Іди, що звідусюди їх видно.
333] Що ж це було б, якби хто із богів, одвічно живущих,
334] Вгледів на ложі нас разом обох та пішов показав би
335] Іншим богам. Не посміла б тоді я, із ложа кохання
336] Вставши, у дім твій вернутись, — який би був сором для мене!
337] А якщо так вже бажаєш і прагне того твоє серце,
338] Є спочивальня у нас, що Гефест, наш любий нащадок,
339] Побудував, до одвірків двері міцні приладнавши.
340] Підемо спати туди, як тебе так приваблює ложе".

341] Відповідаючи, так їй сказав на це Зевс громовладний:
342] "Геро, не бійся! Ніхто із богів чи мужів земнородних
343] Нас не побачить, такою-бо я огорну золотою

344] Хмарою нас, що й Гелій нічого крізь неї не вгледить,
345] Хоч своїм гострим промінням він бачити може й усюди".

346] Мовив так Кроносів син і схопив у обійми дружину.
347] Зразу ж під ними земля квітучі зростила мурави,
348] Лотоси зрошені, крокус і купи густі гіацинта,
349] Ніжні й м'які, що свої підносили високо стебла.
350] Там і лягли вони вдвох, і прекрасна обох огорнула
351] Хмарка злотиста, і з неї блискучі спадали росинки.

352] Сном і коханням подоланий, так на Гаргарській вершині
353] Спав безтурботно отець, обнімаючи міцно дружину.
354] Вмить до ахейських човнів полетів тоді Сон нездоланий,
355] Щоб принести земледержцю, землі потрясателю, вістку,
356] Близько він став перед ним і слово промовив крилате:

357] "Допомагай, Посейдоне, данаям тепер щиросердо,
358] Славу в бою подаруй, хоч би й ненадовго їм, поки

359] Зевс починає: сном-бо його оповив я солодким.

360] Звабила Гера його — в коханні із нею з'єднатись".

361] Мовив це й миттю до людських племен він славетних подався,

362] Поміч данаям подать Посейдона ще більш спонукавши.

363] Кинувсь до перших рядів Посейдон тоді й голосно крикнув:

364] "Чи віддамо Пріамідові Гектору ми перемогу,

365] Вої аргейські, щоб взяв кораблі він і славою вкрився?

366] Та похваляється так і тому лише так він говорить,

367] Що при човнах пробуває Ахілл із розгніваним серцем.

368] Не відчували б такої, проте, ми в Пеліді потреби,

369] Якби один за одного в битві стояли завзято.

370] Ну-бо, вчинімо так, як зараз оце я скажу вам:

371] В кращі, найбільші у цілому війську щити одягнувши

372] Тіло, шоломами з міді блискучої щільно покривши

373] Голови наші і в руки узявши списи щонайдовші,

374] В бій вирушаймо! Я сам поведу вас. І певен, не встоїть

375] Гектор тоді Пріамід, хоч яким він завзяттям шаліє.

376] Хто із вас стійкий в бою, а щит в того мужа маленький,

377] Слабшому хай його дасть, а сам хай покриється більшим".

378] Мовив він так, і охоче послушали всі його ради.

379] Хоч і уражені ранами, воїв вожді шикували —

380] Вождь Тідеїа, Одісей і славетний Атрід Агамемнон.

381] Лави обходячи всі, вони зброю веліли міняти,

382] Кращий щоб кращу дістав, а гіршим лишилася гірша.

383] А як круг тіла усі одягнулись блискучою міддю,

384] Рушили в бій, їх ряди Посейдон вів, землі потрясатель.

385] Пагубний меч довголезий в могутній тримав він правиці,

386] Схожий на блискавку; з ним неможливо змагатись людині

387] В битві смутливій: страхом-бо кожного він уражає.

388] З другого боку, й троян шиковав осяйливий Гектор.

389] Розпочали бойове між собою, нещадне змагання

390] Сам Посейдон темнокудрий і смертний осяйливий Гектор —

391] Цей із троянами йшов, а той заступавсь за аргеїв.

392] Море здіймало до самих човнів і наметів аргейських

393] Хвилю шумливу, — війська із оглушливим сходились криком.

394] Та ні морські вали не б'ють так об сушу бурхливо,

395] Гнані з безкрайого моря нестримним Борея диханням,

396] Ні між ущелин гірських не гуде з таким шалом страшним
397] Полум'я хиже, пожар лісовий роздуваючи буйно,
398] Ні вітровій не шумить так в широколистому вітті
399] Дужих дубів, коли із страшним він бушує завзяттям, —
400] Як закричали жахливо трояни тоді і ахеї
401] Криком нестямним, одні проти одних рушаючи в битву.

402] Стрівшись лицем до лица із Бантом, осяйливий Гектор
403] Перший на нього метнув свого гострого списа й не схибив,
404] В груди потрапив йому, де два ремені сходились разом, —
405] Щит на однім, меч срібноцвяхований висів на другім, —
406] Нижнєє тіло вони захистили. Розгнівався Гектор,
407] Бачачи, що надаремно із рук його зброя злетіла,
408] І відступив до друзів своїх, уникаючи смерті.
409] Лиш обернувся він, як в нього великий Еант Теламоній
410] Каменем кинув, із тих, що були кораблям за підпору, —
411] їх у бійців під ногами валялось багато, — і втрапив
412] Гектору в груди, якраз над обідцям щита, біля шиї, —
413] З розмаху кинутий, дзиг'ою він на льоту закрутився.
414] Як під ударом Зевсовим, вирваний геть із корінням,
415] Падає дуб, і навколо розноситься сірки огидний
416] Запах, і той, хто це зблизька побачить, одразу втрачає
417] Дух відваги, бо блискавки Зевса для всіх небезпечні, —
418] Так же і Гектора сила на землю, у порох, упала.
419] Списа він виронив з рук, навалилися зверху на нього
420] Щит і шолом. Забряжчали міддю узорною лати.
421] З криком звитяжним підбігли до нього синове ахеїв,
422] Взяти надіючись тіло, і сипали в нього списками
423] Частими. Але ніхто не здолав поводитаря люду
424] Вцілить мечем, ані списом, — хоробрі його оточили
425] Полідамант і славетний Еней, Агенор богосвітлий,
426] І Сарпедон, полководець лікіян, і Главк бездоганний.
427] Інші до нього також не були неуважні й щитами
428] Огородили круглястими. Гектора взявши на руки,
429] Товариші його винесли аж до запряжених коней
430] Бистрих, що разом з візничим і повозом ясноузорним
431] Ззаду стояли, оподаль війни і жорстокої битви.
432] Славною мужа, що тяжко стогнав, повезли вони в місто.

433] От досягли вони броду ріки струменистої, Ксанту,

434] Вирами славного, що породив його Зевс нестертний, —
435] Там його, з повоза знявши, на землю покладали й водою
436] Геть облили. Він зітхнув, і розплющились очі у нього;
437] Ставши навколішки, кров почав він випльовувати чорну.
438] Знову, проте, на землю упав, і ясні його очі
439] Темна ніч обняла: ще оглушений був він ударом.

440] Щойно уздріли аргеї, що Гектор подався із поля,
441] Кинулись ще запальніш на троян, всю згадавши відвагу.
442] Перший із воїв тоді син Ойлея, Еант прудконогий,
443] Раптом набігши, загостреним Сатнія списом ударив, —
444] Німфа-наяда його бездоганна родила Енопу,
445] Що із стадами пастушив на березі Сатніоенту.
446] Близько підскачавши, списом славетний нащадок Ойлея
447] В пах його вдарив, і впав той на землю. Над вбитого тілом
448] Вої троян і данаїв зіткнулися в битві страшній.
449] Полідамант списоборець за вбитого месником вийшов,
450] Парость Пантоя; він праве плече Протое'нору ранив,
451] Синові Арєїліка, плече простромив йому наскрізь
452] Спис величезний, і впав той, руками хапаючи землю.
453] Полідамант з похвальбою великою голосно крикнув:

454] "Ні, не дарма, як видно, з міцної руки Пантоїда,
455] Духом великого мужа, цей. спис полетів мідногострий!
456] В тіло прийняв його нині один із аргеїв. Як видно,
457] Зійде, на нього спираючись, він до оселі Аїда!"

458] Мовив він так, і болем хвальба ця торкнула аргеїв.
459] Більше від інших Еант розтривожився "ерцем відважним,
460] Син Теламонів, — тож біля убитого був він найближче.
461] Списа блискучого швидко він кинув услід воякові/
462] Полідамант же, відскачавши вбік, щасливо уникнув
463] Чорної смерті, — на себе прийняв Архелок її мужній,
464] Син Антенора, — богове його прирекли на загибель.
465] В в'язи його він ударив, де сходиться карк з головою,
466] В верхній хребець, і обидва на шиї розсік сухожилля.
467] Падавши, ротом, і ніздрями, й цілою той головою
468] В землю раніше зарився, аніж гомілками й коліними.

469] Голосно крикнув Еант бездоганному Полідаманту:

470] "Полідаманте, подумай лише і скажи мені щиро:
471] Гідний чи ні чоловік оцей був полягти у відомсту
472] За Протое'нора? Він не простак і не з простих, здається,
473] Чи не доводиться він Антенору, впокірнику коней,
474] Братом чи сином? Адже на рідню його дуже він схожий".

475] Мовив він так, хоч і добре все знав. Засмутились трояни.
476] Списом тоді Адамант беотійця ударив Промаха
477] В помсту за брата, якого уже волочив той за ноги,
478] І Адамант з похвальбою великою голосно крикнув:

479] "О хвастовиті аргеї, в пустих похвальбах ненаситні!
480] Мабуть, не нам лиш самим випадають на долю страждання
481] Й труднощі, будете, певно, і ви так же само убиті.
482] Гляньте, як списом моїм приборканий спить перед нами
483] Воїн Промах, полігши, щоб брат мій пені й відомсти
484] Довго не ждав. Хотілось би кожному мужеві в домі
485] Брата лишити, щоб міг у біді колись месником стати!"

486] Мовив він так, і болем хвальба ця торкнула аргеїв.
487] Більше за всіх Пенелей розтривожився серцем одважним.
488] На Акаманта пішов він. Та нападу не дожидався
489] Той Пенелея-вождя, останній же Іліонея,
490] Сина Форбанта, на вівці багатого, вбив. Його в Трої
491] Більше від інших Гермес полюбив і достатком відзначив.
492] Мати родила йому одного лише Іліонея.
493] Цей, під брову його списом в очницю ударивши гострим,
494] Око пробив. Навиліт крізь око й потилицю вийшов
495] Спис той, і зразу присів він, обидві руки розпростерши
496] Перед собою. І вмить Пенелей тоді свій мідногострий
497] Вихопив меч та й ударив у карк, і скотилась на землю
498] Враз голова із шоломом і списом, що так і лишився
499] В оці стирчати. Як маківку, голову списом піднявши,
500] Він ворогам показав і так, похваляючись, крикнув:

501] "Вістку, трояни, про це батькам передайте коханим
502] Славного Іліонея, — нехай його дома оплачуть!
503] Тож і кохана дружина Промаха Алегеноріда
504] Мужа свого не зустріне, радіючи, в час той, коли ми
505] На кораблях своїх з Трої повернемось, діти ахеїв".

506] Мовив він так, і дроз у троян перебіг по суглобах,
507] Кожен із них озиравсь, щоб загибелі злої уникнуть.

508] Нині скажіть мені, Музи, олімпських осель пожилиці,
509] Хто найперший з ахеїв здобув скривавлену зброю
510] В день, коли битву схилив на їх користь землі потрясатель?
511] Першим Еант Теламоній великий убив Гіртіада
512] Іртія, славного владаря місян, могутніх душею;
513] Далі озброєння зняв Антілох тоді з Мермера й Фалка,
514] Гіппотіона і Морія вбив Меріон безпощадний,
515] Тевкр переміг Протоона і разом із ним Періфета;
516] А Атреїд Гіпере'нора вразив, вожатая люду,
517] Прямо у пах, і спис мідногострий, пройнявши утробу,
518] Нутроші вирвав у нього, й душа через рану відкриту
519] Вийшла із тіла в ту ж мить, і тьма йому очі окрила.
520] Знищив найбільш ворогів син Ойлея, Еант бистроногий:
521] З ним-бо змагатись ногами не міг би ніхто, доганявши
522] Воїв, що з поля біжать, коли Зевс на них страх насилає.

ПІСНЯ П'ЯТНАДЦЯТА ВІДСТУП ВІД КОРАБЛІВ

1] Як, утікаючи з поля, трояни рів з частоколом
2] Вже перейшли й багатьох приборкали руки данайські,
3] При колісницях затримались трохи, бліді з переляку,
4] Й далі тікати готові. Тим часом і Зевс пробудився
5] На верховинах ідейських біля злотошатної Гери,
6] Швидко на ноги він став і побачив троян і ахеїв,
7] Як ті безладно тікали, а ці — ледь встигали за ними
8] Гнатись, і серед аргеїв уздрів владаря Посейдона;
9] Гектора далі побачив, що в полі лежав,* навколо
10] Друзі сиділи; тяжко він дихав грудьми й непритомний
11] Кров'ю блював, — ударив його не найслабший з ахеїв.
12] Жалем пройнявся до Гектора батько людей і безсмертних,
13] Страшно глянув спідлоба і так він до Гери промовив:

14] "Все це твоя, невинна Геро, зловредна підступність!
15] Гектор божистий уже не боєць, і збентежене військо!
16] Але не знаю, плоди оцієї підступності злої
17] Ти чи не перша збереш, як громами тебе посмугую.
18] Не пам'ятаєш ти, як з височіні повисла? На ноги

19] Я два ковадла тобі почепив, нерозривні на руки
20] Пута наклав золоті, і ти поміж хмар у ефірі
21] Звисла. Обурились дуже боги на великім Олімпі,
22] Та підступить і звільнити тебе не могли. Бо хапав я
23] Кожного й геть від порога жбурляв; і на землю він падав
24] Ледве живий. Але й цим у душі безугавного смутку
25] За богосвітлим Гераклом усе ж таки я не полегшив.
26] Ти-бо, замисливши лихо, велику із вітром Бореєм
27] Бурю навіяла й гнала його по безплідному морю,
28] Поки загнала на Кос його, густо населений острів.

29] Все ж врятував я його, хоч і лиха зазнав він чимало,
30] І повернутись поміг йому в Аргос, на коні багатий.
31] Це я нагадую знов, щоб підступи ти припинила
32] Та щоб упевнилась, чи допомгло тобі любощів ложе,
33] Що від богів віддала ти на нього мене спокусила!"

34] Мовив він так. Велеока жажнулась володарка Гера
35] Й, тут же до нього озвавшись, промовила слово крилате:

36] "Будьте ви свідками, земле і небо широке над нами,
37] І під землею Стіксові води, — це клятва страшенна,
38] Більшої клятви уже й між богів не буває блаженних,
39] І головою твоєю клянуся священною, й нашим
40] Ложем законним, а марно ж я ним присягатись не буду!
41] То ж не з веління мого Посейдон, землі потрясатель,
42] Шкодить троянам та Гектору й поміч дає для ахеїв:
43] Власний-бо дух спонукає його і до цього призводить;
44] В скруті їх між кораблями він жалем пройнявсь до ахеїв.
45] Я ж йому тільки одне порадити мала б сьогодні —
46] Там лиш ходити, куди, темнохмарний, ти сам нас провадиш".

47] Мовила так. Усміхнувсь тоді батько людей і безсмертних
48] І до дружини у відповідь слово промовив крилате:

49] "От коли б завжди тепер, велеока володарко Геро,
50] Згодна думками зі мною була ти на зборах безсмертних,
51] То навіть сам Посейдон, хоч він іншого дуже бажає,
52] Скоро бажання змінив би до мислі твоєї й моєї.
53] Але як чесно й правдиво ти нині зі мною говориш,
54] То поспіши до родини богів і скажи, хай Іріда

55] І Аполлон славнолукий прибудуть на Іду негайно.
56] З вістю Іріда хай мчить аж до лав міднозбройних ахеїв
57] І владарю Посейдонові хай мій наказ перекаже, —
58] Участь в бою припинить і негайно додому вернутись.
59] Феб-Аполлон же хай Ректора знову на бій підбадьорить,
60] Знов йому сил надихне й допоможе забути про болі,
61] Що зазнає тепер його серце, й поверне ахеїв
62] Знову до їх кораблів, полохливу здійнявши утечу.
63] Кинуться бігти вони до човнів многовеслих Ахілла,
64] Сина Пелея, а той замість себе поставить Патрокла,
65] Друга свого. Під мурами Трої осяйливий Гектор
66] Списом Патрокла уб'є й багатьох іще воїв погубить
67] І серед них богосвітлого сина мого Сарпедона.
68] Гектора вб'є за це в розпалі гніву Ахілл богосвітлий.
69] Але тоді лише від кораблів я влаштую суцільний
70] Відступ троянського війська, коли опанують ахеї
71] Трої високу твердиню, послухавши ради Афіни.
72] Гніву, проте, не вгамую свого і нікому з безсмертних
73] Допомогати данаям також не дозволю раніше,

74] Ніж Пелеїдове сповнено буде бажання, що сам я
75] Пообіцяв йому, схвально кивнувши на те головою
76] Дня ще того, як Фетіда мені обнімала коліна,
77] Просячи шани вділити Ахіллові-городоборцю".

78] Мовив він так, і білораменна послухалась Гера,
79] Та й із ідейських висот на великий Олімп подалася.
80] Так наче лине уява в людини, що світу багато
81] Бачивши, землі розумною думкою всі уявляє —
82] "Там би я й там побував!" — і багато що іншого мріє, —
83] Із бистроплинню такою ж полинула владарка Гера.
84] Швидко добігла Олімпу високого й в Зевсовім домі
85] Зібраних разом застала безсмертних, їй зустріч богове
86] Скочили з місць і, чаші піднявши, її привітали.
87] Інших минувши, проте, в гарнолицької діви Феміди
88] Чашу взяла вона, та-бо назустріч їй кинулась перша
89] І, до богині озвавшись, промовила слово крилате:

90] "Геро, чого ти прийшла? Ти наче налякана дуже!
91] А чи не Кроносів син налякав тебе так, чоловік твій?"

92] Відповідаючи, білораменна їй мовила Гера:

93] "Ти не розпитуй, Фемідо, про це. Сама-бо ти знаєш,

94] Серце у нього яке — і суворе, і високодумне.

95] Учту почни із богами, однаково кожному рівну,

96] Й серед безсмертних тоді ти почувеш, яке безголів'я

97] Зевс нам готує. Ніхто із безсмертних і смертного люду,

98] Думаю я, не радітиме з цього у серці своєму,

99] Хоч би й який він сьогодні не був на цій учті веселий".

100] Мовила так і сіла на місце володарка Гера.

101] Всі тут обурились, в Зевсовім домі, боги. Усміхалась

102] Гера губами, чоло ж над чорними в неї бровами

103] Не прояснилось, і мовила так, закипаючи гнівом:

104] "От ми дурні, нарікаємо так безрозсудно на Зевса!

105] Марно до нього підходим, його намагаючись словом

106] Стримать чи силою. Він же байдуже сидить собі одаль,

107] Нас і не бачить, себе над всіма він богами вважає

108] Вищим могуттю своєю і владою беззаперечно.

109] Тим-то й терпить усе лихо, яке він кому посилає.

110] От уже й нині, здається, нещастя Арея спостигло —

111] То ж Аскалаф, його син, із смертних усіх найлюбіший,

112] В битві поліг, — велетенський Арей величавсь його батьком".

113] Мовила так, і Арей, по міцних своїх стегнах руками

114] Лягнувши, аж розридався уголос і в розпачі скрикнув:

115] "Не прогнівiтьс'я на мене, Олімпу осельники вічні,

116] Як до ахейських човнів поспішу я за сина помститись,

117] Хоч би й судилось мені, побитому Зевсовим громом,

118] В поросі, змішанім з кров'ю, між трупів на полі валятись!"

119] Мовивши так, наказує Жахові й Остраху коні

120] Він запрягати, а сам одягає озброєння світле.

121] Мабуть, з новою, ще більшою злобою й гнівом страшнішим,

122] Ніж перед тим, був би вибухнув Зевс на богів олімпійських,

123] Але Паллада Афiна, злякавшись за долю безсмертних,

124] Кинулась враз до порога із крісла, в якому сиділа,

125] Миттю зірвала шолом з голови, а з плечей у Арея

126] Щит його й, вирвавши з рук, поставила мідного списа

127] Набік і з словом звернулася до роз'ярілого бога:

128] "Ти збожеволів, пропав ти, шалений! Чи є ще в тебе

129] Вуха, щоб слухати? Наче ти й розум, і сором утратив!

130] Наче не чув ти, що білораменна казала нам Гера,

131] Від олімпійського Зевса недавно сюди повернувшись?

132] Чи захотілось, самому багато ще лиха зазнавши,

133] Знов на Олімп силоміць повернутися в смутку гіркому,

134] Ще й на інших безсмертних тяжкого наклукати лиха?

135] Зевс-бо відразу ж ахеїв покине й троян веледумних

136] І на Олімп поспішить, щоб на нас свою лютість зігнати,

137] І похапає підряд, чи винний хто є, чи невинний!

138] Тим-то облиш, тобі раджу, свій гнів за убитого сина!

139] Скільки від сина твого і міццю, й руками не гірших

140] Вже полягло, а ще скільки поляже! Адже неможливо

141] Всі покоління, людський увесь рід врятувати від смерті!"

142] Мовивши, в крісло садовить вона роз'ярілого бога.

143] Гера ж покликала вийти із дому в той час Алоллона

144] Й разом Ірїду, вісницю бистру богів олімпійських,

145] І, до обох їх звертаючись, мовила слово крилате:

146] "Зевс наказав вам обом якнайшвидше з'явитись на Іду.

147] Отже, з'явившись туди й перед Зевсовим ставши обличчям,

148] Все учиніть, що накаже він вам і чого зажадає".

149] Мовила так і, назад повернувшись, володарка Гера

150] Сіла у крісло. Ті ж двоє, схопившись, у путь подалися.

151] Іди діставшись багатоджерельної, матері звірів,

152] Широколунного Зевса знайшли, що сидів на вершині

153] Гаргару, — хмара його запашна, мов вінок, огортала.

154] Разом удвох підійшли й перед Зевсом вони хмаровладним

155] Стали. А він, побачивши їх, не розгнівався серцем:

156] Скорий-бо послух явили вони його любій дружині,

157] І до Ірїди він першої слово промовив крилате:

158] "Швидше біжи, прудконога Ірїдо, звістити наказ мій

159] До владаря Посейдона, — вістунко, не будь неправдива!

160] Скажеш йому, щоб негайно війну він і січу облишив

161] І повертався на збори богів або в море священне.

162] А не послухає слова мого і не зважить на нього —

163] Розумом хай тоді сам і духом своїм поміркує,

164] Чи пощастить йому, хоч і який він міцний, проти мене

165] Встояти. Й силою я-бо, здається, за нього міцніший,

166] І за народженням перший. Невже не вагається серцем

167] Він і зі мною рівняти, кого усі інші страшаться?"

168] Мовив він так, і в путь подалась вітронога Іріда

169] Й до Іліона священного з гір полетіла ідейських.

170] Наче той град льодянистий або снігова хуртовина

171] Сипле завійно в диханні ефірянороднім Борея,

172] Із бистроплинню такою ж помчала проворна Іріда

173] До земледержця й промовила так, перед ним зупинившись:

174] "З вістю до тебе, землі потрясатель наш темнокудрій,

175] Я прилетіла сюди від егідодержавного Зевса.

176] Він наказав, щоб негайно війну ти і січу облишив

177] Та повернувся на збори богів або в море священне.

178] А не послухаєш слова його і не зважиш на нього,

179] То він погрожує сам появитися тут і з тобою

180] В битву вступить. Та руки його дужої він тобі радить

181] Все ж уникати, бо й силою він за тебе міцніший,

182] І за народженням перший. Невже не вагаєшся серцем

183] Навіть із тим ти рівняти, кого усі інші страшаться?"

184] Гнівну у відповідь мовив їй славний землі потрясатель:

185] "Горе! Хоч і могутній, та надто зухвало він мовить!

186] Навіть мене, рівногідного, силою стримати хоче!

187] Троє братів є, що нас породила від Кроноса Рея:

188] Зевс і я, а третій — Аїд, над підземними владар.

189] Все ми на трьох поділили, і кожен дістав, свою частку

190] Жеребкуванням. Дісталось навіки мені в володіння

191] Сивее море, Аїдові — мороку темна оселя,

192] Зевсові ж небо в ефірі і хмарах дісталось широке.

193] Спільні для нас земля і високий Олімп залишились.

194] Тим-то не житиму я по Зевсовій волі. Спокійно,

195] Хоч і могутній, своєю третиною хай володіє.

196] Силою ж рук не злякає мене він, немов боягуза.

197] Краще своїми суворими хай навчає словами

198] Власних синів і дочок своїх, що від нього родились,

199] Слів-бо його хоч-не-хоч, а вони таки слухать повинні!"

200] 1 Відповідаючи, мовила так вітронога Іріда:

201] "Отже, таку ось, землі потрясателю наш темнокудрий,

202] Відповідь Зевсові маю нести непривітну й сувору?

203] Може, ти зміниш її? Поступливі сильнії духом.

204] Знаєш ти й сам, що Ерінії завжди обстоюють старших".

205] 1 В відповідь знов Посейдон тоді мовив, землі потрясатель:

206] "Слушне, богине Ірідо, ти зараз промовила слово.

207] Дуже то добре, як вісник доречну висловлює думку.

208] Але страшний мені серце і душу охоплює смуток,

209] Що рівноправного Зевс і однакій підлеглого долі

210] Так зневажати образливим словом собі дозволяє.

211] Все ж, хоч і гнівом охоплений, нині йому поступлюсь я.

212] Але скажу тобі я і дотримаю цієї погрози, —

213] В разі противно мені і Афіні, що здобич дарує,

214] Всупереч Гері, й Гермесові, ще й владареві Гефесту,

215] Він Іліона високі щадитиме мури й не схоче

216] їх зруйнувати, даруючи силу велику аргеям,

217] Знає хай — виникне з ним ворожнеча у нас невігойна".

218] Мовив це й лави ахейські покинув землі-потрясатель,

219] В море глибоке поринув на жаль для героїв ахейських.

220] До Аполлона почав тоді мовити Зевс громовладний:

221] "Фебе мій любий, піді-но за Ректором мідянозбройним!

222] Он подивись — земледержець, могутній землі потрясатель,

223] В море священне сховавсь, уникаючи грізного гніву

224] Нашого. Всі-бо інакше про битву велику почули б,

225] Навіть підземні боги, що з Кроносом разом домують.

226] Краще, проте, набагато й для мене, й для нього самого

227] Сталось, що перед моїми руками він навіть у гніві

228] Все ж відступив: не без поту-бо справа тоді б закінчилась.

229] В руки візьми торочками оздоблену славну егіду

230] І, потрясаючи нею, полохай героїв ахейських.

231] А про осяйного Гектора сам ти подбай, дальносяжче!

232] Силу велику піднось в його серці, допоки ахеї

233] До кораблів утікати не почнуть і до хвиль Геллеспонту.

234] Ну, а тоді я вже сам і ділом подбаю, і словом,

235] Щоб від трудів бойових відпочили нарешті ахеї".

236] Так він сказав. Аполлон не відмовив непослухом батьку,

237] Швидко з ідейських висот, наче сокіл, злетів легкокрилий,

238] Згуба швидка голубів, із небесних птахів найбистріший.

239] Гектора зразу знайшов він, божистого сина Пріама, —

240] Вже не лежав, а сидів той: до нього вертала свідомість,

241] Товаришів пізнавав він навколо, і легше він дихав,

242] Не обливаючись потом, із волі егідодержавця.

243] Став біля нього і мовив йому Аполлон дальносяжний:

244] "Ректоре, сину Пріамів, чом ледве живий ти оподаль

245] Інших лежиш? І що за недоля тут сталась з тобою?"

246] Так, ледве дишачи, вимовив Ректор шоломосяйний:

247] "Хто ти, з богів найдобріший, що тут розмовляєш зі мною?"

248] Чи ти не чув, як в той час, коли перед човнами ахеїв

249] Я побивав їх, у груди мені Еант гучномовний

250] Каменем тяжко ударив і буйної сили позбавив?

251] Я вже гадав, що, напевно, в оселі Аїдовій нині

252] Мертвих побачу, останнього-бо позбувався я дихання".

253] Відповідаючи, мовив йому Аполлон дальносяжний:

254] "Більше відваги! Могутнього-бо посилає Кроніон

255] З Іди заступника нині на поміч тобі й допомогу, —

256] Феб-Аполлон я з мечем золотим, увесь час і раніше

257] Оберігав я й самого тебе, й твоє місто високе.

258] Отже, снаги надихни численним комонникам вашим

259] Гнати швидких своїх коней до вражих човнів глибодонних.

260] Я ж перед ними піду і шляхи перед їхніми кіньми

261] Всюди рівнятиму, втечі піддавши героїв ахейських".

262] Мовив і силу велику вдихнув у керманича люду.

263] Наче застояний кінь, відгодований в яслах ячменем,

264] Віжки порвавши, копитами вчвал тупотить по рівнині

265] До струменистої річки, де звук на привіллї купатись,

266] Гордий. Підносить він високо голову, грива по плечах

267] В'ється за вітром, — своєю пишається він красою.

268] Мчать його ноги швидкі на знайомії пастівні кінські.

269] Так же і Гектор ногами й колінми орудував бистро

270] Й наглив до бою кінноту, лиш голос богівський зачувши.
271] Так же, як дику козу чи рогатого оленя гонять
272] Зграї мисливських собак і загони селян-звіроловів,
273] Поки гущавина їх лісова або скеля урвиста
274] Не порятує, й мисливцям догнать звірину неможливо;
275] А на той гомін із хаші виходить до них на дорогу
276] Лев пишногривий, і от вже завзяті ловці утікають.
277] Так і данаї, що досі на ворога тисли юрбою
278] І перед себе мечами й списами двогострими гнали,
279] Ледь спостерігши, як Гектор до лав своїх збройних підходить,
280] Перелякались, і раптом душа їм у ноги упала.
281] Син Андремонтів Тоант звернувся тоді до аргеїв,
282] Доблесний муж етолійський, досвідчений як списоборець
283] І рукопашний боєць, та й мало хто з юних ахеїв
284] Перемогти його міг у словеснім на зборах змаганні.
285] Сповнений намірів добрих, озвавсь він і став говорити:

286] "Леле! Велике я диво побачив своїми очима!
287] Смерті лихої unikнувши, знову постав перед нами
288] Гектор! А кожен із нас уже духом своїм сподівався,
289] Що погубив безперечно Еант його, син Теламонів.
290] Хтось із богів, проте, визволив та врятував від напасті
291] Гектора, що багатом вже данаям розслабив коліна
292] І багатом іще, мабуть, розслабить. Адже не без Зевса
293] Він громоносного став перед лавами, прагнучи бою.
294] Отже, послухайте всі і вчиніть, як я зараз скажу вам.
295] До кораблів ми накажемо війську всьому відступити,
296] Ми лиш самі, між ахейськими воями найсміливіші,
297] Тут лишимось: може, нам пощастить мідяними списами
298] Зразу його зупинить. Хоч який він до бою завзятий,
299] Дужого натовпу воїв данайських, проте, побоїться".

300] Мовив він так, і охоче послушали всі його ради.
301] Ідоменея-вождя обступили вони та Еанта,
302] Тевкра, Мегеса, Ареєві рівного, ще й Меріона,
303] Приготувались до бою й закликали найсміливіших
304] Відсіч троянам і Гектору дати. А ззаду тим часом
305] До кораблів своїх військо ахейське уже відступало.
306] Лави зімкнувши, трояни ударили: вів-бо їх Гектор
307] Кроком широким. Попереду йшов, свої плечі укривши

308] Хмарою, Феб-Аполлон, в руках він тримав ясносяйну,
309] Буйну егіду страшну, пелехату, Гефест її, мідник,
310] Зевсові дав у дарунок, для остраху людям носити.
311] В руки цю взявши егіду, провадив він військо троянське.

312] Лави зімкнувши, їх ждали аргеї. І крики шалені
313] Враз залунали обабіч. Із пружних тятив полетіли
314] Стріли стрімкі і з відважних долонь їх списи незліченні,
315] Прямо в тіла юнаків войовничих одні устромлялись,
316] Інших багато між тим, не торкнувшись білого тіла,
317] В землю встрявали навкруг у жадобі насититись тілом.
318] Доки егіду в руках тримав Аполлон нерухомо,
319] Доти і стріли літали обабіч, і падали люди.
320] А як поглянув лише бистрокінним данаям в обличчя,
321] Нею потряс і голосно крикнув, то раптом у грудях
322] Духом охляли вони і забули про запал одваги.
323] Так же, як череду цілу корів чи отару овечу
324] Хижі два звіри женуть у темряві чорної ночі,
325] Раптом напавши, коли не стояла сторожа на місці, —
326] Так з переляку тікали ахеї. Нагнав на них страху
327] Феб-Аполлон, дарувавши троянам і Гектору славу.

328] Муж проти мужа змагався, йшла битва розсипаним строем.
329] Аркесілая і Стіхія вбив тоді Гектор осяйний.
330] Перший начальником був беотійських мужів міднозбройних,
331] Другий соратником був Менестея, великого духом.
332] Зброї позбавив Еней Медонта й з ним разом Іаса.
333] Сином побічним Медонт божистому числивсь Ойлею,
334] Братом Бантові рідним. Осельником був він Філаки,
335] Втікши з своєї вітчизни: убив-бо він рідного брата
336] Мачухи Еріопіди лихої, дружини Ойлея.
337] А богорівний Іас вождем був афінського війська,
338] Сином вважався він Сфела, що сам народивсь од Букола.
339] Полідамант умертвив Мекістея, Політ же — Ехія
340] В першій бою, а Клонія вбив Агенор богосвітлий.
341] Ззаду ударив Паріс Деїоха в плече, як тікав той
342] В лавах передніх, аж гостра навиліт проскочила зброя.
343] З мертвих озброєння стали знімати вони. А ахеї,

344] Крізь частокіл і рів прориваючись, бігли безладно
345] Хто куди міг і мусили швидше за мури ховатись.

346] Гектор кричав до троян, закликаючи голосом дужим:

347] "До кораблів поспішіть, скривавлену здобич облиште!

348] Тільки побачу, що хтось кораблі обминає ворожі,

349] Смертю він тут же загине, і вже не брати і не сестри

350] Сплять померлого тіло погребним вогнем, а собаки

351] Трупа його шматуватимуть тут, перед мурами міста!"

352] Мовив він і батогом із розмаху хльоснув по конях,

353] Лави троянські окликнувши гучно. У відповідь вої

354] Разом гукнули й своїх в колісниці запряжених коней

355] З гуркотом грізним погнали. А Феб-Аполлон перед ними

356] Легко обрушив ногами краї глибоченного рову,

357] Грузом засипав середину й вирівняв воям дорогу

358] Довгу, завширшки таку, як спис пролетіти здолає,

359] Кинутий мужем, який свою випробовує силу.

360] Рушили шляхом тим лави троян. Аполлон перед ними

361] Ніс неоцінну егіду, і вал зруйнував він ахейський

362] Легко так само, як часом на березі моря дитина

363] Щось у безвинній забаві з піску побудує сипкого

364] Й, граючись, ніжками потім чи ручками геть поруйнує.

365] Так же, осяйливий Фебе, і ти зруйнував без зусилля

366] Труд і старання аргеїв, самих же примусив тікати.

367] Лиш кораблів досягнувши, в утечі вони зупинились

368] І один одному дух бадьорили, підносячи руки

369] До всемогутніх богів, і кожен з них щиро молився.

370] Нестор моливсь найщиріш староденний, опора ахеїв

371] Певна, обидві руки піднімаючи в зоряне небо:

372] "Зевсе, наш батьку, як в Аргосі хто, на пшеницю багатім,

373] Палячи тучнії стегна биків чи овечок, молився

374] Про поворот свій додому, й ти схвально кивнув головою, —

375] Це спогадай і день згуби від нас одверни, олімпійче,

376] Не дозволяй тим троянам украй подолати ахеїв".

377] Так він молився, і голосно Зевс заgrimів велемудрий,

378] Вчувши палкі молитви староденного сина Нелея.

379] Щойно трояни почули егідодержавного Зевса

380] Гуркіт, згадали про бій і натисли ще більш на аргеїв.

381] Так, наче вал величезний широкопросторого моря
382] Вище обляків зліта корабельних під тиском могутнім
383] Буйного вихру, що хвилі високі валами здійсмає, —
384] Так і трояни з оглушливим криком крізь мур пробивались,
385] Коней баских женучи, і при самих кормах вже точився
386] Бій на двогострих списах рукопашний, — ці з повозів били,
387] Ті ж вибігали на верх кораблів своїх чорних і звідти Г

388] Кидали ратища з мідними вістрями довгі й великі,

389] Що в кораблях для бою морського на дні зберігали.

390] Поки ахеї з троянами ще перед муром змагались,
391] Від кораблів бистрохідних далеко, Патрокл у наметі
392] При Евріпілі хороброму сидючи, лагідним словом
393] Серце йому утішав і сипав на рану пекучу
394] Ліки цілющі, щоб чорні йому заспокоїти болі.
395] А як побачив троян, що вони вже на мур наседають
396] Юрмами, вої ж данайські тікають з розпачливим криком,
397] В грудях не стримав ридань і, долонями гучно по стегнах
398] Лягнувши, смутком глибоким охоплений, став говорити:

399] "О Евріпіле, не можу я далі з тобою лишатись,
400] Хоч я й потрібен тобі, — там бій розпочавсь вирішальний.
401] Хай твій товариш тебе розважає, а я до Ахілла
402] Йти поспішу, до участі в битві його спонукати.
403] Може, хто зна, при помочі божій слова мої збудять
404] Дух його: тільки до доброго дружні вмовляння призводять".

405] Мовив він так, і вперед понесли його ноги. Ахеї ж
406] Опір троянам чинили; проте, хоч було тих і менше,
407] Від кораблів не здолали ворожу навалу відбити.
408] Та не здолали й трояни, данайські фаланги прорвавши,
409] Аж у середину їх кораблів і наметів дістатись.
410] Так, наче брус корабельний по шнуру вирівнюють точно
411] Руки досвідчені вправного теслі, який бездоганно
412] Знає своє ремесло, перейнявши його від Афін, —
413] Нарівні так між троян і ахеїв точилася битва.
414] В час той, як воїни інші під іншими бились човнами,
415] Проти Еанта, вповитого славою, виступив Гектор.
416] Тяжко змагались вони при однім кораблі, але марно

417] Цей намагавсь одігнати Еанта й човна підпалити,
418] Той же — відбити його, бо Гектор був ведений богом.
419] В час той Кале'тор, Клітіїв син, що вогонь вже підносив
420] До корабля, був Еантом списом уражений в груди.
421] Тяжко він grimнув об землю, і з рук смолоскип йому випав.
422] Гектор, як тільки побачив, що брат його в перших убитий,
423] І біля чорного впав корабля, й покотився у порох,
424] Голосно так до троян заволав і до воїв лікійських:

425] "Гей ви, трояни, й лікійці, й дарданські бійці рукопашні!
426] Не відступайте від бою у тіснєві цій надзвичайній,
427] Але рятуйте Кале'тора, що між човнами загинув, —
428] Славне озброєння зняти із нього не дайте ахеям".

429] Мовивши так, в Еанта він списа блискучого кинув,
430] Схибив, проте, — в Лікофрона, сина Мастора, поцілив, —
431] Що із Кітер був, товариш Еанта, і в домі у нього
432] Жив після того, як мужа убив у Кітерах священних.
433] Гектор в чоло його мідяним вістрям ударив, як поряд

434] Той із Еантом стояв. І навznak у порох на землю
435] Впав він з корми корабля, і суглоби у нього розслабли.
436] З жаху здригнувся Еант, і так він до брата промовив:

437] "Тевкре мій любий, поліг перед нами наш вірний товариш,
438] Той Масторід, що, прийшовши з Кітер, серед нас оселився
439] Й шани у нашому домі нарівні зажив із батьками.
440] Гектор убив його, духом могутній. Де смертоносні
441] Стріли твої, де лук, Аполлоном дарований Фебом?"

442] Мовив він так, той послухав, прибіг і спинивсь біля нього
443] З луком тугим у руках, сагайдак несучи за плечима
444] З гострими стрілами, й тут же почав на троян їх пускати.
445] Впав від стріли його Кліт, осяйливий син Пейсенора,
446] Полідаманта товариш, славетного сина Пантоя, —
447] Віжки в руках він тримав, приставлений бувши до коней.
448] В'їхавши ними у гущу ахейських фаланг найгустішу,
449] Гектора радував він і троян. Та небавом самому
450] Трапилось лихо, й ніхто не прийшов ту біду відвернути.
451] Клітові ззаду вп'ялася у шию стріла велетужна.
452] З повоза впав він тоді, й понесли наполохані коні

453] З гуркотом повіз порожній. Це зразу ж помітив володар
454] Полідамант, і перший назустріч він кинувся коням,
455] їх Астіною віддав, Протіаона синові, в руки,
456] З повозом ближче звелівши триматись і пильно глядіти
457] Коней, а сам — у лави передні назад повернувся.

458] Тевкр тоді другу стрілу проти Гектора в мідяній зброї
459] Вийняв, і січу спинив би при корабля^він ахейських,
460] Тільки б найдужчого між ворогами дихання позбавив.
461] Та не сховавсь він од розуму мудрого Зевса, що, вкривши
462] Гектора захистом, Тевкрові слави тієї відмовив.
463] Сплетену добре зірвав тятиву з бездоганного лука
464] Зевс, поки цілився той. І, блукаючи, вбік полетіла
465] Міддю зважніла стріла, і лук із руки його випав.
466] Тевкр аж здригнувся, і так тоді він до брата промовив:

467] "Горе! Якесь божество зловороже всю нашу потугу
468] Зводить нінащо! Он вирвало щойно із рук моїх лука,
469] Ще й обірвало мені тятиву новозвиту, що вранці
470] Я підв'язав, щоб часті виносити здужала стріли!"

471] В відповідь мовив йому великий Еант Теламоній:

472] "Любий, облиш свого лука спокійно лежати з тугими
473] Стрілами, раз їх знесилює бог, до данаїв ворожий.
474] Довгого списа у руки і щит захопивши на плечі,
475] Бийся з троянами сам та й інших на те підбадьорюй.
476] Як і здолає нас ворог, то не без труда він важкого
477] Візьме у нас кораблі добропалубні! Ну ж бо до бою!"

478] Мовив він так і, лук у наметі своєму лишивши,
479] Плечі покрив після того щитом собі четверошкурим,
480] А на могутнє чоло шолом він насунув добірний
481] З кінським хвостом, що над гребенем страшно вгорі розвіався.
482] Взяв іще списа міцного, окутого гострою міддю.
483] Вийшов з намету, й побіг, і біля Еанта спинився.

484] Бачачи, Гектор, що Тевкрові стали безсильними стріли,
485] Голосом дужим волав до троян і до воїв лікійських:

486] "Гей ви, трояни, й лікійці, й дарданські бійці рукопашні!

487] Будьте, друзі, мужами, шалену згадайте ви силу
488] Біля човнів глибодонних. На власні-бо очі я^бачив, —
489] Зевс учинив найславнішого мужа безсильними стріли!
490] Легко мужі пізнають могутливу Зевсову силу,
491] Чи то найвищу їм славу звитяги він з неба дарує,
492] Чи їх принижує, захисту їм не бажаючи дати,
493] Як от принижує нині аргеїв, а нам помагає.
494] До кораблів усі разом на бій! А як хто з вас поляже,
495] Смерть і загибель від стріл чи від гострого списа прийнявши,
496] Вмри без вагань! Не безславно йому, захищавши вітчизну,
497] Вмерти за неї! Дружина ж і діти живі зостануться,
498] Буде в безпеці і дім твій, і спадок увесь, як ахеї
499] Із кораблями своїми до рідного вернуться краю!"

500] Мовлячи так, він у кожному силу збудив і завзяття.
501] З другого боку й Еант до свого заволав товариства:

502] "Сором, аргеї! Тепер залишається нам — чи загинуть,
503] Чи врятуватись, біду від своїх кораблів одвернувши.
504] Чи не гадаєте пішки до рідного краю вернутись,
505] Як кораблі одбере у вас Гектор шоломосяйний?
506] Чи ви не чуєте, як заохочує воїв троянських
507] Гектор та як кораблі нам жадає вогнем попалити?
508] Не у танок-бо іти, а до бою він їх закликає.
509] Кращої бути не може тепер у нас думки й поради,
510] Як з ними руки і сили зчепити в бою рукопашнім.
511] Краще уже чи життя зберегти, чи загинути зразу,
512] Ніж у змаганнях жорстоких із ворогом слабшим так довго
513] Сили виснажувать тут, біля наших човнів мореплавних!"

514] Мовлячи так, він у кожному силу збудив і завзяття.
515] Схедій, фokeїв начальник, син Перімеда, був зразу ж
516] Гектором вбитий. Вождь піших, славетного син Антенора,
517] Лаодамант поліг од міцної долоні Еанта.
518] Полідаманта рукою був От, Філеїда товариш,
519] Зброї позбавлений, вождь хороброго війська епеїв.
520] Глянув Мегес Філеїд і кинувсь на нього; відскочив
521] Полідамант, і той не поцілив його. Аполлон-бо
522] Сину Пантоя не дав поміж воїв передніх загинуть.
523] Списом своїм утрапив він Кройсові прямо у груди.

524] Тяжко той grimнув об землю, і зняв він з плечей його зброю.
525] Кинувся раптом на нього Долоп, досвідчений списник,
526] Кращий з бійців Лампетід славетний, народжений Лампом,
527] Лаомедонтовим сином, бурхливого повен завзяття.
528] Він Філеїда у щит посередині списом ударив,
529] Близько підбігши. Але міцний захистив його панцир,
530] Мідною вкритий лускою. Філей колись цей обладунок
531] З міста Ефіри привіз, з узбережжя ріки Селеента,
532] Від владаря Евфета як гість, у дарунок здобувши,
533] Щоб на війні від ворожих бійців його захистом мати.
534] Тож захистив од загибелі нині він синове тіло.
535] В час той Мегес загостреним списом ударив Долопа
536] В гребінь шолома його густогривого, кутого міддю;
537] Збив із шолома шишак той гривастий, і весь він на землю
538] В порох упав, яскравіючи й там своїм пурпуром свіжим.
539] Все ж, на звитягу надіючись, битись Долоп залишився.
540] Та на підмогу Мегесу поспів Менелай войовничий,
541] З списом іззаду спинившись, Долопа в плече він ударив.
542] Вістря шалене навиліт прошило його і крізь груди
543] Спереду вийшло, і ницьма він тут же на землю звалився.
544] Кинулись разом обидва — озброєння, міддю окуте,
545] Зняти з плечей його. Кревних гукнув тоді голосно Гектор,
546] Дужому став дорікати насамперед він Меланіппу,
547] Синові Гікетабна. Повільних корів у Перкоті
548] Череду пас у той час він, коли ще був ворог далеко,
549] А як данаї сюди в кораблях припливл* крутобоких,
550] До Іліона прийшов він і став між троян визначатись.
551] Жив у Пріама, шанований нарівні з власними дітьми.
552] Гектор гукнув на ім'я його й так йому став дорікати:

553] "Так, Меланіппе, й залишимо все? Невже твоє любе
554] Не ворухнулося серце від болю за вбитого брата?
555] Може, не бачиш, як шарпають онде Долопову зброю?
556] Швидше зі мною! Не личить же нам із аргеями битись
557] Здалеку, тож чи ми їх наголо переб'єм, чи високий
558] Візьмуть вони Іліон і всіх городян повбивають".

559] Мовив і рушив вперед, а за ним тоді й муж богорівний.
560] А Теламоній Еант підбадьорював лави аргеїв:

561] "Друзі, будьте мужами і в серце вкладіть собі сором.

562] Тож один одного завжди соромтесь у битвах жорстоких.

563] Сором хто має, той більше рятується, ніж загибає.

564] Хто ж утікає, ні слави для того нема, ні рятунку".

565] Мовив він так, вони ж і самі захищатись бажали.

566] Взявши до серця те слово, свої кораблі оточили

567] Мідяним валом. Та Зевс одваги надав і троянам.

568] А гучномовний в боях Менелай підбивав Антілоха:

569] "Ані молодших за тебе в ахеїв нема, Антілоху,

570] Ані ногами бистрішого, ні сміливішого в битві.

571] Чом би не вийти тобі та когось із троян не вколошкать?"

572] Мовив він так і назад відступив, а того заохотив.

573] Вибіг юнак той з передніх рядів і, навкруг озирнувшись,

574] Списом блискучим націливсь. І враз одсахнулись трояни

575] Перед націленим списом. А він недарма його кинув,

576] Синові Гікетаона попав, Меланіппові, в груди

577] Біля самого соска, коли воїн до бою виходив.

578] Тяжко він гримнув об землю, й пітьма йому очі окрила.

579] Тож Антілох тоді кинувсь на нього, як пес налітає

580] На оленя молоде, що вибігло з лігвища свого,

581] А звіролов його вцілив і зразу коліна розслабив.

582] Так, Меланіппе, й на тебе набіг Антілох войовничий

583] Зброю твою одібрать. Та від Гектора він не укrywся:

584] Крізь сум'яття бойове біг до нього герой богосвітлий,

585] Та Антілох вже на нього не ждав, а що воїн був спритний,

586] Кинувся швидко тікати, як звір той, що лиха накоїв, —

587] Пса біля стада корів або й пастуха розірвавши,

588] Геть утікає мерщій, поки натовпом люди не збіглись.

589] Так утікав Несторід, а слідом трояни і Гектор

590] З криком шаленим і гомоном сипали стогнучі стріли.

591] Лиш досягнувши своїх, він став і назад обернувся.

592] Наче ті леви, що м'ясо сире пожирають, трояни

593] Кинулись до кораблів-, сповняючи Зевса веління.

594] Силу велику весь час в них будив він, а дух у аргеїв

595] Долю, хилив, одбираючи славу, в троян же підносив.

596] Гектору ж, сину Пріама, він славою волив окрити

597] Дух, щоб той огню негасимого полум'я кинув

598] На кораблі крутобокi, — так просьба Фетіди надмірна

599] Сповнитись мала цілком. І ждав уже Зевс велемудрий
600] Над кораблями заграву на власні побачити очі,
601] З тої-бо миті початись мав відступ троянського війська
602] Від кораблів, а данаїв він славою волив окрити.
603] З задумом цим спрямував тоді Зевс до човнів глибодонних
604] Гектора, сина Пріама, що й сам вже туди поривався.
605] Той шаленів, як Арей-списоборець, як полум'я згубне,
606] Що шаленіє у горах, в дрімучій гущавині лісу.
607] Піною вкрилися губи, з-під брів, що похмуро нависли,
608] Блискали очі ясні, й шолом мідносяйний страшливо
609] Над головою хитавсь в роз'ярілого боєм нещадним
610] Гектора. Був-бо в ефірі заступник у нього могутній,
611] Зевс, що з мужів багатьох одного його славою й честю
612] Ушанував, бо недовго йому вже на світі лишалось
613] Жити. Паллада Афіна уже наближала до нього
614] Згубний день, коли мав він загинуть од сили Пеліда.
615] Він намагався-бо лави ворожого війська прорвати,
616] Де найгустіший був натовп і зброя була щонайкраща.
617] Але прорвать їх не міг, хоч і дуже на те намагався.
618] Щільно зімкнувши ряди, стояли вони, мов висока
619] Скеля міцна, що звисає над берегом сивого моря
620] Й твердо витримує буйні вітрив буревійних пориви
621] І набігаючих хвиль величезних бурхливі удари.
622] Проти троян так стояли данаї й назад не тікали.
623] Сяючи, наче вогонь, налітав він на юрми ахеїв,
624] Падав на них, наче вітром підхоплена хвиля з-під хмари
625] На корабель наліта бистрохідний; а він аж до верху
626] Піною вкритий увесь, і вітру жахливе дихання
627] Свище в вітрилах, і трепетно терпнуть серця мореплавців,
628] Пойняті страхом: вони-бо заледве уникнули смерті.
629] Так же тремтіли серця у стривожених грудях ахеїв.
630] Наче той лев згубоносний на стадо корів нападає,
631] Що у широких просторах лугів буйнотравих пасуться
632] Безліку, але пастух не уміє корів круторогих
633] Оборонити як слід від нападів хижого звіра.
634] Лев то вперед забіжить, а то опиняється ззаду
635] За чередою, то вскочить в середину й вже пожирає
636] Ялівку, інші ж усі розбігаються. Так же й ахеї,
637] Страхом повиті, від Гектора й Зевса, великого батька,
638] Всі утікали. А Гектор убив одного Періфета,
639] Сина Копрея, з Мікен, що від владаря ?врістея

640] Вісті приносив не раз могутній Геракловій силі.
641] Син в цього гіршого батька родився, кращий багато
642] В доблестях різних — у швидкості ніг і воєннім мистецтві,
643] Розумом же між найперших мікенських мужів визначався.
644] Тож і для Гектора став він великої слави причинком.
645] Він, обернувшись назад, на обід щита нашттовхнувся,
646] Що аж до п'ят досягав та давав од списів йому захист.
647] Він похитнувся і навзнак упав, аж на скронях страшливо
648] Мідний шолом задзвенів, коли тяжко на землю він падав.
649] Гектор, угледівши це, до нього мерщій підбігає
650] Й списа у груди стромляє йому на очах в його близьких
651] Товаришів. Хоч смутні, не могли тут зарадить нічого
652] Товариші: й самі вони Гектора страшно боялись.
653] До кораблів повернувшись обличчям, аргеї вже бігли
654] Між кораблями передніми, — й гнались за ними трояни.
655] Мусили вже й від передніх вони кораблів відступити
656] Далі, і аж біля самих наметів своїх зупинились
657] Лавами, й не розбігались по станові: страх-бо і сором
658] Стримував їх, одні одних невпинно вони бадьорили.

659] А особливо їх Нестор старезний, опора ахеїв,
660] Ревно благав, закликаючи всіх іменами їх предків:

661] "Будьте, друзі, мужами і в серце вкладіть собі сором
662] Перед людьми. Спогадайте-бо кожен про любу дружину,
663] І про дітей, і про власне майно, й про батьків своїх рідних, —
664] Чи то живуть вони ще, чи, може, уже й повмирили,
665] їх іменами благаю я вас, хоч тут їх немає, —
666] Стійте відважно в бою, стережіться ганебної втечі!"

667] Мовлячи так, він у кожному силу будив і завзяття.
668] А од очей їх тим часом Афіна одвіяла хмару
669] Тьми надзвичайної. Світло ясне їм відкрилось обабіч —
670] До кораблів і до бою, однаково людям страшного.
671] Видно було й гучномовного Ректора там і все військо —
672] Воїв троянських, що ззаду лишались і в бій не вступали,
673] Й лави, що билися боєм при кораблях бистрохідних.
674] Не до душі було мужньому серцем Еанту лишатись
675] Там, куди інші синове ахеїв тоді відступили.
676] Кроком подався широким по палубах він корабельних,
677] Довгим махаючи списом, що мав для бою морського, —

678] Збитим міцно гвіздками, у двадцять два лікті завдовжки.
679] Наче їздець, що правити кіньми напрочуд уміє,
680] Четверо коней баских з табуна свого разом застрігши,
681] З поля широкого вчвал аж до мурів великого міста
682] Шляхом жене велелюдним, і всюди дивуються з нього
683] Чоловіки і жінки. А він раз у раз безугавно
684] Скаче з коня на коня. А коні летять усе далі.
685] Так і Еант по палубах перебігав корабельних
686] Кроком широким, і крики його аж до неба сягали.
687] Страшно гукав він весь час, закликаючи воїв данайських
688] І кораблі захищати, й намети. Так само і Гектор
689] Не залишався в юрбі гомінливій троян міднолатних.
690] Наче той хижий орел на зграї птахів налітає,
691] Що безтурботно на березі тихої річки пасуться,
692] На легкокрилих гусей, журавлів, лебедів довгошиїх, —
693] До темноносого так корабля пориваючись, Гектор
694] Кидавсь вперед. Рукою своєю великою ззаду
695] Зевс направляв його, й дух усього підбадьорював люду.

696] Знову навкруг кораблів розгорілася битва жорстока.
697] Так би сказав ти: два війська на битву одні проти одних
698] Вийшли нітрохи не втомлені — так вони бились завзято.
699] Кожен з воюючих думав своє: загопи ахейські
700] Не сподівались уникнути лиха й загибелі ждали.
701] А у троян — надіялось серце у кожного в грудях
702] Раптом спалить кораблі й повбивати героїв ахейських.
703] З цими думками вони й виступали одні проти одних.

704] Гектор тоді за корму корабля ухопився морського,
705] Гарного й бистрого, що перевіз через море до Трої
706] Протесілая, але не вернув його в рідну країну.
707] Вколо цього корабля врукопашну ахеї й трояни
708] Впень одні одних рубали. Ніхто з них не хотів дождити
709] Стріл бистролетних здаля чи ударів загострених ратищ, —
710] Але ізблизька, й одним пломеніючи духом завзяття,
711] Гострими бились сокирами, бардами, ще й топорами,
712] Лезами довгих мечів і міддю списів двоєгострих.
713] Гарно оздоблений меч із руків'ям чорненої сталі
714] Там не один із долоні убиваних воїнів падав
715] Або з плечей. І земля навколо від крові чорніла.
716] Гектор же, міцно за виступ оздобний корми ухопившись,

717] Не випускав його з рук, троян закликаючи гучно:

718] "Дайте вогню і крик бойовий піднесіть усі разом!

719] День-бо відплати достойної Зевс нам сьогодні дарує, —

720] Взять кораблі, що сюди прибули проти божої волі

721] Й стільки біди завдали завдяки боягузтву старшини.

722] Хоч і хотів при кормах кораблів я із ворогом битись,

723] То не пускали й мене, і всі наші загони тримали.

724] Та якщо досі нам розум затьмарював широколунний

725] Зевс, то нині він сам нас веде й закликає до бою!"

726] Мовив він це, й ще завзятіш натисли вони на аргеїв.

727] Встоять не міг і Еант під навалою стріл безупинних.

728] Перед загрозою смертною трохи назад він подався

729] З палуби свого судна на приступки семмступневі.

730] Стоячи з списом, відтіль вояків одбивав він троянських —

731] Кожного, хто з них із полум'ям згубним лише наближався.

732] Він увесь час до данаїв кричав, закликаючи гучно:

733] "Любі герої данайські, Арееві слуги відважні!

734] Будьте, друзі, мужами, шалену згадайте ви силу!

735] Чи сподіваємось ми іззаду союзників мати,

736] Або стіну неприступну, щоб нас од біди захистила?

737] Міста за нами нема із муром надійним навколо,

738] Де б захищатись могли ми з підтримкою всього народу.

739] Ми ж на рівнині в троян, у панцири міцно закутих,

740] Ними до моря приперті, від рідного краю далеко.

741] Міць наших рук — нам рятунок, не кволе в бою слабосилля!"

742] Так він гукав і гострим завзято розмахував списом.

743] Кожного, хто із троян наближавсь до човнів крутобоких

744] Із племенистим вогнем, одгукнувшись на Гекторів заклик,

745] Зразу ж Еант убивав, поражаючи списом великим.

746] Так врукопашну дванадцять мужів він поклав біля суден.

ПІСНЯ ШІСТНАДЦЯТА

ПАТРОКЛІЯ

1] Так вони за корабель добропалубний бились завзято.

2] Перед людським вожаєм Ахіллою Патрокл зупинився —

3] Сльози гарячі він лив, немов із джерел темноводих,

- 4] Що із-під скель, лиш козам досяжних, струмують темнисто.
5] Глянувши, жалем пройнявсь богосвітлий Ахілл прудконогий,
6] Зразу ж до нього озвався і слово промовив крилате:

- 7] "Що це ти плачеш, Патрокле, немовби дівчатко маленьке,
8] Що за своєю матусею слідом біжить, і на руки
9] Проситься, й стримує матері кроки, й за плаття хапає,
10] Й дивиться в очі крізь сльози, аж поки на руки не візьме.
11] Ніжними так же, Патрокле, і ти умліваєш сльозами.
12] Чи з мірмідонян кому, чи мені розказати щось маєш?
13] Чи із далекої Фтії один ти почув яку звістку?
14] Кажуть, живий ще Менойт, син Акторів, батько твій рідний,
15] Ще і мій не помер, Пелей Еакід з мірмідонян.
16] Тужно було б нам обом, якби смерть їх од нас одібрала.
17] Чи не аргеями журишся, що задля свого зухвальства
18] Гинуть ганебно так біля своїх кораблів крутобоких?
19] Все-бо розкажуй, в умі не ховай, щоб ми знали обидва".

20] Тяжко зітхнувши, Патрокл озвався до нього, комонник:

- 21] "Сину Пелеїв Ахілле, найбільша окрасо ахеїв!
22] Ти не гнівись, скорбота і так вже долає ахеїв.
23] Найсміливіші-бо вої, що билися досі завзято,
24] На кораблях полягли, побиті й поранені тяжко.
25] В ранах од стріл Діомед, Тідеїв нащадок могутній,
26] Зранений теж Одісей, списоборець, і з ним Агамемнон,
27] Рани страшної зазнав у стегно Евріпіл войовничий;
28] їх лікарі доглядають, що тямлять на ліках цілющих,
29] Рани лікують їм. Ти ж невблаганний і досі, Ахілле,
30] Гніву бодай-бо ніколи не знав я такого, як в тебе,
31] Гордий завзятцю! Чи буде яка з того користь потомкам,
32] Як одвернуть од аргеїв загибелі ти не бажаєш?
33] Немилосердний! Батьком твоїм не Пелей був, комонник,
34] Матір'ю — не Фетіда, а синєє море й безплідні
35] Скелі тебе породили, — того ти і серцем жорстокий.
36] А як боїшся душею якогось богів віщування,
37] Чи сповіщала від Зевса про щось тобі мати поважна —
38] То хоч мене вже пошли та загін мірмідонян зі мною
39] Виряди в бій, — чи не стану я світлом рятунку данаям.
40] Дай на рамена мені твою зброю ясну одягнути,

41] Може, за тебе прийнявши мене, хоч трохи трояни
42] Січу зупинять, і легше зітхнуть войовничі ахеї,
43] Втомлені боєм важким, — на війні відпочинок короткий.
44] З свіжими силами від кораблів і наметів ми легко
45] Під Іліон відженемо знеможене військо вороже".

46] Так він благав, нерозумний. Того ж не збагнув, що для себе
47] Сам він загибелі чорної й смерті лихої благає.
48] З тугою в серці до нього промовив Ахілл прудконогий:

49] "Горе мені! Ну, що ти сказав, богорідний Патрокле!
50] Ні віщуванням богів не журюсь я, — про нього я знаю, —
51] Не сповіщала від Зевса нічого і мати поважна.
52] Та обіймає страшним мені болем і серце, і душу,
53] Тільки згадаю, що рівного рівний волів грабувати
54] І відбирать його здобич, тому що він владою вищий.
55] Страшно прикро мені — багато-бо я перетерпів.
56] Дівчину ту, що мені сини дарували ахейські,
57] Ту, що я списом здобув, зруйнувавши муроване місто,
58] Силою вирвав у мене із рук володар Агамемнон,
59] Син Атрея, неначе в нікчемного зайди якого.
60] Та облишмо про це, що було — те було! Й ні до чого
61] Серце гнівити без краю. Щоправда, свій гнів гамувати
62] Я не раніше гадав, аніж бойова колотнеча
63] Аж до моїх кораблів досягати почне бистрохідних.
64] Тож на рамена свої одягни мою зброю славетну
65] І войовничих веди мірмідонян на бій, якщо справді
66] Чорною хмарою сунуть трояни і вже облягають
67] Нам кораблі, а приперті до самого моря аргеї
68] Мужньо тримаються й досі лише над маленьким окрайцем
69] Суші. Трояни завзяті всією громадою міста
70] Ринули в бій. Бо начолок мого шолома їм зблизька
71] В вічі не зблискує. Скоро б вони почали утікати
72] Й трупом яруги встилать, якби володар Агамемнон
73] Був ласкавіший до мене. А так вони й стан оточили,
74] Бо не лютує вже спис у долонях міцних Діомеда,
75] Сина Тідея, щоб від данаїв біду одвернути.
76] Вже не гримить з голови осоружної сина Атрея
77] Крик бойовий. Лиш вигуки Гектора-людоубивці
78] Кличуть до бою троян, — і гомоном ті переможним
79] Повнять рівнину навкіл, побиваючи в битві ахеїв.

80] Кинь же, Патрокле, всю міць на троян, щоб біду відвернути
81] Від кораблів, щоб ті їх вогнем не спалили нещадним
82] Та не позбавили нас повороту до рідного краю.
83] Отже, послухай, з якою метою тобі я це мдвлю:
84] Маєш здобути мені велику пошану і славу
85] Поміж данаїв, щоб швидше мені повернули прекрасну
86] Дівчину-бранку, ще й подарунків прислали коштовних.
87] Од кораблів їх одкинь і вертайся. А хоч би й велику
88] Дав тобі славу Гери-владарки муж громоносний,
89] Не поривайся без мене, проте, переслідувать далі
90] Ти войовничих троян: мене-бо цим шани позбавиш,
91] Та бойовою звитягою в подвигу ратному гордий,
92] Тут бий троян і з військом не йди до твердинь Іліона,
93] Щоб із безсмертних богів, що Олімп їх одвічна оселя,
94] Хтось не втрутивсь: дуже любить-бо їх Аполлон дальносяжний.
95] Зразу ж вертайся, коли кораблям уже світло рятунку
96] Блисне, а бій на рівнині нехай вже без тебе триває.
97] Навіть, о Зевсе, наш батьку, і ви, Аполлоне й Афіню,
98] Навіть, якби всі трояни загинули, скільки їх є тут,
99] І від аргеїв ніхто, крім нас тільки двох, не лишився,
100] Ми б і самі розв'язали священної Трої пов'язки".

101] Так один з одним тоді розмовляли вони між собою.
102] В час той не встояв Еант під навалою стріл мідногострих.
103] Зевсова воля долала його і жорстокі удари
104] Славних троян. На скронях у нього шолом світлосяйний
105] Страшно гудів від ударів. Списи увесь час ударяли
106] В бляхи шолома ясні. Тримаючи щит блискотливий,
107] Ліве плече аж замліло. Проте не здолали трояни
108] Щит той схитнути, хоч сипали стріли навкруг мідногострі.
109] Важко дихав Еант, усе тіло в утомі спливало
110] Потом рясним безустанно, було йому навіть несила
111] Вільно дихнуть. За бідою біда звідусіль насувалась.
112] Нині скажіть мені, Музи, що маєте дім на Олімпі:
113] Як племенистий вогонь кораблі став палити ахейські?
114] Гектор, заскочивши зблизька, мечем величезним Еанта
115] По ясеневому списові вдарив при самому вістрі
116] Й ратище геть відрубав. Безпорадно Еант Теламонів
117] Зламаним списом махнув — далеко від нього позаду
118] З брязкотом мідяне вістря відточене впало на землю.

119] Трепетним серцем, здригнувшись, Еант зрозумів бездоганний
120] Справу богів, — адже його задуми ратні руйнує
121] Зевс громовладний, троянам бажаючи дати звитягу.
122] Він одступив, і метнули трояни вогонь неугасний
123] На кораблі бистрохідні, і полум'я скрізь спалахнуло,
124] Зразу ж вогонь і корму охопив. Ахілл, це уздрівши,
125] Лягнув по стегнах себе і скрикнув тоді до Патрокла:

126] "О поспіши, богорівний Патрокле, їздець бистрокінний!
127] Бачу, як полум'я на кораблях уже наших бушує.
128] Якщо візьмуть кораблі, то й відступу вже нам не буде.
129] Зброю мерщій одягай, а я шикуватиму військо".

130] Так він сказав, і Патрокл ясною озброївся міддю.
131] Спершу наклав наголінники гарні собі на голінки,
132] Срібною пряжкою кожен до місця як слід прикріпивши.
133] Потім і лати міцні прудкононого внука Еака,
134] Зорями квітчані рясно, на груди свої надягнув він
135] І через плечі срібноцвяхований меч перевісив,
136] Кутий із міді, та щит величезний узяв і незламний.
137] А на могутнє чоло шолом він добірний насунув
138] З кінським хвостом, що над гребенем страшно вгорі розвіався.
139] Взяв ще два списи міцні, що немов приросли до долоні.
140] Списа не взяв він лише бездоганного внука Еака:
141] Був він важкий, міцно збитий. Ніхто його інший з ахеїв
142] Навіть підняти не міг, лиш Ахілл ним вимахував легко,
143] Ясеном тим, що Хірон для любого батька Пелея
144] Сам з верховин Пеліону приніс на загибель героям.
145] Автомедонтові коней він швидше велів запрягати, —
146] Той по Ахіллу, мужів переборцю, мав шану найбільшу, —
147] Був найвірніший, на заклик в бою відгукнутись готовий.
148] Автомедонт же баских впріг у ярма Ахіллових коней —
149] Балія й Ксанта, що швидше від подиху бурі летіли.
150] Вітру Зефірові гарпія їх породила Поларга,
151] Пасшись на луках, над течією ріки Океану.
152] В припряг до них бездоганного він захопив Педаса, —
153] Вивів Ахілл його сам, Етіонове місто здобувши.
154] Смертний, за кіньми безсмертними легко він міг поспівати.

155] Сам же Ахілл, мірмідонські обходячи в час той намети,
156] Кликав до зброї усіх. Мов згряя вовків ненаситних,

157] Що невгамовним в серцях своїх дихають шалом відваги,
158] Оленя в горах настигши рогатого, рве на шматочки
159] В хижій жадобі, і пащі у них червоніють від крові,
160] Потім вся зграя шалено біжить до джерел темноводих,
161] Щоб язиками вузькими з поверхні хлебтати стемнілу
162] Воду, ригаючи кров'ю убитого звіра; а серце
163] В грудях безтрепетне в них, і роздуті від їжі утроби.

164] Так мірмідонян вожді і правителі шумно збирались
165] В лави, що мужній їх вів прудкононого друг Еакіда
166] В бій завзятий. Став перед ними Ахілл войовничий
167] І підбадьорював коней і лави мужів щитоносних.

168] Бистрих було п'ятдесят кораблів, що привів їх під Трою
169] Зевсові любий Ахілл, і на кожному при веслах сиділо
170] По п'ятдесят вояків бойового його товариства.
171] П'ятеро визначив він воєвод, щоб держали над ними
172] Провід, найвищу собі над всіма залишаючи владу.
173] В першій загоні Менестій стояв на чолі зброєсйний,
174] Син Сперхея-ріки, що від Зевса дощами живиться.
175] Донька Пелея родила його, Полідора прекрасна,
176] Жінка, із богом Сперхеєм невтомним на ложі з'єднавшись.
177] Батьком, проте, йому Бор, Періерія син, уважався, —
178] Шлюб з нею взяв він відкритий, численні віддавши дарунки.
179] В другій загоні начальником Евдор стояв войовничий.
180] В танцях славетна й прекрасна родила його Полімела,
181] Донька Філанта. Гермес-бо, світлий дозорець могутній,
182] Дівчину ту покохав, уздрівши її в хороводі,
183] Що злотострільна вела Артеміда, мисливиця шумна.
184] В верхню світлицю ввійшовши до дівчини, потай з'єднався
185] З нею ласкавий Гермес, і сина вона породила
186] Евдора славного, в бігу швидкого, хороброго в битві.
187] Тож як Ілітія, що породіллям полегшує муки,
188] В світ його вивела, й сонячне бачити став він проміння,
189] Сила міцна, Ехеклей тоді, Акторів син, Полімелу
190] Ввів у свій дім як дружину, численні віддавши дарунки.
191] Внука ж ростив і виховував свого Філант староденний,
192] Опікуванням його оточивши, як власного сина.
193] В третій загоні стояв на чолі Пісандр войовничий,
194] Маймала син, що після Патрокла, друга Пеліда,
195] Між мірмідонян усіх списоборець вважався найперший.

196] А в четвертім вождем був Фенікс, комонник старезний.

197] В п'ятому — Алкідамант, Лаеркіїв син бездоганний.

198] Військо в ряди бойові з вождями поставивши струнко,

199] Вийшов Ахілл і до них із словом звернувся могутнім:

200] "Не забувайте ніхто з мірмідонян погроз велемовних,

201] Що із швидких кораблів ви троянам у той посилали

202] Час, коли гнівом кипів я і кожен мене винуватив:

203] "Жовчю, Пеліде страшний, годувала тебе твоя мати,

204] Немилосердний, при кораблях ти тримав нас насильно.

205] Краще б уже на своїх кораблях морехідних додому

206] Ми повертались, якщо так запав тобі гнів той у душу".

207] Часто, зійшовшись, так говорили. От битви велика

208] Справа настала, якої так довго ми всі дожидали.

209] Хай тепер кожен, в кім серце хоробре, з троянами б'ється!"

210] Мовлячи так, він у кожному силу будив і завзяття.

211] Стали щільніші їх лави, слова владареві почувши.

212] Як каменяр із каміння міцного стіну викладає

213] Дому високого, щоб проти буйних вітрів він устояв,

214] Так же зімкнулися лави горбатих щитів і шоломів —

215] Щит із щитом, шолом із шоломом, із воїном воїн,

216] Гребені сяїні на їх конегривих шоломах стикались

217] З кожним їх рухом, — лавами так вони щільно стояли.

218] Спереду ж два зброєносні мужі — Патрокл богорідний

219] З Автомедонтом, обидва бажанням одним пломеніли —

220] В бій мірмідонян вести. Ахілл же тоді до намету

221] Свого пішов. Відчиняє він віко важке на чудовій,

222] Гарно оздобленій скрині, що сріблянонога Фетіда

223] На корабель йому в путь спорядила, повну хітонів,

224] Теплих плащів і вовняних дерг — захищатись од вітру.

225] Келих роботи майстерної там зберігався. Не вільно

226] З нього нікому із смертних вина іскристого пити,

227] Ані нікому з богів, окрім Зевса, чинить uzливання.

228] З скрині тієї Ахілл його вийняв і спершу очистив

229] Сіркою, потім прозорими водами вимив старанно,

230] Руки обмив і собі і вином його сповнив іскристим.

231] Став серед двору, звів очі до неба, вино лив іскристе

232] Й ревно моливсь він. І вчув молитви його Зевс громовладний.

233] "Зевсе Додонський, пелазгів далекий державче, владарю
234] Скель непогідних Додони, де віщі селли домують, —
235] Сплять на землі вони голій і ніг ніколи не миють.
236] Зважив колись уже ти на благання мої молитовні
237] І вшанував мене, тяжко загони скаравши ахейські,
238] Отже, прошу і сьогодні я вволити інше бажання:
239] Сам залишаюсь я в стані моїх кораблів бистрохідних,
240] Тільки товариша я і багато із ним мірмідонян
241] В бій посилаю. Прослав його, Зевсе широколунний,
242] Серце у грудях його укріпи, щоб побачив і Гектор,
243] Чи не спроможний і сам відзначитися в битві товариш
244] Наш бойовий, чи тільки тоді нездоланні шаліють
245] Руки його, коли й я з ним шал поділяю Ареїв.
246] А віджене від своїх кораблів бойову колотнечу,
247] Хай тоді цілих до мене й швидких кораблів він поверне
248] З товаришами всіма бойовими при повній їх зброї!"

249] Так він благав, молячись, і вчув його Зевс велемудрий.
250] Дав йому батько одне, а друге прохання відкинув:
251] Від кораблів одігнати війну і бойову колотнечу
252] Дав, а вернутись Патроклові цілим із бою відмовив.
253] Зевсові-батьку свої молитви й узливання вчинивши,

254] Він до намету пішов, і, келих до скрині поклавши,
255] Вийшов з намету, і став біля нього, бо прагнув він духом
256] Бачити січу страшну між троянських мужів і ахейських.

257] Ті ж при озброєнні повнім услід за Патроком одважним
258] Рушили, щоб на загони троянські ударити разом.
259] І налетіли роями вони, як оті придорожні
260] Оси, що в скелях собі понад шляхом будують домівки;
261] Дращячи ос у гнізді, їх часто тривожити звикли
262] Хлопці дурні, багатьом через те накликаючи лихо.
263] Потім, коли, тим шляхом ідучи, чоловік прдорожній
264] їх ненароком зачепить, усі вони з серцем відважним
265] Роем на нього летять, своїх захищаючи діток.
266] Так мірмідонці, із серцем і духом таким же відважним,
267] Від кораблів налетіли, і гомін вчинився негасний.
268] Голосно крикнув Патрокл, у бій закликаючи воїв:

269] "Гей, мірмідонці, Ахілла соратники, сина Пелея,

270] Будьте, друзі, мужами, шалену згадайте ви силу!
271] Славу здобудьмо Пелідові, на кораблях-бо аргейських
272] Він — наймогутніший, ви ж — його славні бійці рукопашні.
273] Знає нехай і Атрід, Агамемнон широковладний,
274] Як він засліплений був, коли кращого скривдив з ахеїв".
275] Мовлячи так, він у кожному силу будив і одвагу,
276] Й ринули всі на троян. І відлунням жахливим навколо
277] Аж загули кораблі від страшного крику ахеїв.
278] А як трояни побачили мужнього сина Менойта,
279] Разом з візничим його, у блискучім обох обладунку,
280] Духом збентежились враз, їх лави густі похитнулись.
281] Тут-бо збагнули вони, що відкинув Пелід прудконогий
282] Гнів свій біля кораблів і знову до дружби схилився.
283] Кожен лише озирався, як загибелі злої умкнути.

284] Перший Патрокл на троян свого списа блискучого кинув,
285] Прямо в середину війська, де їх юрмилось найбільше
286] При корабельній кормі відважного Протесілая,
287] Й вістрям Пірехма убив, що пеонів збройнокомонних
288] Із Амідона привів, де Аксій широкий струмує.
289] Вістрям у праве плече він ударив Пірехма, і навзнак,
290] Стогнути, той у порох упав; з переляку пеони
291] Порозбігалися: їх-бо страхом Патрокл переповнив,
292] Вбивши вождя їх, що над усіма у бою визначався.
293] Від кораблів їх прогнавши, палаючий племінь згасив він,
294] І корабель залишився напівобгорілий. З жахливим
295] Криком тікали трояни. Поширились лави данаїв
296] Між кораблів глибодонних. І гомін лунав безугавний.
297] Наче з вершини гори величезної помахом дужим
298] Зевс, блискавиць володар, густохмарну відсуне заслону,

299] Й зразу все видно стає — і бескиди, й скелі високі,
300] Доли, й яруги, й повітря безкрайого простір над ними, —
301] Так і данаї, вогонь од своїх кораблів одігнавши,
302] Перепочили на мить. Проте іще бій не скінчився.
303] Бо перед військом ахеїв, Аресві любих, трояни
304] Від кораблів чорнобоких іще навмання не тікали,
305] А, мимохіть одступивши, збиралися опір чинити.

306] Як у бою розламалися лави, пішли й полководці —
307] Муж проти мужа. Перший Менойтійв син благородний

308] Ареїліка, як той одвернувсь, мідногострим ударив
309] Списом іззаду в стегно; крізь тіло навиліт пройшовши,
310] Кість йому спис роздробив, і дужий троянець на землю
311] Ницьма упав. Менелай войовничий поранив Тоанта
312] В груди, щитом не покриті, і все йому тіло розслабив.
313] А Філеїд, як угледів Амфікла, що рушив на нього,
314] Списом раніше поцілив іззаду в стегно, де найгрубші
315] Сплетено м'язи в людини, та вістрям йому мідногострим
316] Перетяло сухожилля, й пільма йому очі окрила.
317] Із Несторідів один, Антілох, своїм ратищем гострим
318] Ранив Атімнія, пах йому мідяним вістрям пройнявши,
319] Й воїн упав перед ним. А Марій тоді в Антілоха
320] Списом націливсь у гніві за смерть свого милого брата,
321] Ставши над трупом його. Та раніш Фрасімед богорівний,
322] Із Несторідів молодший, не схибивши, списом ударив
323] Прямо в плече його, й м'язи всього передпліччя обдерло
324] Ратище гостре йому, і кість плечову розрубало.
325] Тяжко той гримнув об землю, і тьма йому очі окрила.
326] Так два брати, Несторідів приборкані зброєю, разом
327] В пільму Еребу зійшли, Сарпедона хоробрії друзі,
328] Амісодара сини-списоборці, того, що Хімеру
329] Викохав люту на горе й біду багатьом земнородним.
330] Син Ойлеїв Еант живцем захопив Клеобула,
331] Що серед стиску спіткнувся, і тут же відразу ослабив
332] Силу його, оздоблений меч йому в карк увігнавши.
333] Аж до руків'я меч од крові нагрівся. Багорова
334] Смерть і могутня судьба Клеобулові очі закрила.
335] Враз Пенелей із Ліконом стялися. Обидва списками
336] Схибили, перед собою кинувши їх надаремно.
337] Знову стялись на мечох. Ударив Лікон Пенелея
338] В гребінь шолома його густогривого. Але зламався
339] Меч у руків'ї. А той Лікона ударив під вухо.
340] В шию весь меч увійшов, і, тримаючись тільки на шкірі,
341] Вбік голова похилилась, й зразу ослабли суглоби.
342] А Меріон, Акаманта прудкими настигши ногами,
343] В праве поранив плече, як той саме на коней виходив.

344] З повоза впав він на землю, й в очах його мла розлилася.
345] Ідоменей Еріманта безжальною міддю ударив
346] Прямо у рот, і навиліт проскочило мідноокуте
347] Ратище, вістрям своїм білу кість черепну роздробило

348] Й вибило зуби із ясен. Наповнились кров'ю обидва
349] Ока. Струмками вона із ніздрів, з розкритого рота
350] Бігла, і смерті чорная хмара його огорнула.

351] Кожен з данайських вождів умертвив когось з воїв троянських.
352] Так же, як хижі вовки на ягнят чи на кіз нападають
353] Люто й виносять з отари, коли пастухи необачні
354] їм розбрестися по горах дадуть, вовки ж їх угледять
355] Здалеку й переполоханих раптом хапають зубами, —
356] Так на троян і данаї напали, а ті про безладну
357] Думали втечу і зовсім про запал відваги забули.

358] Син Теламона Еант увесь час намагався ударить
359] Гектора мідянозбройного. Той же, досвідчений в битвах,
360] Плечі широкі надійно щитом закривши воловим,
361] Пильно до посвисту стріл і до гулу списів прислухався.
362] Він уже бачив, до кого хилилась мінлива звитяга,
363] Та залишався на місці, своїх захищаючи друзів.

364] Наче та хмара з ясного ефіру на небо широке
365] Йде від Олімпу, як Зевс грозову посилає негоду, —
366] Так під човнами зчинилися крики тривожні і втеча,
367] В повнім безладді назад усі бігли. А Гектора коні
368] Збройного винесли вже бистроногі, позаду лишивши
369] Військо троян, мимоволі затриманих ровом глибоким.
370] У багатьох-бо запряжених коней швидких поламались
371] Дишла, і повози многих вождів у тім рові лишились.
372] Гнав їх завзято Патрокл і кликав з собою данаїв,
373] Горе троянам готуючи, — крик їх тривожний і втеча
374] Всі наповняли дороги, так бігли вони. Аж до неба
375] Курява вихром здіймалась, — шалено так однокопиті
376] Від кораблів і наметів до міста гналися коні.
377] Тільки-но бачив Патрокл, де купчилися більше трояни,
378] З криком туди налітав. І з повозів ниць під колеса
379] Падали вої, і з хряском ламалися їх колісниці.
380] Виритий рів перескочили зразу безсмертні коні
381] Бистрі, що їх дарували Пелееві щедрі боже,
382] І полетіли з Патроплом. До Гектора він поривався
383] Списом його уразити, та винесли й Гектора коні.
384] Наче під подихом бурі, аж стогне земля почорніла
385] В осені час, коли лле безнастанно рясними дощами

386] Зевс, охоплений гнівом страшним на мужів, що, насильством
387] Діючи, суд свій неправий творять на зібраннях народних,
388] Гноблячи правду, й нітрохи на кару богів не зважають:

389] Тим-то з своїх берегів переповнені рвуться потоки,
390] Поміж розмиваних пагорбів русла собі прокладають,
391] З шумом спадаючи з гір, і несуться бурхливі потоки
392] В море пурпурне, попутно руйнуючи людську роботу, —
393] З шумом таким же бурхливим і коні тікали троянські.

394] В час той Патрокл, передні прорвавши троянські фаланги,
395] До кораблів одганяв їх назад, заважаючи в місто
396] Знов повернутись, і люто по всьому гасав бойовищі,
397] Між кораблів, і ріки, і міцного ахейського валу,
398] Й бив ворогів, даючи їм за друзів численних відплату.
399] Першого списом блискучим тоді він ударив Проноя
400] В груди, щитом не прикриті, і все йому тіло розслабив.
401] Тяжко той гримнув об землю. На другого кинувсь він далі —
402] Тестора, сина Енопа; на повозі, тесанім гладко,
403] Скулився з остраху той, і з ослаблених рук його віжки
404] Випали, — близько до нього підбігши, Патрокл його вдарив
405] Списом у праву щоку й навиліт пробив йому зуби.
406] Ратищем виволік потім його через поручні, наче
407] Рибу із хвилі в'юнку, на навислій сидячи скелі,
408] Мідноблискучим тягне рибалка гачком з волосінню, —
409] Списом блискучим він витяг троянца з роззявленим ротом,
410] Кинув на землю лицем, — той упав і дихання позбувся.
411] Каменем потім забив Ерілая, що біг проти нього, —
412] Вцілив у голову прямо, й вона у важкому шоломі
413] Навпіл уся розкололась, і тут же на землю долілиць
414] Впав Ерілай, і смерть розлилася навкруг душозгубна.
415] Потім Патрокл Еріманта поверг, Амфотера й Епалта,
416] Ехія Дамасторіда, також Тлеполема, Іфея,
417] Пірія й з ним Полімела, сина Аргея, й Евіппа, —
418] Так одного він по одному в землю поклав многоплідну.

419] Глянув лише Сарпедон, як безпоясних друзів зағони
420] Гинуть, рукою Патрокла приборкані, сина Менойта,
421] Крикнув з обуренням він до лікіян своїх богорівних:

422] "Сором, лікійці! Куди біжете ви? Тепер то ви бистрі!

423] Хай-но назустріч я мужеві вийду тому та побачу,
424] Що це за воїн могутній, що стільки накоїв троянам
425] Лиха й стільком мужам благородним коліна розслабив".
426] Так він сказав і з повоза збройний зіскочив на землю.
427] Так же й Патрокл, це побачивши, тут же стрибнув з колісниці.
428] Наче ті два коршаки криводзьобі, із загнутим кігтям,
429] На верховині скелястій з оглушливим галасом б'ються,
430] Кинулись з криком таким же й вони у двобій один з одним.
431] Глянувши, син гнучкомудрого Кроноса жалем пройнявся
432] Й так він до Гери, сестри і дружини своєї, промовив:

433] "Горе мені! Сарпедону, з мужів найлюбішому, доля

434] Бути рукою Патрокла приборканим, сина Менойта!
435] Серце надвоє моє розділилось, я в мислях вагаюсь, —
436] Вирвать живим Сарпедона із бою, що сльози приносить,
437] І віднести на родючі простори Лікійського краю,
438] Чи допустить Менойтіда рукою приборканим бути?"

439] В відповідь мовить йому велеока володарка Гера:
440] "О, ти жахливий, Кроніде! Яке-бо ти слово промовив!
441] Смертного мужа, якому давно вже приречена доля,
442] Від неминучої смерті хотів би ти все ж увільнити.
443] Дій, як ти волиш, та ми, усі інші боги, з тим не згодні.
444] Тільки тобі я скажу, а ти збережи в своїм серці:
445] В разі живим одішлеш Сарпедона до рідного краю,
446] Зваж, щоб і інший хто-небудь тоді із богів не схотів би
447] Вирвати любого сина свого із могутнього бою.
448] Бо під великим містом Пріамовим б'ються численні
449] Діти богів, — ти злобу їх страшенну на себе накличеш.
450] А як він любий тобі, і ти журишся серцем за нього,
451] То не чини перешкоди, щоб серед могутнього бою
452] Був він рукою Патрокла приборканий, сина Менойта.
453] Потім уже, як душа і життя Сарпедона покинуть,
454] Смерті звели й нездоланному Сну віднести його тіло
455] В рідні простори Лікійського краю, до свого народу,
456] Там його друзі й брати поховають, насиплють могильний
457] Пагорб з надгробком, як це на пошану померлим належить".

458] Мовила так. Не перечив їй батько людей і безсмертних.

459] Росяні краплі криваві почав проливать він на землю,

460] В честь свого любого сина, що мав полягти від Патрокла
461] В Трої тій буйнородючій, від рідного краю далеко.
462] От як зійшлись вони й стали один проти одного близько,
463] Перший упав од Патрокла руки Фрасідем знаменитий,
464] Серцем одважний візничий, соратник вождя Сарпедона.
465] Той в підчеревину вцілив йому і все тіло розслабив.
466] Кинув блискучого списа тоді Сарпедон на Патрокла,
467] Схибив, проте, і коневі Ахілла Педасові втрапив
468] Списом у праву лопатку. Спускаючи дух, захропів він
469] І повалився зі стогоном в порох, зітхнувши востаннє.
470] Інші обидва сполохались коні, ярмо затріщало,
471] Сплутались віжки, коли підпряжний у порох звалився.
472] Автомедонт тоді, списом уславлений, лиху зарадив:
473] З піхов при боці м'язистому вихопив меч тонколезий
474] І, ні хвилини не гаючи, віжки відсік підпряжного.
475] Інші тоді порівнялися коні й до запрягу стали.
476] Кинулись знов супротивники до душезгубного бою.

477] Списа блискучого кинув ізнов Сарпедон на Патрокла
478] Й схибив удруге, — над лівим плечем пролетів мідногострий
479] Спис, та його не торкнув. Але тут же рукою Патрокла
480] Кинутий спис був не марно — утрапило мідяне вістря
481] Там, де під трепетне серце підходить грудна перепона.
482] Впав Сарпедон, як падає дуб, чи тополя срібляста,
483] Або висока сосна, коли в горах мужі-лісоруби
484] Для кораблів рубають сокирами гострими брусся.
485] Так перед повозом з кіньми лежав тоді він розпростертий,
486] Стогнути важко й за землю хапаючись, кров'ю облиту.
487] Наче, напавши на стадо повільних корів, роздирає
488] Лев роз'ярілий бика гордовитого, й він з одчайдушним
489] Ревом конає під нападом хижим левиної пащі, —
490] Так же й Патроклом подоланий вождь щитоносних лікіян,
491] Лютим охоплений шалом, товариша любого кликав:

492] "Главку ти мій, найзавзятіший з воїв, повинен ти нині
493] Виявить шал списоборця й завзяття своє войовниче!
494] Радий будь згубній війні, якщо справді ти бистрий до бою.
495] Спершу ти всіх обійди полководців лікійського війська
496] І заохоть їх навкруг Сарпедона завзято змагатись.
497] Потім і сам позмагайся за мене ти гострою міддю,
498] Сором назавжди й докір тебе вічний за мене окрие

499] Перед людьми усіма, якщо нині ворожі ахеї
500] Знімуть озброєння з мене, убитого під кораблями.
501] Отже, тримайся міцніше та інших на бій підбадьорюй".

502] Тільки-но мовив він це, як окрив йому очі і ніздрі
503] Смертний кінець. І, на груди ногою йому наступивши,
504] Ратище витяг Патрокл, а з ним разом Грудну перепону,
505] Вирвавши й душу із тіла, і вістря безжального списа.
506] А мірмідоняни коней тримали хрупучих, що рвались
507] Бігти, лишивши порожніми без вожаїв колісниці.

508] Главк засмутився страшенно, товариша голос почувши:
509] Біль йому серце пройняв, що не міг він до помочі стати.
510] Стис він рукою рамено, воно-бо від тої боліло
511] Рани, що Тевкр заподіяв стрілою під муром високим,
512] Товаришів від ударів його захищаючи мужньо.
513] До дальнострільного він Аполлона, благаючи, мовив:

514] "Зглянься, владарю, чи ти у багатій країні Лікійській
515] Перебуваєш, чи в Трої, бо всюди ти вислухать можеш
516] Скорбного мужа, що нині зазнав гіркої скорботи.
517] Рана у мене важка, і навколо усю мені руку
518] Гострим болем проймає, і досі не можу я крові
519] Затамувати на ній, і плече аж зомліло від болю.
520] Списа не можу я втримати міцно, ні битися вийти
521] На ворогів. Тим часом найкращий із воїв загинув —
522] Зевсів син Сарпедон: не схотів захистити він і сина!
523] Нині ж, владарю, важку загой наболілу цю рану.

524] Болі вгамуй, дай силу, щоб скликати міг я лікійських
525] Товаришів і підняти їм дух для завзятої битви,
526] Щоб спромігся я й сам за загиблого битися мужа".

527] Так він молився, і Феб-Аполлон тоді зглянувсь на нього,
528] Болі йому вгамував, кров чорну на зяючій рані
529] Затамував і силу велику вдихнув йому в душу.
530] Главк тоді радістю сповнився в серці своєму, збагнувши,
531] Що молитви його зразу ж могутній почув дальносяжець.
532] Спершу він всіх обійшов полководців лікійського війська
533] І заохотив навкруг Сарпедона завзято змагатись.
534] Потім кроком сягнистим пішов до троянських героїв —

535] Полідаманта, сина Пантоя, з ясним Агенором
536] Та до Енея хороброго з Ректором мідянозбройним,
537] Близько до них підійшов і слово промовив крилате:

538] "Гекторе, зовсім ти нині забув про союзників ваших!
539] Тож задля тебе вони, од вітчизни і друзів далеко,
540] Душі свої покладають, а ти захищати їх не хочеш.
541] Вбитий лежить Сарпедон, вожай щитоносних лікіян,
542] Той, що стеріг правосуддям і силою землю Лікійську.
543] Списом Патрокла здолав його нині Арей міднозбройний.
544] Встаньте ж, друзі, обуренням гнівним серця свої сповніть,
545] Щоб не зняли мірмідони озброєння з нього і трупа
546] Не поганьбили, у гніві на нас за забитих данаїв,
547] Що біля їх кораблів ми стільки списами убили!"

548] Так він сказав, і троян аж до дна їх сердець невимовний
549] Смуток обняв нездоланний, тому що, хоча й іноземець,
550] Міста оплотом він був; із собою привів він багато
551] Воїв одважних і сам поміж ними в боях визначався.
552] Ринули грізно вони на данаїв. їх вів за собою
553] Гектор, лихий за смерть Сарпедона. А воям ахейським
554] Дух бойовий бадьорило відважне Патроклове серце.
555] Спершу Еантам він мовив, що й так уже в бій поривались:

556] "Нині, Еанти, хай з ворогом битися любо вам буде,
557] Так же, як досі ви бились, а то б іще й навіть завзятіш.
558] Вбитий лежить Сарпедон, який через мури ахейські
559] Перший прорвався. От би його захопити й зганьбити!
560] З пліч обладунок зірвать і приборкати безжальною міддю
561] Товаришів бойових, що його боронитимуть тіло!"

562] Так він сказав, та Еанти й самі уже в бій поривались.
563] А як вожді обох військ бойові укріпили фаланги,
564] Трої сини, і лікіяни, та мірмідони, й ахеї,
565] Люто вони у бою над полеглою трупом зчепились
566] З криком жахливим, і воїнів зброя навколо дзвеніла.
567] Ніч над жорстокою битвою Зевс розпростер тоді згубну,
568] Щоб іще згубніший бій розгорівсь над улюбленим сином.

569] Спершу трояни відтисли назад бистрооких ахеїв,
570] Впав-бо убитий відразу не гірший з мужів мірмідонських,

571] Дужий Агакла відважного син, Епігей богосвітлий, —
572] Був він колись у Будеї, добре заселенім місті,
573] Владарем. Та, одного умертвивши із родичів знатних,
574] Він сріблонугу Фетіду благав і Пелея про захист.
575] Ті ж його разом з Ахіллом, мужів переборцем, послали
576] До Іліона, багатого кіньми, з троянами битись.
577] Ледве він трупа торкнувся, йому вцілив осяйливий Гектор
578] В голову каменем так, що вона у важкому шоломі
579] Навпіл уся розкололась, і тут же на землю долілиць
580] Впав Епігей, і смерть розлилася навкруг душозгубна.
581] Жаль за забитим товаришем серце Патроклові сповнив.
582] Кинувся він крізь передні ряди бойові, як той яструб
583] Хижий, що в бистрому леті шпаків доганяє і галок.
584] Так на троян і лікіян, Патрокле, комоннику бистрий,
585] Кинувся й ти, за товариша гніву і жалоців повен.
586] Він Стенелая звалив, що був Ітеменові сином,
587] Каменем в шию поціливши й м'язи на ній перервавши.

588] Зразу й трояни тоді відступили й осяйливий Гектор.
589] Скільки метального дротика літ в далечінь досягає
590] З рук умілих бійця, що свою випробовує силу,
591] В дружнім змаганні чи з ворогом люто б'ючись душозгубним,
592] Стільки назад відступили трояни під тиском ахеїв.
593] Перший між воями Главк тоді, вождь щитоносних лікіян,
594] Враз обернувся і вбив Батіклея, великого духом,
595] Любого сина Халкона; в Елладі була їх домівка,
596] Щастям, достатками він між усіх вирізнявся мірмідонян.
597] Враз обернувшись, Главк Батіклеєві прямо у груди
598] Списом ударив, коли його той уже мав наздогнати.
599] Тяжко він grimнув об землю, й жалем пройнялися ахеї,
600] Бачачи гідного мужа загибель, трояни ж раділи
601] Й, ставши круг Главка, зімкнули ряди. Тим часом ахеї
602] Доблесті не забували й несли на троян свою силу.
603] Впав від руки Меріона троянський шоломоносний
604] Муж Лаогон, син Онетора смілий, Ідейського Зевса
605] Вславлений жрець, що люди, як бога, його шанували.
606] Той його в щелепу прямо під вухо ударив, і вийшов
607] Дух з Лаогона, і пільма страшна йому очі окрила.
608] А в Меріона Еней метнув мідногострого списа,
609] Маючи в мужа влучити, що з круглим щитом наближався.
610] Вчасно це вгледівши, той ухилився від мідного списа,

611] Швидко вперед нахилившись, і ратище довге позаду
612] Вістрям у землю вп'ялось, і довго в повітрі хиталось
613] Древко, аж поки в нім зникла могутлива сила Арея.

614] Спис пролетів повз нього і з пружним тремтінням встромився
615] В землю, кинутий марно міцною Енея рукою.
616] Сповнений гніву Еней до противника голосно крикнув:

617] "Скоро б тебе, Меріоне, хоча й танцівник ти моторний.
618] Спис цей приборкав назавжди, аби лиш поцілив я в тебе!"

619] В відповідь так Меріон йому, списом славетний, промовив:
620] "Важко, Енею, тобі, хоча і який ти могутній,
621] Кожному силу згасити, хто вийде в бою проти тебе
622] Збройно змагатись. Така ж, як і інші, ти смертна людина.
623] От якби в груди твої поцілив я гострою міддю,
624] То, хоч який ти могутній і сил своїх певен, оддав би
625] Славу мені, а душу — Аїдові, славному кіньми".

626] Так він сказав; відповів йому син Менойта відважний:
627] "Доблесний ти, Меріоне, та нащо таке говорити?
628] Словом лайливим, мій друже, троян від мертвого тіла
629] Не відігнати. Раніше земля кого-небудь покриє.
630] Силою рук вирішається бій, мудрим словом — нарада.
631] Ніколи тут розмовляти багато, як битися треба!"

632] Мовив це й рушив у бій, з ним подався і муж богорівний.
633] Так наче гомін в міжгір'ях від праці мужів-лісорубів
634] Гулко лунає, і здалеку чути невмовчне відлуння, —
635] Гомін такий же лунав по землі по широкодорожній
636] Від грімотливої міді й щитів шкіряних, міцно кутих,
637] Що аж гули від ударів мечів і списів двогострих.
638] А Сарпедона божистого, навіть при всьому старанні,
639] Не упізнати було: так стрілами, кров'ю і пилом
640] Від голови аж до п'ят було його тіло укрите.
641] Вбитого так оточили бійці, як пори весняної
642] Мухи Б оборі з гудінням глухим обліпляють дійниці,
643] Повні по вінця, коли молоко наливають у глеки, —
644] Вбитого так оточили бійці. І Зевс громовладний
645] Не одвертав своїх ясних очей од жорстокого бою.
646] Пильно дививсь на воюючих він, над убивством Патрокла

647] Глибоко в серці своїм розмишляв і думками вагався —
648] Чи хай одразу ж Патрокла на полі жорстокого бою
649] Над Сарпедоном богоподібним осяйливий Гектор
650] Гострою міддю приборкає й зніме з плечей його зброю,
651] Чи багатьом труди бойові хай Патрокл іще збільшить.
652] От що, розмисливши так, він визнав тоді за найкраще:
653] Щоб найвірніший товариш Ахілла, сина Пелея,
654] Військо троян на чолі із Гектором мідянозбройним
655] Знову до міста погнав, багатьом одібравши й дихання.
656] Гектору передусім він пройняв малодушністю серце.
657] Скочив на повіз і кинувсь тікати він, подавши троянам
658] Гасло до втечі, — пізнав терези-бо він Зевса священні.

659] Не залишились в бою і лікіяни мужні, тікати
660] Враз почали, владаря свого враженим в серце уздрівши
661] Серед громади убитих: багато-бо воїв круг нього
662] Тут полягло, як почав оцю зваду страшенну Кроніон.
663] Зразу ж ахеї з плечей Сарпедона стягнули блискучу
664] Мідяну зброю, — до кораблів однести глибодонних
665] Товаришам її дав Менойтів син нездоланий.
666] До Аполлона звернувся й сказав тоді Зевс хмаровладний:

667] "Винеси, Фебе мій любий, з-під стріл і списів Сарпедона,
668] Від почорнілої крові очисти його тіло й, віднівши
669] Аж до ріки, старанно обмий в течії струменистій,
670] Маззю натри амброзійною, в шати окутай нетлінні.
671] Потім узяти його вожаям доручи бистролетним,
672] Снові і Смерті, близнятам, нехай віднесуть його тіло
673] В рідні простори лікійські, до свого багатого люду, —
674] Там його друзі й брати поховають, насиплють могильний
675] Пагорб з надгробком, як це на пошану померлим належить".

676] Так він сказав. Аполлон не відмовив непослухом батьку,
677] Швидко з ідейських висот у січу спустився жахливу,
678] Виніс з-під стріл і списів Сарпедона божистого тіло
679] Аж до ріки, в течії струменистій обмивши старанно;
680] Маззю натер амброзійною, в шати окутав нетлінні.
681] Потім узяти його доручив вожаям бистролетним,
682] Снові і Смерті, близнятам, щоб ті віднесли його тіло
683] В рідні простори лікійські, до свого багатого люду.

684] Автомедонта із кіньми Патрокл тим*іасом гукнувши,
685] Гнати троян і лікіян почав у сліпому шаленстві.
686] О нерозумний! Стерігся б він так, як Пелід йому радив,
687] Був би загибелі злої уникнув і чорної смерті.
688] Дужча, проте, від людської є воля великого Зевса.
689] Він настрашить і хороброго й легко звитяги позбавить —
690] Навіть тоді, коли сам перед тим спонукав його битись.
691] Дух бойовий збудив він і зараз у грудях Патрокла.

692] Хто ж то був перший, Патрокле, і хто був останній, із кого
693] Зброю ти зняв, як на смерть і тебе прирекли вже боже?
694] Першим Адреста убив, тоді — Автоноя, Ехекла,
695] Потім — Періма, Мегада, Епістора ще й Меланіппа,
696] А після того — Еласа і Мулія разом з Пілартом,
697] їх повбивав він. А інші про втечу лиш думали кожен.

698] Високобрамну Трою здолали б руками Патрокла
699] Взяти ахейські сини, — так бився він списом завзято, —
700] Коб не стояв тоді Феб-Аполлон на збудованій гарно
701] Вежі — на згубу йому, а троянам готуючи поміч,
702] Тричі-бо той поривався на виступ високого муру,
703] Тричі відтіль Аполлон відкидав запального Патрокла,
704] В щит сядний щоразу нетлінною б'ючи рукою.
705] А як вчетверте він кинувся знову, на бога подібний,
706] Феб громовим йому голосом слово промовив крилате:

707] "Геть іди, паростку Зевсів! Тобі не судилось, Патрокле,
708] Списом своїм столицю відважних троян зруйнувати,
709] Ані самому Ахіллові, хоч він багато сильніший!"

710] Так він сказав. І Патрокл назад тоді трохи подався,
711] Тільки б уникнути гніву далекострільного Феба.

712] Гектор у Скейських воротах затримав баских своїх коней
713] Однокопитих, вагаючись: в вир повернутися битви,
714] Чи наказати військам за муром міським заховатись.
715] Поки роздумував він, перед ним Аполлон із'явився,
716] Постать прибравши могутнього, в повному розквіті мужа
717] Асія, — дядьком по матері був він впокірнику коней
718] Гектору, братом Гекубі і рідним Дімантові сином,
719] Що у Фрігійським краю проживав, біля течій сангарських.

720] В постаті цій Аполлон, син Зевса, до нього промовив:

721] "Гекторе, що ж ухиливсь ти від битви? Так не годиться!

722] Будь я настільки сильніший, наскільки я слабший од тебе,

723] Ти ще скоріше у тузі страшній із війни утікав би.

724] Міцнокопитих мерщій на Патрокла жени своїх коней,

725] Може, здолаєш його, і дасть Аполлон тобі славу".

726] Мовив це бог і знов до змагання людського вернувся.

727] До Кебріона відважного крикнув осяйливий Гектор

728] Коней знов гнати у битву. А Феб-Аполлон між аргеїв,

729] Легко пройшовши в юрбі, в їх лавах страшне замішання

730] Викликав, Гектору з військом троянським готуючи славу.

731] Гектор же, інших данаїв ряди в стороні залишивши,

732] Міцнокопитих мерщій на Патрокла погнав своїх коней.

733] Сам же Патрокл тоді з колісниці зіскочив на землю

734] З ратищем в лівій руці, а в праву вхопив мармуровий

735] Камінь великий та гострий, що ледве в руці він утримав.

736] Довго не думавши, кинув його він щосили на мужа

737] Й не промахнувся, але вцілів прямисінько каменем гострим

738] В лоб Кебріону, візничому Гектора, старця ж Пріама

739] Сину побічному, що в тій хвилині за віжки притримував коні.

740] Камінь обидві брови йому здер, проломивши притому

741] Й череп, і випали прямо на землю, у пил під ногами,

742] Очі його, а він сам полетів з колісниці міцної,

743] Наче у воду нирець, і дух його кості покинув.

744] З нього глузуючи, так ти промовив, Патрокле комонний:

745] "Леле! Ну й спритний же цей чоловік, як ловко ниряє!

746] От якби в морі, багатому рибою, так учинив він,

747] То багатьох би наситив, у хвилях находячи устриць,

748] Із корабля так стрибаючи в грізно розбурхане море,

749] Як з колісниці отут, на рівнині, у порох нирнув він.

750] Видно, і серед троянського люду нирці є майстерні!"

751] Мовлячи так, налетів він на труп Кебріона-героя,

752] Наче розлючений лев, що, вриваючись хижо в отару,

753] В груди приймає стрілу і від власної гине відваги.

754] На Кебріона, Патрокле, ти кинувся так же завзято.

755] Гектор до нього в ту ж мить з колісниці зіскочив на землю.

756] За Кебріона, як леви, тоді почали вони битись,

757] Наче за вбитого оленя десь на гірській верховині,
758] Голодом мучені, люто змагаючись поміж собою.
759] Так і за труп Кебріона два кличів воєнних причинці —
760] Славний Патрокл, Менойтіїв син, і осяйливий Гектор —
761] Прагли нещадною міддю проїнять один одному тіло.
762] Гектор за голову труп ухопив і тримав його міцно, '
763] А Манойтід — за ногу тягнув, усі інші навколо
764] Лави троян і данаїв зіткнулися в січі страшенній.
765] Так же, як Нот полуденний, із східним зустрівшись Евром,
766] У крутоярих міжгір'ях дерева хитають високі —
767] Буки міцні, струнки ясени і кизил тонкокорий, —
768] І одне одного з шумом шмагають своїм тонколистим
769] Віттям, і страшно тріщать, од вітру ламаючись часто, —
770] Так і трояни з ахеями бились одні проти одних
771] З буйним завзяттям, — ніхто з них про пагубну втечу й не думав.
772] Гострих багато списів повтикалося круг Кебріона,
773] Стріли крилаті з напругих тятив здіймалися часто,
774] Гостре каміння велике щитів потрощиЛ) багато
775] В битві круг нього. А він, на весь зріст велетенський простягшись,
776] В куряві хмарній лежав, про візничого вмілість забувши.

777] Доки ясне серед неба високого сонце стояло,
778] Доти з обох боків стріли літали і падали люди.
779] А як сонце сягнуло пори, що волів розпрягають,
780] Всупереч долі велінню троян подолали ахеї.
781] З гамору бою, з-під списів троян вони труп Кебріона
782] Винесли й мідяну зброю з плечей його всю познімали.
783] Кинувсь Патрокл на троян, їм згубне готуючи лихо.
784] Тричі він кидався в бій, Ареєві рвучкістю рівний,
785] З криком страшним, і тричі по дев'ять мужів убивав він.
786] А учетверте як кинувсь, на бога безсмертного схожий, —
787] Тут-бо, Патрокле, й тобі закінчення віку настало.
788] Вийшов до тебе назустріч у запалі бою жахливий
789] Феб-Аполлон. Та Патрокл не впізнав його в битві шаленій, —
790] Хмарою вкритий густою ішов проти нього безсмертний.
791] Ззаду він став, і в спину та плечі широкі міцною
792] Вдарив долонею, аж у очах йому світ закрутився.
793] Збив і шолом з голови йому Феб-Аполлон світлосяйний;

794] З брязком і гуркотом зразу скотився шолом діроокий
795] Коням під ноги, й на гребені грива його забруднилась

796] Кров'ю і пилом. Досі ніколи того не бувало.
797] Щоб конегривий шолом той у пилі курному бруднився,
798] Тільки прекрасне чоло богорівного мужа Ахілла
799] Він захищав. Тепер же віддав його Зевс покривати
800] Голову Гектору, хоч його гибель була недалеко.
801] Переломився відразу в руках його спис довготінний,
802] Дуже міцний і важкий, міднокутий; з плечей його дужих
803] Щит, що до п'ят досягав, упав із ремінням ла землю.
804] Лати владар Аполлон розв'язав йому, Зевса нащадок.
805] Розум його помутився, могутні зомліли суглоби,
806] Заціпенілий стояв він. Загостреним списом іззаду
807] В спину його між плечима Евфорб, син Пантоя, ударив,
808] Воїн дарданський. З усіх ровесників він виділявся
809] Списом метким, проворністю ніг і мистецтвом комонним.
810] Двадцять мужів повалив він із коней, коли іще вперше
811] Виїхав із колісницею, справи військової вчившись.
812] Перший він списом ударив тебе, Патрокле комонний,
813] Та не здолав, і назад повернув, і з юрбою змішався,
814] Вирвавши з рани свій спис ясеновий: не смів-бо з Патроком
815] І безоружним у бій він одкритий вступати. Патрокл же,
816] Здоланий божим ударом і гострим Евфорбовим списом,
817] В дружні ряди одступив, уникаючи смерті лихої.

818] Гектор же, тільки помітив Патрокла, великого духом.
819] Що відступав до своїх, поранений гострою міддю,
820] Кинувсь до нього крізь лави, і списом ізблизька ударив
821] У підчерев'я, і наскрізь пробив його мідяним вістрям.
822] Тяжко упав він, і туга тоді охопила ахеїв.
823] Так же, як вепра невтомного лев переможний долає.
824] На верховині гірській з ним у бійці шаленій зіткнувшись
825] За джерело невеличке, бо пить з нього хтіли обоє,
826] І, задихаючись, вепр левиній скоряється силі, —
827] Так і Менойтів прославлений син, багатьох повбивавши,
828] Дух свій віддав, ізблизька уражений Гектора списом,
829] Син же Пріамів з погордою слово промовив крилате:

830] "От сподівався, Патрокле, ти наш Іліон зруйнувати,
831] Мав і троянських жінок, позбавивши днів їх свободи,
832] На кораблях відвезти до рідного вашого краю, —
833] Де ж бо твій розум? Гектора коні баскії на битву,
834] Ледве землі доторкаючись, мчать, я й сам своїм списом

835] Між війнолюбних троян подвизаюся, щоб одвернути
836] День їх неволі. Тебе ж коршаки розтерзають небавом.
837] Бідний-бо ти, вже й могутній Ахілл тобі не допоможе!
838] Сам залишившись, непевно в дорогу тебе наставляв він:

839] "Не повертайся назад, о Патрокле, їздець бистрокінний,
840] До кораблів своїх перше, ніж в Гектора-людоубивці
841] Списом на грудях хітон закривавлений ти не простромиш!"
842] Так говорив він тобі, а ти, нерозумний, послухав".

843] Весь знемагаючи, так відповів ти, Патрокле комонний:
844] "Що ж, величайсь тепер, Гекторе, дав тобі перемогу
845] Зевс-олімпієць і з ним Алоллон — було їм, безсмертним,
846] Легко здолати мене, навіть зброю з плечей познімати.
847] А як таких, як і ти, мені стрілося хоч би й дванадцять,
848] Всі полягли б тут, на місці, моїм подолані списом!
849] Я лиш призначенням долі від сина Лето загигаю,
850] А між людей — від Евфорба, ти ж третій мене поражаєш.
851] Тільки скажу я тобі, а ти збережи в своїм серці:
852] Жити недовго тобі вже лишилося тут, біля тебе
853] Близько стоїть уже смерть, і доля твоя неминуча —
854] Ти від руки упадеш бездоганного внука Еака".

855] Так він сказав, і в імлу вповила його смерті година.
856] Тлінну покинувши плоть, відлетіла душа до Аїду
857] З плачем про участь свою, і силу лишаючи, й юність.
858] Та до померлого з словом звернувся осяйливий Гектор:

859] "Нащо, Патрокле, мені недалеко віщуєш загибель?
860] Хто зна, а може, Ахілл, пишнокосої парость Фетіди,
861] Дух свій раніше загубить під списом моїм мідногострим?"

862] Мовлячи так і ногою на мертвого тіло ступивши,
863] Списа із рани він витяг і труп навзнаки перекинув.
864] Зразу ж із списом тоді він кинувсь на Автомедонта,
865] Рівного богу товариша бистрому внуку Еака,
866] Щоб його вбить. Та безсмертні умчали його прудконогі
867] Коні — славетний Пелеєві дар од богів невмирущих.

ПІСНЯ СІМНАДЦЯТА
ПОДВИГИ МЕНЕЛЯ

1] Не упустив із очей Менелай, Арєєві любий,
2] Як у жорстокім бою трояни здолали Патрокла.
3] Вийшов із лав уперед він, блискучою сяючи міддю,
4] Й став круг тіла ходити, як ходить навколо теляти
5] З муканням первістка-матка, яка перед тим не родила.
6] Так же круг тіла Патрокла ходив Менелай русокудрий.
7] Перед собою він списа тримав і щит свій округлий,
8] Кожного мертвим готовий покласти, хто б вийшов назустріч.
9] Та не забув і про тіло убитого щойно Патрокла
10] Списом славетний Пантоя нащадок. Він став біля нього
11] Близько й розмову почав з Менелаєм, Арєєві любим:

12] "Паростку Зевсів, владарю людей, Менелаю Атрїде!
13] Йди собі й тіло облиш, не чіпай цеї здобичі краще.
14] Жоден з троян чи союзників славних раніше од мене
15] Списом своїм у жорстокім бою не ударив Патрокла.
16] Дай же мені у троян заслужену славу здобути,
17] Щоб і тебе я не вбив, і життя не забрав би солодке".

18] В відповідь мовив із гнівом йому Менелай русокудрий:
19] "Зевсе, наш батьку! Чи ж личить зухвало отак вихвалитись!
20] Не величається силою так ані барс кровожерний,
21] Ані розлючений лев, ні кабан гостроїклий, що більше
22] Інших може пишатись могутністю дикою в грудях,
23] Як вихваляються тут Пантоя сини, списоборці.
24] Силою й юністю тішивсь недовго, проте, Гїперенор,
25] Коней впокірник, коли підійшов він і став глузувати,
26] Кажучи в вічі, що я із усього данайського війська
27] Воїн найгірший. Певен я, він не своїми ногами
28] Втїшить вернувся кохану дружину й батьків своїх любих.

29] Так же позбавлю я сили й тебе, якщо ти проти мене
30] Виступив. Раджу тобі я назад відійти і сховатись
31] Серед громади. Отож не виходь проти мене, щоб лиха
32] Гіршого ще не зазнати. Мудрий дурень по шкоді".

33] Так він сказав. Не послухав Евфорб і в відповідь мовив:
34] "Сповна заплатиш тепер, Менелаю, годованцю Зевсів,
35] Ти за убитого брата, що вбивством його вихвалявся,
36] Жінку його вдовою в їх спальні навік залишивши,
37] Горя завдавши батькам невимовного й сліз безустанних.

38] Може, нещасним гіркі припинив би я сліз тих потоки,
39] Голову знявши твою і з озброєнням разом віддавши
40] В руки Пантою старому й Фронтіді його богосвітлій.
41] Хай непочатим не довго наш труд бойовий залишиться
42] Й неперевіреном — хто з нас відважний, хто втечі шукає!"

43] Мовивши так, Менелая у щит він округлий ударив.
44] Та не пробив, проте, міді: об щит його, міцно окутий,
45] Вістря зігнулось. Другим підняв тоді мідного списа
46] Славний Атрід Менелай, помолившись батькові Зевсу,
47] Хоч відступив той, а списом йому він під горлом у воло
48] Втрапив та ще й надавив, на важку покладаючись руку.
49] Вістря навиліт крізь ніжну проткнулось Евфорбову шию,
50] Тяжко він гримнув на землю, аж зброя на нім забряжчала.
51] Кров'ю намокла чуприна, на коси Харіти подібна,
52] Кучері пишні, злотом і сріблом примхливо повиті.
53] Як садівник молоду вирощує парость оливи
54] В затишнім місці, де б'є джерельна воля струмениста,
55] І зеленіє те віття, й колишеться тихо під ніжним
56] Подувом легких вітрів, і білим цвіте воно цвітом.
57] Та налетить несподівано з буйною силою вихор,
58] Вирве із грядки ту парость і кине тут же на землю.
59] Так і, сина Пантоя, славетного списом Евфорба,
60] Вбивши, Атрід Менелай почав з нього зброю знімати.
61] Наче той лев, певен сили своєї гірський вихованець,
62] Вихопить кращу корову із стада, що мирно пасеться,
63] Й спершу зламає їй карк, тримаючи міцно зубами
64] Дужими, потім розтерзані нутроці з теплою кров'ю
65] Жадібно всі пожирає; навкруг пастухи і собаки
66] Здалеку галас великий зчиняють, але підступити
67] Ближче не хочуть вони: блідий-бо їх острах проймає.
68] Так же ні в кого з троян бажання не виникло в грудях
69] Ближче зійтися тоді у бою з Менелаєм поважним.
70] Славне озброєння зняти із сина Пантоя відразу
71] Міг би Атрід, якби Феб-Аполлон йому тут не позаздрив.
72] Гектора в бій він послав, Ареєві рівного мужа,
73] Мента прибравши подобу, кіконських бійців полководця.

74] До Пріаміда озвавшись, він слово промовив крилате:

75] "Гекторе, ти недосяжне догнать пориваєшся нині —

76] Коней баских Еакіда хороброго! Смертним-бо людям
77] Впоратись важко із ними та їх запрягать в колісницю,
78] Крім лиш Ахілла, що мати безсмертна його породила.
79] А Менелай войовничий, син мужній Атрея, тим часом.
80] Тіло Патрокла стерігши, найкращого з воїв троянських
81] Вбив Пантоща Евфорба й відваги палкої позбавив".

82] Мовив це бог, і знов до людської борні повернувся.
83] Гектору ж смуток страшний охмарнілу окрив його душу.
84] Пильно поглянув по шерегах він бойових і побачив,
85] Як той озброєння славне знімає, а цей непорушно
86] Мертвий лежить, і кров із одкритої рани струмує.
87] Виступив Гектор тоді, блискучою сяючи міддю,
88] І на весь голос гукнув, на Гефестове схожий негасне
89] Полум'я. Крик цей гучний не пройшов повз увагу Атріда.
90] Тяжко зітхнувши, звернувся до свого він одважного серця:

91] "Горе мені! Якщо з цим я чудовим озброєнням разом
92] Кину Патрокла, що смертю поліг задля честі моєї,
93] Чи не осудить мене, це побачивши, хтось із данаїв?
94] А як, соромлячись їх, на троян і на Гектора вийду
95] Сам я один, то ворожі мужі мене зразу оточать.
96] Лави троян-бо Гектор веде сюди шоломосяйний.
97] Тільки навіщо оцим своє миле тривожу я серце?
98] Хто проти божої волі із мужем змагатися вийде,
99] Любим для бога, лихої зазнає біди незабаром.
100] Тим-то мене не осудить за те ні один із данаїв,
101] Що перед Гектором я відступив, — бо од бога він б'ється.
102] От якби зараз Еанта знайти мені з голосом дужим,
103] Разом пішли б ми тоді, бойову спогадавши відвагу,
104] Хоч би боги й не сприяли нам, тільки б Патроклове тіло
105] Вирвати нам для Ахілла, — було б то лихо найменше".

106] Поки отак у серці і мислях своїх міркував він,
107] Лавами військо троян надійшло, їх очолював Гектор.
108] І відступив Менелай, залишивши Патроклове тіло
109] Й часто назад оглядаючись, наче той лев пишногривий,
110] Що пастухи і собаки його від кошари списами
111] Й криками геть відганяють, а серце відважне у грудях
112] Раптом холоне, і змушений він із обійстя тікати.
113] Так від Патрокла тоді відступив Менелай русокудрий.

114] Лав досягнувши своїх, він спинивсь і назад оглянувся,
115] Теламоніда Еанта очима шукаючи всюди.
116] Раптом його він побачив на лівім крилі бойовища, —
117] Товаришів підбадьорював той, укріпляючи дух їм:
118] Жахом-бо Феб-Аполлон їм наповнив серця нездоланним.

119] Швидко підбіг Менелай до Еанта і так йому мовив:

120] "Друже Еанте, біжим за Патрокла полеглого збройно
121] Битися! Може, Ахіллові хоч би оголене тіло
122] Ми принесем: зняв-бо зброю вже Гектор шоломосяйний".

123] Мовивши так, він Еанту відважному дух підбадьорив.
124] Той тоді вийшов із лав, і з ним Менелай русокудрий.
125] Гектор же тіло Патрокла волік, озброєння славне
126] Знявши, щоб одрубать йому голову гострою міддю,
127] Трупа ж самого троянським собакам віддати в поживу.
128] Близько Еант підійшов, свій щит піднявши, як вежу.
129] Гектор назад відступив і, між лав замішавшись, скочив
130] На колісницю свою, а троянам зброю чудову
131] В місто віддав однести — на славу для себе велику.
132] В час той Еант, широким щитом прикриваючи тіло
133] Менойтіада, спинився над ним, як над дітьми левиця,
134] Що, левенят нерозумних виводячи, раптом у лісі
135] Стріне мисливців, і, впевнена в силі своїй, гордовито
136] Брови на лобі нахмурить, і трохи примружує очі.
137] Так зупинився й Еант над тілом Патрокла-героя.
138] З другого боку Атрід Менелай, Арееві любий,
139] Став над убитим, у грудях великий ховаючи смуток.

140] Главк, Гіпполохів син, —полководець лікійських загонів,
141] Глянув спідлоба на Гектора й мовив до нього з докором:

142] "Гекторе, мужній на вигляд, в бою ж поступаєшся часом!
143] Слава даремно вважає відважним тебе, боягуза!
144] Час-бо подумать тобі, як місто своє і •Жердиню
145] Сам захищатимеш ти із людьми, що родилися в Трої?
146] Тож із лікіян ніхто вже не піде тепер на данаїв
147] Битись за місто. Хоча б безупинно й невтомно змагався
148] Ти у боях з ворогами, — яка тобі буде подяка?
149] Як в бойовій колотнечі врятуєш, нещасний, простого

150] Мужа, коли Сарпедона, товариша вірного й гостя,
151] Кинув у битві, аргеем у здобич лишивши й поживу?
152] Друга, який за життя так багато корисного вдіяв
153] Місту й тобі! А його від собак ти не смів захистити!
154] Хто із лікійських мужів готов мене слухати, разом
155] їдьмо додому! Згубна для Трої настала година!
156] Більше було б у воїв троянських одважної сили,
157] Запалу в грудях, що з ними, завзято б'ючись за вітчизну,
158] Труд і змагання на себе приймають мужі войовничі, —
159] Скоро б Патрокла тоді затягли ми за мур Іліона.
160] А опинивсь би в великім він місті державця Пріама,
161] Навіть і мертвий, та вирваний нами з жорстокого бою,
162] Скоро й аргеї озброєння славне вождя Сарпедона
163] Нам віддали б, та й його привезли б ми за мур Іліона.

164] Тут-бо соратник лежить найславнішого з воїв аргейських,
165] Що з кораблями приплив і загоном соратників вірних.
166] Але Еанта, духом великого, ти не одваживсь
167] Виждати, дивлячись в очі йому в бойовій колотнечі,
168] Ані змагатися з ним, адже він набагато сильніший".

169] Глянув спідлоба й сказав тоді Гектор шоломосяйний:

170] "Главку, що сталось? Щось надто зухвало ти став розмовляти!
171] Друже ти мій! А я ж то вважав тебе найрозумнішим
172] Серед усіх, що в Лікійській країні живуть буйноплідній.
173] Нині ж розумним тебе не назву, бо говориш ти, ніби
174] Виждать в бою на Еанта-велетня я не наваживсь.
175] Ні, ані січі, ні тупоту кінського я не боюся.
176] Дужча від нас, проте, воля егідодержавного Зевса.
177] Він настрашить і хороброго й легко звитяги позбавить
178] Навіть тоді, коли сам перед тим спонукав його битись.
179] Йди-но до мене, мій друже, стань ближче й побачиш на ділі,
180] Чи цілий день я таким, як ти кажеш, лишусь полохливим,
181] Чи кому-небудь з данаїв, який би не був він завзятий,
182] Наміру не відіб'ю боронити Патроклове тіло".

183] Мовивши так, до троян він голосом дужим покликнув:

184] "Гей, ви, трояни, лікійці й дарданські бійці рукопашні!
185] Будьте, друзі, мужами, шалену згадайте ви силу,

186] Бийтеся, поки вдягну бездоганного зброю Ахілла
187] Вславлену, що я здобув, убивши Патроклову силу".

188] Після цих слів одійшов тоді Гектор шоломосяйний
189] З бою жахливого. Кинувсь він бігти, напруживши м'язи
190] Ніг своїх бистрих, і, трохи пробігши, догнав незабаром
191] Товаришів, що несли Пелідову зброю славетну.
192] Від многослізного бою далеко він зброю міняє:
193] Зняту із себе троянам оддав однести войовничим
194] До Іліона священного, сам одягнувши нетлінну
195] Зброю Ахілла Пеліда, що в давні часи його батьку
196] Подарували небесні боже, а той, постарівши,
197] Сину віддав. Та в зброї тій старості син не діждався.

198] Вгледів лише з висоти олімпійської Зевс хмаровладний,
199] Що одягає вже Гектор Пеліда божистого зброю,
200] І, головою хитнувши, у серці своєму промовив:

201] "О жалюгідний! Ти й гадки не маєш, як близько від тебе
202] Смертна година! От ти одягнув уже зброю нетлінну
203] Мужа найкращого, що перед ним усі інші тремтіли.
204] Друга його ти убив, могутнього, з лагідним серцем,
205] І недостойно зірвав з голови і з плечей його славу
206] Зброю. Нині надам я тобі ще великої сили,
207] Але зате із війни ти не вернешся більше додому,
208] Не принесеш Андромасі славетної зброї Пеліда".

209] Мовив це й темної рухом брови ще підтвердив Кроніон.
210] Гектору зброю зробив до плеча. Страшний, войовничий
211] В нього Арей увійшов. Наповнилось сили й відваги
212] Тіло його. Пішов він до славних союзників Трої
213] З криком гучним. Перед лавами їх він з'явився в блискучім
214] Сяйві нетлінної зброї великого духом Пеліда.
215] Всіх він обходив і кожному дух підбадьорював словом —
216] Главкові й Хромію з ним, Медонтові ще й Терсілоху,
217] Астеропееві, та Гіппотоеві, та Дейсінору,
218] Форкію, Местлу й Енному, що з птичого льоту віщує, —
219] Всіх підбадьорював він і слово їм мовив крилате:

220] "Слухайте, сотні сусідніх племен і союзників наших!
221] Я не числа в вас шукав, не в кількості мав я потребу,

222] До Іліона із ваших країв закликаючи воїв, ,

223] А закликав вас на те я, щоб наших дружин із дітками

224] Ви боронили ретельно від рук войовничих ахеїв.

225] Тим-то й дарами, і всяким виснажую я постачанням

226] Люд свій, щоб в кожному з вас відвагу підносити мужню.

227] Тож оберніться до ворога прямо, й одно з двох — загибель

228] Чи порятунок, — інших розмов на війні не буває.

229] Хто з вас Патрокла, хай мертвого, винесе з бою й троянам,

230] Коней впокірникам, дасть, .перед ким і Еант не устоїть, —

231] Я тому здобичі дам половину, собі залишивши

232] Другу. А славу зі мною він однакову здобуде".

233] Так він сказав, і рушили прямо вони на данаїв,

234] Високо знявши списи. Велика зросла в"них надія

235] Вирвать з Байтових рук Патрокла убитого тіло.

236] Дурні! Дихання життя у них багатьох одібрав він.

237] До Менелая, в бою голосного, Еант тоді мовив:

238] "О Менелая мій, паростку Зевсів, не дуже надіюсь

239] Я на повернення наше з тобою з війни у вітчизну.

240] Отже, турбуюсь тепер я не так за Патроклове тіло, —

241] Що незабаром троянських собак і птахів нагодує, —

242] Як про свою я турбуюся голову, щоб не позбутись,

243] Та про твою. Тож хмарами бою окрив нас довкола

244] Гектор, загибель страшна нас обох звідусіль оточила.

245] Клич, проте, кращих данайських бійців, — може, хтось нас почує!"

246] Так він сказав, і послухав його Менелай гучномовний.

247] Голосно крикнув тоді, щоб данаям усім було чути:

248] "Друзі мої, аргеїв вожді і порадики люду!

249] Ви, що з Атрідами, із Агамемноном вкупі й зі мною

250] Коштом народним п'єте й порядкуєте кожен загоном

251] Люду свого, а Зевс посилає вам шану і славу!

252] Важко мені розпізнати тепер, у якому загоні

253] Хто з вас вождем: занадто-бо полум'я бою палає.

254] Краще прийдіть ви самі і пройміться обурення гнівом,

255] Що дістається собакам троянським Патрокл у забаву".

256] Так він сказав, і Ойлеїв Еант почув його бистрий.
257] Перший до нього прорвався крізь шал сум'яття бойового;
258] [доменей вслід за ним та ще Ідоменея товариш
259] Біг, Меріон, Еніалію-мужоубивцеві рівний.
260] Інших вождів чи міг би хто всі імена пригадати
261] Тих, що до участі в битві вели після того ахеїв!

262] Лавами рушили перші трояни, а вів їх сам Гектор.
263] Так, наче в гирлі ріки, що повниться Зевса дощами,
264] Хвиля бурхлива іде супроти течії, й прибережні
265] Скелі аж стогнуть навколо під натиском сивого моря, —
266] З криком таким наступали трояни. Тим часом ахеї
267] Круг Менойтіда стояли, єдиним палаючи духом,
268] Огородившись стіною щитів міднокутих. Навколо
269] Сяйних шоломів Кроніон могутній розлив густо-темну
270] Хмару. Не був Менойтід йому ще за життя осоружний,
271] В дні, коли той Ахілла соратником був Еакіда.
272] Не допустив він, щоб тіло Патрокла собакам троянським
273] Здобиччю стало, й на поміч йому він підняв його друзів.

274] Спершу трояни тіснить почали бистрооких ахеїв.
275] Тіло лишивши, ті стали тікати. Та не вбили нікого
276] Зарозумілі трояни, хоч дуже хотіли, лиш трупа
277] Поволокли. Та недовго далеко від нього ахеї
278] Ще залишались. Назад відігнав незабаром ворожі
279] Лави Еант, що після бездоганного сина Пелея
280] Виглядом, як і ділами, усіх перевищив данаїв.
281] Кинувся він повз лави передні, відвагою схожий
282] На роз'ярілого вепра, що в горах оточений псами
283] Й ловчими, легко круг себе в ущелинах їх розкидає.
284] Так же й Еант осяйний, благородного син Теламона,
285] Кинувся поміж троян і легко розсипав їх лави,
286] Що оточили Патрокла, палаючи сильним бажанням
287] В місто його волокти і тим славу для себе здобути.

288] Вже Гіппотой, осяйний син Лета пелазга, за ногу
289] Тіло Патрокла волік по полю жорстокої битви.
290] Ременем міцно м'язи йому при стопі обв'язавши,
291] Ректору й іншим троянам на радість. Та люта загибель
292] Нагло прийшла, і ніхто не поміг, хоч всі дуже хотіли.
293] Син Теламонів Еант крізь натовп наскочив на нього

294] І в міднощокій шолом врукопаш його списом ударив,
295] Гострим уражений ратищем, тріснув шолом густогривий,
296] Міццю долоні Еанта і списом великим пробитий,
297] І заструмів уздовж списа мозок кривавий з тієї
298] Рани страшної, і сила покинула воїна, й зразу

299] Ногу Патрокла, відважного серцем, із рук він на землю
300] Виронив. Сам же на тіло убитого ницьма звалився
301] Одаль Ларіси буйнородючої, дяки не склавши
302] Любим батькам своїм. Короткочасним життя його стало,
303] Скорене списом безжальним Еанта, великого духом.

304] Гектор тоді на Еанта блискучим замірився списом.
305] Той же, побачивши це, від ратища мідного вчасно
306] Вбік ухиливсь. Спис у Схедія втрапив, окрасу фокеїв,
307] Сина Іфіта, великого-духом. А той в Панопеї
308] Славній мав і оселю, і владу над людом численним.
309] Саме в ключицю його він ударив, і тої ж хвилини
310] Прямо навиліт пройшло під плечем його мідяне вістря.
311] Тяжко він гримнув об землю, аж зброя на нім забряжчала.

312] В час той Еант посеред живота своїм списом ударив
313] Форкіна, сина Фенопа, який захищав Гіппотоя.
314] Броні опуклість пробивши, утробу ратище мідне
315] Враз пройняло. І впав він, хапаючи землю руками.
316] Тут відступили і лави передні, й осяйливий Гектор.
317] Відволокли тоді з криком великим аргеї убитих —
318] Форкіна й з ним Гіппотоя, і зброю з їх пліч познімали.

319] Так би й тікали трояни від любих Арею ахеїв
320] До Іліона, подолані всі малодушністю злою.
321] Славу придбали б аргеї усупереч Зевсовій волі,
322] Силою й міццю своєю. Та сам Аполлон в тій годині
323] Дух у Енея підняв, Періфанта подобу прибравши,
324] Сина Епіта. Той при дворі його батька "тарого
325] Так і постарів окличником, щирої приязні повним.
326] В постаті цій Аполлон, син Зевса, до нього промовив:

327] "Як ви, Енею, могли б проти божої волі високий
328] Свій Іліон врятувати? Вже бачив я, правда, як інші,
329] Силою й міццю своєю боронячи край свій, на власну

330] Мужність лише покладались, хоч воїв було небагато.

331] Вам же сам Зевс над данаями повну здобути звитягу

332] Дуже бажає. А ви тремтите і не йдете до бою".

333] Так він сказав. Дальносяжця Еней упізнав Аполлона,

334] Щойно побачив. Озвався він до Гектора й голосно крикнув:

335] "Гекторе й інші вожді і троян, і союзників наших!

336] Сором, як будем тікати від любих Арею ахеїв

337] До Іліона, подолані всі малодушністю злою.

338] Нині наблизивсь до мене один із богів і підтвердив —

339] Зевс, промислитель верховний, нам буде в бою оборонцем.

340] Йдім же сміліш на данаїв, щоб їм не вдалося безкарно

341] До кораблів своїх з мертвим умкнути Патроковим тілом".

342] Так він сказав, і кинувся з шеругу, й став попереду.

343] І обернулись трояни та й рушили враз на ахеїв.

344] Списом ударив Еней Леокріта, що був Арісбанта

345] Сином і вірним у битвах товаришем був Лікомеда.

346] Жалем до друга пройнявся Лікомед, Арееві любий,

347] Став біля вбитого й, списом блискучим своїм замахнувшись,

348] Апісаона прошив Пппасіда, керманича люду,

349] Під передсердям, в печінку, й коліна у нього зомліли.

350] Із Пеонії буйнородючої в Трою прибувши,

351] Воїном кращим вважавсь він за Астеропеем завзятим.

352] Жалем пройнявся тоді Астеропей, Арееві любий,

353] Кинувся він на данаїв, бажаючи битись завзято.

354] Та нічого не встиг. Щитами круг тіла Патрокла

355] Огородились вони, щетинячись грізно списами.

356] Воїв обходив Еант і давав їм належні накази.

357] Не відступать від Патрокла убитого всіх закликав він,

358] Не вириватися з лав, не битись від інших окремо,

359] А коло тіла триматися близько й боротись завзято.

360] Так їм Еант наказував, велетень, і багрянилась

361] Кров'ю земля пурпуровою, й купами падали трупи

362] Воїв троянських та силою гордих союзників вірних,

363] Як і данайських бійців, що теж не без крові боролись,

364] Тільки їх гинуло значно менше: вони-бо старались

365] Поміч подать один одному в час небезпеки лихої.

366] Так, наче полум'я, битва між ними палала. Сказати б,
367] Не залишилося більше ні сонця, ні місяця в небі —
368] Питьма така огорнула тоді бойовище, де кращі
369] Вої стояли навкруг убитого сина Менойта.
370] Інші ж трояни та всі в наголінниках мідних ахеї
371] Билися вільно під небом ясним; навкруги променіло
372] Сонячне сяйво; ніде не видно було ні хмарини —
373] Ні над полями, ні в горах. Із перепочинками бились,
374] Стоячи одаль одні проти одних, здаля уникали
375] Стогнучих стріл. А хто посередині був, ті од битви
376] Й пільми терпіли, і гинули там од нещадної міді
377] Вої найкращі. Тим часом двоє мужів войовничих,
378] Славні брати Фрасімед з Антілохом, ще навіть не чули,
379] Що бездоганний Патрокл загинув. Обидва вважали,
380] Що він живий і з троянами б'ється у лавах передніх.
381] Щоб від загибелі й відступу воїв своїх врятувати,
382] Здалеку бились вони, як наказував батько їх Нестор,
383] Ще їх у бій виряджаючи від кораблів чорнобоких.

384] Так цілий день вирувала між ними страшна колотнеча
385] Звади великої. Втома нестерпна і піт безупинний
386] Воям весь час і очі, й гомілки, і руки, й коліна,
387] Й ступні зісподу всім заливали, що бились над мертвим
388] Другом шляхів бойових швидкого онука Еака.

389] Так, наче шкуру велику з бика, наповнену жиром,
390] Людям своїм доручає господар як слід розтягнути,
391] Ті ж, ухопившись за неї і ставши навкруг, на всі боки
392] Тягнуть її, і з неї вологість виходить із жиром,
393] Поки від спільних зусиль поволі розтягнеться шкура.
394] Так же туди і сюди на малому просторі тягнули
395] Тіло ті й другі. Трояни його затягнуть сподівались
396] До Іліона, твердині високої, вої ж ахейські —
397] До кораблів глибодонних. Страшна колотнеча точилась
398] Круг його тіла. Ні войовничий Арей, ні Афіна
399] Бою того б не картали, хоча б на бійців і гнівились.

400] Так того дня обтяжливий труд для людей і для коней
401] Зевс розпростер над Патроклом. Тим часом Ахілл богосвітлий
402] Досі ще навіть не знав про Патрокову смертну загибель.
403] Бо аж під муром троянським точилась битва, далеко

404] Від кораблів бистрохідних. Не смерті-бо він сподівався
405] Друга свого, а думав, той дійде до брами міської
406] Й вернеться цілий-здоровий. Не сподівався й того він,
407] Щоб Іліон — чи без нього, чи й з ним — міг Патрокл зруйнувати.
408] На самоті про це часто від матері чув він своєї,
409] Що сповіщала про задуми Зевса великого потай.
410] Та про нещастя, що сталось, нічого йому не сказала
411] Мати й що має загинуть товариш його найлюбіший.
412] Ті ж, над полеглим підносячи рзтиш загострених безліч.
413] В сутичках безперестанних один проти одного бились.
414] Дехто в той час виголошував з мідянозб^ойних ахеїв:

415] "Друзі, не буде нам слави, якби ми відціль повернулись
416] До кораблів глибодонних. Нехай тут усіх нас поглине
417] Чорна земля! Для нас це краще було б набагато,
418] Ніж цього мужа, впокірникам коней троянам дозволить
419] В місто своє волокити і цим славу для себе здобути".

420] Дехто й з троян, душею могутніх, викрикував гучно:

421] "Друзі, якщо нам судьба біля цього загинути мужа
422] Разом отут, то й тоді хай із бою ніхто не тікає!"

423] Дехто вигукував так, і міцніла у кожного сила.
424] Так вони бились тоді, і підносився гуркіт залізний
425] Аж до небес мідяних крізь безплідні ефіру простори.
426] Коні ж баскі Еакіда жорстокого осторонь бою
427] Плакали, дивлячись, як їх візничий у пил подорожній
428] Впав од долоні потужної Гектора-мужозвитяжця.
429] Доблесний Автомедонт, могутнього син Діорея,
430] То батогом ляскотливим їм боки постьобував шпарко,
431] То умовляв лагідненько, то лайкою сипав крутою.
432] Коні ж не хтіли іти ні на простір ясний Геллеспонту
433] До кораблів глибодонних, ні в бій повертатъ до ахеїв,

434] А нерухомо стояли, неначе надгробок камінний.
435] Що на могилі померлого мужа чи жінки становлять, —
436] Так при чудовому повозі й коні стояли недвижно, —
437] Голови вниз похиливши. І з вій їх довгастих на землю
438] Капали сльози гарячі від жалю і смутку гіркого
439] За їх візничим полеглим. І гриви їх пишні обабіч

440] Ярем, з ошийників долі упавши, в пилюці бруднилисьь.

441] Кінський побачивши плач, до них жалем пройнявся Кроніон

442] І, головою хитаючи, в серці своєму промовив:

443] "Бідні ви! Нащо Пелееві ми віддали вад, вождеві,

444] Смертному мужеві, вас, не старіючих вічно, безсмертних!

445] Чи не на те, щоб з людьми ви бездольними горя зазнали?

446] Серед усього живого, що дихає й ходить по світі,

447] Годі шукати когось, хто б нещасніший був за людину.

448] Не доведеться на вас і на повозі вашім оздобнім

449] Гектору їздити, сину Пріама, — цього не дозволю.

450] Тож чи не досить, що зброю забрав і пишається нею?

451] Вам же я силою сповню коліна й серця, щоб із бою

452] Автомедонта могли врятувати і доставити цілим

453] До кораблів глибодонних. Дам славу й троянам — вбивати

454] Воїв, аж поки вони кораблів добропалубних дійдуть,

455] Сонце за обрій зайде, і пітьма настане священна".

456] Мовлячи так, надихнув він коням великої сили.

457] З грив своїх порох на землю струсившії, відразу помчали

458] З повозом швидко вони між троянських рядів і ахейських.

459] Автомедонт же, за другом сумуючи, бився завзято.

460] Кіньми притьма налітав, мов на гусячу зграю шуліка.

461] Легко, проте, унікав він напору троян сум'ятливих,

462] Легко вривався й назад у їх юрми густі і тіснив їх.

463] Гонячись за ворогами, не вбив з них, проте, він нікого.

464] Сам-бо один він не міг на священній своїй колісниці

465] Битися списом і разом швидкими орудувати кіньми.

466] Тільки увечері пізно побачив його там товариш

467] Алкімедонт, що був сином Лаерка і внуком Гемона.

468] Автомедонтові він, за повозом ставши, промовив:

469] "Автомедонте, хто із богів надихнув тобі в груди

470] Цю безрозсудну пораду, твій розум ясний відібравши?

471] Як це ти можеш один із троянами в лавах передніх

472] Битися? Твій-бо товариш поліг, Еакідову ж зброю

473] Гектор на плечі узяв і гордо пишається нею".

474] Автомедонт же сказав йому в відповідь, син Діорея:

475] "Алкімедонте, хто із інших ахеїв спроможний
476] Коней безсмертних, як ти, об'їжджати й орудувать ними,
477] Окрім Патрокла, поради́ника, рівного богіві, поки
478] Він ще живий був? Та доля і смерть його нині спостигли.

479] Отже, візьми ти у мене батіг цей і разом блискучі
480] Віжки, а я з колісниці зйду й воюватиму піший".

481] Так він сказав. І, скочивши вміть в бойову колісницю,
482] Алкімедонт ухопив і батіг свій, і віжки блискучі,
483] Автомедонт же зійшов, їх побачив осяйливий Гектор
484] І до Енея, що близько стояв, звертаючись, мовив:

485] "Славний Енею, троян міднозбройних поради́нику вірний!
486] Бачу я коней баских прудкононого внука Еака,
487] Знову з'явилися вони у бою, лиш візничі нездатні.
488] Міг би тих коней я в них захопити, якщо своїм серцем
489] Ти побажаєш, — як разом на них нападеш, не посміють
490] Вийти назустріч вони і до бою кривавого стати".

491] Так він сказав. Не перечив і син благородний Анхісів.
492] Рушили прямо обидва, прикривши рамена щитами,
493] З шкіри сухої й твердої, оббитої міддю навколо.
494] З ними і Хромій тоді, і Арет, на безсмертного схожий,
495] Разом пішли. Плекали надію вони в своїм серці
496] Вб'ють тих обох і коней тоді захопить крутошиїх.
497] Дурні! Без крові не суджено їм повертатися з битви
498] З Автомедонтом. А він, помолившись батькові Зевсу,
499] Мужністю й силою серце наповнив своє спохмурніле.
500] Алкімедонтові, другові вірному, так він промовив:

501] "Алкімедонте, не став своїх коней далеко від мене,
502] Хай я за спиною чую їх дихання. Мабуть, не зменшить
503] Гектор, Пріамів нащадок, шаленого натиску, поки
504] В руки не візьме свої пишногривих Ахіювих коней,
505] Нас повбивавши обох, і аргейські хоробрі загопи
506] Змусить тікати. Якщо в лавах передніх і сам не поляже".

507] Так він сказав і покликав Бантів обох з Менеласом:

508] "Гей ви, Еанти, аргей вожді, і ти, Менелаю!

509] Мертвого труп доручить кому іншому з воїв хоробрих.
510] Хай, обступивши його, захищають од вражих загонів,
511] Ви ж нас, живих, захистіть од днини загибелі злої.
512] Вийшли-бо вже проти нас на битву, що сльози приносить,
513] Гектор з Енеєм, вожді троянського війська хоробрі.
514] Тільки в безсмертних богів лежить іще це на колінах.
515] Списом ударю і я, а Зевс уже далі подбає!"

516] Мовивши так, розмахнувся і, свого довготінного списа
517] Кинувши, втрапив Аретові в щит, на всі сторони рівний.
518] Списа не стримав той щит, пройняло його міддю навиліт,
519] В низ живота увійшов-бо він глибоко, пояс пробивши.
520] Так наче муж буйносилий, сокирою гострою ззаду
521] Вдаривши в карк поміж рогів крутих вола степового,
522] М'язи йому розсіче, й той, підскочивши, падає важко, —
523] Так же, підскочивши, навznak упав і Арет тоді. Спис же,
524] Вістря в утробі хитаючись, всі розслабив суглоби.
525] В Автомедонта ударив осяйливим ратищем Гектор.
526] Той же, завбачивши це, ухилився од мідного списа, —
527] Швидко нагнувся вперед, а ратище довге іззаду
528] В землю встромилось, і пружно в повітрі хиталося древко
529] Списа, аж поки могутній Арей відібрав його силу.
530] Бій на мечях уже мали вони врукопаш розпочати,
531] Та в войовничому запалі їх розлучили Еанти,
532] Що на товариша заклик сюди крізь юрбу поспішили.
533] І мимоволі жахнулись, і швидко назад подалися
534] Гектор з Енеєм і Хромій, на бога безсмертного схожий,
535] Тіло Аретове там залишивши лежати з пробитим
536] Серцем. Автомедонт же, Арееві буйному рівний,
537] Зброю з Арета знімаючи, так з похвальбою промовив:

538] "От я хоч трохи полегшив свій дух од нестерпного смутку
539] За Менойтідом полеглим, хоч воїна слабшого вбив я".

540] Так він сказав і, скривавлену зброю собі в колісницю
541] Склавши, на неї вийшов і сам із ногами й руками,
542] Кров'ю залитими, наче той лев, що бика роздирає.

543] Знов над Патроклем жахлива тоді розпростерлася битва,
544] І многослізна, й жорстока. Ту зваду збудила Афіна,
545] З неба зійшовши на землю. Послав її Зевс громовладний

546] Дух бадьорити данаям: до них-бо він серцем схилився.
547] Мов пурпурову над смертними райдугу в небі високім
548] Зевс простирає, віщуючи людям війни небезпеку
549] Або зими незогрійної, що зупиняє людині
550] Працю всю на землі і засмучує овні отари, —
551] Так, в пурпурову закутавшись хмару, зійшла до ахеїв
552] Діва Афіна і в кожному дух піднесла войовничий.
553] Першому сину Атрея, стояв він до неї найближче,
554] Для підбадьорення мужньому мовить вона Менелаю,
555] Фенікса постать прибравши і голос до того ж дзвонистий:

556] "Сором великий на тебе впаде, і ганьба, Менелаю,
557] Буде навічна тепер, якщо вірного друга Ахілла
558] Тут, біля мурів троянських, терзатимуть пси бистроногі!
559] Отже, тримайся міцніше і воїв своїх підбадьорюй".

560] В відповідь так їй сказав Менелай, у бою гучномовний:

561] "Феніксе, батечку мій довгоденний! Якби ж то Афіна
562] Силу дала мені й зброї навалу од мене відбила!
563] Вийшов би радо тоді Патроклове я захищати
564] Тіло, — так тяжко сумна його смерть мені вразила серце.
565] Гектор же, полум'я сили жахливої повен, невтомно
566] Міддю все нищить навколо, бо Зевс йому славу дарує".

567] Так він сказав. Ясноока зраділа богиня Афіна,
568] Що між богів він до першої неї з благанням звернувся,

569] Й силу велику в плечі уклала йому і в коліна,
570] Груді ж наповнила й серце йому зухвалістю мухи —
571] Скільки не гонять її, вона повертається знову
572] Тіло кусати: кров-бо людини така їй приємна!
573] Вклала зухвалість таку вона в серце йому спохмурніле.
574] Став біля тіла Патрокла й блискуче він ратище кинув.
575] Жив у ту пору Подес між троянами, син Етіона.
576] Сміливий муж і багатий; над всіх шанував його Гектор
577] З-поміж троян, — товаришем учт йому був він і другом.
578] Мав він тікати, та в пояс його Менелай русокудрий
579] Раптом ударив і списом навиліт пройняв його мідним.
580] Тяжко той гримнув об землю. Й Атрід Менелай русокудрий
581] Тіло його від троян поволік до загонів ахейських.

582] Гектору дух піднімав Аполлон, підійшовши до нього
583] Й вигляд прибравши вождя Асіада Фенопа, що гостем
584] Гектора був найлюбішим, а сам проживав в Абідосі.
585] В постаті цій тоді мовив йому Аполлон дальносяжний:

586] "Гекторе, хто тебе досі з ахеїв здолав би злякати?
587] Нині ж тікаєш ти й від Менелая, який списоборцем
588] Завжди слабким був. Тепер він один у троян викрадає
589] Тіло Патрокла, вірного вбивши товариша твого,
590] Кращого з воїв, Подеса, що сином вважавсь Етіона".

591] Так він сказав, і чорною млою скорботи вповитий
592] Гектор пройшов наперед у міднім одінні блискучім.
593] Взяв тоді в руки егіду Кронід осяйну, торочками
594] Пишно оздоблену, й, хмарами Іди верцАну вповивши,
595] Блиснув, і громом ударив, егідою тою потрясши,
596] І перемогу троянам послав та втечу ахеям.

597] Перший із бою тікати подавсь Пенелей-беотієць.
598] Прямо вперед пориваючись, був у плече він ізверху
599] Злегка поранений. Тільки до кості роздряпала тіло
600] Полідамантова зброя, хоч списа і зблизька він кинув.
601] Зблизька і Гектор у руку над кистю ударив Леїта,
602] Алектріонові сина, й той мусив облишити битву.
603] Кинувсь тікати, озираючись, він, вже не мавши надії
604] Втримати списа в руках і, як досі, з троянами битись.
605] Гектора, що за Леїтом погнався, тим часом настигши,
606] Ідоменей над соском по броні у груди ударив.
607] Та біля вістря зламалося ратище довге. Трояни
608] Голосно скрикнули. Гектор націливсь тоді в Девкаліда
609] Ідоменея, що вийшов на повіз. Та, схибивши трохи,
610] Вразив Койрана, що був Меріона супутцем-візничим,
611] Мужа, прибулого з ним із будовами славного Лікта.
612] Пішки спершу до Трої прийшов з кораблів крутобоких
613] Ідоменей і велику троянам віддав би звитягу,
614] Та незабаром Койран йому коней пригнав прудконогих.
615] Світлом для нього він став, загибелі день одвернувши,
616] Сам же життя загубив од Гектора-мужозвитяжця.
617] Той його в щелепу, близько від вуха ударив і списом
618] Вибив зуби йому, язик розрубавши надвоє.
619] З повоза випав Койран і вронив віжки на землю.

620] Та Меріон нахилився, і, з землі їх піднявши руками,

621] Ідоменееві швидко подав, і до нього промовив:

622] "Коней хутчіше жени до своїх кораблів бистрохідних.

623] Бачиш ти й сам, перемогу здобудуть тепер не ахеї!"

624] Так він сказав. Девкалід пишногоривих погнав тоді коней

625] До кораблів глибодонних. І острах обняв йому серце.

626] Від Менелая, протє, і Еанта, великого духом,

627] Зевс не втаїв, що звитягу мінливу дає він троянам.

628] Перший озвався до них великий Еант Теламоній:

629] "Горе нам! І найдурнішій людині тепер зрозуміло,

630] Що всемогутній наш батько, сам Зевс помагає троянам:

631] Всі-бо їх стріли й списи досягають мети, хто б не кинув —

632] Добрий боєць чи поганий, — сам Зевс їх летом керує.

633] Наші ж летять навмання і падають марно на землю.

634] Тож поміркуймо тепер, щоб найкращий придумати спосіб,

635] Як нам Патроклове тіло відбити і поверненням скорим

636] Товаришам своїм любим сподівану радість подати.

637] Дивляться пильно на нас вони в смутку, не певні, чи зможем

638] Гектора-мужозвитяжця і рук його міць нездоланну

639] Стримати ми, й до човнів чорнобоких почнемо тікати.

640] Хоч би знайшовся товариш, що звістку б відніс якнайшвидше

641] До Пелеїда, він-бо, гадаю, ще й досі не знає

642] Вісті сумної, що впав у бою його любий товариш.

643] Тільки нікого не можу побачити я між ахеїв, —

644] Темною хмарою всі — і люди, і коні вповиті.

645] Зевсе, наш батьку! Розвій оту хмару над дітьми ахеїв,

646] Небо кругом проясни, щоб бачити все нам очима,

647] І погуби нас при світлі, якщо вже бажаєш губити".

648] Так він сказав у сльозах, і жаль його батькові стало.

649] Темряву він одігнав і хмару навколо розвіяв,

650] Сонце засяяло знов, і вся освітілася битва.

651] До Менелая, в бою голосного, Еант тоді мовив:

652] "Глянь, Менелая, паростку Зевсів, чи є де живий ще

653] Несторів син Антілох, душею своєю могутній,

654] Хай до Ахілла відважного він побіжить якнайшвидше

655] І сповістить, що загинув товариш його найлюбіший".

656] Так він сказав. Не перечив йому Менелай гучномовний

657] І тої ж миті подався у путь, наче лев од кошари,

658] Де від людей і собак відгризаючись, він натрудився;

659] Ті не давали йому до волового жиру допасти,

660] Цілу вартуючи ніч; він же, свіжого прагнучи м'яса,

661] Рвався вперед, але марно: із рук-бо безстрашних на нього

662] З свистом летіли потоком густим і списи зловорожі,

663] І племінки смолоскипи, що жахом проймали пекучим,

664] І на світанку відходив він геть із засмученим серцем.

665] Так від Патрокла тоді Менелай, у бою гучномовний,

666] Йшов неохоче. Боявся-бо він, що огорне ахеїв

667] Страх непоборний і труп ворогам вони в здобич покинуть.

668] До Меріона й Еанти обох він почав говорити:

669] "Гей ви, Еанти, аргеїв вожді, і ти, Меріоне!

670] Чи не пора нам Патрокла нещасного лагідну вдачу

671] Нині згадати? Яку виявляв він до кожного щирість.

672] Поки живий був! Та доля і смерть його нині спостигли".

673] Мовивши так, одійшов од них геть Менелай русокудрий,

674] Дивлячись пильно навкруг, як орел, про якого говорять,

675] Що з-між усіх піднебесних птахів його зір найгостріший.

676] Високо в небі ширяючи, бистрого він не прогледить

677] Зайця, що десь під кущем притаївсь густолистим, і, раптом

678] Впавши на нього, хапає у кігті, й життя позбавляє.

679] Так і твої, Менелаю, годованцю Зевсів, яскраві

680] Очі навколо усюди по лавах зорили ахейських,

681] Чи не покажеться Несторів син, ще живий, поміж воїв.

682] Раптом його він побачив на лівім крилі бойовища —

683] Товаришів підбадьорював той, укріплюючи дух їм.

684] Тож, підійшовши до нього, сказав Менелай русокудрий:

685] "Паростку Зевсів, сюди підійди, Антілоху! Почуєш

686] Вістку сумну, що бодай-бо ніколи вона не справдилась!

687] Сам ти, гадаю, тепер на власні вже очі побачив

688] І зрозумів, що данаям біду божество посилає,

689] А перемогу троянам. Патрокл, найславніший з ахеїв,

690] Смертю поліг, і данаїв журба охопила велика.

691] Тож до Ахілла біжи — на човнах розказати ахейських
692] Все, що тут сталося, — нехай на човні порятує хоч голе
693] Тіло, озброєння ж Гектор ізняв з нього шоломосяйний".

694] Так він сказав. Антілох аж жахнувся, слова ті почувши.
695] Довго стояв він, цілком онімільй, гіркими сльозами
696] Сповнилися очі, і голосу дужого зразу позбувся.
697] Та не лишив він, проте, Менелаєвих слів без уваги,
698] Швидко побіг, Лаодокові зброю свою передавши,
699] Свому супутцю, що коней тримав при нім однокопитих.

700] Всього в сльозах понесли його ноги проворні із битви
701] Сину Пелея Ахіллові вість передати немилу.
702] Не захотілось тобі, Менелаю, годованцю Зевсів,
703] Товаришів боронити у скрутї лихїй, де покинув
704] їх Антілох, і туга пілосян важка охопила.
705] Посланий був на підтримку до них Фрасімед богосвітлий,
706] А Менелай тоді швидко подавсь до Патрокла-героя,
707] Біля Еантів спинився і слово таке до них мовив:

708] "До кораблів бистрохідних того я послав чоловіка
709] Вістку Ахіллу подати прудкононому. Не сподіваюсь
710] Все ж я приходу його, хоч який він на Гектора гнівний.
711] Як без свого він озброєння буде з троянами битись?
712] Тож поміркуймо тепер, щоб найкращий придумати спосіб,
713] Як нам Патроклове тіло відбити й самим повернутись,
714] Кери уникнувши й смерті в жорстокій з троянами битві".

715] В відповідь мовив йому великий Еант Теламоній:

716] "Все ти цілком справедливо сказав, Менелаю преславний!
717] Вдвох з Меріоном нагнітья і, швидко піднявши на себе,
718] Тіло Патроклове з битви несить. Ми ж обидва іззаду
719] З Гектором будем божистим тоді і з троянами битись.
720] Одноіменні і духом єдині не раз ми й раніше
721] Поряд, плече у плече Аресву лють відбивали".

722] Так він сказав, і, високо понад землею піднявши,
723] Тіло вони понесли. І скрикнули голосно ззаду
724] Вої троянські, побачивши тіло в руках у ахеїв.
725] Кинулись, наче ті пси, що вслід за пораненим вепром

726] Мчать стрімголов уперед, молодих обганяючи ловчих,
727] Рвуться шалено за ним, готові його розірвати.
728] Та лиш повернеться він, на свою покладаючись силу,
729] Жахом охоплені, врозтіч вони розбігаються раптом.
730] Так і трояни — юрбою раніш за ахеями гнались,
731] Вістрям списів улучаючи їх і мечів двоесічних.
732] Та лиш Еанти, спинившись, обличчям до них повертались,
733] Блідли вони, і ніхто вже із них не насмілювавсь більше
734] Кинутись знов уперед і за тіло Патроклове битись.

735] Так, поспішаючи, вдвох несли вони тіло із битви
736] До кораблів глибодонних. За ними страшний розгорявся
737] Бій, мов пожар, що виник раптово й залюднене місто
738] Полум'ям враз охопив, і валяться в порох будови
739] В сяйві яскравім, а вітер ще більше вогонь роздуває,
740] Так од завзяття мужів-списоборців і тупоту коней
741] Гомін котивсь за героями, що поспішали до стану,
742] Так наче мули міцні, потужну напруживши силу,
743] По кременистій дорозі з високого тягнуть узгір'я
744] Бантину довгу чи брус корабельний і дихають важко,
745] Змучені втомою й потом, однак, уперед поспішають, —
746] Так вони й тіло уважно несли. А за ними позаду
747] Двоє Еантів тримались: як лісом поросле узгір'я
748] Стримує води, пролігши упоперек їм по рівнині,
749] І розбуялих потоків і рік течію нездоланну
750] Може затримати й хвилі бурхливі її спрямувати
751] Аж на рівнину, — та міць його хвиль тих здолати не може, —
752] Так, тримаючись ззаду, Еанти весь час відбивали
753] Натиск троян. А ті насідали, найбільше з них двоє
754] Найсміливіших — Еней, син Анхіса, й осяйливий Ректор.
755] Так наче хмарою зграя шпаків пронесеться і галок
756] З криком страшенним, побачивши здалеку в ясному небі
757] Яструба злого, що смерть маленьким несе пташенят, —
758] Так від Енея і Гектора воїни юні ахейські
759] З криком страшенним тікали, про запал до бою забувши.
760] І, утікаючи, в рові багато губили данаї
761] Зброї чудової. Битва ж завзята кругом не вгавала.

ПІСНЯ ВІСІМНАДЦЯТА
ПРИГОТУВАННЯ ЗБРОЇ

1] Так, мов пожар пламенючий, битва між ними палала,
2] А Антілох прудконогий із вістю прийшов до Ахілла.
3] Той у зажурі сидів поблизу кораблів круторогих,
4] Передчуваючи серцем своїм те, що вже відбулося.
5] Тяжко зітхнувши, він мовив своєму відважному серцю:

6] "Горе! Чого це ізнов сюди довговолосі ахеї
7] До кораблів полохливо біжать з бойової рівнини?
8] Чи не здійснюють боги наді мною нещастя, що серцем
9] Мати моя провістила колись і мені розказала,
10] Як за життя мого ще, руками троянськими вбитий,
11] Із мірмідонян найкращий позбудеться променів сонця?
12] Чи не загинув-бо справді Менойтів син нездоланий?
13] О бідолашний! А я ж то наказував, племінь відбивши,
14] До кораблів повертатись і з Гектором сили не мірять".

15] Поки в думках він таких хвилював собі розум і серце,
16] Син славетного Нестора близько до нього підходить,
17] Сльози гіркі проливаючи, й вість йому скорбну приносить.

18] "Горе, Пелея відважного сину! Від мене почувеш
19] Вістку сумну, що бодай би ніколи вона не справдилась!
20] Смертю загинув Патрокл, і січа триває над голим
21] Тілом, озброєння ж Гектор ізняв з нього шоломосяйний".

22] Мовив, і чорною хмарою вкрила скорбота Ахілла.
23] Взявши в обидві руки закоптілого попелу жмені,
24] Голову ним він посипав, прекрасне чоло сплямувавши.
25] Чорна зола на ньому хітон запашний забруднила,
26] Сам же в пилу він простертий лежав на увесь велетенський
27] Зріст, і терзав собі кучері, та виривав їх руками.
28] Бранки служебні, що їх полонили Ахілл із Патроком,
29] Серцем засмучені, з лементом повибігали з наметів
30] І, оточивши Ахілла відважного, били руками
31] В груди себе, аж суглоби у кожної з них умлівали.
32] З другого боку журились Антілох, проливаючи сльози.
33] Руки тримав він Ахілла, що тяжко стогнав у скорботі,
34] В страху, щоб гострим залізом той горла собі не порізав.
35] Страшно ридав син Пелея, аж мати Фетіда почула,
36] Сидячи в темній морській глибині в свого батька старого,
37] Й заголосила. Навкруг нереїди її оточили,

38] Юні богині, що в хвилях глибокого моря домують.
39] Главка була серед них, Талея, також Кімодока,
40] Тоя, Спею, та Несая, та ще велеока Галія,
41] Та Кімотоя, Актея, й за ними іще Лімнорея,
42] Та Амфітоя, Іайра, також і Меліта, й Агава,
43] Та Дінамена, й Дото, і Прото, і за ними Феруса,
44] Калліанейра, також Дексамена, та ще Амфінома,
45] З ними — Доріда, Панопа й славетна також Галатея,
46] Калліанасса, також Немертея та ще Апсевдея.
47] Там і Клімена була, й Іанейра, також Іанасса,
48] Майра, та ще Орейтія, й Апатія пишноволоса,
49] Й інші богині, що в хвилях глибокого моря домують.
50] Ними срібляста печера наповнилась. Всі нереїди
51] Били у груди себе, й почала голосити Фетіда:

52] "Слухайте, сестри мої, нереїди, щоб, чувши, напевно
53] Знали, якою журбою тепер моє пройняте серце:
54] Горе нещасній мені, на долю-бо я погодила
55] Сина свого бездоганного, поміж героїв могутніх
56] Найвидатнішого. Виріс він, наче той пагонець юний,
57] Я-бо плакала його, як рослину в саду на осонні,
58] До Іліона послала його на човнах крутобоких
59] Битись з троянами. Та вже не стріну його я ніколи,
60] І не повернеться вже він ніколи до рідного дому.
61] Поки на світі живе він і сяєво сонячне бачить,
62] Знатиме горе, й на поміч до нього прийти я не в силі.
63] Все ж я піду, хоч побачу я любого сина й почую,
64] Що за біда із ним сталась, хоча він од битви й далеко".

65] Мовила так і печеру покинула. Слідом за нею
66] Йшли нереїди в сльозах. Перед ними дробились шумливо
67] Хвилі морські. Коли ж до родючої Трої дістались,
68] На узбережжя вийшли по черзі туди, де стояли
69] Вряд кораблі мірмідонські навколо Ахілла швидкого.
70] Тяжко стогнав він, коли над ним мати спинилась поважна.
71] Синову голову з зойком болючим вона охопила
72] І крізь ридання із словом до нього звернулась крилатим:
73] "Сину, чого це ти плачеш? Яка в твоїм серці скорбота?

74] Все розкажи, не приховуй. Тож виконав Зевс ті благання,
75] Що ти із ними до нього, здіймаючи руки, звертався.

76] Вже до самих до човнів відтиснуто воїв ахейських,
77] І відчують без тебе ганьбу вони й скруту велику".
78] Тяжко зітхнувши, так відповів їй Ахілл прудконогий:
79] "Матінко мила! Правда, що це здійснив олімпієць,
80] Тільки яка з того радість, коли мій загинув товариш,
81] Любий Патрокл! Його цінував я над все товариство,
82] Так же, як голову власну. І втратив його я. А Гектор
83] Вбив його й зняв озброєння з нього величне, прекрасне,
84] Подиву гідне, — богів подарунок Пелееві славний
85] В день, як до смертного мужа тебе посилали на ложе.
86] Краще б лишилася ти між безсмертними німфами моря
87] Жити, нехай би Пелей собі смертну обрав за дружину!
88] Нині ж і ти в своїм серці безмежного горя зазнаєш,
89] Якщо загине твій син, і не стрінеш його ти ніколи,
90] І не повернеться вже він додому. Мені ж не дозволить
91] Дух мій спокійним лишатись і жити з людьми, поки Гектор
92] Перший від списа мого не впаде і, позбувшись дихання,
93] За обладунок Патрокла не сплатить пені дорогої!"

94] В відповідь мовить йому, проливаючи сльози, Фетіда:
95] "Недовговічний же, сину, і ти, якщо це ти говориш!
96] Зразу ж по Гекторі прийде й по тебе призначена доля".
97] В смутку тяжкому так відповів їй Ахілл прудконогий:
98] "Зразу б я вмерти готов, коли не встеріг я од згуби
99] Свого товариша, й він далеко від рідного краю
100] Смертю поліг, допомоги від мене чекаючи марно.
101] Вже не вернутись мені до любого рідного краю,
102] Ні для Патрокла просвітком не став-бо я, ані для інших
103] Товаришів, що стільки їх Гектор побив богосвітлий.
104] При кораблях тут сиджу — землі тягарем безкорисним,
105] Той, з ким ніхто з міднозбройних ахеїв зрівнятись не зможе
106] В битві, хоч, правда, в пораді бувають і кращі від мене.
107] Хай же загине навек між богів і людей ворожнеча
108] Й гнів, що й розумних не раз до лихої призводить нестями.
109] Меду солодший стікає спочатку він в груди людини,
110] Потім гіркішим щораз розростається димом ядучим.
111] Так і мене прогнівив володар мужів Агамемнон.
112] Але облишмо вже те, що пройшло, хоч болить іще дуже;
113] Під неминучістю серце у грудях своїх приневольмо.
114] Нині ж за голову любого друга я йду відомстити
115] Гектору-вбивці. Готовий і смерть я прийняти, коли схоче

- 116] Зевс та інші богове мені її раптом послати.
117] Смерті unikнуть, однак, не змогла навіть сила Геракла,
118] Що найлюбіший з усіх був Кронідові Зевсу-владиці.
- 119] Доля й його подолала і гнів невблаганної Гери.
120] Так же і я, якщо доля й на мене така дожидає,
121] Мертвий поляжу. Та нині я славу здобуду велику.
122] Тож багатьох повногрудих троянських жінок і дарданських
123] Сльози із ніжних облич обома витирати руками
124] Я незабаром примушу і в смутку тяжкому стогнати, —
125] Знатимуть, що недарма спочивав я від бою так довго!
126] Ти ж, хоч і любиш, не втримуй од битви мене, — не скорюсь я!"
127] Відповідаючи, мовила так срібнонога Фетіда:
- 128] "Все говорив ти, мій сину, цілком справедливо. Не сором
129] Товаришів захищати у скрутї від гибелі злої.
130] Тільки ж в руках у троян із плечей твоїх пишне, блискуче
131] Мідне озброєння. Сам уже Гектор шоломосяйний
132] Гордо на плечі його одягнув. Хоч не довго, вважаю,
133] Ним величатися буде: близька-бо його вже загибель.
134] Ти ж не спіши в колотнечу Ареєву кидатись, поки
135] Власними сам не побачиш очима мене біля себе.
136] Завтра із першим сонячним променем я повернуся
137] І принесу тобі зброю ясну від Гефеста-владики".
- 138] Мовивши це, відійшла від свого вона любого сина
139] І до сестер, що у морі, з такими звернулася словами:
- 140] "Йдіть і пориньте тепер у лоно широкого моря.
141] В отчу вернувшись оселю, морського провідайте старця,
142] Щоб розказать йому все. Я ж піду на вершину Олімпу
143] І попрошу Гефеста, славетного майстра, скувати
144] З міді блискучої сину моему озброєння славне".
- 145] Мовила так, і поринули в хвилю морську нереїди,
146] А срібнонога Фетіда тоді на вершину Олімпу
147] Вийшла, щоб любому синові зброю славетну здобути.
- 148] Швидко богиню несли на Олімп її ноги. Ахеї ж
149] З криком жахливим тікали від Гектора-мужозвитяжця
150] І досягли Геллеспонту й своїх кораблів глибодонних.

151] Не пощастило, проте, в наголінниках мідних ахеям
152] Вбитого взяти Патрокла з-під стріл, що був другом Ахілла,
153] Знову-бо тіло його настигли і люди, і коні
154] З Гектаром, сином Пріама, що схожий на полум'я бурне.
155] Тричі за ноги хапав його Гектор шоломосяйний,
156] Щоб волокти його в місто, і кликав троян на підмогу,
157] Тричі обидва Еанти, охоплені запалом бурним,
158] Гектора геть відганяли. Та, певний власної сили,
159] То в бойову колотнечу він кидавсь, то, враз зупинившись,
160] Криком своїх підбадьорював. А відступати й не думав.
161] Як зголоднілого лева рудого від тіла худоби,
162] Вбитої в полі, ніяк пастухи відігнати не можуть,
163] Так не могли обидва Еанти, у зброю закуті,
164] Гектора, сина Пріама, одкинуть од тіла Патрокла.
165] Так би його й поволік, невимовною славою вкрившись,
166] Та вітронога Іріда з Олімпу до сина Пелея
167] Потай од Зевса та інших безсмертних примчала із вістю,
168] Щоб готував свою зброю. Сама її Гера послала.

169] Стала вона біля нього й промовила слово крилате:

170] "Встань, Пелеїде, мерщій, між воїв усіх найстрашніший,
171] І заступись за Патрокла. Жахливий бій через нього
172] Перед човнами палає. Бійці один одного гублять —
173] Вої ахейські стоять, захищаючи вбитого тіло,
174] Вої ж троян — за вітрами овіяний мур Іліона
175] Прагнуть його затягнуть, а найбільше — осяйливий Гектор
176] Рветься до того, — Патроклову голову хоче на палю
177] Він настромити, від ніжної шиї її відрубавши.
178] Отже, не гайся, вставай! Посоромся лиш думки, що може
179] Тіло Патроклове втіхою стати для псів іліонських!
180] Вічна ганьба тебе жде, якщо тіло спотворено буде!"

181] В відповідь мовив тоді богосвітлий Ахілл прудконогий:

182] "Хто із безсмертних, Ірідо-богине, послав тебе з вістю?"

183] Відповідаючи, мовить йому вітронога Іріда:

184] "Гера послала мене сюди, Зевсова гідна дружина.

185] Цього не знає ні високовладний Кронід, ані інший

186] Хтось із богів, що домують на вкритому снігом Олімпі".

187] В відповідь знову до неї промовив Ахілл прудконогий:

188] "Як я на битву піду? У троян-бо мій весь обладунок.

189] Матінка люба звеліла мені не рушати на битву,

190] Поки не прийде сама і очима її не побачу.

191] Гарне озброєння має вона принести від Гефеста.

192] Тут же не знаю, який обладунок я б міг одягнути,

193] Тільки один хіба щит Еанта, Теламоніда.

194] Але, гадаю, він сам, змагаючись в лавах передніх,

195] Списом січе ворогів, захищаючи тіло Патрокла".

196] Відповідаючи, мовить йому вітронога Іріда:

197] "Знаємо добре і ми, що в троян обладунок твій славний.

198] Але ж і так, підійшовши до рову, ти їм покажися, —

199] Може, їх острах огорне, і шал войовничий припинять

200] Вої троянські, — хай трохи спочинуть синове ахеїв

201] Від сум'яття бойового, — недовгий в бою відпочинок".

202] З цими словами геть одійшла бистронога Іріда.

203] Встав тоді Зевсові любий Ахілл. Афіна ж на дужі

204] Плечі поклала егіду, оздоблену всю торочками.

205] Оповила у богинях пресвітла йому золотою

206] Хмарою голову, племінь навкруг осяйний запаливши.

207] Так же, як з дальнього острова самого неба сягає

208] Марєво димне над містом, що рать обложила ворожа;

209] Б'ються вони цілий день в Ареєвій битві жорстокій,

210] Місто своє захищаючи; й ледве закотиться сонце,

211] Вогнища палять усюди, і вгору до самого неба

212] Світло здіймається їхнє, щоб бачили й дальні сусіди

213] Й на кораблях прибули рятувать од загибелі злої, —

214] Так і в Ахілла з чола його сяєво неба сягало.

215] Вийшов за мур він і став біля рову, та з військом ахеїв

216] Він не змішався, шануючи матері мудре веління.

217] Стоячи там, він гукнув, а здаля і Паллада Афіна

218] Крикнула, й враз сум'яття охопило троян невимовне.

219] Так же, як дзвінко лунають іздалеку звуки суремні

220] З вражих загонів, що в наступ нещадний рушають на місто,

221] Так же дзвонисто лунав і голос гучний Еакіда.

222] Мідний почувши іздалеку голос гучний Еакіда,

223] Дух у троян занепав. Повернули назад пишногриві
224] Коні свої колісниці, біду відчуваючи духом.
225] Жах і візничих обняв, як уздріли вогонь неугасний,
226] Що над чолом у великого духом сина Пелея
227] Страшно палав, — його ясноока світила Афіна.
228] Тричі над ровом страшенно Ахілл закричав богосвітлий,
229] Тричі лякались трояни й союзники з ними славетні.
230] Кращих дванадцять тоді троянських загинуло воїв
231] Від колісниць і списів своїх гострих. Тим часом ахеї,
232] З радістю із бойовища Патроклове витягти тіло,
233] Вклали на мари. Із слізьми юрбою його оточили
234] Товариші. Між ними ішов і Ахілл прудконогий,
235] Сльози гарячі ллючи над пробитим гострою міддю
236] Вірним товаришем, що на ношах лежав бездиханний.
237] Сам-бо недавно його з колісницею й кіньми послав він
238] В битву, але не діждав, щоб той повернувся додому.

239] Сонце невтомне тоді велеока примусила Гера
240] До океанських течій спуститися проти бажання.
241] Сонце зайшло, й відпочили тоді богосвітлі ахеї
242] Від колотнечі війни й всім страшного однаково бою.

243] З другого боку, й трояни, облишивши битву жорстоку,
244] Із бойових колісниць баских своїх випрягли коней
245] І на пораду зійшлись перед тим, як про їжу подумать.
246] Стоячи, радили раду вони, і ніхто не наваживсь
247] Сісти. Обняв їх острах, тому що Ахілл прудконогий,
248] Довго зловісних боїв ухиявшись, ізнову з'явився.
249] Полідамант, Пантоїв розсудливий син, із них перший
250] Став говорити: вперед і назад-бо дививсь він єдиний.
251] Гектора був він товариш, в одну вони ніч народились.
252] Мовою цей визначався, а той — своїм списом могутнім.
253] Намірив сповнений добрих, до них він звернувся й промовив:

254] "Добре зміркуйте усе, мої друзі! А я б вам порадив
255] Зараз до міста вернутись, не ждять на світань богосвітлу
256] При кораблях на рівнині, — від мурів своїх ми далеко.
257] Доки у зваді той муж з Агамемноном був богосвітлим,
258] Доти нам легше було змагатися проти ахеїв,
259] З радістю й сам ночував я при кораблях бистрохідних,
260] Мавши надію ті кораблі захопить крутобокі.

261] Нині ж я страшно боюсь прудкононого сина Пелея.
262] Високодумності сповнений, він не захоче лишатись
263] Тут на рівнині оцій, де досі трояни й ахеї ^
264] Нарівно поміж собою ділили завзяття Арея.
265] Буде за нашу він Трою й за наших жінок воювати.
266] В місто вертаймось. Послухайте ради. Бо так воно й буде.
267] Нині спинала в бою прудкононого сина Пелея
268] Ніч божественна. Якщо ж він і завтра в озброєнні вийде
269] Й нас на рівнині застане, тоді не один цього мужа
270] Знатиме. З радістю вернеться той до священної Трої,
271] Хто врятується втечею, та багатьох розтерзають
272] Пси і шуліки. Бодай би ніколи цього нам не чути!
273] А як моїх би послушали слів, хоч і з смутком на серці,
274] Сили свої ми на площі вночі підкріпили б, а місту
275] Захистом будуть і мури, і вежі, й на дужих затворах
276] Брами широкі, обтесані гладко і стулені щільно.
277] Завтра з світанком, озброєння всі бойове одягнувши,
278] Станьмо на вежах міських. Тим гірше тому, хто захоче,
279] Од кораблів одійшовши, під мурами з нами змагатись!
280] До кораблів він повернеться знов, хоч би й змучив даремно
281] Коней своїх крутошиїх, під муром їх марно ганявши.
282] В місто ж проникнути з боєм йому вже не вистачить духу
283] І зруйнують його. Пси-бо раніш розірвуть його бистрі!"
284] Глянув спідлоба й сказав тоді Гектор шоломосяїний:
285] "Полідаманте! Не до душі мені те, що ти мовив.
286] Радиш ти нам повернутись до міста і там зачинитись.
287] А чи не досить тіснились за мурами ми кам'яними?
288] Смертні люди раніше Пріамове місто священне
289] Всі називали багатим на золото й міддю багатим,
290] Нині ж коштовні скарби із наших домів позникали.
291] Дуже багато в Фрігію та ще в Меонію прекрасну
292] Продано їх з того дня, як розгнівався Зевс премогутній.
293] Нині ж, коли мені Кроноса син гнучкомудрого слави
294] Дав при човнах тут зажити й до моря притиснуть ахеїв,
295] Не подавай таких рад, нерозумний, при всьому народі!
296] Жоден з троян не пристане на те: я цього не дозволю!
297] Краще зробіть так, як я вам кажу. Послухайте ради.
298] Зараз вечерять сідайте, на групи розбившись рядами,

299] Та не забудьте про варту, й хай кожен уважно пильнує.
300] Хто ж із троян про власні достатки тривожиться надто,

301] Хай все збере і людям віддасть на загальний ужиток.
302] Краще хай матимуть наші із цього користь, ніж ахеї.
303] Завтра з світанком, озброєння всі бойове одягнувши,
304] При кораблях глибодонних почнемо роботу Арея.
305] Як біля них і справді з'явився Ахілл богосвітлий,
306] Тим йому гірш доведеться, як він того хоче. А сам я
307] Не побіжу від злошумної битви, а навстріч до нього
308] Вийду, і хто зна, чи він переможе, чи я переможу.
309] Рівний для всіх Енніалій, — і згубників також він губить".

310] Мовив так Гектор, і схвально на те загукали трояни.
311] От нерозумні! Забрала в них розум Паллада Афіна.
312] Гектора раду підтримали всі, хоч була й недоладна,
313] Полідаманта ж ніхто, хоч і слухна була його рада.

314] Сіли вечерять всім військом трояни. Тим часом ахеї
315] Плакали й тяжко стогнали цілісіньку ніч над Патроклom.
316] В тузі почав Пелеїд над товариша тілом ридати,
317] Руки мужоубивчі йому поклавши на груди,
318] Тяжко стогнав він, подібно до того, як лев пишногровий,
319] Що із гущавини лісу його левенят звіролови
320] Викрали, тужить, запізно до лігва свого повернувшись,
321] Нишпорить скрізь між ущелин, людського шукаючи сліду,
322] Щоб наздогнать крадія, і грізною повниться люттю.
323] Стогнуци тяжко, Ахілл до своїх говорив мірмідонян:
324] "Горе нам! Марне-бо слово тієї я вронив днини,
325] Як утішати героя Менойта узявсь в його домі.
326] Я говорив, до Опунта повернеться син його славний
327] По здобутті Іліона, із здобичі частю своєю.
328] Але не всі виконує Зевс людські побажання.
329] Тут же обом обагрити судилось нам кров'ю своєю
330] 1 Ту ж таки землю троянську, бо й я не вернусь у вітчизну,
331] В домі своїм не зустріне мене ні Пелей сивочолий,
332] Ні моя мати Фетіда, а тут же земля мене вкриє.
333] Нині ж, Патрокле, якщо пізніш тебе піду я під землю,
334] Не поховаю тебе я раніше, ніж голову й зброю
335] Гектора, гордого смертю твоєю, сюди не доставлю.
336] Дванадцятьом перед вогнищем голови я постинаю
337] Трої славетним синам, за твоє відомщаючи вбивство,
338] Ти ж тим часом полежиш при кораблях крутобоких.
339] Будуть навкруг повногруді троянські жінки і дарданські

340] Днями й ночами, ридаючи, сльози гіркі проливати, —
341] Силою ми здобули їх та вістрям списів міднокутих,
342] Як здобували багаті міста, залюднені густо".

343] Мовивши так, наказав своїм воям Ахілл богосвітлий

344] Мідний великий триніг на вогонь поставить, щоб швидше

345] Тіло Патрокла від бруду і плям кривавих омита.

346] Ті ж троєногий над вогнищем ставлять казан для купання,

347] Повен наливши води, і хмизу в огонь підкладають.

348] Полум'я враз охопило казан, нагріваючи воду.

349] Як закипіла вода над мідним триногом блискучим,

350] Тіло омили вони і оливою намастили.

351] Дев'ятилітнім бальзамом криваві намазали рани,

352] Потім на мари поклали, у легку тканину вгорнули

353] Від голови аж до ніг і саваном білим покрили.

354] Протягом цілої ночі тоді з прудконогим Ахіллом

355] Плакали, стогнучи, всі над Патроклом сини мірмідонян.

356] Зевс же до Гери, сестри і дружини своєї, промовив:

357] "От досягла ти свого, велеока володарко Геро!

358] В бій прудкононогого ти навернула Ахілла! Здається,

359] Ніби сама породила ти довговолосих ахеїв".

360] Мовить у відповідь так велеока володарка Гера:

361] "О, ти жахливий, Кроніде! Яке-бо ти слово промовив!

362] Часом і смертному щось замислить на іншого можна,

363] Хоч він і вмерти повинен, і задумів наших не знає.

364] Як же то я, що найвищою серед богинь величаюсь,

365] Двічі шановна — з народження свого і тим, що твоєю

366] Звуся дружиною, — ти ж і безсмертних під владою маєш, —

367] Як я могла б, на троян гнівлячись, їм не коїти лиха?"

368] Так між собою тоді про все це вони розмовляли.

369] В дім до Гефеста тим часом Фетіда ввійшла срібнонога,

370] Зоряносвітлий, нетлінний, з домів небожителів кращий,

371] В мідну оселю, що сам для себе поставив кульгавий.

372] Біля ковальського міха, спітнілий увесь, метушився

373] Він, поспішаючи двадцять триніжників мідних скінчити,

374] Щоб біля стін поставить в спорядженій добре кімнаті.

375] Ще й золоте коліщатко до кожної ніжки пристроїв,
376] Щоб на зібрання безсмертних самі вони легко в'їжджали
377] І поверталися потім у дім, що очі вбирає.
378] Майже готові були вони, тільки лишалось гарненькі
379] Вушка пристроїть, — готуючи їх, він вбивав у них цвяшки.
380] Тої пори, як трудивсь він над цим, все продумавши тонко,
381] Ув опоряджений дім Фетіда ввійшла срібнонога.
382] Вийшла назустріч до неї в блискучій намітці Харіта,
383] Гарна собою, — їй мужем був славний митець незрівнянний.
384] Взявши за руку й назвавши ім'я, вона так їй сказала:

385] "З чим, довгошатна Фетідо, прийшла ти до нашого дому,
386] Бажана гостя шановна? Не часто у нас ти бувала.
387] Далі заходь, щоб могла гостинно тебе я прийняти".

388] Мовлячи так, у дім повела у богинях пресвітлу
389] Й посадовила її у срібноцвяховане крісло,

390] Гарно оздоблене, ще й подала їй під ноги підставку.
391] Потім Гефеста вона, славетного майстра, гукнула:

392] "Йди-но, Гефесте, сюди! Тебе бачити хоче Фетіда".

393] Відповідаючи, мовив їй славний митець на всі руки:
394] "Справді прийшла до нас гідна пошани богиня могутня,
395] І [То врятувала мене із біди, коли з неба упав я, —
396] Скинула мати мене безсоромна, втаїти хотівши
397] Те, що кульгавий я. Лиха тоді я багато зазнав би,
398] Коб не Фетіда безсмертна до лона мене пригорнула
399] Та Еврінома, дочка Океану, що світ обпливає.
400] Дев'ять я років кував їм усякі прикраси коштовні —
401] Пряжки, зап'ястя та застібки гнуті, сережки й намиста,
402] Сидячи в гроті глибокім. Навкруг Океан обпливає
403] Світ весь у пінних нуртуючих хвилях. Не знав там про мене
404] Жоден з богів невмирущих і жоден із смертного люду,
405] Лиш Еврінома з Фетідою, ті, що мене врятували.
406] Нині прийшла вона в дім наш, і я пишнокосій Фетіді
407] Маю свій борг за життя урятоване гідно сплатити.
408] Отже, постав перед нею тепер частування гостинне,
409] Я ж тим часом і міх відкладу свій, і всяке начиння".

410] Мовивши це, закульгав від ковадла свого вогневладний
411] Велет, лиш литки тонкі під тілом страшним миготіли.
412] Міх від огню він одсунув ї, все позбиравши начиння,
413] Що майстрував ним, сховав у срібну шкатулку дбайливо,
414] Губкою потім обличчя й обидві руки собі витер,
415] Грубу й міцну свою шию та груди свої волохаті.
416] Потім, хітон одягнувши і палицю взявши грубезну,
417] Вийшов у двері, кульгаючи. Поруч із ним поспішали,
418] Наче дівчата живі, дві служниці, із золота куті.
419] Мали і розум у грудях вони, і мову, і силу,
420] І від безсмертних богів усякої праці навчились.
421] Поряд з володарем так поспішали вони, а він ледве
422] Дошкutilьгав до Фетіди, що в кріслі блискучім сиділа.
423] Взявши за руку й назвавши її на ім'я, він промовив:

424] "З чим, довгошатна Фетідо, прийшла ти до нашого дому,
425] Бажана гостя шановна? Не часто у нас ти бувала.
426] Що ти бажаєш, скажи? Тож серце здійснить закликає,
427] Якщо здійснити я можу, якщо взагалі це здійсненне".

428] В відповідь мовить йому, проливаючи сльози, Фетіда:

429] "Чи хоч одна, о Гефесте, з богинь, що живуть на Олімпі,
430] Стільки зазнала гіркої гризоти у серці своєму,
431] Скільки послав лиш одній мені тяжкого горя Кротон?
432] З-поміж усіх нереїд лиш мене підкорив він людині,
433] Сину Еака Пелееві, й мужове ложе терпіла
434] Я проти волі своєї. Пригнічений старістю злою,
435] В домі лежить він своєму. Та інша є в мене турбота.

436] Сина мені породити й зростити дав Зевс, між героїв
437] Найвидатнішого. Виріс він, наче той пагонець юний,
438] Я-бо плекала його, як рослину в саду на осонні,
439] До Іліона послала його на човнах крутобоких
440] Битись з троянами. Та вже не стріну його я ніколи,
441] Більш не повернеться вже він ніколи до рідного дому.
442] Поки на світі живе він і сяєво сонячне бачить,
443] Знатиме й горе, й на поміч до нього прийти я не в силі.
444] Дівчину ту, що в дарунок йому присудили ахеї,
445] Вихопив силою в нього із рук володар Агамемнон.
446] Смуток за нею труїв йому серце. А воїв ахейських

447] Аж до човнів одтіснили трояни і виходу в поле
448] їм не давали. З благанням до сина звертались аргейських
449] Воїв старійшини й гойні дарунки йому обіцяли.
450] Хоч він одмовився сам їх тоді од біди захищати,
451] Та, Патроклові давши свої одягнуть обладунки,
452] В битву послав його, війська великий загін спорядивши.
453] От цілий день вони билися там, біля Скейської брами,
454] Й місто взяли б того дня, якби Аполлон на Патрокла,
455] Що завдавав тоді лиха троянам у лавах передніх,
456] Смерть не послав, бойову приділивши для Гектора славу.
457] Тож до твоїх я колін припадаю, чи зволиш моєму
458] Коротковічному синові щит із шоломом зробити,
459] Панцир міцний, наголінники гарні, до них приладнавши
460] Й пряжки. Його обладунок згубив йому вірний товариш,
461] Вбитий троянами. Сам він лежить із засмученим серцем".

462] В відповідь славний сказав на всі руки митець незрівнянний:

463] "Будь бадьоріша! Хай серця твого ці думки не турбують.
464] О коли б міг я від смерті жахливої так же укрити
465] Сина твого, коли доля настигне його невблаганна,
466] Як спорудити озброєння можу йому, що із смертних
467] Кожен, хто тільки побачить його, дивуватися буде?"

468] Мовивши так, залишив він Фетіду й до кузні вернувся.
469] Зразу ж міхи скерував на вогонь і звелів працювати.
470] Всі вони разом — аж двадцять було їх — задихали в горна
471] Різноманітним диханням, що сильно вогонь роздувало,
472] Й допомагали то швидше кувати, а то повільніше,
473] Як того волив Гефест, щоб виконать працю найкраще.
474] Міді незламної й олова досить він в полум'я кинув,
475] Цінного золота й срібла додавши. Ковадло велике
476] Він приладнав до підставки ковальської міцно, в правицю
477] Молот узяв величезний, тримаючи в лівій обценьки.

478] Приготував він насамперед щит — міцний і великий,
479] Гарно оздоблений всюди, ще й викував обід потрійний,
480] Ясноблискучий, та ззаду посріблений ремінь приладив.

481] Щит той з п'ятьох був шарів шкіряних, а поверх він багато
482] Вирізьбив різних оздоб, до дрібниць все продумавши тонко.

483] Землю на нім він зобразив майстерно, і небо, і море,
484] Сонця невтомного коло, і срібний у повені місяць,
485] І незліченні сузір'я, що неба склепіння вінчають,
486] Посеред них і Плеяди, й Пади, і міць Оріона,
487] Й навіть Ведмедицю — інші ще Возом її називають.
488] Крутиться Віз той на місці й лише вигляда Оріона, —
489] Тільки один до купань в Океані-ріці непричетний.

490] Virizьбив ще на щиті він для смертних людей два прекрасні
491] Міста. В одному із них — весілля та учти справляють,
492] Юних дівчат при світлі ясних смолоскипів виводять
493] З їхніх світлиць і ведуть через місто під співи весільні.
494] Жваво кружляють в танку юнаки, і лунають довкола
495] Флейти й формінги дзвінкі, а жінки, стоячи на порозі
496] Власних осель, на юні веселощі з подивом зирять.
497] Сила народу на площі міській гомоніла. Знялась там
498] Буча бурхлива — двоє мужів про пеню сперечались
499] За чоловіка убитого. Клявся один при народі,
500] Що заплатив, а той — заперечував це при народі.
501] Врешті звернулись вони до судді, щоб зваду скінчити.
502] Гомін стояв навкруги: свого підтримував кожен.
503] Люд вгамувати старались окличники. Колом священним
504] Сіли старійшини всі на обтесанім гладко камінні,
505] Берла у руки взяли від окличників дзвінкоголосих
506] І, встаючи із сидінь, вирікали по черзі "свій вирок.
507] А посередині в них золоті два лежали таланти,
508] Щоб їх віддати тому, хто докаже, що має він слушність.

509] Друге з тих міст оточили навколо численні два війська
510] В зброї блискучій. Та в раді військовій вони розділились —
511] Чи зруйнувати все, силою взявши, чи скарби коштовні,
512] Що так багато їх в місті прекраснім, навпіл поділити.
513] Ті ж не здавались і засідку потай нову готували.
514] Вийшли на мури міські боронить їх і любі дружини,
515] Й діти маленькі, й мужі, яких уже старість зігнула,
516] Вої ж пішли. На чолі їх — Арей і Паллада Афіна,
517] Йшли золоті вони та в золотому одінні обоє,
518] Збройні, величні, прекрасні, як справжні богове, усюди
519] Зразу помітні: багато-бо нижчі від них були люди.
520] Швидко дійшли вони місця, де мала їх засідка бути,
521] Біля ріки, куди ходять стада усі до водопою.

522] Там заховались вони, блискучою міддю укриті.
523] Двоє підглядачів спереду йшли, окремо від війська,
524] 1 дожидали приходу овець та биків круторогих.
525] От підійшли вони; два пастухи їх спокійно гонили,

526] Награючи на сопілках, — ніякого лиха не ждали.
527] Ті ж, лише-но здаля їх побачивши, кинулись раптом
528] І зайняли срібнорунних отару овець і велику
529] Череду гарних корів, пастухів же обох повбивали.
530] Гомін і шум біля стада почули іздалеку в стані,
531] Сидячи в раді військовій, і зразу на коней рисистих
532] Скочили всі, і, миттю до берега річки домчавши,
533] У бойовому порядку у бій з ворогами вступили,
534] І один одного мідними били завзято списами.
535] Звада тіснилася там з Сум'яттям і погрозлива Кера;
536] Ранених то ледь живих, то й нераних Смерть забирала,
537] То волочила за ноги убитого труп з бойовища, —
538] Шати на плечах її червоніли від крові людської.
539] Воїни, наче живі, у бою тім тіснилися й бились,
540] І один в одного трупи убитих старалися вирвать.

541] Далі родючих ланів змалював він широкі простори,
542] Зорані тричі, й багато на них орачів із плугами
543] Впряжених в ярма волів туди і назад поганяли.
544] А як, дійшовши межі на ріллі, завертатъ уже мали,
545] Келих вина, наче мед той солодкого, в руки щоразу
546] Муж подавав їм. І борозну знову вони повертали,
547] Щоб якнайшвидше родючі лани до кінця доорати.
548] Наче поорана нива, рілля іззаду чорніла,
549] Хоч була з золота вся. Таке-то він вирізьбив диво.

550] Далі лани змалював владареві. Достигле колосся
551] Скрізь по тих нивах женці гостролезими жали серпами.
552] Падали густо на землю колосся важкі оберемки,
553] їх снопов'язи тоді перевеслами туго в'язали.
554] Три снопов'язи стояли оподаль. А хлопчики ззаду
555] Зжате збирали колосся й, його охопивши обіруч,
556] їм подавали ретельно. І тут же, радіючи серцем,
557] Мовчки стояв на межі володар, на берло обпершись.
558] Далі під дубом окличники учту уже готували,
559] В жертву принісши бика, й навкруги метушилися; а жони

560] Борошном ячним його приправляли женцям на вечерю.

561] Далі він вирізьбив ще обважнілий від грон виноградник

562] З золота, — кетяги сині, аж чорні, по ньому рясніли;

563] Віття його на срібних підпорах трималось надійно;

564] Ровом він темним обведений був, а навкруг олив'яний

565] Тин височів, лиш одна пролягала крізь нього стежина

566] Для носіїв, що проходили нею на збір винограду.

567] Стежкою тою дівчата і хлопці, весело щів повні,

568] В плетених кошиках грона несли, наче мед той, солодкі.

569] Хлопчик, між ними йдучи, награвав на дзвонистій формінзі

570] І про прекрасного Ліна виспівував пісню чудову

571] Голосом ніжним. А ті, його співам вторуючи дружно,

572] Тупали в лад їм ногами, і весело всі танцювали.

573] Далі він череду вирізьбив дужих биків круторогих.

574] Деякі з золота, інші із олова їх поробив він.

575] Голосно мукали всі, ідучи із кошари на берег

576] Річки бурхливої, густо порослий гнучким очеретом.

577] Четверо йшло золотих пастухів по боках проводжати

578] Череду, й бігало дев'ять за ними собак прудконогих.

579] Спереду раптом два леви жахливі на стадо напали

580] Й поволокли вже бика, що ревів і мукав страшенно

581] В лев'ячих кігтях, а пси й юнаки поспішали на поміч.

582] Леви ж тим часом, зідравши з бика величезного шкуру,

583] Кров його й нутрощі хтиво ковтали. І марно старались

584] їх одігнать пастухи і псів нацькувать прудконогих.

585] Ті ж, боячись підійти і в левів зубами вчепитись,

586] Часом наблизяться, й гавкають тільки, і тут же тікають.

587] Пастівень вирізьбив далі кульгавий митець незрівнянний

588] І білорунних отару овець в тій чудовій долині,

589] Криті хліви, й курені, і кошару, й повітки пастуші.

590] Далі ще змалював на всі руки митець незрівнянний

591] Місце для танців, подібне до того, що в Кносі просторім

592] Славний Дедал Аріадні колись спорудив пишнокосій.

593] В розквіті сил юнаки й багатьом жадані дівчата,

594] Міцно за руки побравшись, кружляли у танці веселім.

595] В легких одіннях дівчата були, юнаки ж у хітонах,

596] Шитих з тонкої тканини й ледь маслом для блиску натертих.

597] Ті — у віночках чудових були, а ці — на ремінні
598] Срібному мали ножі, із щирого золота куті.
599] В жвавому танці на звиклих ногах вони легко кружляли,
600] Наче той круг у руках гончаревих, коли забажає
601] Він перевірити тільки, як круг обертатися буде,
602] То розійдуться рядами й одні нападають на одних.
603] Юрмами купчились люди навколо й втішались вельми
604] Тим хороводом. Співаючи звучно, співець божественний
605] Грав серед них на формінзі, й під музики тої звучання
606] Два скоморохи стрибали в середині людного кола.

607] Далі він вирізьбив хвилі могутні ріки Океану
608] З самого краю щита, що його змайстрував так старанно.

609] А як скінчив уже щит той кувати, міцний і великий,
610] Викував панцир йому, яскравіший за полум'я буйне,
611] Викував з міді шолом, що до скронь прилягав найщільніше,
612] Гарно оздоблений, пишний, на ньому із золота гребінь;
613] Викував ще й наголінники з гнutoго олова майстер.

614] Приготувавши цей обладунок, митець незрівнянний
615] Тут же Ахілловій матері все передав шанобливо.
616] Та ж, наче сокіл, злетіла із сніжних верхів'їв Олімпу,
617] Зброю ясну несучи, Гефестом уславленим куту.

ПІСНЯ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТА ЗРЕЧЕННЯ ГНІВУ

1] В шатах шафранних Еос із течій ріки Океану
2] Встала, щоб світло своє безсмертним явити і смертним.
3] До кораблів із Гефестовим даром примчала Фетіда
4] Й любого сина знайшла, що, простертий над тілом Патрокла,
5] Тяжко ридав. А навколо слізьми умивались гіркими
6] Товариші його. Стала між ними в богинях пресвітла,
7] Взавши Ахілла за руку, назвала і так говорила:

8] "Сину мій, мусимо тут ми лишити його, хоч обняті
9] Смутком тяжким, бо насамперед з волі богів він загинув.
10] Ти ж од Гефеста прийми чудові оці обладунки,
11] Зброю, якої на плечах ніхто із людей не носив ще".

12] Мовивши так, поклала вона це озброєння гарне
13] Перед Ахіллом. Воно аж дзвеніло, оздоблене пишно.
14] Трепет пройняв мірмідонян, що на обладунок не сміли
15] Навіть дивитись і аж відсахнулись. Ахілл же як глянув,
16] Гнів іще більший його охопив, і полум'ям грізним
17] З-під похмурілих повік ясні його блиснули очі.
18] В руки узяв він, радіючи, бога сяйливий дарунок.
19] А, надивившись із радістю серця на дар цей коштовний,
20] Матері любій своїй він слово промовив крилате:

21] "Матінко рідна моя, це озброєння справді від бога, —
22] Витвір безсмертних це, мужеві смертному так не зробити.
23] Зараз же ним я озброюсь. Але я страшенно боюся,
24] Щоб тим часом на тілі відважного сина Менойта
25] Мухи, глибоко проникши до ран, заподіяних міддю,
26] Не наплодили черви і трупа щоб не осквернили, —
27] Зникло із нього життя, й почне розкладатися тіло".

28] Відповідаючи, мовила так срібнонога Фетіда:

29] "Сину мій, хай твого серця подібні думки не турбують.
30] Буду старанно сама відганяють я рої осоружних
31] Мух, що трупи героїв, убитих в бою, поїдають.
32] Навіть якби довелось йому протягом року лежати,
33] Тіло б незмінним весь час залишалось й стало б ще кращим.
34] Ти ж невідкладно на збори скликай героїв ахейських,
35] На Агамемнона гніву зречись, керманича люду.
36] Потім до бою озбройся мерщій і в одвагу вберися".

37] Мовила так, і силу завзяття у нього вдихнула.
38] Потім Патроклові в ніздрі амброзію разом з нектаром
39] Стала вливати по краплині, щоб тіло лишалось незмінним.

40] Швидко подався морським узбережжям Ахілл богосвітлий,
41] Голосно він покликав і будив героїв ахейських.
42] Навіть і ті, що весь час при своїх кораблях залишались, —
43] І стерники, що правили твердо кермом корабельним,
44] Ключники, що в кораблях щоденно харчі роздавали, —
45] Навіть вони поспішали на збори, дізнавшись, що в битву
46] Знову з'явився Ахілл, так довго її уникавши.
47] Двоє, кульгаючи, йшли — Арея соратники вірні —

48] Син нездоланий Тідея і з ним Одиссей богосвітлий,
49] Йшли, на списи опираючись: ще-бо їм рани боліли.
50] Отже, на збори прийшовши, в ряду вони сіли переднім.
51] А наостанку прийшов і володар мужів Агамемнон,
52] Терплячи рани болючі. Ратищем мідним в жорстокій
53] Битві тяжко поранив Коон його, син Антенора.
54] А як на збори уже усі позбирались ахе",
55] Став посередині й так тоді мовив Ахілл прудконогий:

56] "Чи нам, Атріде, обом, і тобі, і мені, стало краще
57] З того, що ми через дівчину, хоч і з зажуреним серцем,
58] Так розпалилися гнівом у зваді, що душу з'їдає?
59] Хай би стрілою убила її в кораблі Артеміда
60] В день, як, Лірнес зруйнувавши, узяв я ту дівчину в здобич.
61] Мабуть, землі не ковтало б незмірної стільки ахеїв,
62] Впалих від рук ворогів, поки в лютому гніві шалів я.
63] Гектору тільки й троянам був з того пожиток. Ахеї ж
64] Довго, гадаю, про нашу іще пам'ятатимуть зваду.
65] Тільки облишмо це згадувать, хоч і зажурені серцем,
66] А, корячись неминучості, дух свій приборкаймо в грудях.
67] Нині свій гнів припиняю. Не личить без краю уперто
68] Гніватись непримиренно. А зараз до бою скоріше
69] Духу додай бадьорішого довговолосим ахеям,
70] Щоб, із троянами стрівшись, упевнитись міг я, чи й досі
71] Хочуть при наших вони кораблях ночувать. Сподіваюсь,
72] Той із них з радістю втомлені схилить коліна, хто встигне
73] В битві жорстокій уникнути наших списів безпощадних!"

74] Так він сказав, і, почувши, що гнів припинив син Пелея,
75] Духом могутній, зраділи всі мідноголінні ахеї.
76] Став говорити до них володар мужів Агамемнон
77] З місця, де був, не виходячи сам на середину зборів:

78] "Друзі, герої данаї, соратники бога Арея!
79] Тих, хто говорить, слід слухать уважно, їх мову не гоже
80] Перебивать: тож нелегко й бувалому так говорити.
81] Хто серед гомону й гаму людського щось може почути
82] Чи щось сказати? Заглушить той шум і гучного промовця.
83] Порозумітись хотів би я з сином Пелея. Ви ж пильно
84] Слухайте, інші аргеї, і всі на слова мої зважте.
85] Часто ахеї мені про зваду із ним говорили

86] І докоряли не раз. Але не моя то провина,
87] Винні в тім Зевс, і Мойра, й Ерінія, в пітьмі блуденна.
88] Це ж бо вони на мій розум засліплення дике наслали
89] В день той, коли від Ахілла я здобич забрав самовладно.
90] Що міг зробити я? Божим усе підлягає велінням.
91] Зевсова донька поважна, Ата зловредна, що розум
92] Всім засліпляє, легкі в неї ноги, і навіть не ходить
93] Ними вона по землі, по головах людських прямує
94] Й розум затемнює в них, — із нас одного вже впіймала.
95] Навіть і Зевса вона засліпила, хоча найсильніший,
96] Кажуть, він серед богів і людей. Отже, навіть і Зевса
97] Гера, хоч слабша, підступною хитрістю так ошукала
98] В день той, коли настала пора пишнокосій Алкмені
99] Силу Геракла родити в увінчаних мурами Фівах.
100] Так, похваляючись, Зевс до всіх тоді мовив безсмертних:

101] "Слухайте слова мого, вічносуцці богове й богині!
102] Хочу сказати вам те, що в грудях велить мені дух мій:
103] Нині Ілітія в світ приведе, помічниця пологів,
104] Мужа, що панувать над своїми сусідами буде,
105] З роду славетних мужів, породжених з крові моєї!"
106] Підступ ховаючи, мовить до нього володарка Гера:
107] "Ти нас обманюєш, мабуть, і слово твоє не справдиться.
108] Тож поклянися великою клятвою тут, олімпійцю,
109] Що панувать над своїми сусідами буде насправді
110] Той, хто сьогодні на світ із жіночого з'явиться лона,
111] З роду славетних мужів, породжених з крові твоєї".

112] Так говорила. І Зевс лукавства її не помітив,
113] Клятвою клявся великою й часто в тім каявся згодом.
114] Гера злетіла тоді стрімголов із вершини Олімпу,
115] В Аргос ахейський примчала, де, знала вона, проживає
116] Вельми поважна дружина Стенела, сина Персея.
117] Сьомий вже місяць вона дитину в утробі носила.
118] Та завчасу, недоноском, на світ його вивела Гера,

119] Стримавши роди Алкмені, Ілітій туди не пустивши.
120] З вістю цією прийшла до Кроніда вона і сказала:

121] "Зевсе, владарю перунів, я слово вкладу тобі в серце.
122] Муж народивсь благородний, що править аргеями має.

123] Це Еврістей, нащадок Стенела, сина Персея,
124] Парость твоя* — не зле він аргеями правити буде".

125] Мовила так, і серце гірким пройнялось йому болем.
126] Ату Кротон вхопив за голову в косах блискучих,
127] Гнівом палаючи люто, й великою клятвою клявся,
128] Що відтепер на Олімп вже ніколи й на зоряне небо
129] Більш не повернеться Ата, що розум усім засліпляє.

130] Мовивши так, розмахнувся і з високостей зоряних неба
131] Зевс її скинув, і вмить на людські вона впала роботи.
132] Часто зітхав через неї він, бачачи любого сина,
133] Що у трудах недостойних служить Еврістееві мусив.
134] Так же і я, — коли шоломосяйний Гектор великий
135] Воїв аргейських нещадно винищував перед човнами,
136] Ати забудь я не міг, що розум мені засліпила.
137] А що засліплений був я, і Зевс одібрав мені розум,
138] Хочу це виправить я, незліченний приносячи викуп.
139] Отже, до бою ставай, заохотивши й інших з собою.
140] Я ж подарунки готовий віддати тобі всі, що, прийшовши
141] Вчора до твого намету, назвав Одіссей богосвітлий.
142] А якщо хочеш, зажди, хоч трудів ти Ареевих прагнеш,
143] Зараз же слуги дари з кораблів принесуть, щоб побачив
144] Сам ти, які тобі речі я цінні й приємні дарую".

145] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:

146] "Сину Атрея, владарю мужів, Агамемноне славний!
147] Як ти захочеш — віддати, як належить, мені подарунки
148] Чи при собі їх затримать — це справа твоя. Та згадаймо
149] Краще про битву. Не час нам довго про це розмовляти
150] Чи зволікать з цим. Велике-бо ще недовершено діло.
151] Знов ви у лавах передніх побачите нині Ахілла,
152] Як він фаланги троян мідногострим трощитиме списом.
153] Хай же і кожен із вас ворогів побивати гадає".

154] Відповідаючи, мовив йому Одіссей велемудрий:

155] "Хоч і хоробрий без краю ти, богоподібний Ахілле,
156] Не посилай з ворогами натщесерце битись ахеїв
157] Під Іліоном, бо довго триватиме ця безпощадна

158] Битва, якщо між собою зіткнуться фаланги ворожих
159] Воїв, а бог надихне тим і другим однакову силу.
160] Краще при кораблях бистрохідних ти дав би ахеям
161] Хліба спожити й вина: в них-бо сила й відвага людини.
162] Хто б то спромігся з бійців цілий день аж до заходу сонця,
163] Не підкріпившись їжею, битись весь час з ворогами!

164] Хоч би й якої відваги повен був він бойової,
165] Та мимоволі все тіло йому обважніє, охопить
166] Голод і спрага його, і в утомі ослабнуть коліна.
167] Той же, хто світлим вином і наїдком зміцнить свої сили,
168] Битися може завзято цілісінський день з ворогами;
169] Серце відважне у грудях його, і не знають суглоби
170] Втоми, аж поки із поля не зйдуть усі бойового.
171] Тож розпусти тепер воїв і дай їм наказ готувати
172] їжу, дарунки ж свої хай володар мужів Агамемнон
173] Скаже знести на середину зборів, щоб вої ахейські
174] Це на власні побачили очі й ти серцем радів би.
175] Перед аргеями ставши, він хай поклянеться, що ложа
176] Дівчини він не торкався, не єднався із нею в коханні,
177] Як за звичаєм людським у мужчин із жінками буває.
178] Хай же, Ахілле, у грудях твоїх зласкавішає серце,
179] Він же хай щедро тебе у наметі своїм почастує
180] Учтою миру, щоб мав задоволення ти, як належить.
181] Навіть і сам перед іншими ти після цього, Атріде,
182] Лиш справедливішим станеш. Не соромно-бо владареві
183] З мужем миритися тим, якого він перший покривдив".
184] В відповідь мовив йому володар мужів Агамемнон:
185] "З радістю слухав сьогодні я слово твоє, Лаертіде.
186] Слушно ти міркував і про все розсудив справедливо.
187] Клятву готовий я дати, до цього мій дух мене кличе.
188] Не присягну перед богом я ложно. Ахілл же хай трохи
189] Тут зачекає, хоч як трудів він Ареевих прагне.
190] Та зачекайте-бо й інші, аж поки до нас із наметів
191] Всі не прибудуть дари і ми жертвами клятв не завірим.
192] Це, Одиссею, тобі доручаю й велю довершити.
193] Вибери сам юнаків щонайкращих ти між всеахеїв,
194] Щоб принесли з корабля подарунки, які ми учора
195] Пообіцяли Ахіллові дати, й жінок хай приводять.
196] Ти ж мені швидше, Талтібію, в стані широкім ахеїв
197] Вепра знайди, щоб у жертву зарізати Зевсові й Сонцю".

198] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:
199] "Сину Атрея, владарю мужів, Агамемноне славний!
200] Краще турботи оці нам до іншого часу відкласти,
201] Перепочинок коли у битві кривавій настане,
202] Й люттю такою у грудях моїх не палатиме серце.
203] Ще-бо у полі порубані вої лежать, що приборкав
204] Гектор, Пріамів син, коли Зевс дарував йому славу.
205] Ви ж на обід закликаєте нас! А я, замість того,
206] Всім наказав би негайно воям ахейським у поле
207] Вийти й натщесерце битись, а потім, із заходом сонця,
208] Щедру подати вечерю, коли за ганьбу помстимося.

209] Та раніше до любого горла мені не полізуть
210] Страви й напої ніякі — товариша ж нашого вбито!
211] Гострою міддю порубаний, він ногами до входу
212] Серед намету мого розпростертий лежить, а навколо
213] Товариші його плачуть. Не учта на думці у мене,
214] А"лиш убивство, кров та ворога стогін смертельний!"
215] Відповідаючи, мовив йому Одиссей велемудрий:
216] "Сину Пелеїв Ахілле, найкращий із воїв ахейських!
217] Ти й сміливіший за мене, і в битві орудуєш краще
218] Списом своїм. Але я перевищу тебе набагато
219] Розумом: я-бо й раніш народивсь, і досвідчений більше.
220] Май же терпіння у серці і слів моїх слухай уважно.
221] Швидко у січі кривавій ситіють утомою люди,
222] Що, як стеблини, їх мідні серпи пожинають по ниві.
223] Жниво ж убогим стає, коли шальки ваги нахиляє
224] Зевс, що воєн людських неминучі вирішує судьби.
225] Отже, не шлунками мертвих оплакувати треба ахеїв,
226] Надто-бо часто один за одним погибають щоденно
227] Вої, хто ж і коли б тоді міг од печалі спочити?
228] Тих, що в бою полягли, на похорон треба віддати,
229] Твердість зберігши в душі, поплакавши день над померлим.
230] Іншим же, що по жорстокДій війні у живих залишились,
231] Треба про їжу й пиття пам'ятати, щоб, сили набравшись,
232] Битися ми з ворогами невтомно могли й безустанно,
233] Міддю міцною озброєні. Хай же ніхто не бариться
234] В нашому війську надалі й наказів нових не чекає.
235] Зле-бо з наказом новим тому буде, хто все ж залишиться
236] Біля аргейських човнів. Мерщій же шикуймося в лави
237] Й на конеборних троян обрушимо зброю Арея!"

238] Мовивши так, він двох Несторідів узяв із собою,
239] І Фелеща Мегета, й Тоанта, і ще Меріона,
240] І Лікомеда, сина Креонта, ще й Меланіппа
241] І до намету пішов Агамемнона, сина Атрея.
242] Слово наказів його переходило тут же у діло.
243] Сім принесли із намету триногів обіцяних, потім
244] Двадцять сьйних казанів, узяли до них коней дванадцять.
245] Сім привели ще жінок, обізнаних добре в чудових
246] Виробах, восьма ж по них Брісеїда була яснолиця.
247] Спереду йшов Одісей, що десять відважив талантів
248] Золота, інші дарунки несли юні вої ахейські.
249] Все це на площі вони поклали. Тоді Агамемнон
250] Встав. Тим часом Талтібій, голосом схожий на бога,
251] З вепром в руках зупинивсь перед славним керманичем люду.
252] Син же Атреїв, рукою свій витягши ніж, що звичайно
253] Біля великих меча свого піхов мав завжди з собою,

254] З вепра щетини спочатку відрізав і, руки здійнявши,
255] Ревно до Зевса молився. І мовчки сиділи аргеї
256] Всі по місцях своїх, слів дослухаючи пильно вождевих.
257] Очі піднісши до неба широкого, так він молився:

258] "Будьте за свідків, о Зевсе, найвищий з богів, найсильніший,
259] Земле, і Сонце, й Ерінїї, що в глибині під землею
260] Тяжко караєте люд за ложно промовлені клятви!
261] Не доторкався й рукою до дівчини я Брісеїди,
262] Не вимагав ані ложа, ані чогось іншого в неї.
263] Досі в наметі моїм залишалась незаймана діва.
264] А як брехливо клянусь, хай пошлють мені вічні богове
265] Лиха багато, як тим посилають, хто клятву порушив".

266] Мовив це й вепрові горло розсік він безжальною міддю
267] І, розмахнувшись, у глиб його сивого моря закинув,
268] Рибі в поживу. Ахілл же, із місця свого підвівшись,
269] До війнолюбних аргеїв з такими звернувся словами:

270] "Зевсе, наш батьку, великі ти людям напасті готуєш!
271] Не схвилював би ніколи так серця мого у грудях
272] Син Атреїв, не міг би він силою дівчини тої
273] Взяти усупереч волі моїй. То, мабуть, могутній
274] Зевс побажав, щоб смертю загинуло стільки ахеїв.

275] Сядьмо ж обідати й будьмо готові до справи Арея!"

276] Мовивши так, розпустив він збори мужів скороспішні.

277] До кораблів своїх швидко усі порозходились вої,

278] А мірмідоняни, духом відважні, забрали дарунки

279] Й на корабель однесли до Ахілла, подібного богу.

280] Все поскладали в наметах і поряд жінок посадили,

281] Коней же славні візничі усіх в табуни відігнали.

282] А Брісеїда прекрасна, немов золота Афродіта,

283] Тіло Патрокла побачивши, гострою міддю пробите,

284] З тужним риданням припала до нього й руками терзала

285] Груді, і ніжну шию собі, і вродливе обличчя,

286] І промовляла крізь сльози жона, до богині подібна:

287] "Любий Патрокле, нещасній мені із усіх наймиліший!

288] Йшовши із цього намету, живим я тебе залишила,

289] Нині ж, назад повернувшись, я мертвим тебе зустрічаю,

290] Владаря люду. Біда за бідою мене настає.

291] Мужа, якого дали мені батько й шанована мати,

292] Я біля міста побачила, вбитого гострою міддю,

293] Трьох ще узділа братів, що моя породила їх мати,

294] Серцю любих, і їх настигла загибелі днина.

295] Ти ж тамував мені сльози, коли Ахілл прудконогий

296] Вбив мого мужа і славне Мінета божистого місто

297] Геть зруйнував. Обіцяв ти мені, що за шлюбну дружину

298] Візьме мене сам божистий Ахілл і, відвізши до Фтії

299] На кораблях, нам справить весілля в краю мірмідонян.

300] Тим-то над мертвим тобою, мій голубе, й плачу я гірко".

301] Так промовляла крізь сльози, й жінки усі плакали з нею, —

302] Чи над Патроклом, чи більше над власною кожна бідою.

303] А круг Ахілла зібралась тим часом старшина ахейська,

304] Просячи їжі спожить. Він же, тяжко зітхнувши, одмовивсь:

305] "Прошу, якщо ви готові послухать мене, мої друзі,

306] Не закликайте, проте, щоб я вдовольняв своє серце

307] Стравами й різним питвом — велике-бо горе у мене:

308] Ждатиму я й перетерплю до самого заходу сонця".

309] Мовивши так, усіх владарів одпустив він од себе.

310] Двоє ж Атрідів лишилося, ще й Одиссей богосвітлий,
311] Ідоменей, і Нестор, та Фенікс, їздець посивілий, —
312] Щиро втішали в скорботі його. Але був він невітшний
313] Серцем, аж поки не кинувся в пащу кривавого бою.
314] Дні спогадавши минулі, він тяжко зітхнув і промовив:

315] "Ще так недавно ти сам, нещасливий і любий мій друже,
316] Жваво і спритно обіди смачні у цім ставив наметі
317] Передо мною, тоді як усі поспішали ахеї
318] Їти на комонних троян з многослізним поривом Арея.
319] Нині лежиш ти порубаний, серце ж моє вже не хоче
320] Ані пиття, ні наїдків торкнутись, хоч їх тут багато,
321] Прагне тебе лиш. Горя сильнішого я не відчув би,
322] Навіть про смерть навісну мого рідного батька почувши,
323] Що десь у Фтії далекій рясними слізьми умліває
324] Через розлуку із сином, який серед лкйгу чужого
325] Задля Єлени мерзенної б'ється з троянами збройно,
326] Чи через смерть мого любого сина, що виріс у Скірі,
327] Богоподібного Неоптолема, якщо він живий ще.
328] Досі у грудях мій дух всечасна живила надія,
329] Що біля Трої один я загину, далеко від долів
330] Аргоса, кіньми багатого, ти ж до Фтії вернешся
331] На кораблях чорнобоких, я сподівавсь, та із Скіра
332] Сина мого привезеш і все йому дома покажеш, —
333] Високоверхий наш дім, і челядь, і майна численні.
334] Сам же мій батько Пелей чи, може, й умер, я гадаю,
335] Чи ледь живий, тягарем злої старості зігнутий, в смутку
336] Дні свої лиш переводить, весь час дожидаючи тільки
337] Звістку сумну про смерть свого любого сина почути".

338] Так говорив він крізь сльози, й старійшини тяжко зітхали,
339] Кожен з них згадував те, що вдома вони залишили.
340] Бачачи сльози їх журні, зглянувся з неба Кроніон,
341] І, до Афіни звернувшись, він слово промовив крилате:

342] "Доню моя, невже ти зреклась цього славного мужа?
343] Чи твого серця Ахілл анітрохи уже не турбує?"

344] Он, подивись, він сидить між своїх кораблів круторогих,

345] Любого друга оплакує. Товариші його інші

346] Сіли обідати, він лиш один не торкається їжі.

347] Йди ж бо до нього й, солодкої вливши амброзії в груди,

348] Дай ще й нектару йому, щоб голод його не розслабив".

349] Так він Афіні сказав, що й сама того дуже бажала.

350] Наче той сокіл з небес, легкокрилий, швидкий, дзвінколунний,

351] Кинулась в простір ефірний вона. А тим часом ахеї

352] Зброю уже готували для бою. Солодкої в груди

353] Вливши Ахіллу амброзії, ще додала і нектару

354] Трохи вона, щоб голод у нього колін не розслабив.

355] Потім вернулась сама до всевладного батька в незрушний

356] Дім його. Кинулись від кораблів своїх бистрих ахеї.

357] Мов незліченні сніжини холодні з верховин од Зевса

358] Сиплються, гнані диханням ефірногосяного Борея, —

359] Без ліку так од човнів бистрохідних сипнули шоломи

360] Ясноблискучі, горбаті щити, міцнобронно опуклі

361] Панцири й мідяногострі довжезні списи ясенові.

362] Блиск їх аж неба сягав, і земля сміялась навколо

363] В сяеві міді ясної і грізно гула під ногами

364] Воїв. Озброївсь також серед них і Ахілл богосвітлий.

365] Заскреготав він зубами, і очі його запалали

366] Сяйвом огню племенистим, а серце проймалося в грудях

367] Болем нестерпним. Страшним на троян опанований гнівом,

368] Божі надів він дари, над якими Гефест потрудився.

369] Спершу собі на гомілки наклав наголінники мідні,

370] Дуже красиві, срібними пряжками їх застебнувши.

371] Потім і панцир на груди свої надягнув міцно кутий,

372] Через плече перевісив він срібноцвяхований, мідний

373] Меч свій, і щит — міцний і великий — також із собою

374] Взяв, — од нього навкруг, як од місяця, сяяло світло.

375] Так же, як перед плавцями у морі десь блисне раптово

376] Ватра ясна, що самотньо горить на стоянці пастушій

377] Високо в горах, а тих проти волі далеко від друзів

378] Бурі заносять по хвилях багатого рибою моря, —

379] Так щит Ахілла чудовий, оздоблений гарно, світився

380] Й сяйвом аж неба сягав. Важкого шолома піднявши,

381] Він на чоло надягнув. І сявав шолом конегривий,

382] Мов промениста зоря; золоте розвівалось волосся

383] Пишне, Гефестом майстерно вправлене в гребінь шолома.

384] Зброю надівши, схотів дослідити Ахілл богосвітлий,
385] Чи прилягає як слід вона всюди, чи тілу в ній вільно.
386] Наче на крилах здіймався у ній поводитар народу!
387] Потім із схову міцне він ратище батьківське вийняв
388] Довге й важке, — ніхто-бо інший не міг із ахеїв

389] Ним потрясати, один лиш Ахілл потрясав пеліонським
390] Ясеном тим, що батьку його із вершин Пеліону
391] Дав у дарунок Хірон на смертну загибель героям.
392] Автомедонт же з Алкімом позапрягали тим часом
393] Коней — красиві наділи на них хомути, і вудила
394] їм до ротів загнуждали, й назад до сидінь натягнули
395] Віжки міцні. У руки схопивши батіг свій блискучий,
396] Сплетений міцно, скочив на кінну свою колісницю
397] Автомедонт. Поряд з ним став Ахілл ув озброєнні повнім,
398] Сяючи весь обладунком, немов осяйний Гіперіон,
399] І заволав тоді голосом грізним до батьківських коней:

400] "Балію й Ксанте, Подарги далекославнії діти!
401] Краще ніж будь-коли нині старайтесь візничого з бою
402] Винести в лави данаїв, як будемо ситі війною,
403] Лиш не покиньте мене, як Патрокла, убитим лежати!"

404] В відповідь мовив тоді з-під ярма йому кінь бистроногий,
405] Ксант, понуривши голову, так що густа його грива,
406] Впавши з ошийника, аж до землі під ярмом досягала.
407] Голос людський йому Гера дала тоді білораменна:

408] "Нині врятуємо ще ми тебе, о могутній Ахілле,
409] День же твоєї загибелі близько уже. Та не ми в цім
410] Винні, а бог лиш над нами-великий і доля всесильна.
411] Не через нашу повільність і не через лінощі наші
412] Зброю з Патроклових пліч забрали до себе трояни.
413] Син Лето пишнокосої, поміж богами найкращий,
414] В лавах передніх убив його, Гектару сл?ву оддавши.
415] Хоч би летіли і нарівні ми із диханням Зефіра,
416] Поміж всіма, уважають, найшвидшого вітру, — та сам ти
417] Маєш небавом загинути смертю від бога і мужа!"

418] Мовив це Ксант, і Ерінії голос йому перервали.
419] Гнівню коневі тоді відповів Ахілл прудконогий:

420] "Що це ти смерть мені, Ксанте, віщуєш? Не твій-бо то клопіт.
421] Знаю я й сам, що судилось мені тут загинути, далеко
422] Від свого рідного батька і матері. Та не спинюсь я,
423] Поки не будуть удосталь трояни вже ситі війною!"

424] Мовив і з криком погнав своїх коней він однокопитих.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТА БИТВА БОГІВ

1] Так при човнах крутобоких до зброї ставали круг тебе,
2] Сину Пелея, в боях ненаситні ахеї. Трояни
3] З другого боку зійшлись на високій частині рівнини.
4] Зевс же з вершини Олімпу, бескеттям багатого гострим,
5] Скликать безсмертних на збори Феміді звелів. Обійшовши
6] Всюди, богів покликкала усіх вона в Зевса оселю.
7] Навіть із рік не було неприбулого, крім Океану,
8] Ані із німф, що в чудових гаях свою мають домівку
9] Чи у джерелах річок та вологих лугах трав'янистих.
10] От позбирались у домі вони хмаровладного Зевса,
11] У передсінку, тесанім гладко, що Зевсові-батьку
12] Сам Гефест збудував із хистом та вмінням великим.

13] Так вони в Зевсовім домі зібрались. Землі потрясатель,
14] Закликом не згордувавши, із моря прийшов на ті збори,
15] Сів посередині й став про задуми Зевса питати:

16] "Нащо-бо ти, громовладче, на збори богів сюди скликав?
17] Чи не стосовно троян і ахеїв ти щось замишляєш?
18] Знову-бо січа й війна поміж них починає палати".

19] Відповідаючи, Зевс хмаровладний до нього промовив:

20] "Ти угадав, землі потрясателю, що я замислив,
21] Нащо зібрав вас. Людьми, що гинуть, я завжди турбуюсь.
22] Сам же, проте, лишатимусь тут, на бескеттях Олімпу
23] Сидячи, буду дивитись і радувати дух свій. А ви вже,
24] Інші богове, у лави ідіть до троян і ахеїв,
25] Тим помагайте і цим, кому буде що до вподоби.
26] А як один лиш Ахілл почне із троянами битись,
27] Встоять недовго вони перед бистрим на ноги Пелідом.

28] Тож і раніше навіть на вигляд його трепетали,

29] Нині ж, коли за товариша гнівом він страшно палає,

30] Дуже боюсь я, щоб всупереч долі він мурів не знищив".

31] Мовив це слово Кронід і січу роз'ятрив завзяту.

32] Кинулись в битву богове, та задуми їх були різні.

33] До кораблів метнулася Гера й Паллада Афіна,

34] Вслід Посейдон-земледержець подався і Гермес, що розносить

35] Блага для нас і усіх перевищує розумом хитрим.

36] З ними й Гефест закульгав, поспішаючи, міццю своєю

37] Гордий, лиш литки тонкі під тілом страшним миготіли.

38] Шоломосяйний Арей до троян поспішив тоді й разом

39] Феб довгокудрий помчав, Артеміда із ним стрілоносна,

40] Ксант бистрохвилий, Лето й Афродіта, на усміхи щедра.

41] Поки од воїнів смертних далеко тримались богове,

42] То величались ахеї, що знов поміж ними з'явився

43] Славний Ахілл, так довго відсутній у битві жорстокій.

44] Але тремтіли трояни й суглоби їм сковував трепет,

45] Жах огорнув їх, коли появивсь Пеліон прудконогий,

46] Зброєю сяючи весь, до Арея-убивці подібний.

47] А як вмішалися поміж людей олімпійські богове,

48] Встала могутня Еріда, що в бій підбиває, й Афіна

49] Лунко гукала, з-під мурів зійшовши і ставши над ровом,

50] То над шумливим морським узбережжям завзято кричала.

51] Грізно й Арей заволав, до чорної бурі подібний,

52] В битву троян закликаючи то із висот іліонських,

53] То пробігаючи вздовж Сімоенту по Калліколоні.

54] Так, в тих і в цих розпаливши завзягтя, блаженні богове

55] В бій їх звели і люту між ними розбурхали зваду.

56] Страшно з висот заgrimів людей і безсмертних всевладний

57] Батько, а знизу, з підземних глибин Посейдон-земледержець

58] Землю безкраю потряс і гір височенні вершини.

59] Все затряслось — од підгір'я багатоджерельної Іди

60] Аж до верхів її, й місто троянське, і судна ахеїв.

61] Страхом охоплений Аїдонеї, володар преїсподніх,

62] Страшно стривоживсь і, скочивши з трону, гукав, щоб ізверху

63] Лона землі Посейдон не розверз би, землі потрясатель,

64] Щоб не розкрилось безсмертним і людям житло його темне,

65] Затхле, бридке, що навіть богів воно вічних жахає.
66] Гуркіт такий залунав, як зіткнулись боги між собою.
67] На владаря Посейдона, землі потрясателя, вийшов
68] Феб-Аполлон тоді, стріли свої нагостривши крилаті;
69] На Еніалія йшла ясноока богиня Афіна;
70] З Герою стрілася золотолука тоді Артеміда,
71] Шумна мисливиця, далекосяжця сестра стрілоносна;
72] Благоподавець могутній Гермес на Лето тоді вийшов,
73] Проти Гефеста — Потік вировий і глибокохвилий,

74] Ксантом богове його називають, а люди — Скамандром.

75] Так наступали боги на богів. Ахілл же тим часом
76] В натовп людський поривався, щоб стрінуги десь Пріаміда
77] Гектора, кров'ю якого всіх більше він прагнув наситити
78] Войовника щитоносного, лютого бога Арея.
79] Феб-Аполлон, що на бій підбиває, направив Енея
80] Проти Пеліда, могутньої сили йому надихнувши.
81] Голосом схожий він став з Лікаоном, Пріамовим сином.
82] Постать прибравши його, Аполлон, син Зевса, промовив:

83] "Де ж це, Енею, порадику Трої, ті давні погрози,
84] Що похвалявсь ти, вино з владарями троянськими пивши,
85] Стати до бою один на один із Ахіллом Пелідом?"

86] Відповідаючи, так Еней тоді мовив до нього:

87] "Нащо тепер, Пріаміде, ти кличеш мене проти волі
88] З високодумним сином Пелеевим збройно змагатись?
89] Проти Ахілла-бо я прудконогого нині не вперше
90] Виступлю, — він вже зігнав мене раз своїм ратищем гострим
91] З Іди, вчинивши на наших корів несподіваний напад
92] І зруйнувавши Лернес і Педас. Та послав порятунок
93] Зевс мені, сили мої укріпивши і бистрі коліна.
94] Тож від Афіни й Ахіллових рук я ледь-ледь не загинув:
95] Йшла-бо вона перед ним, і звитягу несла, й закликала
96] Мідяним списом лелегів усіх і троян побивати.
97] Тим-то мужа нема, що міг би з Ахіллом змагатись.
98] Завжди-бо хтось із богів біля нього й загибель одверне.
99] Прямо летять його стріли й списи й не раніше ослабнуть,
100] Ніж увіткнуться у тіло людське. Якби перед нами

- 101] Рівні можливості визначив бог у бою, то нелегко
102] Він переміг би, хоч хвалиться тим, що увесь він із міді".
- 103] Зевсів же син, владар Аполлон, на це так йому мовив:
- 104] "Чом би, герою, й тобі до богів вічносущих молитви
105] Не піднести? Породила-бо, кажуть, тебе Афродіта,
106] Зевсова донька, від нижчої ж той народився богині,
107] Ця-бо від Зевса народжена, та — лиш од старця морського.
108] З міддю блискучою прямо на нього іди і не бійся
109] Ані погрози його, ані пустопорожньої лайки".
- 110] Мовив це й силу велику вдихнув вожаєві народів.
111] Вийшов Еней із переднього ряду, весь сяючи міддю.
112] Та не укрилось, проте, від білораменної Гери,
113] Як син Анхіса крізь натовп тоді пробиравсь до Пеліда.
114] Скликавши разом богів, до них вона так промовляла:
115] "Поміркувати вам треба тепер, Посейдоне й Афіно,
116] В серці своїм, як скінчиться те все, що отут почалося.
117] Збройно виходить Еней, блискучою сяючи міддю,
118] Проти Пеліда, Фебом підбитий на це Аполлоном.
- 119] Зважмо-но краще, а може, назад нам його відтіснити
120] Звідси, або кому-небудь із нас в допомозі Ахіллу
121] Стати, великою силою сповнити й духу відваги
122] В груди вдихнути, щоб знав він, що з-поміж богів найсильніші
123] Люблять його, і тільки із них найнікчемніші й досі
124] Допомагають троянам на полі борні бойової.
125] Тим-то сюди ми з Олімпу зійшли й беремо всі участь
126] В битві оцій, щоб Ахілл не зазнав од троян будь-якого
127] Лиха сьогодні. Хай потім уже перетерпить, що Доля
128] Випряла з ниттю йому, коли мати його породила.
129] А як Ахілл од безсмертних богів про це сам не почує,
130] То налякатися може, як вийде на нього у битві
131] Хтось із богів: небезпечно-бо навч із богом зустрітись".
132] В відповідь так Посейдон їй промовив, землі потрясатель:
- 133] "Геро, не гнівайся так нерозумно, тобі це не личить.
134] Зовсім того я не хочу, щоб в січі зіткнулись боже —
135] Ми та інші, — адже набагато за них ми сильніші.
136] Краще зійдім з бойового шляху та на пагорбі сядьмо

137] Осторонь, — хай про війну вже самі потурбуються люди.

138] А як Арей або Феб-Аполлон утрутяться у битву

139] Чи, Пеліона затримавши, битись йому перешкодять,

140] То поміж нами і звада тоді, й бойова колотнеча

141] Враз розпочнеться. Але, сподіваюсь, вони незабаром

142] Вернуться знов на Олімп до громади богів невмирущих,

143] Нашою проти їх волі рукою приборкані слушно".

144] Мовивши так, безсмертних повів Плейдон темнокудрий

145] До круговидого муру високого, що для Геракла

146] Богоподібного Трої сини і Паллада Афіна

147] Побудували, щоб міг од морського схватись страхіття

148] В час, коли б гналось за ним з узбережжя воно по рівнині.

149] Там Посейдон та інші безсмертні боги посідали,

150] Хмарою плечі собі непрозірною щільно прикривши,

151] їх супротивники сіли над кручами Калліколони

152] З вами, осяйливий Фебе і городоборцю Арею.

153] Радячись так між собою, одні проти одних сиділи

154] Вічні боги, починати ж війну лиховійну ті й другі

155] Не поспішали, та Зевс із небесних висот спонукав їх.

156] Міддю уся засвітилась рівнина, бійцями і кіньми

157] Сповнена суспіль. Земля аж гула навкруги під ногами

158] Лав бойових. Два найкращі із воїнів найсміливіших

159] Поміж загонів, ворожих зійшлися, готові змагатись, —

160] Син Анхісів Еней і Ахілл Пеліон богосвітлий.

161] Син Анхісів з погрозливым поглядом виступив перший,

162] Важко шоломом киваючи; перед грудьми він округлий

163] Буйний мав щит, а рукою ще й списом стрясав мідногострим.

164] А Пеліон йому вийшов назустріч, подібний до лева

165] Хижого, що, із усіх позбігавшись околиць, селяни

166] Хотуть убити його; з погордою він ізпочатку

167] Мимо проходить; коли ж його хтось з юнаків войовничих

168] Списом зачепить, він пащу роззявить, наїжившись, ікла,

169] Піною вкриті, і серце відважне стискається в грудях;

170] Звільна хвостом по клубах обох себе він шмагає

171] І по боках, наганяючи хіті собі бойової;

172] Блиснувши люто очима, вперед він стрибає шалено,

173] Щоб розтерзати когось або тут же самому загинуть.

174] Сила Ахіллова так і дух спонукав його мужній

175] Проти Енея, відважного серцем, на бій виступати.
176] А як зійшлись вони близько, один проти одного йшовши,
177] Перший промовив тоді прудконогий Ахілл богосвітлий:

178] "Нащо, Енею, вперед із лав своїх ти так далеко
179] Вийшов? Чи дух твій зі мною змагатись тебе спонукає
180] В гордій надії, що владарем станеш троян конеборних,
181] Честю Пріамові рівним? Та хоч би мене і убив ти,
182] Влади за те не дасть тобі в руки Пріам староденний.
183] Є-бо у нього сини, та й сам він міцний і розважний.
184] Виділять, може, ділянку для тебе трояни, від інших
185] Кращу, із нивою й садом чудовим тобі на прожиток,
186] Як умертвиш мене? Та, сподіваюсь, це важко зробити.
187] Списом колись, пам'ятаю, вже змусив тебе я тікати.
188] А пригадай, як від стада корів, що ти пас одиноко,
189] Гнав я нещадно тебе на проворних ногах із Ідейських
190] Гір, і як ти від мене тоді утікав безоглядно?
191] Зрештою, втік ти в Лернес. За тобою й туди я погнався,
192] Місто усе зруйнував з допомогою Зевса й Афіни
193] І полонянок жінок, позбавивши днів їх свободи,
194] В бран загнав. Врятував тебе Зевс тоді й інші богове.
195] Нині ж, гадаю, вони не врятують тебе, як ти мрієш
196] Серцем. Раджу тобі я назад відійти і схватись
197] Серед громади. Отож не виходь проти мене, щоб лиха
198] Гіршого ще не зазнати. Мудрий дурень по шкоді".
199] Відповідаючи, так Еней тоді мовив до нього:
200] "Не сподівайся, Пеліде, словами мене залякати,
201] Наче дитя нерозумне, і сам-бо я добре умію
202] І глузувати дошкульно, і гострим обляяти словом.
203] Знаємо рід один одного ми, батьків своїх знаєм,
204] Давніх переказів чувши багато від смертного люду.
205] Та ні моїх ти в лице, ні твоїх я ніколи не бачив.
206] Від бездоганного мужа Пелея ти, кажуть, походиш,
207] Мати твоя — пишнокоса Фетіда, народжена морем.
208] Я ж величаюся гордо відважного серцем Анхіса

209] Сином улюбленим, мати моя — сама Афродіта.
210] Нині одні або другі із них свого любого сина
211] Будуть оплакувать. Не по порожній розмові, гадаю,
212] В бій не вступивши, сьогодні розійдемося ми із тобою.
213] А як розвідати краще про рід наш бажаєш, щоб більше

214] Знати про нього, то добре мужам багатьом він відомий.
215] Першим славетного Зевс породив хмаровладний Дардана,
216] Що заснував Дарданію тоді, коли Троя священна
217] Ще не була на рівнині збудована, смертних оселя,
218] Й люд в передгір'ях селився багатоджерельної Іди.
219] Син народивсь у Дардана, володар мужів Еріхтоній,
220] Найбагатішим невдовзі він став серед смертного люду.
221] Коней три тисячі паслось у нього на луках заплавних, —
222] Гарних, рисистих кобил, лошатами жвавими гордих.
223] Навіть Борей їх прагнув жадливо на випасах буйних
224] І покривав, жеребця темногривого постать прибравши.
225] Ставши жеребними, ті дванадцять лошат породили.
226] Тож як гасали грайливо по нивах вони хлібодайних,
227] То, летючи над колоссям, ні зернятка не толочили.
228] А як гасали вони по хребтові широкого моря,
229] То пролітали над пінявим плеском морського прибою.
230] Троса родив Еріхтоній, над людом троянським владику,
231] В Троса ж самого родилося троє дітей бездоганних —
232] Іл, а за ним Ассарак та ще Ганімед богорівний,
233] Іл найвродливіший був між усього він смертного люду.
234] Задля краси його вкрадений вічними б[^] він богами,
235] Щоб, живучи між безсмертних, у Зевса вино розливати.
236] Іл же сина родив, бездоганного Лаомедонта,
237] Лаомедонт же синів породив — Тіфона, й Пріама,
238] Лампа, і Клітія, й Гікетаона, Арееву парость;
239] Капій був син Ассарака, а сам породив він Анхіса,
240] Я ж — син Анхісів, а Гектор — син богосвітлий Пріамів.
241] От із якого я роду і крові, що ними хвалюся.
242] Доблесті ж смертним мужам лише Зевс додає чи збавляє,
243] Як кому сам забажає: з усіх-бо він є найсильніший.
244] Тільки не час нам балакати, як дітлахам нерозумним,
245] Стоячи марно отут, посеред найлютішого бою.
246] Прикрощів ми один одному можемо дуже багато
247] Наговорить — їх ваги й корабель не підніме стовеслий.
248] Смертних язик є гнучкий і до розмаїтих придатний
249] Висловів — простір навколо широкий, де їм випасатись.
250] Як ти до когось промовиш, так і до тебе озвуться.
251] Тільки ж навіщо словами лайливими в зваді та в сварці
252] Лаятись нам один з одним, як чинять жінки галасливі
253] В сварці, що душу роз'ятрює, лютою проїняті злістю,

254] Й лають усмак одна одну, на вулицю вибігши з дому,
255] З правдою сиплють і лжу, бо в гніві й вона виникає.
256] Ти бойової відваги словами в мені не вгамуєш,
257] Перше ніж міддю не зміряєм сили. Мерщій починаймо
258] На мідногострих списах один з одним змагання завзяте!"

259] Так він промовив, і в щит той застрашливий списом могутнім
260] Тяжко ударив, аж щит загудів під вістрям важеним.
261] Аж затремтів Пелеїд і рукою м'язистою щит свій
262] Зразу вперед одхилив, боячись, що своїм довготінним
263] Списом навиліт простромить Еней його, духом відважний.
264] Тож, нерозумний, у мислях і в серці своїм не подумав
265] Він, що славетні дарунки богів нелегко людині
266] Смертній вдається здолать чи примусити їх поступитись.
267] Не пощастило Енеєві мужньому списом могутнім
268] Щит той пробити: наткнувсь він на золото, божий дарунок.
269] Дві лиш платівки пробив він, а далі під ними лишалось
270] Ще три, бо п'ять їх усього прибив до щита кривоногий:
271] Зверху — дві мідні, зсередини — дві олов'яні, й між ними —
272] Ще й золоту, — вона то й затримала спис ясеновий.

273] В чергу свою, і Ахілл метнув тоді спис довготінний,
274] Ним він поцілив Енеєві в щит, на всі боки округлий,
275] Близько від верхнього краю, де мідна платівка найтонша,
276] Там, де найтонша і шкура волова. Пройняв його наскрізь
277] Ясен з гори Пеліону, і щит загудів від удару.
278] Низько нагнувся від страху Еней і підняв над собою
279] Щит свій, а спис пролетів над плечима у нього і вістрям
280] В землю встромивсь, на великім щиті, що все тіло вкриває,
281] Круги обидва пройнявши. Уникнувши довгого списа,
282] Випроставсь він, і смуток безмежний залляв йому очі
283] З жаху, як близько те вістря вп'ялося. Ахілл же тим часом
284] Вихопив меч мідногострий і кинувся люто на нього
285] З криком жахливим. Та камінь схопив син Анхіса руками
286] Вельми важкий, — і вдвох не могли б його смертні підняти
287] З нині живущих, а він і один ним розмахував легко.
288] Втрапив би камінь Ахіллові, що набігав на Енея,
289] В щит чи в шолом, та печальну загибель вони б відвернули,
290] А Пелеїд у Енея мечем своїм душу підняв би,
291] Якби не вгледів цього Посейдон, землі потрясатель.
292] Тож до безсмертних богів він з такими словами звернувся:

293] "Горе, як жалко мені відважного духом Енея!
294] Здоланий сином Пелея, він скоро зійде до Аїду,
295] Тож, нерозумний, послухався лучника він Аполлона,
296] Той же від нього печальної згуби уже не відверне.
297] Тільки ж навіщо він має, безвинний, страждання терпіти
298] Через гризоти чужі? Тож завжди він любі приносив

299] Жертви безсмертним богам, що в широкому небі домують.
300] Ну ж бо, смертну тепер відведемо від нього загрозу,
301] Щоб не прогнівавсь Кронід, коли справді рукою Ахілла
302] Буде убитий Еней. Судилось йому врятуватись,
303] Щоб не без сліду пропав і не без нащадків лишився
304] Рід Дардана, якого Кронід уподобав найбільше
305] З-поміж синів, що смертні жінки породили від нього.
306] Став-бо Кронідові рід Пріамів уже ненависний.
307] Правити нині троянами буде Енеєва сила
308] Й діти дітей, що мають од нього іще народитись".

309] В відповідь мовила так велеока володарка Гера:

310] "Сам ти, землі потрясателю, в серці своєму розмисли,
311] Чи врятувати Енея, чи дати Ахіллові змогу,
312] Сину Пелея, приборкати його, хоч який він могутній.
313] Ми-бо обидві багато разів уже клятви давали
314] Перед богами безсмертними, я і Паллада Афіна,
315] Що од троян одвертати ми не будемо згубної днини,
316] Навіть тоді, коли Троя уся нищівним запалає
317] Полум'ям, що войовничі запалять синове ахеїв".

318] Слово почувши таке, Посейдон, землі потрясатель,
319] Крізь бойову колотнечу й списів завірюху навальну
320] Рушив туди, де стояли Еней із славетним Ахіллом.
321] Темною млою тоді оповив він Ахіллові очі,
322] Сину Пелея; спис ясеновий, загострений міддю,
323] Вирвав з міцного щита у відважного духом Енея
324] Й тут же відразу поклав його перед стотіями Ахілла,
325] Потім підняв над землею і з розмахом кинув Енея.
326] Через численні героїв загони і коней численних
327] Перелетів Еней тоді, кинутий бога рукою,
328] І опинився на самім краю многотрудної битви,
329] Там, де, до бою готуючись, лави кавконів стояли.

330] Близько туди підійшов Посейдон, землі потрясатель,

331] І, до Енея звертаючись, слово промовив крилате:

332] "Хто із безсмертних богів осліпив тебе нині, Енею,

333] Що з Пелеоном безстрашним ти збройно готовий змагатись,

334] Він же багато сильніший за тебе й безсмертним любіший?

335] Тож відступи перед ним, де й коли б він тобі не зустрівся,

336] Щоб не потрапить в оселю Аїдову, всупереч долі.

337] А коли жереб лихий і загибель Ахілла настигнуть,

338] Сміло виходь з ворогами у лавах передніх змагатись, —

339] З інших ахеїв ніхто із плечей твоїх зброї не зніме".

340] Все роз'яснивши, лишив Посейдон по цій мові Енея

341] І, дивовижну одвівши імлу, він Ахіллові очі

342] Знов прояснив. І здивовано той навкруги оглянувся,

343] Тяжко зітхнув і до свого відважного серця промовив:

344] "Горе нам! Диво велике на власні побачив я очі!

345] Спис мій лежить на землі, та ніде я навколо не бачу

346] Мужа, в якого я кинув його, наміряючись вбити!

347] Бачу напевно тепер, що безсмертним богам таки справді

348] Любий Еней. Я ж гадав, що він марно тоді похвалявся.

349] Хай забирається геть! Зі мною він битися збройно

350] Більше не схоче, радіючи з того, що смерті уникнув.

351] Зараз же — час мені в бій войовничих закликать данаїв,

352] Вийти насупроти й інших троян випробовувать сили".

353] Мовив і, так ідучи, підбадьорював кожного мужа:

354] "Нині не стійте здаля від троян, богосвітлі ахеї,

355] Муж проти мужа виходьте, збройно готові змагатись.

356] Важко одному мені, хоч який би не був я могутній,

357] Воїв долати стількох і збройно із ними змагатись.

358] Навіть Арей, хоч і бог він безсмертний, і навіть Афіна

359] Встоять під пащею бою такого, проте, не здолає.

360] Те, що силою рук або ніг чи поривом одваги

361] Зможу, робитиму все до найменшого я, запевняю,

362] Кинуся прямо в ворожі ряди, й не радітиме, певно,

363] Той із троян, хто на спис наскочить мій мідяногострий!"

364] Так бадьорив він своїх. А тим часом осяйливий Гектор

365] Лунко гукав до троян, закликаючи йти на Ахілла:

366] "Трої сини гордовиті, не бійтеся ви Пеліона!

367] Міг би і я на словах із самими безсмертними битись,

368] А на списках небезпечно: вони набагато сильніші.

369] Тож і Ахілл — не всі свої виконать може погрози:

370] Збудеться дещо, а дещо розсиплеться вже й з півдороги.

371] Я проти нього іду, хоч руками він з полум'ям схожий,

372] З полум'ям схожий руками, могуттю — з залізом блискучим".

373] Так бадьорив він троян. І списи свої вгору піднесли

374] Трої сини. І зійшлись вороги, й залунали їх крики.

375] Раптом з'явивсь перед Гектором Феб-Аполлон і промовив:

376] "Гекторе, в лавах передніх у бій не вступай із Ахіллом!

377] Краще тримайся у натовпі, між сум'яття бойового,

378] Щоб не поцілив він списом чи зблизька мечем не ударив".

379] Так говорив Аполлон. І, голос божистий почувши,

380] Жахом охоплений Гектор в юрбу вояків заховався.

381] В час той Ахілл налетів на троян в бойовому пориві

382] З криком жахливим. І першим славетного вбив Отрінтіда

383] Іфітіона, що був вожаєм численних народів.

384] Городоборцю Отрінту Наяда його породила

385] В Гіді, квітучім краю, біля снігом укритого Тмола.

386] Біг напрямки він, і стрів його списом Ахілл богосвітлий,

387] В голову вцілив йому, і навпіл вона розкололась.

388] Тяжко він гримнув об землю, і скрикнув Ахілл богосвітлий:

389] "От ти лежиш, Отрінтіде, із воїв усіх найстрашніший!

390] Ось де знайшла тебе смерть, а твій край — узбережжя Гігеї-

391] Озера, де й твій наділ, що від батька прийняв ти у спадок,

392] Близько водоверті Герма й багатого рибою Гіллу".

393] Так похвалявся він, а вбитому очі вже п'ятьма окрила.

394] Коні ахеїв йому, пролітаючи в лавах передніх,

395] Краями тіло колесами. Потім хороброго духом

396] Демолеонта, міцного в боях, Антенорове віття,

397] Списом у скроню ударив Ахілл крізь шолом міднощокій.

398] Мідне забрало не стримало сили удару, і вістря

399] Череп йому пройняло, і, мозок всередині з кров'ю

400] Перемішавши, приборкало запал його войовничий.
401] Гіпподаманта по тому, що скочив із повоза свого
402] Й кинувсь тікати, у спину він ратищем дужим ударив.
403] Дух випускаючи, той заревів, наче бик круторогий,
404] Що юнаки його тягнуть мерщій, владарю Гелікону
405] В жертву приносячи, й з того радіє землі потрясатель.
406] Так він ревів, умираючи, й випустив дух свій одважний.
407] До богорівного кинувсь із списом Ахілл Полідора,
408] Сина Пріама. Батько йому боронив воювати:
409] Був-бо він поміж синами його усіма наймолодший
410] І найлюбіший та їх перевищував ніг бистротою.
411] Спритністю ніг похвалитись бажаючи, він, нерозумний,
412] В лави проскочив передні й життя свого тут же позбувся.
413] Списом ударив його прудконогий Ахілл богосвітлий
414] В спину, коли пробігав він, — в те місць*е, де череса злотні
415] Пряжки, на панцир зайшовши, подвійну броню утворили.
416] Вістря навиліт пройшло біля пупа, все тіло проїнявши.
417] З зойком навколішки впав він і, в чорну імлу оповитий,
418] Гримнув об землю, притиснувши нутрощі, що випадали.

419] Гектор лиш глянув, як брат Полідор, підхопивши руками
420] Нутрощі власні, трупом на землю звалився бездиханним, —
421] Враз залила йому очі скорбота. Не міг уже далі
422] Остеронь він залишатися, кинувсь назустріч Ахіллу,
423] Наче те полум'я, списом стрясаючи гострим. Ахілл же
424] Глянув лиш, як той схопивсь, і так, похваляючись мовив:

425] "Ось наближається муж, що найбільш засмутив мені серце, —
426] Вбив найдорожчого він мого друга. Тепер уже годі
427] Нам уникать один одного в лавах борні бойової!"

428] Глянув спідлоба й до Гектора він богосвітлого мовив:
429] "Ближче підходь, щоб краю загибелі швидше сягнути!"

430] Так відповів, не лякаючись, Гектор шоломосяйний:
431] "Не сподівайся, Пеліде, мене залякати словами,
432] Мов нерозумну дитину, і сам я добре умію
433] Поглузувати із кожного й прикрим дошкулити словом.

434] Знаю могутність твою: набагато я слабший за тебе!
435] Тільки в безсмертних богів лежить іще це на колінах.

436] Може, таки я, хай слабший, але відберу в тебе душу,
437] Вдаривши списом, — адже і в мене він гострений добре!"

438] Так він сказав і з розмаху ратище кинув. Афіна ж
439] Подихом спис од Ахілла славетного вбік одхилила,
440] Легко дихнувши. Назад він до Гектора знов повернувся
441] І біля ніг його впав. Пориваючись ворога вбити,
442] До богосвітлого Гектора кинувсь Ахілл войовничий
443] З криком страшним. Та легко, як бог, Аподлон його вивів
444] Із сум'яття бойового, густим огорнувши туманом.
445] Кидався тричі вперед прудконогий Ахілл богосвітлий
446] З мідяним списом, і тричі густе лиш повітря проймав він.
447] А учетверте він кинувся знову, на бога подібний,
448] Голосом крикнув страшним і слово промовив крилате:

449] "Знову, собако, ти смерті unikнув? А згуба вже зовсім
450] Близько була. Але Феб-Аполлон врятував тебе знову.
451] Видно, моливсь ти йому, ішовши під посвисти ратищ!
452] Та покінчу я з тобою, пізніше в бою перестрівши,
453] Тільки б який помічник з'явився для мене з безсмертних.
454] Зараз на інших піду я троян, кого де настигну!"

455] Мовив і списом ударив Дріопа в потилицю прямо.
456] Впав той під ноги йому. Непорушним його залишивши,
457] Демуха Філеторіда, міцного й могутнього мужа,
458] Списом коліно пройнявши, спинив. А за тим іще знову
459] Гострим ударив мечем і життя його тут же позбавив.
460] Далі. Біанта синів наздогнав — Лаогона й Дардана,
461] Разом напав на обох, з колісниць поскидав їх на землю,
462] Списом ударив цього, а того мечем своїм зблизька.
463] Троса, Аластора сина, також, — до колін йому впавши,
464] Він пощади благав і в полон його взяти живого, —
465] Може, з жалю до однолітка той убивати не буде.
466] Він, нерозумний, не знав, що схилить неможливо Ахілла:
467] Був це не лагідний вдачею муж, не ласкаво сердечний,
468] А безпощадний. І, поки, руками обнявши коліна,
469] Ласки благав він, уразив мечем його той у печінку.
470] Випала вся із утроби печінка і чорною кров'ю
471] Одіж йому облила. Питьма вповила йому очі,
472] Більше не дихав. Далі, на Мулія кинувшись, в ухо
473] Списом Ахілл його вдарив, і мідяне вістря крізь друге

474] Вухо навиліт пройшло. Агенорову парость, Ехекла,
475] По голові мечем він оздобленим сильно ударив, —
476] І його меч по руків'я од крові нагрівся. Багрова
477] Смерть і могутня судьба Ехеклові очі закрила.
478] Девкаліонові потім пройняв він мідяногострим

479] Ратищем милу правицю в тім місці, де сходяться в лікті
480] М'язи пружисті. З повислою той залишився рукою,
481] Смерть свою бачачи близько. Ахілл же, мечем замахнувшись,
482] Карк розрубав йому й голову геть із шоломом одкинув.
483] Мозок з хребта його бризнув, і той повалився на землю.
484] Вмить наздогнав він тоді бездоганного сина Пірея —
485] Рігма, що сам із Фракії походив, родючого краю.
486] Списа він кинув у нього, і черево мідь розірвала,
487] Й мертвим той з повоза впав. Ахілл тоді ратищем вцілив
488] Арейтоя візничого, що завертав своїх коней.
489] Скинув його з колісниці, й сполохані коні рвонули.
490] Наче в глибоких ущелинах над лісовим сухостоєм
491] Буйний лютує пожар, і глибоко хащі палають,
492] Вітер роздмухує полум'я й гонить його перед себе, —
493] Так же із ратищем кидався скрізь він, на бога подібний.
494] Гнав ворогів, убиваючи, й кров'ю земля підпливала.
495] Наче тих широколобих волів селянин запрягає
496] Білий ячмінь на утоптанім добре току молотити,
497] Й сиплеться зерно з-під ніг у волів, що, йдучи, ремигають, —
498] Так же і однокопиті Ахілла відважного коні
499] Мертвих топтали тіла і щити. Обагрились людською
500] Кров'ю і вісь унизу, і поручні круг колісниці;
501] Бризки невпинно до них і від кінських копит долітали,
502] І від обіддя коліс. А Пелід все вперед поривався,
503] Прагнучи слави, й в крові незборенні багрив свої руки.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ПЕРША БИТВА БІЛЯ РІКИ

- 1] Щойно добігли трояни до броду ріки вирової,
- 2] До струменистого Ксанту, що Зевс породив нестерельний,
- 3] їх розділив там Ахілл, і одних він погнав по рівнині
- 4] Прямо до міста, шляхом, де за день перед тим утікали
- 5] З страхом ахеї, коли лютував там осяйливий Гектор.
- 6] Так в сум'ятті утікали й трояни. Глибоким туманом

- 7] Гера їм путь застелила, щоб стримати їх. Половину ж
- 8] До срібнохвилої річки і тонею глибоких притис він, —
- 9] Падали в хлань вони з шумом великим, і хвилі бурхливо
- 10] Зануртували, і стогін оббіг береги. А трояни
- 11] З криком пливли тут і там, розбурханим несені виром.
- 12] Як од навали вогню сарана порятунку шукає
- 13] Й хмарою мчить до ріки, а дихання вогню нездоланне
- 14] Раптом настигне її, і вся вона падає в воду, —
- 15] Так же і гнані Ахіллою мужі і повози з кіннями
- 16] Ксанту глибині ворову упереміж заповнили густо.
- 17] Він же, народжений Зевсом, на березі списа облишив,
- 18] До тамариска його прислонивши, й на бога подібний
- 19] Кинувсь з одним лиш мечем і, жорстоке замисливши діло,
- 20] Став докруг себе рубати, і вістрям посічених зойки
- 21] Страшно лунали навколо, і кров'ю вода обагрилась.
- 22] Як величезним дельфіном сполохані дрібні рибини
- 23] У потаємних глибинах затоки затишної прагнуть
- 24] Швидше схватись, а він пожирає, кого лиш настигне, —
- 25] Так і троянські мужі у хлані бурхливої річки
- 26] Крились під кручами. Руки свої на убивстві втомивши,
- 27] З річки Ахілл дванадцять забрав юнаків ще живими,
- 28] Щоб за Патроклову, сина Менейта, смерть одплатити.

- 29] Витяг з води їх, од страху чмелених, мов оленів юних,
- 30] Руки назад їм скрутив покроєним рівно ремінням,
- 31] Що на собі вони зверху на тканих хітонах носили,
- 32] Й товаришам передав одвести до човнів глибодонних,
- 33] Сам же до річки вернувся, весь повен жагою убивства.

- 34] Трапився там Лікаон йому, син Дарданіда Пріама,
- 35] Що вибігав із води, той самий, кого він, напавши
- 36] Раптом вночі, застав у саду його рідного батька
- 37] І захопив у полон, тоді як той гострою міддю
- 38] Віття смоковниць зрізав молодих для поруччя на повіз.
- 39] Тут несподіваним лихом Ахілл надійшов богосвітлий.
- 40] Бранця на Лемнос продав він тоді, збудований гарно,
- 41] На корабель посадивши, — купив його син Іасона.
- 42] А Етіон, із Імбрії гість, заплативши великий
- 43] Викуп, звільнив і в Арісбу його відіслав богосвітлу.
- 44] Втікши відтіль, незабаром дістався він отчого дому.
- 45] З Лемносу так повернувшись, із друзями днів одинадцять

46] Він веселився. На дванадцятий — бог його в руки Ахілла
47] Раптом оддав, а той його мав до оселі Аїда
48] Перепровадити, хоч не хотів він туди відпливати.
49] Зразу ж помітив його прудконогий Ахілл богосвітлий,
50] Як без щита і шолома, без списа, він зовсім був голий:
51] Все покидав-бо із себе, тікаючи з річки, і потом
52] Весь знемагав він, і мліли йому від утоми коліна.
53] З запалом мовив Ахілл до свого відважного духу:

54] "Леле! Великеє диво на власні бачу я очі!
55] Знову трояни відважні, яких у бою повбивав я,
56] Мають на ясний виходити світ із підземної пільми,
57] Так же, як цей повернувся, уникнувши смертної днини,
58] Проданий мною на Лемнос священний, і сивого моря
59] Глиб не затримав його, хоч узяв багатьох проти волі.
60] Отже, сьогодні гострого списа могого зазнає
61] Він на собі, що довідався я і упевнився серцем,
62] Чи він повернеться знов відтіля, чи його не відпустить
63] Життеподавча земля, що й сильніших мужів не пускає".

64] Так він, ждучи, міркував. А той до Ахілла бентежно
65] Сам наближавсь, щоб коліна з благанням обняти, душею
66] Прагнув-бо смерті лихої уникнути й чорної Кери.
67] Ратищем довгим уже замахнувся Ахілл богосвітлий,
68] Щоб його вдарить, а той нахилився, підбігши, й коліна
69] Міцно обняв йому. Спис пролетів над плечем і уп'явся
70] В землю, порив свій жадаючи тілом наситити людським.
71] Той же, одною рукою з благанням обнявши коліна,
72] Другою міцно вхопив і тримав мідногострого списа
73] І, до Ахілла звертаючись, слово промовив крилате:

74] "Змилуйся, зглянься, Ахілле, тебе на колінах благаю!
75] Перед тобою-бо, паростку Зевсів, благальник достойний:
76] В тебе першого я споживав від дарунків Деметри
77] В день, коли ти захопив мене в нашім саду врожаїстім
78] І, відірвавши від батька й від друзів, на Лемнос священний
79] Бранця продавши, аж сотню биків ти за мене одержав.
80] Нині ж я втрое б тобі заплатив. Лиш дванадцять минуло
81] Днів як, стільки зазнавши біди, до свого Іліона
82] Я повернувся. І знову мене віддає в твої руки
83] Доля лиха. Ненависний, як видно, я Зевсові-батьку,

84] Що в твої руки віддав мене. Коротковічним родила
85] Мати мене Лаотоя, дочка староденного Альта, —
86] Альта, який войовничим правує народом лелегів,
87] Владар в Педасі нагірнім, при березі Сатніоенту.
88] Донька його серед інших Пріама дружиною стала.
89] Двох вона нас породила, й обох ти життя нас позбавиш!
90] Вже одного із нас, богоподібного ти Полідора,
91] В лавах передніх приборкав, уразивши ратищем гострим.
92] Нині й зі мною це станеться лихо. Уже не надіюсь
93] Рук я уникнуть твоїх, якщо бог їх до мене наблизив.
94] Тож тобі інше скажу я, а ти це прийми в своє серце:
95] Не убивай мене! Гектор — мій брат не єдиноутробний,
96] Той, що твого могутнього вбив щиросердого друга".

97] Так до Ахілла з благанням уклінним звертався Пріамів
98] Син світлосяйний, та в відповідь слово почув неласкаве:

99] "Не говори мені, блазню, про викуп, облиш ці розмови!
100] Поки Патрокла ще не настигла смертельна година,
101] Серцю моему було іще любо помилувать часом
102] Трої синів, — багатьох я, узявши живцем, перепродав.
103] Нині ж тому не уникнути смерті, кого мені прямо
104] В руки віддасть божество біля мурів оцих іліонських,
105] Був би то хто із троян чи тим більш — із нащадків Пріама.
106] Отже, мій любий, умри! І чого це тобі так тужити?
107] Вмер же Патрокл, а кращий од тебе він був набагато!
108] Що ж ти, не бачиш, який я могутній та ще й уродливий?
109] Славного батька я син, і мати у мене — богиня.
110] Але й на мене є смерть, і Доля чигає всевладна.
111] Буде то вранці уже, чи надвечір, чи саме опівдні, —
112] Хтось і до мене надійде в бою й відбере мою душу,
113] Списом ударивши гострим чи з лука сягнувши стрілою".

114] Мовив він так. А у того і серце, й коліна ослабли.
115] Списа свого уронив і на землю осів, розпростерши
116] Руки обидві. Ахілл же свій вихопив меч двоесічний
117] І коло шиї в ключицю ударив, аж глибоко в тіло
118] Гострений меч увігнавсь. Лікаон повалився на землю

119] Ницьма, і чорною кров'ю навколо земля обагрилась.
120] Тіло за ноги вхопивши, у річку Ахілл його кинув

121] І, похваляючись, слово до нього промовив крилате:

122] "От і лежи там між рибами! Будуть вони невідчутно

123] Кров тобі з рани вилизувать. Мати тебе не оплаче,

124] Опорядивши на ложі. Скамандр вировий твоє тіло

125] В хвилях своїх понесе аж у лоно безкрайого моря.

126] Граючи в плесах морських, із чорної вигулькне хлані

127] Риба, щоб білим, смачним Лікаоновим жиром живитись.

128] Згиньте ж усі, поки ми в Іліон увійдемо священний,

129] Я — женучи вас, а ви — утікаючи швидко від мене.

130] Не допоможе й Потік вам, що в вирі сріблястому котить

131] Хвилі свої, хоч би й скільки биків ви несли йому в жертву

132] Й коней живими у вир йому кидали однокопитих.

133] Всі ви загинете долею злою й заплатите вповні

134] І за Патроклову смерть, і за чорну загибель ахеїв,

135] Що біля бистрих човнів, як мене не було, ви побили".

136] Мовив він так. І розігнався Потік своїм серцем сильніше,

137] В мислях почав міркувать, богосвітлого як би Ахілла

138] Змусити бій припинить, од троян одвернути загибель.

139] Син же Пелеїв тим часом із списом своїм довготінним

140] Астеропея настиг, віддять його прагнучи смерті, —

141] Сином той був Пелегона, якого на світ породили

142] Аксій широкотечійний і Акессамена-державця

143] Старша дочка Перібоа, — він з нею з'єднався в коханні.

144] Кинувсь до нього Ахілл, а той, гострі два держачи списи,

145] Вийшов із річки назустріч. Уклав йому в серце відвагу

146] Ксант у гніві тяжким за загублених воїнів юних,

147] Що вздовж ріки повбивав їх без жалю Ахілл прудконогий.

148] Тож як, один на одного йшовши, зійшлись вони близько,

149] Перший промовив тоді прудконогий Ахілл богосвітлий:

150] "Хто і з яких ти мужів, що посмів мені вийти назустріч?

151] Діти бездольних усі, хто з моєю відвагою стрівся".

152] В відповідь мовив йому осяйливий син Пелегонів:

153] "Духом великий Пеліде, навіщо про рід мій питаєш?

154] Я із Пеонії буйнородуючої, дальнього краю,

155] Воїв пеонських при довгих списах я привів із собою,

156] Вже одинадцятий день як прибув я до стін Іліона.

157] Рід же мій Аксій почав, що потоком широким струмує,
158] Аксій, що кращої річки й немає у цілому світі.
159] Він списоборця родив, Пелегона, від нього ж, як кажуть,
160] Я народивсь. Повоюймо ж тепер, світлосяйний Ахілле!"

161] Так він з погрозою мовив. І зразу ж Ахілл богосвітлий
162] Ясен підняв пеліонський. Двома в нього кинув списами
163] Астеропей, бо був на обидві руки боездатний.

164] Списом одним йому в щит він ударив, проте не пробивши
165] Того щита: перешкодило золото, божий дарунок.
166] Списом же другим Ахіллові він на правиці подряпав
167] Лікоть, і чорная бризнула кров. Та жадливе до тіла
168] Ратище гостре, над ним пролетівши, у землю вп'ялося.
169] Зразу ж тоді і Ахілл, бистролетний свій ясен піднявши,
170] В Астеропея метнув, щоб життя його тут же позбавить.
171] Схибив, проте, він і вцілив у берег ріки крутобокий, —
172] До половини встромився в те урвище спис ясеновий.
173] Сам же Пелід від стегна свій вихопив меч гостролезий
174] І на троянина кинувсь. Та марно вже тойгнамагався
175] Вирвати з кручі рукою могутньою ясен Ахіллів.
176] Тричі його він розхитував, прагнучи вирвати з ґрунту,
177] Тричі втрачав свою силу. Вчетверте хотів він зігнути
178] І пополам розламати ясеновий спис Еакідів,
179] Тільки ж раніше Ахілл з нього вирвав мечем його душу.
180] В черево біля пупка він поцілив його, і на землю
181] Вилились нутроці всі, і позбувсь він дихання, і п'їтьма
182] Очі йому вповила. Ахілл до грудей його кинувсь,
183] Весь обладунок зірвав і так, похваляючись, мовив:

184] "Так і лежи! Змагатись з потомком могутнього Зевса
185] Навіть нащадкам Потоку бурхливого все ж непосильно.
186] Ти говорив, що від бога ти широкохвилого родом,
187] Я ж від великого батька Кроніда походженням гордий.
188] Від Еакіда Пелея-бо я народився, численних
189] Володаря мірмідонян, Еак же від Зевса походить.
190] Скільки могутніший Зевс за потоки, що в море збігають,
191] Стільки могутніші й Зевса потомки, ніж діти потоків.
192] Перед тобою великий Потік, — якби міг, то за тебе
193] Він заступився б, — та з Зевсом Кронідом змагатись нелегко.
194] З ним не зрівняється ні Ахелой, течією могутній,

195] Ні Океану-ріки глибохвилої сила велика,
196] Що випливають із нього і ріки, і море широке,
197] Води потоків, джерел, і струмків, і криниці глибокі.
198] Але жахається й він блискавиці великого Зевса
199] Й грому страшного, коли той з небесних висот загуркоче".

200] Так він сказав, і мідного списа із урвища вирвав.
201] Астеропея ж, дихання позбавивши, кинув лежати
202] В чистім піску, де чорная хвиля його заливала.
203] Риби й в'юнисті угри навколо в воді метушились,
204] Тлустощі жирні із нирок його обгризаючи смачно.
205] Сам же Ахілл до пеонів вирушив збройнокомонних,
206] Що полохливо уздовж вирової ріки утікали,
207] Щойно побачивши, як з них найкращий у січі жорстокій
208] Впав від руки і меча безпощадного сина Пелея.

209] Далі він ще Терсілоха й Мідона убив, Астіпіла,
210] Мнеса і Трасія, з ними ж і Енія та Офелеста.
211] Ще багатьох повбивав би пеонів Ахілл прудконогий,
212] Та розгнівавсь на нього Потік тоді глибокохвилий,
213] Постать прибравши людську, і гукнув із глибин буйнохвилив:

214] "Гей, ти, Ахілле, від інших сильніший, в зухвальстві жахливий
215] Більше за всіх! Тобі завжди богове сприяють безсмертні!
216] А як Кротон троян тобі видав тепер на поталу,
217] В поле жени їх од мене і справу чини там жахливу.
218] Повні-бо трупів мої привабливо лагідні води,
219] Й течій своїх я не можу пробить до священного моря,
220] Трупами стиснутий в гирлі, а ти все зухвало вбиваєш!
221] Годі уже, перестань! Мене жах обіймає, владарю!"

222] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:
223] "Хай буде так, як сказав ти, паростку Зевсів, Скамандре!
224] Знищення ж високодумних троян не раніш припиню я,
225] Ніж зажену в Іліон їх і в битві помірляю сили
226] З Гектором — він подолає мене, чи його я здолаю".

227] Мовив це й знов за троян він узявся, на бога подібний.
228] До Аполлона звернувся Потік тоді глибокохвилий:

229] "О срібнолукий, дитино Кронідова, що ж ти наказу

230] Зевса не слухаєш? Він же тобі заповідавав пильно,
231] Ставши при війську троян, боронити їх, поки не зійде
232] Сутінь вечірня і пільною ниви родючі не вкриє".

233] Так він сказав. Ахілл тоді, списом славетний, зіскочив
234] З кручі в середину хвиль, і знялись вировим вони валом,
235] Ринув потік течією бурхливою й без ліку мертвих
236] Воїв поніс, що лежали їх купи, Ахіллом убитих.
237] Трупи на сушу потік викидав, ревучи, наче бик той
238] Оскаженілий. Живих же, рятуючи з течій струмистих,
239] У вировій глибочині уквив, у безодні прозорій.
240] Хвиля страшна круг Ахілла з бурхливим напором знялася
241] Й тяжко ударила в щит його. Він на ногах своїх дужих
242] Встоять не міг, і, за в'яз пишнolistий, великий захопившись
243] Міцно руками своїми, він дерево вирвав з корінням.
244] Раптом звалилася круча, і хвилю покрило струмисту
245] Віття густе, бо в'яз загатив усю річку собою,
246] В воду звалившись. Ахілл з глибочині підвівсь вирової,
247] Страхом охоплений, скочив на ноги швидкі й по рівнині
248] Бистро помчав. Але бог потоку великий од нього
249] Не відставав; весь, стемнівши, підвівсь бойовий він спинити
250] Запал ясному Ахіллові й згубу троян одвернути.
251] Зразу ж одскочив Пелід на відстань списового лету,
252] Швидкістю схожий своєю із ловчим орлом чорнокрилим,
253] Що між летючих птахів наймогутніший і найбистріший.

254] Схожий з орлом, він умкнув, лиш озброєння мідне на грудях
255] Страшно бряжчало. Від течій Скамандру тікаючи, швидко
256] Біг він, та вслід йому мчав і потік із оглушливим ревом.
257] Як садівник, що з криниць темноводних спрямовує струмись
258] В сад плодоносний, щоб кожну зросити у ньому рослину,
259] Заступа взявши, між грядок рівчак од сміття очищає,
260] І набігає вода, і дрібні камінці за собою,
261] Шумно дзюркочучи, котить по схилі плідного саду,
262] І обганяє того, хто течію чисту проводив, —
263] Так і Ахілла тепер, хоч який він швидкий та проворний,
264] Бурний потік настигав — боги набагато сильніші.
265] Скільки разів намагавсь прудконогий Ахілл богосвітлий
266] Встояти проти води, щоб узнати, чи не всі вже погнались
267] Вічні богове за ним, що в широкому небі домують, —
268] Стільки ж і Зевсом напоєних хвиль вирового потоку

269] Вал величезний на плечі Ахіллові падав. З одчаю
270] Вище підскакував він, та, бурхливо розлившись навколо,
271] З ніг його вал той збивав і пісок виривав під ногами.
272] Й став тут благати Ахілл, на широке поглянувши небо:

273] "Зевсе, наш батьку! Невже-бо не зглянеться хто із безсмертних
274] І не врятує мене від потоку? Все потім я стерплю.
275] Із небожителів передо мною ніхто так не винен,
276] Як моя матінка люба, що лжею мене ошукала.
277] Тож говорила вона, що під муром троян міднобронних
278] Від бистролетних лише Аполлонових стріл я загину.
279] Чом не убив мене Гектор, із воїв тутешніх найкращий?
280] Доблесний муж подолав би, і доблесний гідно поліг би.
281] Нині ж безславною смертю доводиться тут загинати,
282] Як свинопас молодий у буянні осінньому річки,
283] Що понесла його, тільки-но став її вблід переходить".

284] Так говорив він, і враз підійшли Посейдон і Афіна
285] Та біля нього спинилися, людську прибравши подобу,
286] Рук доторкнулись руками й словами його утішали.
287] Став тоді так Посейдон говорити, землі потрясатель:

288] "Сину Пелеїв, не дуже лякайся й не бійся нічого!
289] Є неабиякі в тебе, за згодою Зевса самого,
290] З-поміж богів оборонці — я сам і Паллада Афіна.
291] Доля тобі не судила загинуть у хвилях потоку,
292] Він незабаром одступить од тебе, побачиш це й сам ти.
293] Слушну пораду тобі ми дамо, якщо хочеш послухать:
294] Рук не складай у бою, обопільно однаково грізнім,
295] Поки за мур Іліона славетний троян позагониш,
296] Що утікають зі страхом. А, в Ректора подих однявши,
297] До кораблів повертайся. Дамо тобі славу здобути!"

298] З цими словами обоє вони до безсмертних вернулись.

299] Він же, бадьорості з мови тієї набувши, подався
300] Вмить на рівнину. Усю її геть заливало водою,
301] Плавало в хвилях багато озброєння гарного й мертвих
302] Тіл юнаків. Ахілл же, підносячи високо ноги,
303] Прямо ішов проти нурту, й не міг його стримать широкий
304] Плин течії, — міць у нього велику вдихнула Афіна.

305] Але не зменшив напору й Скамандр, і проти Пеліда
306] Гнівом ще більшим скипів, і, хвилю ще вищу на нього
307] Знявши, словами такими ріку Самоонта покликав:

308] "Брате мій любий! Удвох подолать цього мужа могутність
309] Конче нам треба, бо скоро Пріамове місто велике
310] Він поруйнує, — в бою проти нього не встоять трояни!
311] Допоможи ж мені швидше й з підгірних джерел і поточин
312] Ложе глибоке наповни, бурхливу здіймаючи хвилю,
313] Хай невгамовною повинню рине й несе деревини,
314] З гуркотом котить каміння, й здолаємо дикого мужа,
315] Що пересилює всіх і з безсмертними хоче рівнятись.
316] Не допоможе, гадаю, ні врода йому, ані сила,
317] Ані озброєння гарне: усе-бо в глибокій безодні
318] Тванню засмоктане вгрузне. Його ж я самого прикрию
319] Ринню морською, а зверху піску ще велику насиплю
320] Купу, щоб навіть костей Ахіллових люди ахейські
321] Не позбирали, — під тванню такою його я сховаю.
322] Це ж йому буде й могила, й не треба вже буде ахеям
323] Пагорб над ним насипать і землі віддавати останки".

324] Мовивши це, на Ахілла метнувсь він, здіймаючи хвилю,
325] З ревом, шумуючи піною, й кров'ю, і трупами мертвих.
326] Високо вгору знялася напоена Зевсом багряна
327] Хвиля, готова поглинути славного сина Пелея.
328] Злякано скрикнула Гера тоді, боячись за Ахілла,
329] Щоб не втягнув у свій вир потік його глибокохвилий,
330] І до Гефеста вона, свого любого сина, звернулась:

331] "Встань, кривоногий, дитя моє! Силами в битві з тобою
332] Гідним помірятись ми вирового вважаємо Ксанта.
333] Вийди на поміч мерщій, розпали своє полум'я буйне.
334] З заходу кликнуть Зефіра і з півдня бурхливого Нота
335] Йду я, щоб грізною бурею з моря вони налетіли
336] І, неугасний роздмухавши племінь, і голови, й зброю
337] Геть спопелили троянам. А сам ти над берегом Ксанту
338] Винищ дерева і кинься на води з вогнем, не піддайся
339] Ані солодким потокам словам, ні суворим погрозам.
340] І не спиняй свого шалу, аж поки сама тебе лунко
341] Я не покличу, — тоді лиш погасиш вогонь безустанний".

342] Так говорила, й Гефест роздмухав палаючий племінь.

343] Спеошу вогонь запалав на оівнині і без ЛІКУ меотвих

344] Воїв спалив, що лежали їх купи, Ахіллом убитих.

345] Висохла всюди рівнина, і знітились води прозорі.

346] Мовби осінній Борей, що дощами зволожену ниву

347] Сушить раптово на радість тому, хто її обробляє, —

348] Висохла так навколо рівнина, і воїнів мертвих

349] Трупн згоріли. На річку він полум'я кинув яскраве.

350] І зайнялися вогнем тамариски, і в'язи, і верби,

351] Взався і лотос вогнем, і рясні очерети, й латаття, —

352] Все, що густо круг течій струмистих ріки проростало.

353] Риби й в'юни, знемагаючи, ці — в вирівній-глибочіні,

354] Ті — в течії струменистій — туди і сюди метушились,

355] Подихом биті палким велемудрого бога Гефеста.

356] Взався вогнем весь Потік і, озвавшись до нього, промовив:

357] "Ні, Гефесте, ніхто із богів проти тебе не встоїть, —

358] Годі й мені у бою з вогнедишним тобою змагатись!

359] Киньмо борню, — хай троян хоч і зараз Ахілл богосвітлий

360] Вижене з міста! Навіщо б я їх боронив та змагався!"

361] Так говорив він, весь в полум'ї, й світлі кипіли вже хвилі.

362] Як над великим вогнем розігрітий котел закипає

363] З салом розтопленим вепра, якого як слід годували,

364] Дрова палають сухі, і сало в котлі аж клекоче, —

365] Так же і хвилі Потоку палали й вода клекотіла.

366] Став він і плинути далі не міг, знеможений жаром,

367] Що велемудрий ним дихав Гефест. Із благанням до Гери

368] Врешті звернувся Потік і слово їй мовив крилате:

369] "Геро, чому серед інших богів лиш на мене одного

370] Син твій розгнівався? Перед тобою не стільки я винен,

371] Скільки інші богове, що стали троянам на поміч.

372] Можу-бо я, якщо так ти накажеш, її припинити, —

373] Хай же припинить і він. Крім того, тобі я клянуся

374] Згубної днини од війська троянського не одвертати,

375] Навіть коли б ненаситним охоплена полум'ям Троя

376] Вся запалала в огні, що його запалили ахеї!"

377] Тільки-но Гера-богиня почула це білораменна,

378] Мовила так до Гефеста вона, свого любого сина:

379] "Годі, Гефесте, дитя моє славне! Адже не годиться

380] Бога безсмертного кривдити нам задля смертного люду!"

381] Так говорила, й Гефест вогонь погасив божественний.

382] Хвилі назад повернулись до течій своїх струменистих.

383] Як вгамувалася Ксантова сила, обидва нехайно

384] Бій припинили. Хоч сердилась Гера, а стримала зваду.

385] Та серед інших богів учинилася раптом страшенна

386] Звада, — серця з їх грудей поривались у сторони різні.

387] З шумом великим зіткнулись вони, аж земля застогнала

388] Й небо велике вгорі загриміло. З висот олімпійських

389] Зевс їх почув, і радістю серце у нього заграло

390] В грудях, коли він побачив, як битись богове зійшлися.

391] Довго вони не вагалися. От розпочав тоді битву

392] Щитопробивний Арей, із мідяним ратищем перший

393] Кинувся він на Афіну і слово їй мовив лайливе:

394] "Знову ти, мухо собача, на зваду богів підбиваєш,

395] Горда й зухвала, куди завела тебе високодумність?

396] Не пам'ятаєш хіба, як сина Тідея підбила

397] Ранить мене, а сама спрямувала свій спис проти мене

398] Й перед очима усіх пройняла мені тіло прегарне.

399] Нині ж за вчинене зло сподіваюсь тобі відомстити".

400] Мовлячи так, по страшній, отороченій пишно егіді,

401] Що не проб'є її й Зевсова блискавка, тяжко ударив, —

402] В неї Арей закривавлений списом ударив великим.

403] Трохи назад одступивши, камінь схопила Афінна

404] Чорний, великий, пощерблений, — за давнини його в поле

405] Ціла громада людей прикотила межу позначати.

406] Вцілила в шию Ареєві ним і всю міць одібрала.

407] Впавши, він вкрив сім пелетрів, скупав у пилюці волосся,

408] Брязнула зброя на нім. Засміялась Паллада Афінна

409] І з похвальбою до нього промовила слово крилате:

410] "Дурню, то й досі не знав ти, наскільки міцніша твоєї

411] Сила моя, що зважився нині зі мною рівнятись!

412] Матері так ти своєї спокутуєш врешті прокльони, —

413] Лиха наслала вона тобі в гніві за те, що ахеїв
414] Кинув і став ти до помочі високодумним троянам".

415] Мовивши це, одвернула Афіна ясні свої очі.
416] В час той Арея, що тяжко стогнав, Афродіта за руку,
417] Зевсова донька, взяла, і з натугою він опритомнів.
418] Щойно це Гера-богиня побачила, білораменна,
419] Зразу ж вона до Афіни промовила слово крилате:

420] "Горе нам, Зевса-егідодержавця незборена доню!
421] Знову ця муха собача веде людовбивцю Арея
422] Кризь колотнечу жорстокого бою. Жени її далі!"

423] Мовила так, і побігла Афіна, радіючи серцем,
424] І, Афродіту догнавши, ударила в груди рукою
425] Дужою. В тої ж і любее серце, й коліна зомліли.
426] Разом лежали обоє вони на землі многоплідній,
427] І з похвальбою Афіна промовила слово крилате:

428] "От якби й інші богове, що стали троянам на поміч,
429] Вийшовши разом на бій проти мідянозбройних ахеїв,
430] Стійкі й відважні так само були, як ота Афродіта,
431] Що проти сили моєї змагатись прийшла за Арея, —
432] То із цією війною давно б уже ми покінчили
433] І Іліон зруйнували б, прегарно збудоване місто!"

434] Так промовляючи, Гера всміхнулася білораменна.
435] До Аполлона звернувсь тоді дужий землі потрясатель:

436] "Фебе, чому це ми осторонь бою? Хіба це нам личить
437] В час, коли б'ються вже інші? Була б нам ганьба до Олімпу,
438] В Зевсову міднопорогу оселю без бою вернутись!
439] То починай же. Ти — віком молодший. Мені ж починати
440] Буде негарно — й родивсь я раніш, і досвідчений більше.
441] Блазню дурний ти із серцем безпам'ятним! Ти ж і забути
442] Встиг уже, скільки ми лиха зазнали навкруг Іліона,
443] Серед богів лиш одні ми, коли повелінням од Зевса
444] Лаомедонту зухвалому на рік служити взялися
445] За договірну платню, й він почав нам накази давати.
446] Я для троян тоді мур поставив навколо їх міста,
447] Дуже красивий, широкий, щоб місто було неприступне.

448] Ти ж, Аполлоне, узявся повільних биків круторогих
449] Пасти на зритих ярами узгір'ях лісистої Іди.
450] А як минув уже рік, і щедротні на радощі Ори
451] Виплати час принесли, платню силоміць нам затримав
452] Лаомедонт навісний і з погрозами нас одпровадив.
453] Руки і ноги над ними погрожував нам він зв'язати
454] Міцно й на острів далекий продати обох у неволю.
455] Мав він і вуха обом нам одрізати гострою міддю.
456] Так ми від нього з обуреним серцем назад подалися,
457] Гнівні за той заробіток, що він обіцяв та не дав нам.
458] Ти ж його людові ласку являєш свою і не хочеш
459] Нині подбать, щоб загинули високодумні трояни
460] Смертю лихою, а з ними їх діти й шановні дружини".

461] В відповідь мовив йому владар Аполлон дальносяжний:

462] "Мабуть, землі потрясателю, й сам ти мене б нерозумним
463] Визнав, якби я з тобою змагатись почав за нужденних
464] Смертних, що, мов зеленіюче листя, сьогодні безжурно
465] Повним буяють життям, годуючись ниви плодами,
466] Завтра ж марніють і гинуть. Отож припинімо негайно
467] Зваду між ними оцю, — лай люди самі повоюють".

468] Мовивши це, він назад повернувся. Було йому сором
469] З батьковим битися братом, піднявши на нього правицю.
470] Та його рідна сестра, Артеміда, володарка звірів,
471] З гнівом великим до нього промовила слово лайливе:

472] "Що, дальносяжче, тікаєш? Готовий лишити звитягу
473] Всю Посейдонові ти і віддати незаслужену славу!
474] Нащо, дурню, оцей тобі лук, непотрібний, як вітер?
475] Щоб я надалі не чула від тебе у батьківськiм домі
476] Слів похвальби, як раніше траплялося в колі безсмертних,
477] Ніби спроможний ти справді в бою з Посейдоном змагатись".

478] Мовила так, але Аполлон не сказав їй нічого.

479] І поважна Зевса дружина, палаючи гнівом,

480] На стрілометну богиню напала із словом лайливим:

481] "Ах, безсоромна ж ти суко, то вже й проти мене посміла
482] Стати? Але тобі важко зі мною змагатися буде,
483] Хоч луконосна ти, й серед жінок тебе Зевс як левицю
484] Настановив і вбивати, яку б не схотіла, дозволив.
485] Краще по горах на звірів тобі лісових полювати,
486] Оленів диких стрілять, ніж із дужчим за тебе змагатись.
487] як захочеш боротись, то знатимеш скоро, наскільки
488] Слабша од мене, щоб мірятись силами сміти зі мною".

489] Мовила так, і лівицею в неї обидві схопила
490] Руки при кистях, правицею ж, лук Артеміди зірвавши
491] З пліч її, била по вухах богиню зі сміхом глузливим.
492] Ця ухилилась всіляко. Та стріли розсипались бистрі.
493] Лець із плачем утекла Артеміда, неначе голубка,
494] Що, від ненатлого яструба в нетрі скелясті умкнувши,
495] Скрилася там, де від нього загинути їй не судилось,
496] Так із плачем утекла й Артеміда, свій лук залишивши.
497] Світлий дозорець Гермес до Лето тоді слово промовив:

498] "В битву з тобою, Лето, я не буду вступать. Небезпечно
499] Бій починати з дружинами Зевса, що хмари збирає.
500] Отже, й ти між безсмертних богів похвалятися можеш,
501] Ніби могутньою силою вже і мене подолала".

502] Мовив він так. А гнutoго лука і стріли, що з вихром
503] Порозсипалися в поросі всюди, Лето позбирала.
504] Все позбиравши, богиня за донькою вслід подалася.
505] Та ж до Олімпу пішла, в мідноковану Зевса оселю
506] Вся у сльозах, Артеміда на батьківські сіла коліна,
507] Й шати нетлінні на ній трепетали. Дочку свою любу
508] Зевс пригорнув і спитав, до неї всміхнувшись ласкаво:

509] "Хто з Уранідів даремно зневажив тебе, моя любя
510] Донечко, начебто явно ти лихо якесь учинила?"

511] В відповідь мовить вінками уквітчана діва мислива:

512] "Скривдила, батьку, дружина твоя мене білораменна
513] Гера, що всі через неї в безсмертних незгоди і звади".

514] Так між собою вони розмову провадили щиру.

515] Феб-Аполлон після того подався у Трою священну,
516] Він потерпав, щоб мурів міських, побудованих гарно,
517] Всупереч долі сьогодні ж таки не розбили данаї.
518] Решта богів вічносущих тоді на Олімп повернулись,
519] Сповнені гніву одні, а інші пишаючись вельми,
520] І посідали навкруг темнохмарного батька. Ахілл же
521] Воїв троянських і коней разив тоді однокопитих.
522] Так же, як густо клубами здіймається в небо широке
523] Дим од пожару у місті, що гнівні боги запалили,

524] Завдаючи всім труда і багато кому ще й печалі, —
525] Так і троянам Ахілл завдавав і труда, і печалі.

526] В час той старезний Пріам на башті стояв божественній.
527] Бачив Ахілла він велетня, як перед ним утікали
528] Гнані жахом трояни, — тож опору більше чинити
529] Вже не могли вони. З вежі зійшов він, ридаючи тяжко,
530] Й воротарям велеславним, під мурами скупченим, крикнув:

531] "Брами мерщій відчиняйте! Та навстіж тримайте їх, поки
532] Геть повтікають до міста трояни. Ахілл уже близько
533] Й гонить шалено їх. Видно, біди не минуть нам сьогодні.
534] А, як за муром укритись, полегшено зможуть зітхнути,
535] Брами відразу замкніть на вправлені щільно запори:
536] Вельми боюсь я, щоб муж цей страхітний до міста не вдерся!"

537] Мовив він це, й одімкнули всі брами, й зняли всі запори, —
538] Світло відкрили вони втікачам. І вийшов назустріч
539] Феб-Аполлон, щоб страшну од троян одвернути загибель.
540] Ті ж до високого муру міського, пилюкою вкриті,
541] Сильною спрагою палені, всі стрімголов із рівнини
542] Мчали. Гнав списом Ахілл їх шалено, й невпинно кипіло
543] Люттю в нім серце могутнє, і прагнув він славу здобути.
544] Високобрамну взяли б тоді Трою синове ахейські,
545] Коб не сам Феб-Аполлон додав Агенорові духу —
546] Син богосвітлий то був Антенора, міцний, бездоганний, —
547] В серце снаги надихнув йому Феб, а сам біля нього
548] Став, прихилившись до дуба, густою окритий імлою,
549] Щоб одвернути од нього ненаглої смерті обійми.
550] Той же, лише-но Ахілла побачивши, городоборця,
551] Став у чеканні, і серце страшенно йому колотилось.

552] Мовив тоді він до себе, відважним обурений духом:

553] "Горе! Якщо утікати від Ахілла могутнього стану
554] Тим же шляхом я, яким усі інші біжать полохливо,
555] Швидко мене дожене він і карка зітне боягузу.
556] А коли їм я надам в сум'ятті утікати безладно
557] Перед Пелідом, а сам в інший бік побіжу від цих мурів
558] По іліонській рівнині, аж поки дістанусь до Іди
559] Та між ярами її в гущині лісовій заховаюсь...
560] А як уже звечоріє, у світлій скупаюся річці,
561] З тіла обмию весь піт і назад в Іліон повернуся.
562] Нащо, проте, цими мислями любе тривожити серце?
563] Раптом помітить мене він, як з міста помчу по рівнині,
564] Кинеться наздоганяти, услід побіжить і настигне, —
565] Не пощастить тоді Кер мені й смерті уникнути злої.
566] Видимо, цей чоловік серед інших людей найсильніший.
567] А чи не вийти мені і з ним перед містом зустрітись?
568] Мабуть, і в нього тіло для гострої міді вразливе,

569] В ньому одна лиш душа, і люди його називають

570] Смертним, — але вшанував його славою Зевс громовладний".

571] Мовив і, зібраний весь, дожидав він Ахілла, й відважне
572] Серце його поривалося битись і збройно змагатись.
573] Наче пантера з гущавини лісу виходить сміливо
574] Мужеві взустріч мисливому, й серце її не жахнеться,
575] І не злякається, хоч би почувши і псів валування;
576] Хоч би й забігши вперед, — її влучить мисливий стрілою,
577] Навіть і пройнята списом, вона не втрачає відваги
578] В серці і рветься або подолать, або мертвою впасти, —
579] Так Антенора славетного син, Агенор богосвітлий
580] Не захотів утікати, не помірявши сили з Ахіллом.
581] Виставив перед собою він щит, на всі боки округлий,
582] Списа в Ахілла націлив і голосно крикнув до нього:

583] "Мабуть, велику надію ти мав, світлосяйний Ахілле,
584] Місто відважних троян сьогодні ж таки зруйнувати!
585] Дурню, багато нещастя вам випаде ще через Трою!
586] Знайдеться в нашому місті багато ще воїв могутніх,
587] Щоб, захищаючи любих батьків і дружин із дітками,

588] Наш Іліон боронить. Тут тебе твоя доля настигне,
589] Хоч войовник ти й завзятий, і навіть твій вигляд жахає!"

590] Мовив і гострого списа важеного кинув рукою, —
591] Втрапив, не схибивши, спис у голінку тому, під коліном,
592] Аж забряжчала жахливо нова наголінниця, кута
593] З олова, — ратище мідне пробити її не здолало
594] Й набік відскочило: божий дарунок став на заваді.
595] Зразу ж тоді богорівного вдарив Пелід Агенора
596] Списом, та славою вкритись йому Аполлон не дозволив,
597] Вихопив з бою, густим Агенора уклавши туманом,
598] І неушкодженим дав йому з битви жорстокої вийти.
599] Сам же Пеліда лукавством одвів од троян дальносяжець,
600] На Агенора із вигляду ставши у всьому подібним,
601] Кинувсь тікати од Ахілла, а той став його доганяти.
602] Довго він гнався за ним по широкому полю пшеничнім,
603] Тиснучи в бік, де глибокохвильний Скамандр протікає.
604] Трохи попереду біг Аполлон, все заманював ближче,
605] І наздогнати його щохвилини Ахілл сподівався.
606] Інші ж трояни тим часом жаданого міста добігли
607] Натопом цілим, і втеклими зразу наповнився город.
608] З них вже ніхто не насмілювався більш поза мурами міста
609] Інших чекать, щоб дізнатися, хто від біди врятувався,
610] Хто залишився убитий. І хвилиною всі утікали
611] В город, кого лиш могли донести туди ноги й коліна.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ДРУГА УБИВСТВО ГЕКТОРА

1] Наче сполохані лані, трояни, добігши до міста,
2] Піт обтирали і спрагу питтям вдовольняли жагучу,
3] Мовчки до визубнів муру схилившись. Тим часом ахеї
4] Вже із щитами на плечах підходили близько до муру.
5] Гектор же, згубною долею скутий, один залишився
6] Під Іліоном самим, недалеко від Скейської брами.
7] До Пелеона з таким Аполлон тоді словом звернувся:

8] "Що ж це ти, сину Пелеїв, так швидко за мною женешся,
9] Смертний — за богом безсмертним? Ти, мабуть, того і не знаєш,
10] Що не людина, а бог я, і так розлютився шалено?
11] Навіть не дбаєш про битву з троянами, що утікають

12] З жахом до міста свого, а ти лише час тут марнуєш.
13] Не сподівайся убить мене: смерті-бо я не підвладний!"
14] Гнівом охоплений, так Ахілл відповів прудконогий:

15] "Ти ошукав, дальносяжче, мене, із богів найхитріший,
16] Вдаль заманивши від мурів! Без тебе троян ще багато
17] Гризли б тут землю зубами, назад в Іліон не вернувшись!
18] Ти мене слави позбавив великої. Тож врятувати
19] Легко троян тобі: помсти в майбутньому ти не боїшся!
20] Хоч на тобі навіть сам я помстився б, якби моя сила!"

21] Мовивши так, до міста він вирушив, повен одваги,
22] Мовби із повозом кінь, що в гонах бере нагороду,
23] Ледве землі доторкаючись, легко летить по рівнині, —
24] Ступнями так безустанно Ахілл миготів і коліньми.

25] Перший Пріам, староденний Ахілла помітив очима,
26] Як по рівнині той мчав і сяяв озброєнням мідним,
27] Наче зоря, що наприкінці літа виходить на небо
28] Й сяє яскраво між зір незліченних у темряві ночі, —

29] Псом Оріона зорю ту блискучу в людей називають.
30] Найяскравіша вона, але знаком бува лиховісним
31] І вогневицю виснажливу людям нужденним приносить.
32] Так же і мідь у героя, що мчав, на грудях блищала.
33] Заголосив староденний, і, високо руки піднявши,
34] По голові себе бив, і, стогнучи, любого сина
35] Голосно став він благати, а той перед брамою Трої
36] Все ще стояв, рішучості повен з Ахіллом змагатись.
37] Руки до сина простягши, старий йому жалісно мовив:

38] "Гекторе, любе дитя, не чекай ти цього чоловіка
39] Сам, наодинці, бо стрінеш загибель свою незабаром,
40] Сином Пелея подоланий, — він набагато сильніший,
41] Ревний занадто! Коли б він безсмертним так само був любий,
42] Як і мені, його пси й коршаки б незабаром терзали
43] В полі, й скорбота страшна одлягла б од мого тоді серця.
44] Тож багатьох одібрав він у мене синів благородних,
45] Вбивши або у полон їх на острів далекий продавши.
46] Навіть і зараз я серед троян, що вернулись до міста,
47] Двох не побачив синів — Лікаона і з ним Полідора,

- 48] Що Лаотоя, жінок володарка, мені породила.
49] А як живі вони в стані ворожому, їх незабаром
50] Міддю і золотом викупим ми, — цього в нас багато, —
51] Досить за донькою Альт дарував мені, старець славетний.
52] А як померли вони і зійшли до оселі Аїда, —
53] Смуток огорне мене і матір, що їх породила.
54] Інші ж троянські осельники той відчуватимуть смуток
55] Дуже недовго, — лиш ти б не загинув, Ахіллом підтятий.
56] Отже, дитя моє, в мури ввійди, щоб троян і троянок
57] Урятувати й не дати великої слави зажити
58] Сину Пелея, та й милого б сам ти життя не позбувся.
59] Зглянься й на мене, бездольного, нині-бо я, безталанний,
60] Мислю ще, завтра ж пошле мені батько Кронід — на порозі
61] Старості — долю жахливу, й багато я лиха побачу:
62] Любих загибель синів і дочок загнання в неволю,
63] їхні сплюндровані спальні, маленьких діток нерозумних,
64] В несамовитості дикій об землю розбиваних люто,
65] Та невісток, полонених руками ахеїв жадливих.
66] А наостанку й самого мене під дверима вхідними
67] Хижі терзатимуть пси, коли, вдаривши гострою міддю,
68] Хтось мені груди пройме і вихопить душу із тіла, —
69] Пси з підворіття, що сам при своєму столі годував я,
70] Крові моєї нап'ються і, аж одурівши від неї,
71] Перед дверима розляжуться. Це юнакові не сором,
72] В битві наклавши життям під ударами гострої міді,
73] Мертвим лежати, бо весь він прекрасний, хоч десь би й розкрився.
- 74] А як чоло посивіле в убитого старця та сиву
75] Бороду й тіло його неприкрите пси оскверняють, —
76] Що жалюгідніше може для смертної бути людини?"
- 77] Так староденний благав і, вхопивши волосся руками,
78] Рвав із чола свого, Ректора серця, проте, не схилив він.
79] Й мати його заридала, рясні проливаючи сльози,
80] Лоно рукою відкрила, а другу на груди поклала
81] І, проливаючи сльози, промовила слово крилате:
- 82] "Змилуйся, Гекторе, сину мій, зглянься на матінку рідну,
83] Що твої сльози колись оцими грудьми гамувала,
84] Сину мій любий, згадай це і з ворогом лютим змагайся,
85] Тільки з-за муру один не виходь перед лави передні

86] Ревний занадто! Як вб'є тебе він, то на смертному ложі
87] Вже не оплачу ні я тебе, любе дитя, моя парость,
88] Ані дружина із посагом щедрим, тебе лиш далеко,
89] Біля аргейських човнів, шматуватимуть пси прудконогі!"

90] Так із сльозами обоє вони свого любого сина
91] Палко благали, та Ректора серця, проте, не схилили.
92] Велетня ждав він Ахілла, що вже наближався до нього.
93] Як подорожнього хижий дракон у лігві гірському чатує,
94] Зілля наївшись отруйного, й хижої сповнений люті,
95] І причаївшись, із лігва свого визирає страшливо, —
96] Так же і Ректор стояв, охоплений запалом буйним,
97] Щит осяйний до виступу вежі іззовні схиливши.
98] Мовив тоді він до себе, відважним обурений духом:

99] "Горе мені! Якщо я за цей мур чи за браму сховаюсь,
100] Полідамант мене перший образливим словом зустріне,
101] Що він до міста троян одвести мені радив раніше,
102] В ніч ту злощасну, як вийшов до бою Ахілл богосвітлий.
103] Я ж не послухав його. А було б набагато це краще!
104] Нині ж, коли стільки люду своїм погубив я безглуздям,
105] Сором мені і троян, і троянок у довгім одінні,
106] Щоб не закинув хто-небудь із них тоді, гірший од мене:
107] "Ректор наш люд погубив, на свою покладаючись силу".
108] Так говоритимуть. Тож набагато було б мені краще
109] Як не в двобої здолати Ахілла й звитяжно вернутись,
110] То від руки його славу загибель прийняти перед містом.
111] Чи, може, краще на землю шолом важений покласти
112] Й щит свій опуклий, і, гострого списа до муру схиливши,
113] [з бездоганим Ахіллом, Пелеєвим сином, зустрітись,
114] [обіцяти віддати Атрідам Єлену, й вернути
115] Всі скарби, що їх Александр у човнах крутобоких
116] О,о Іліона привіз, — що й було тої звади початком, —
117] Це повернути Атрідам. Крім того, із військом ахейським
118] Всі поділити скарби, заховані в нашому місті,
119] Зобов'язав би й старійшин троянських я клятвою потім.
120] Не затаївши нічого, на дві поділити частини
121] Всі ті скарби, що має їх наше уславлене місто.
122] Нащо, проте, цими мислями любе тривожити серце?
123] Ні, не піду до Ахілла: моїх він благань не вшанує
124] І без усякого жалю і сорому, наче ту жінку,

125] Вб'є мене, голого, щойно я з себе озброєння скину.
126] Нам не годиться від дуба і каменя з ним починати
127] Марну розмову, неначе тій дівчині та юнакові, —
128] Дівчині та юнакові, що ніжну провадять розмову.
129] Краще нам збройно для бою рішучого швидше зійтися, —
130] Будемо бачить, кому із нас славу воздасть олімпієць".

131] Так міркував він і ждав. До нього Ахілл наближався,
132] Мов Еніалій — Арей войовничий — в шоломі гривастім.
133] Ясень страшний пеліонський на правім рамені у нього
134] Злегка похитувався, мідь його зброї блищала світлим
135] Сяйвом вогню чи промінням яскравого сонця на сході.
136] Ректор же, щойно побачив його, затремтів. Не посмів він
137] Ждать його й кинувсь тікати, за собою лишаючи браму.
138] Слідом погнався Пелід, на швидкі покладаючись ноги,
139] Так же, як сокіл у горах, з пернатих усіх найбистріший,
140] Легко під хмарами гонить сполохану горлицю дику
141] Й мечеться там на всі боки, а сокіл із клетотом хижим
142] Швидко її настигає, здобичі прагнучи серцем.
143] Рвавсь так Ахілл уперед, та вздовж іліонського муру
144] З трепетом Ректор тікаючи, дужими рухав коліньми.
145] Мимо дозорного пагорба й смоков, овіяних вітром,
146] Бігли вздовж муру міського обидва шляхом вони битим.
147] До струменистих джерел вже добігли вони. Дві криниці
148] Витоки звідти дають течії вирового Скамандру.
149] Теплою перша струмує водою, і завжди парує
150] Хмара над нею густа, як дим лісового пожару.
151] Друга ж і влітку холодним як лід струменіє потоком,
152] Наче той град крижаний або снігу завія студена.
153] Поряд із ними — просторі, обкладені каменем гладко,
154] Гарні водойми, що в них блискуче вбрання своє мили
155] Жони прекрасні хоробрих троян та їх доньки вродливі
156] В мирні часи, як сюди не приходили вої ахейські.
157] Мимо промчали вони, той — рятуючись, той — здоганявши.
158] Сильний попереду мчав, настигав же, як вихор, багато
159] Дужчий від нього, — не бик-бо жертівний, не шкура бичача
160] Ціллю була їм, як це в бігових перегонах буває, —
161] Тут же ішлося за Ректора душу, впокірника коней.
162] Як в бігових перегонах, змагання мету обминувши,
163] Однокопиті проносяться коні, й їх жде нагорода —

164] Мідний триніг або жінка — на шану померлого мужа, —
165] Так вони тричі оббігли навколо Пріамове місто
166] В дужім бігу, аж стали дивитись на них і богове.
167] Отже, почав тоді мовити батько людей і безсмертних:

168] "Горе! На власні очі я гнаного круг Іліона
169] Любого воїна бачу, журбою за Ректора тяжко
170] Серце моє засмутилося! Скільки биків круторогих
171] Він на ущелинах Іди в верхів'ях і в високоверхій
172] Трої мені попалив! Сьогодні ж Ахілл богосвітлий
173] Гониться швидко за ним круг священного міста Пріама.
174] Отже, богове, подумайте й пильно тепер обміркуйте,
175] Чи врятувати від смерті його, чи дозволить Пеліду
176] Все ж подолать його, хоч він великою доблестю славен".

177] В відповідь мовить богиня йому ясноока Афїна:

178] "Батечку наш темнохмарний, о що ти сказав, громовладче!
179] Смертного мужа, якому давно вже приречена доля,
180] Від неминучої смерті хотів би ти все ж увільнити.
181] Дій, як волієш, та ми, усі інші боги, з цим не згодні".

182] Відповідаючи, так їй сказав на це Зевс хмаровладний:

183] "Трітогенеє, дитя моє любе, не бійся! Хоч часом
184] І не ласкаво я мовлю, до тебе я завжди прихильний.
185] Зробиш, як розум підказує, хай тебе це не спиняє".

186] Те, що він мовив Афїні, було і самій їй до серця, —
187] Кинулась швидко вона із високих вершин олімпійських.

188] А прудконогий Ахілл безустанно за Гектором гнався.
189] Наче на оленя юного пес по узгір'ях полює,
190] Вигнавши з лігва, й жене по ярах та ущелинах диких,
191] Той, хоч умкне на хвилину, у хащах густих затаївшись,
192] Пес по сліду його знайде й женеться за ним, поки схопить.
193] Так від Пеліда не міг прудкононого й Гектор умкнути.
194] Скільки не кидався він, щоб Дарданської брами добігти
195] І захватись під захистом міцно збудованих мурів,
196] Де б і трояни його захистили, стріляючи зверху,
197] Стільки й Пелід забігав наперед і на голу рівнину

198] Знов одганяв його, сам же міської тримався твердині.

199] Як уві сні не впіймать чоловікові іншого мужа —

200] Ані цей утекти, ані той наздогнати не може, —

201] Так ні настигнуть Ахілл, ані Гектор не міг і умкнути.

202] Як пощастило б од Кер ухилитись йому і від смерті,

203] Коб Аполлон дальносяжний востанне йому не з'явився

204] На допомогу, надавши снаги й підбадьоривши ноги?

205] Воям ахейським кивав головою Ахілл богосвітлий

206] Ратищ на Гектора довгих і стріл гірких не метати,

207] Щоб не здобув би хто слави, а він тоді б другим лишився.

208] А як обидва вони до джерел учетверте добігли,

209] Батько безсмертних богів, терези золоті натягнувши,

210] Кинув на шальки два жереби довгопечальної смерті —

211] Гектора, коней баских упокірника, й другий — Ахілла,

212] І посередині взяв. Долі Гектора день похилився,

213] Вниз, до Аїду пішов, — Аполлон одвернувся од нього.

214] До Пелеона ж богиня прийшла, ясноока Афіна,

215] Та, перед ним зупинившись, промовила слово крилате:

216] "Зевсові любий Ахілле ясний! Сподіваюся, нині

217] До кораблів принесемо з тобою велику ми славу,

218] Гектора, хоч і який він неситий в бою, подолавши.

219] Не пощастить відтепер йому більше від нас ухилитись,

220] Не допоможе і Феб дальносяжний, хоч як би старався

221] Й повзав у Зевса в ногах, у егідодержавного батька.

222] Тож зупинись на часину й спочинь! А сама я подамся

223] До Пріаміда й схилю його вийти на бій із тобою".

224] Так говорила Афіна, і радо Ахілл їй скорився.

225] От зупинивсь він і сперся на ясен свій мідяногострий.

226] І до божистого Гектора миттю вона поспішила,

227] Постать Дейфоба прибравши і голос його неослабний,

228] Та, перед ним зупинившись, промовила слово крилате:

229] "Любий, як тяжко Ахілл утісняє тебе прудконогий,

230] Гонячи швидко навкруг священного міста Пріама.

231] Отже, спинімося, заждім його й будемо вдвох боронитись!"

232] В відповідь Гектор великий промовив їй шоломосяйний:

233] "Тож і раніше мені, Дейфобе, ти був найлюбіший
234] З рідних братів моїх, котрих Гекуба й Пріам породили.
235] Нині ж тебе я повинен тим більш поважати душею,
236] Що, мене в скруті на власні побачивши очі, ти зваживсь
237] Вийти з-за мурів, тоді як інші за ними сховались".

238] В відповідь мовить йому ясноока богиня Афіна:

239] "Любий мій брате! Наш батько, й шановна матінка наша,
240] Й товариші всі один перед одним уклінно благали
241] В місті лишатись: таким-бо вони переповнені страхом!
242] Тільки ж за тебе тривогою там моє серце смутилось.
243] Ну-бо, сміливо ставаймо до бою й списів не щадімо
244] В січі завзятій, — побачимо ще, чи Ахілл прудконогий
245] Нас повбива й поволочить озброєння наше криваве
246] До кораблів глибодонних, чи ти його списом здолаєш!"

247] Мовила так і підступно його повела за собою.

248] А як, один проти одного ставши, зійшлись вони близько,
249] Перший Ахіллові Гектор сказав тоді шоломосяйний:

250] "Більш я не буду, Пеліде, як досі, тебе уникати.
251] Тричі оббіг я Пріамове місто священне, не смівши
252] Стріти твій напад. А зараз — дух мій мене спонукає
253] Стати грудьми проти тебе — здолаю чи смертю загину.

254] Але звернімось до вічних богів: вони кращими будуть
255] Свідками нам і нашу пильніше доглянуть умову.
256] Не оскверню я тебе, коли над тобою звитягу
257] Дасть мені Зевс, і душу із тіла твого відберу я.
258] Тільки славетне озброєння з тебе зніму я, Ахілле,
259] Тіло ж ахеям верну. Так само й зі мною ти вчиниш".

260] Глянув спідлоба і мовив до нього Ахілл прудконогий:

261] "Не говори мені, Гекторе клятий, про жодні угоди!
262] Як не бува між людьми і між левами клять непорушних,
263] Як між вовками й ягнятами згоди не буде ніколи,
264] А без кінця споконвік одне з одним вони ворогують, —
265] Так і між нами не бути любові, не бути ніяким
266] Клятвам нерушним, аж поки один з нас чолом не поляже

267] Й крові його Арей не нап'ється, боєць войовничий.
268] Всю спогадай свою доблесть. Слід нині тобі особливо
269] Списником бути несхибним і дужим бійцем войовничим.
270] Більше тобі не втекти. Незабаром Паллада Афіна
271] Списом моїм подолає тебе. Спокутуєш нині
272] Сум мій по друзях моїх, повбиваних лютим тобою!"

273] Мовивши так, розмахнувсь і свого довготінного списа
274] Кинув, та вгледів його й ухиливсь осяйливий Гектор,
275] Вчасно присів, і спис мідногострий, над ним пролетівши,
276] В землю уп'явся. Вирвавши спис той, Паллада Афіна
277] Потай від Гектора, люду вождя, повернула Ахіллу.
278] Гектор тоді бездоганному сину Пелея промовив:

279] "Схибив ти! Видно, усе ж таки, богоподібний Ахілле,
280] Ти не від Зевса дізнався про долю мою, як хвалився.
281] Був балакун ти, словами готовий мене ошукати,
282] Щоб з переляку я сили позбувся й снаги бойової!
283] Не утікати мені я, не вженеш мені списа у спину!
284] Прямо іду проти тебе, проймеш мені груди, як тільки
285] Дасть тобі бог. А тим часом і сам ти мого стережися
286] Мідного списа. Бодай би цілком ти прийняв його в тіло!
287] Легшою стала б, напевно, війна й для троян із твоєю
288] Смертю. Для них-бо усіх найбільше являєш ти лихо!"

289] Мовивши так, розмахнувсь, і свого довготінного списа
290] Кинув, і прямо у щит Ахіллові вціпив несхибно.
291] Але далеко одскочив той спис од щита. І розсердивсь
292] Гектор, як глянув, що спис пролетів із руки його марно.
293] Став він, збентежений: іншого-бо не було в нього списа.
294] Голосно він білощитного став Деїфоба гукати,
295] Щоб йому ратище дав, а того не було уже й близько.
296] Все зрозумів тоді Гектор, і так він до себе промовив:

297] "Горе мені! Мабуть, справді до смерті боги мене кличуть!
298] Я-бо гадав, що герой Деїфоб недалеко від мене,
299] Він же за мурами, в місті, й мене обманула Афіна!
300] Ось вже зловісна наблизилась смерть, і нікуди від неї
301] Не утекти. Як видно, давно уже це до вподоби
302] Зевсу й його дальносяжному синові, котрі раніше
303] Допомогали мені. І от доля уже настає.

304] Але нехай уже не без борні, не без слави загину,
305] Діло зробивши велике, щоб знали про нього й потомки!"

306] Мовивши так, він з піхов загострений вихопив меч свій,
307] Довгий, важений, що при стегні його дужім був завжди,
308] Зщуливсь і кинувся, наче орел отой високолетний,
309] Що на рівнину раптово із темної падає хмари
310] Ніжне ягнятко вхопити або полохливого зайця, —
311] Кинувся так же і Гектор, підносячи гострений меч свій.
312] Так же й Ахілл тоді з серцем, сповненим буйної сили,
313] Кинувся, груди могутні щитом прикриваючи круглим
314] Гарного виробу, а на чолі красувався блискучий,
315] Міддю окутий шолом, розвівалась над ним золотиста
316] Грива густа, що вправив Гефест її щільно у гребінь.
317] Так же, як сяє між зір незлічених у темряві ночі
318] Геспер, що в небі немає від нього яснішої зірки,
319] Сяяло так і відточене вістря на списі Ахілла,
320] Що у правиці стрясав ним, готуючи Гектору лихо
321] І виглядаючи, де б йому ніжне уразити тіло.
322] Але ховалося тіло вождя під озброєнням мідним,
323] Славним, здобутим, коли подолав він Патроклову силу.
324] Там лиш, де кості-ключиці поєднують шию з плечима,
325] Горло біліло, — найшвидше душі там сягає загибель, —
326] Саме туди своїм списом ударив Ахілл богосвітлий,
327] І пройняло його вістря те ніжнюю шию навиліт.
328] Мідноважкий не пробив, проте, Гектору ясен горлянки,
329] Щоб у розмові з Пелідом мінятися міг він словами.
330] В куряву впав він, і крикнув, зрадівши, Ахілл богосвітлий:

331] "Гекторе, вбивши Патрокла, — невже врятуватись самому
332] Ти сподівався? Й мене не страшився, бо я був далеко?
333] Дурню ти! На допомогу йому набагато сильніший
334] Ззаду, поміж кораблів глибодонних, товариш лишався —
335] Я, що коліна розслабив твої! Тебе розтерзають
336] Птахи з ганьбою і пси, а його поховують ахеї".

337] Весь знемагаючи, Гектор одрік йому шоломосяйний:
338] "Задля твоєї душі, і колін, і батьків твоїх рідних,
339] Псам, я благаю, не кидай мене під човнами ахеїв,
340] Матимеш золота й міді за це ти від мене багато:
341] Щедрі дарунки мій батечко дасть тобі й мати шановна,

342] Тільки верни моє тіло додому, щоб Трої синове
343] Й жони троянські, вогнем попаливши, його поховали".

344] Глянув спідлоба і мовив до нього Ахілл прудконогий:

345] "Псе, не благай мене задля колін і батьків моїх рідних.
346] Тільки б дав волю я серцю і гніву своєму, то м'ясо
347] Рвав би із тебе й сирим пожирав би, — таке ти накоїв!
348] Нині ніхто вже від псів голови не врятує твоєї,
349] Хоч би і в десять, і в двадцять разів привезли мені більший
350] Викуп, і, зваживши на терезах, обіцяли ще стільки,
351] Й золотом чистим вагу твого тіла звелів замінити
352] Син Дарданів Пріам, — і тоді твоя мати шановна,
353] Що народивсь ти від неї, на ложі тебе не оплаче, —
354] Пси лиш та хижі птахи розірвуть на шматки твоє тіло!"

355] Смертю конаючи, Гектор одрік йому шоломосяйний:

356] "Бачу, що добре я знаю тебе і дарма намагався
357] Переконати, бо серце у грудях у тебе залізне!
358] Та начувайся, щоб гніву богів не зазнати за мене
359] В день, коли славний Паріс і Феб-Аполлон дальносяжний
360] Вб'ють біля Скейської брами тебе, хоч який ти хоробрий".

361] Мовив він так, і смерть йому пільмою очі окрила,
362] Вийшла із тіла душа й подалась до оселі Аїда,
363] З плачем за долю свою, покидаючи юність і силу,
364] А до померлого все ж промовив Ахілл богосвітлий:

365] "Смертю умри! А я свою стріну загибель тоді, як
366] Зевс та інші безсмертні мені її схочуть послати!"

367] Мовлячи це, із убитого витяг він мідного списа
368] Й набік одкинув, а зброю його, закривавлену вельми,
369] Зняв із плечей. Звідусіль позбігались синове ахейські
370] І дивувались, красу споглядаючи й постать могутню
371] Гектора. Й жоден із них не минув його списом кольнути.
372] Дехто іще, на сусіда свого позираючи, мовив:

373] "Леле! А Гектор сьогодні на дотик неначебто м'якший,
374] Аніж коли на човни до нас полум'я кидав палюче!"

375] Мовлячи так, його ратищем кожен старався вколоти.
376] Зняв тоді зброю його прудконогий Ахілл богосвітлий,
377] Серед ахеїв він став і слово промовив крилате:

378] "Друзі мої, аргеїв вожді і порадники мудрі!
379] Нині, коли мені вічні богове дали подолати
380] Мужа, що більше нам лиха накоїв, ніж інші всі разом,
381] Спробуймо збройно на місто ударить, щоб знати напевно,
382] Що у троян тих на думці і що вони мають робити —
383] Чи покидять по загибелі Гектора місто високе,
384] Чи залишатися й твердо стоять, хоч його вже й немає.
385] Нащо, проте, цими мислями любе тривожити серце?
386] При кораблях-бо лежить неоплаканий, без поховання,
387] Мертвий Патрокл. Не забуду його, поки я між живими
388] Перебуваю і поки мене мої носять коліна.

389] Й хоч у Аїді про мертвих маємо ми забувати,
390] Свого товариша любого й там пам'ятатиму завжди!
391] Нині ж, пеан заспівавши, вернімось, юнацтво ахейське,
392] До кораблів глибодонних і трупа з собою візьмімо.
393] Слави сягли ми великої — Гектор поліг богосвітлий,
394] Той, що у Трої на нього усі, як на бога, молились!"

395] Мовивши так, він на Гектора діло замислив негідне:
396] Попробивав на обох йому дужих ногах сухожилля
397] В п'ятах, де щиколоть; ремені в них протягнувши бичачі,
398] До колісниці припнув, голові ж дав в пилу волочитись.
399] На колісницю зійшов, славу зброю убитого взявши,
400] Коней стьобнув батогом, і охоче вони полетіли.
401] Куряви хмара знялась над волоченим тілом, звихрилось
402] Чорне волосся, і вся голова його, досі прекрасна,
403] В поросі билась густім. Ворогам-бо його на наругу
404] Зевс хмаровладний віддав у ріднім вітчизнянім краї.
405] Пилом бруднилась його голова. А мати, на сина
406] Глянувши, стала ридати й, далеко від себе жбурнувши
407] Світлу намітку свою, виривать почала свої коси.
408] Жалібно й любий ридав його батько, й усюди навколо
409] Плач і сумне голосіння лунали по цілому місту.
410] Схоже було це найбільше на те, ніби Троя висока
411] Полум'ям вся негасимим од верху до низу палала.
412] Ледве стримать старого могли, що в нестямі шаленій

413] Вийти із міста крізь браму Дарданську кудись поривався.

414] В бруді дорожнім валяючись, всіх наоколо благав він,

415] Кожного з них на ім'я називаючи в тузі жалобній:

416] "Друзі, пустіть! Не журіться ви мною, дайте із міста

417] Вийти мені і мерщій до човнів перебігти ахейських!

418] Там нечестивого буду благодати злочинного мужа,

419] Може, хоч роки мої пошанує й на старість нещасну

420] Зглянеться? Тож і на нього такий же старий дожидає

421] Батько Пелей, що родив його й викохав всім на загибель

422] Людям троянським, найбільше ж із них на горі для мене —

423] Скільки синів у квітучому віці моїх повбивав він!

424] Та ні за кого, хоч всіх мені жалко, я так не журюся,

425] Як за одного, що жаль за ним вгонить мене до Аїду, —

426] Гектора любого! Чом на руках не помер він у мене?

427] Слізьми тоді і риданням наситили б ми своє серце —

428] Матінка, що породила його, бідолашна, і сам я!"

429] Мовив крізь сльози він так, і плакали з ним городяни.

430] Заголосила у тузі гіркій між троянок Гекуба:

431] "Сину мій, нащо бездольній у муках нестерпних без тебе

432] Жити мені! І днями й ночами по цілому місту

433] Гордістю був ти моєю, був захистом нашій твердині,

434] Нашим троянам усім і троянкам, які, наче бога,

435] Теж шанували тебе, великою славою був їм,

436] Поки ти жив. Але доля і смерть тебе нині настигли!"

437] Мовила так у сльозах. Дружина ж не знала, що сталося

438] З Ректором. Ще не прийшов-бо вісник до неї правдивий,

439] Щоб сповістити, що за муром поліг її муж біля брами.

440] В дальнім покої високого дому багряну тканину

441] Ткала подвійну вона, в ній гаптуючи квіти взористі.

442] В домі вона на вогонь пишнокосим звеліла служницям

443] Мідний поставить великий триніг, щоби вчасно готова

444] Ректору тепла купіль була, тільки-но вернеться з бою.

445] їй не спадало й на думку, дурній, що яке тут купання, —

446] Ректора вбила руками Ахілла богиня Афіна.

447] Зойки почула вона й голосіння сумне біля вежі,

448] Й тілом усім затремтіла, і човник із рук її випав.

449] До пишнокосих служебниць вона тоді знову звернулася:

450] "Дві хай зі мною ідуть. Побачити треба, що сталось.
451] Голос свекрухи шановної чую, і серце у грудях
452] Б'ється, аж вискочить хоче до уст, аж коліна у мене
453] Гнуться, — лихо якесь над синами Пріама нависло.
454] Хай ці слова не досягнуть до вух, але вельми боюся,
455] Щоб могутньому Ректору нині Ахілл богосвітлий
456] До Іліона шляху не відтяв і, рівниною гнавши,
457] Згубного шалу й безтямної зваги навік не позбавив.
458] Не дожидає-бо ворога Ректор, сховавшись у натовп,
459] А виступає вперед, у відвазі ніхто з ним не рівний".

460] Мовивши так, із покоїв побігла вона, як менада,
461] З трепетом серця, й за нею слідом поспішали служниці.
462] Щойно дісталась до вежі й мужів, що юрбою стояли,
463] Вибігла швидко на мур і побачила здалеку тіло
464] Мужа, від міста нещадно волочене. Бистрії коні
465] Мужа її волокли до ахейських човнів глибодонних.
466] Темної ночі імла повила їй зволожені очі,
467] Навзнак, зомлівши зненацька, упала вона непритомна.
468] Світлу пов'язку зірвала з чола свого й плетену сітку
469] Із обручем і від себе далеко відкинула й бинду,
470] І покривало, що в дар їй дала золота Афродіта
471] Днини тієї, як Ректор повів її шоломосяйний
472] Від Етіона, численні віддавши за неї дарунки.
473] Та навколо ятрівки й зовиці її оточили
474] Й ледве живу її, в серце уражену, спільно тримали.
475] А як лише опритомніла, й дух в її серце вернувся,
476] Гірко вона заридала і мовила серед троянок:

477] "Гекторе, горе мені! Для однакої долі обое
478] Ми народились — ти в Трої високій, Пріамовім домі,

479] Я ж у підгір'ї лісистого Плака, у Фівах славетних,
480] В домі вождя Етіона, що виховав, сам нещасливий,
481] Доньку нещасну, — було б мені краще на світ не родитись!
482] Нині зійшов ти в оселю Аїдову, в темні глибини,
483] Що під землею, мене ж удовою в невітшному горі
484] В домі своєму лишив. Ще й наше мале немовлятко,
485] Що породили на світ ми, бездольні! Ні ти йому, мертвий,
486] Гекторе, ані тобі він на захист не стане ніколи.
487] Навіть якщо многослізних боїв він уникне ахейських,

488] Все ж у майбутньому тільки труди і печалі на нього
489] Ждатимуть. Межі відсунувши, лан його візьмуть чужії.
490] День сиротинства позбавить хлопчину й ровесників ігор.
491] Завжди похнюплений він і з заплаканим ходить обличчям.
492] Часом в нужді бідолашний до батькових звернеться друзів —
493] Того торкне за хітон, а того — за верхне одіння.
494] Рідко хто зглянеться з них і кухля подасть сиротині,
495] Й той лише вмочить уста, а вже піднебіння й не встигне.
496] Інший товариш, в якого є й батько, і мати, із учти
497] Вижене, й боляче вдарить, і словом глузливим облає:
498] "Геть відціля! Немає отут, серед нас, твого батька!"
499] Весь у сльозах до матусі вдовиці повернеться хлопець
500] Астіанакс, що до цього часу на колінах у батька
501] Мозок лиш їв він з кісток із баранячим лоєм поживним.
502] А коли сон його брав і втомлявся од ігор дитячих,
503] Солодко він засинав у постільці, у няні в обіймах,
504] В ліжку м'якому, із серцем наповненим радощів ніжних.
505] Нині ж натерпиться горя, коханого батька позбувшись,
506] Астіанакс, як трояни його називали. Один-бо
507] Ти захищав у них, Гекторе, брами і мури високі.
508] При кораблях крутобоких, далеко від рідного дому
509] їстиме труп твій черва, коли пси вже наситяться голим
510] Тілом твоїм, хоч багато одінь і тонких, і ошатних
511] В домі у тебе лежить, жіночими тканих руками.
512] Але одіння тонке в огнистім спалю я багатті,
513] Користі з нього ніякої, в нім-бо тобі не лежати, —
514] Хай же на славу тобі все згорить між троян і троянок!"

515] Мовила так крізь ридання, й навколо жінки голосили.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЯ ІГРИ НА ЧЕСТЬ ПАТРОКЛА

- 1] Так сумували трояни у цілому місті. Ахеї ж,
- 2] До кораблів підійшовши й до хвиль Геллеспонту, спішили
- 3] Кожен на свій корабель, і всі порозходились інші,
- 4] Крім мірмідонян, що їм розійтися Ахілл не дозволив.
- 5] Товаришам війнолюбним своїм тоді так він промовив:

6] "Любі друзі мої, мірмідоняни бистрокомонні!
7] Не випрягаймо із повозів коней ми однокопитих,

8] На колісницях під'їдемо ближче до тіла Патрокла,
9] Щоб оплакати його: остання то почесь померлим.
10] А як жалобним риданням своє ми наситимо серце,
11] Повипрягаємо коней і разом вечеряти сядем".

12] Мовив Ахілл і заплакав, і вслід йому всі заридали.
13] Тричі об'їхали тіло вони пишногривими кінями
14] З плачем, — рясні їм сльози з очей викликала Фетіда.
15] Сльози росили пісок, росили озброєння мужніх
16] Воїв, — так за вождем страховійним вони сумували.
17] Плач голосний розпочав Пелеїд, на груди холодні
18] Свого товариша руки поклавши свої мужозгубні:

19] "Радуйся, любий Патрокле, і в темних оселях Аїда!
20] Все я для тебе роблю, як раніше тобі обіцяв я:
21] Гектора труп приволікши, віддам його псам у поживу,
22] Біля багаття твого полонених дванадцять заріжу
23] Трої славетних синів, щоб твою відомстити загибель".

24] Мовивши так, він на Гектора діло замислив негідне:
25] В порох обличчям його перед марами сина Менойта
26] Кинув. А вої, озброєння мідноблискуче із себе
27] Знявши, із повозів випрягли коней, що голосно ржали,
28] Й круг корабля прудкононого внука Еака юрбою

29] Всі посідали: до щедрої тризни-бо він запросив їх.
30] Буйних багато волів під залізом ревла, нещадимо
31] Різаних, мекало кіз і овець густорунних багато;
32] Також багато свиней білоіклих, лисніючих салом,
33] Смажилось там, над Гефестовим полум'ям зверху простертих.
34] Всюди круг мертвого кров багряними бігла струмками.

35] В час той ахейські вожді прудкононого сина Пелея
36] До Агамемнона в стан повели, до божистого мужа,
37] Ледве умовивши серце товариша, повне скорботи.
38] А як прийшли у намет Агамемнона владарі славні,
39] Зразу ж звеліли вони окличникам дзвінкоголосим
40] Мідний поставити великий триніг, чи не вдасться Пеліда
41] Вмовити плями криваві із тіла свого обмити.
42] Він же рішуче відмовився й клятвою тяжко зарікся:

43] "Зевсом клянусь, найвищим з безсмертних богів, найсильнішим, —

44] Що не раніш на чоло мені води вмивання проллються,

45] Аніж Патрокла віддам я вогню, і могилу насиплю,

46] Й зріжу волосся своє. Удруге такої скорботи,

47] Доки я серед живих, не прийдеться серцем зазнати.

48] Ну, а тепер сумовитій віддаймо увагу трапезі.

49] А на світанку, владарю мужів Агамемноне, скажеш

50] З лісу дерев навезти й приготувить все інше, належне

51] Мертвому, що вирушати у темряву має підземну.

52] Хай же від наших очей його тіло вогонь безутомний

53] Скриє мерщій і до діла свого хай повернуться люди".

54] Так він сказав, і, те чуючи, всі улягли його слову.

55] Спільну вечерю вони спорядили, і, сівши до неї,

56] Всі учтували, й ні в чім не було на тій учті нестатку.

57] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,

58] Сном відпочить по похідних наметах своїх розійшлися.

59] Сам же Пелід, на березі лігши шумливого моря,

60] Тяжко стогнав, недалеко громади своїх мірмідонян,

61] В місці затишнім, де хвиля плескалася об узбережжя.

62] Там його сон огорнув, що розв'язує серця тривоги,

63] Неподоланно міцний, — він втомив своє тіло світлисте,

64] Гектора гонячи круг Іліона, обнятого вітром.

65] Враз перед ним Патрокла душа бідолашного встала,

66] Постаттю схожа на нього цілком, і ясними очима,

67] Й голосом, навіть в те саме одіння була вона вбрана.

68] Ставши йому в головах, таке вона мовила слово:

69] "Спиш ти спокійно, за мене ж і зовсім забув ти, Ахілле!

70] А до живого байдужий не був, як до мертвого нині.

71] Швидше мене поховай, щоб пройшов я Аїдову браму!

72] Душі-бо, тіні спочилих, від брами мене відганяють

73] І не дають переплисти ріку мені разом із ними, —

74] Й марно блукаю круг широкобрамного дому Аїда.

75] В смутку моїм простягни мені руку. Ви спалите тіло,

76] Й більше сюди із дому Аїда я вже не вернуся.

77] Сидячи одаль від друзів, не будемо більше з тобою

78] Радити раду живі. Мене-бо поглинула Кера

79] Згубна, яка від народження долею стала моєю.

80] Суджено все ж і тобі, на безсмертних подібний Ахілле,

81] Біля твердині багатих троян осягнути загибель.
82] Інше тобі я скажу і послухать прошу мого, слова.
83] Кості мої поховай од твоїх не окремо, Ахілле.
84] Разом, як ми в вашім домі зростали, нехай спочивають.
85] З дня, коли хлопчиком батько Менойт мене із Опонта
86] В дім ваш привіз, — убивство вчинив-бо я там з безголов'я:
87] Сина Амфідаманта убив я тоді ненавмисно,
88] Через нерозум дитячий, в грі в кості із ним посварившись, —
89] Радо прийняв мене в дім свій Пелей, комонник славетний,
90] Виростив, ще й твоїм супутцем у битвах поставив.
91] Хай же і кості нам спільна обом золота двоєручна
92] Урна ховає, що мати шановна тобі дарувала".
93] Відповідаючи, мовив до нього Ахілл прудконогий:
94] "Нащо сюди, моя голово любя, до мене прийшов ти
95] Й так докладно говориш? Усе-бо тобі учиню я,
96] Як ти велиш, у всьому послухаю, що ти накажеш.
97] Ближче до мене підходь! Обнімім один одного міцно
98] Й хоч на хвилину болючим уп'ємося щирим риданням!"

99] Мовивши так, простягнув він товаришу любому руки,
100] Та не обняв, — душа його зникла, як дим той, під землю
101] З шелестом тихим. Скочив на ноги Ахілл, здивувавшись,
102] Журно руками сплеснув і з жалем глибоким промовив:

103] "Леле! То навіть в оселі Аїдовій мають прожиток
104] Тінь людини й душа, хоч снаги в них нема життєвої.
105] Цілу-бо ніч біля мене стояла в журбі і риданні
106] Тінь мого друга, Патрокла бездольного, дивно на нього
107] Виглядом схожа, й зі мною докладно отут розмовляла".

108] Мовив він так, і плакати всім розбудив він бажання.
109] Отже, умитих слізьми їх застала Еос розоперста
110] Круг бездиханного тіла. Володар мужів Агамемнон,
111] Мулів тим часом зібравши й людей із наметів, звелів їм
112] Дров привезти для багаття. Очолював їх благородний
113] Муж Меріон, товариш одважного Ідоменея.
114] Рушили в ліс, дроворубні сокири у руки узявши
115] Й сплетені міцно вірьовки, а мули ішли перед ними.
116] Вгору й в яри, уздовж і впоперек довго ходили,
117] Поки дійшли до узгір'я багатоджерельної Іди.

118] Високоверхі дуби вони там гостролезною міддю
119] Стали завзято рубать, і з хряскотом дужим дерева
120] Падали долі. На дрова усе розколовши, ахеї
121] Мулів вантажили ними, й, копитами риючи землю,
122] Ті на рівнину крізь хащі ледь з вантажем продирались.
123] Та й дроворуби несли по колоді важкій, як звелів їм
124] Муж Меріон, товариш одважного Ідоменея.
125] На узбережжі вантаж поскладали, де пагорб могильний
126] Приготувати намислив Ахілл для Патрокла й для себе.

127] А як нарубаних дров доволі у стос наскладали,
128] Сіли трохи спочити. Тим часом Ахілл богосвітлий
129] Вже наказав війнолюбним своїм мірмідонянам мідне
130] Підперезати озброєння й до колісниць запрягати
131] Коней. Усі підхопилися, зброю свою надягнули,
132] Скочили спритно на повози — разом бійці і візничі.
133] Рушили спершу комонні, за ними пішли і піхоти
134] Тисячі. Тіло Патрокла несли посередині друзі.

135] Кучері кожен із себе зрізав, і ними все тіло
136] Вкрили йому. Підтримував журно Ахілл богосвітлий

137] Голову ззаду — в Ащ проводжав бездоганного друга.

138] А як до місця при морі дійшли, що Ахілл показав їм,
139] Тіло на землю спустили і дрова взяли укладати.

140] Інше замислив тоді прудконогий Ахілл богосвітлий.
141] Ставши оподаль багаття, він кучері зрізав русяві,
142] Змалку рошені для річкового бога Сперхея,
143] Глянув на хлань винно-темну і в прикрім засмученні мовив:

144] "Марно, Сперхею, мій батько Пелей тобі дав обіцянку,
145] В разі до рідної я повернуся своєї вітчизни,
146] Кучері зрізать мої й принести у святій гекатомбі,
147] В жертву овнів нехолощених аж п'ятдесят заколоти
148] Над джерелом, де дільниця твоя і вівтар запашистий.
149] Так обіцявся старий, але ти не здійснив заповіту.
150] Нині, коли я до рідної вже не вернуся вітчизни,
151] Кучері дам я Патроклу-героєві взяти з собою".
152] Мовив він так і поклав свої кучері любому в руки

153] Свому товаришу, й плакати всім розбудив він бажання.

154] Так би вони сумували й до заходу сонця ясного,

155] Та, підійшовши, тим часом Ахілл Агамемнону мовив:

156] "Сину Атреїв, слова твого синове ахейські

157] Більше послухають, — встигнем плачем ще наситити серце.

158] Хай від багаття розходяться, краще звели їм вечерю

159] Приготувати. А ми, що найбільше сумуем за вмерлим,

160] 1 Зробимо все, що потрібно. Вожді хай лишаються з нами".

161] Щойно слова ці почувши, володар мужів Агамемнон

162] Людям звелів розходитись до кораблів рівнобоких.

163] Тільки лишилися ті, що ховали, й усі поскладали

164] Дрова у стос по сто ступнів завдовжки вони і завширшки,

165] Й в тузі сердечній на вогнище мертвого зверху поклали.

166] Жирних багато овець і повільних биків круторогих

167] Ріжучи біля вогню, вони білували. А, знявши

168] Жир з них, Патрокла Ахілл обіклав ним, душею могутній,

169] Від голови аж до п'ят, тут же кинув і туші обдерті.

170] Порозставляв він і дзбани з оливою й медом дворучні,

171] їх прихиливши до мар. Крутошіїх аж четверо коней,

172] Тяжко зітхаючи, вправно поклав він в огонь племенистий.

173] Дев'ять собак від столу Ахілла-вождя годувалось,

174] Двох з-поміж них забивши, також він на вогнище кинув;

175] Воїв троянських дванадцять одважних, душею могутніх,

176] Гострою міддю зарізав, лихе учиняючи діло.

177] Давши на них випасатися полум'я силі залізній,

178] Сам зарідав і крізь сльози товариша любого кликав:

179] "Радуйся, друже Патрокле, і в темній оселі А'іда!

180] Все я для тебе роблю, що тобі обіцяв я раніше.

181] Воїв троянських дванадцять одважних, душею могутніх,

182] Разом з тобою вогонь пожере. Тільки сина Пріама —

183] Ректора — я у поживу оддам не вогню, а собакам".

184] Так він з погрозою мовив. Та пси не торкнулися тіла,

185] Бо ж відганяла тих псів Афродіта, Зевсова донька,

186] Вдень і вночі і нетлінним мастила трояндовим маслом

187] Гектора тіло, щоб, хоч і волочене, цілим лишилось.

188] Чорну хмару із неба над ним простелив у долину

189] Феб-Аполон і нею те місце покрив, де лежало

190] Вбитого тіло, щоб променів сонця палючого сила
191] Висушить жили й суглоби на нім не могла передчасно.

192] Не розгорівся, проте, вогонь над Патроклom померлим.

193] Інше намислив тоді прудконогий Ахілл богосвітлий:

194] Осторонь ставши багаття, двом він вітрам помолився —

195] Разом з Бореєм Зефірові, жертв обіцяючи гарних.

196] Із золотого келиха творячи їм uzливання,

197] Швидше благав прилетіти, щоб дрова палали палкіше

198] Й полум'я трупи мерщій охопило. Тим часом Іріда,

199] Вчувши благання його, до вітрів подалася із вістю.

200] Разом зібрались вони в буревійного домі Зефіра

201] Й учту справляли. Вбігши до них, зупинилась Іріда

202] На кам'яному порозі. Вісницю щойно уздрівши,

203] З місць повставали усі і запрошував кожен до себе.

204] Та ж відмовилась сісти й таке до них мовила слово:

205] "Часу не маю сидіти, — до течій спішу океанських,

206] В край ефіопів, де мають приносить вони гекатомби

207] Вічним богам, — хотіла б із ними я учтувати.

208] Але Ахілл і Борея, й Зефіра бурхливого просить

209] Допомогти йому, жертв принести обіцяючи гарних,

210] Тільки б роздмухали полум'ям вогнище ви, на якому

211] Мертвий Патрокл опочив, що за ним усі плачуть ахеї".

212] Мовивши так, відлетіла Іріда. Вітри ж підвелися

213] Й ринули шумно, хмурні перед себе вигонячи хмари.

214] Подихом несамовитим до моря сягнули, й бурхлива

215] Хвиля на ньому знялась. Як дістались родючої Трої,

216] Впали на тліюче вогнище, й полум'я аж застогнало.

217] Так цілу ніч вони вдвох над багаттям вогонь роздували

218] З свистом пронизливим. Так цілу ніч і Ахілл прудконогий

219] Глеком дводонним вино із чаші черпав золотої,

220] І, uzливання вчиняючи гойні, зволожував землю,

221] Й душу Патрокла він кликав, свого бідолашного друга.

222] Так же, як батько сумує над вогнищем мертвого сина,

223] Що до одруження ще тяжкого завдав йому горя,

224] Так сумував і Ахілл над вогнищем мертвого друга,

225] Й тяжко зітхаючи, кроком повільним багаття обходив.

226] Променем ясним уже світлоносець зійшов над землею,
227] В шатах шафранних Еос над хланню морською простерлась,
228] Став притухати вогонь, і багаття поволі погасло.
229] Знову знялися вітри і додому назад полетіли
230] Морем Фракійським, і спінені хвилі його застогнули.
231] А Пелеїд одійшов од багаття і, зморений тяжко,
232] Ліг одпочити, й солодкий сон огорнув йому тіло.
233] Інші ж тим часом круг сина Атрея усі позбирались.
234] Гомін і кроків їх тупіт Ахілла від сну розбудили,
235] Сів він, прокинувшись раптом, і слово таке до них мовив:

236] "Сину Атрея славетний та інші вожді всеахейські!
237] Перш за все полум'я швидше вином погасить ви іскристим
238] Всюди, де сила вогню ще таїться. Потім зберімо
239] Кості Патрокла, що був Менойта славного сином, —
240] їх відібравши з-між інших, адже розпізнати їх неважко:
241] Він-бо лежав посередині вогнища, інші ж оподаль —
242] Коні і люди — з країв того полум'я всуміш горіли.
243] Кості складемо в фіал золотий, обгорнувши подвійно
244] Жиром, аж поки і сам я зйду до оселі Аїда.
245] Пагорб насипать над ним я просив би не дуже великий, —
246] Був би пристойний лише. А вже після того, ахеї,
247] Що в кораблях многовеслих іще лишитесь після мене,
248] Насип могильний над нами широкий зробіть і високий".

249] Мовив він так, і погодились всі з прудконогим Пелідом.
250] Перш за все вогнище зразу ж вином погасили іскристим
251] Скрізь, де ходило ще полум'я, й густо посипався попіл.
252] Потім, товариша милого білії кості зібравши,
253] Склали в фіал золотий і, в жир обгорнувши подвійно,
254] Все віднесли до намету й лляним покривалом накрили.
255] Місце належне одміряли, тут же заклали основи
256] В межах багаття і зразу ж насипали пагорб могильний.
257] Пагорб насипавши, мали вже йти. Та Ахілл богосвітлий,
258] Стримавши їх, посадив на широкім для ігор загоні,
259] Із кораблів нагороди приніс — казани і триноги,
260] Мулів пригнав сюди, й коней баских, і биків міднолобих,
261] І підперезаних гарно жінок, та ще сиве залізо.

262] Перш за все кращим комонникам визначив він нагороди —
263] Жінку привів, у тонких рукоділлях досвідчену вельми,

264] Ще й у додачу триніжок у двадцять дві міри двоухий —
265] Першому; а шестиричну кобилу, яка не бувала
266] В запрягу, мулом жеребну, для другого він приділяє;
267] Третьому — гарний казан, що вогонь його ще не торкався,
268] Білий, іще не задимлений, місткістю в міри чотири;
269] Золота два таланти четвертому він приділяє;
270] П'ятому — дзбан двоєручний, який на вогні не бував ще.
271] Встав після того Ахілл і так до аргеїв промовив:

272] "Сину Атрея і всі в наголінниках гарних ахеї!
273] Ось перед нами звитяжцям у гонах лежать нагороди.
274] В іншого пам'ять якби ми змагалися нині, ахеї,
275] Першу б я нагороду приніс до свого намету.
276] Знаєте ви, що швидкістю всіх перевершують інших
277] Коні безсмертні мої: Посейдон їх привів у дарунок
278] Батьку моєму Пелею, а той вже мені передав їх.
279] Та не змагатимусь я й мої коні однокопиті.
280] Славного втратить візничого їм довелося, що стільки
281] Ласки вділяв їм, так часто оливою змащував ніжно
282] Гриви густі, у чистій воді їх старанно омивши.
283] Тим-то й стоять непорушно, до самого долу спустивши
284] Гриви густі, і тяжко своїми сумують серцями.
285] Ви ж починайте змагання, — хай участь в них візьме з ахеїв
286] Кожен, хто певен у конях своїх і міцних колісницях".

287] Так говорив Пелеїд, і вершники стали збиратись.
288] Виступив перший Евмел, численного люду володар,
289] Син славетний Адмета, у кінських змаганнях умілий.
290] Зразу ж підвівся за ним Діомед, син Тідея могутній, —
291] В запряг колись під ярмо запровадив він Тросових коней,
292] Взятих в Енея, коли той врятований був Аполлоном.
293] А після нього Атрід Менелай русокудрій підвівся
294] Богонароджений, — коней баских він у ярма впровадив —
295] Агамемнонову Ету із власним у парі Подаргом.
296] Анхісіад Ехепол Агамемнону дав у дарунок
297] Ету, щоб з ним не пливти у вітрами обвіяну Трою

298] Й, дома лишившись, у радості жить, де велике багатство
299] Дав йому Зевс, Ехепол же в просторому жив Сікіоні.
300] Впріг у ярмо Менелай цю кобилу, що рвалася бігти.
301] Коней гривастих четвертим тоді Антілох запрягає,

302] Нестора, високодумного володаря Неле'ща
303] Син знаменитий. Проворні, народжені в Пілосі коні
304] Мчали його колісницю. А батько старий, надійшовши,
305] Став юнакові поради давать тямовитому й мовив:

306] "Хоч, Антілоху, ти ще молодий, а тебе полюбили
307] Зевс з Посейдоном і в кінських змаганнях навчили всіляких
308] Засобів. Отже, не дуже-то й треба мені тебе вчити.
309] Знаєш ти й сам, як на закруті стовп об'їжджать. Але коні
310] Надто повільні у тебе. Боюсь, як би лиха не сталося.
311] Коні в суперників наших жвавіші. Самі ж анітрохи
312] Не розумніші за тебе і вигадать щось незугарні.
313] Тож постарайся, мій любий, усю свою вияви спритність
314] В засобах гонів, щоб часом не вислизла з рук нагорода.
315] Вмілістю більше, ніж силою рук, лісоруб устигає,
316] Вмілістю свій корабель і стерник в винно-темному морі
317] Сміло по хвилях веде під пориви бурхливого вітру;
318] Вмілістю й в гонах візничого перемагає візничий.
319] Інший занадто на коней своїх покладається й повіз
320] І безрозсудно туди і сюди відхиляється з ними,
321] Й коні безладно по полю біжать — ними він не керує.
322] Той же, хто знається в гонах, хоч гіршими гнатиме кіньми,
323] Бачить той стовп увесь час, і спритно його об'їжджає,
324] Й не забуває, як треба натягувать віжки ремінні.
325] Міцно трима й за переднім візничим пильнує невпинно.
326] Знак я виразний тобі покажу — ти його не забудеш:
327] Онде стирчить аж на сажень дерева всохлого стовбур —
328] Дуба чи, може, сосни — не згнив він іще під дощами.
329] Білих сіріє два камені стовбура того обабіч,
330] Де завертає дорога, а поле навкруг усе рівне.
331] Може, то знак надмогильний раніше померлого мужа
332] Чи поворотний то стовп, тут людьми установлений здавна,
333] Й от для змагань його взяв прудконогий Ахілл богосвітлий,
334] Тож, під'їжджаючи, ближче спрямуї до стовпа свої коні,
335] Сам же міцніше тримайся у кузові, сплетенім гарно,
336] Вліво схилившись, і сильно по правому хльосни коневі
337] З криком гучним, і ремінні в той час попусти йому віжки.
338] Лівий же кінь хай тримається ближче стовпа, щоб здавалось,
339] Ніби на всьому бігу об нього черкне неминуче
340] Колеса вісь. Стережися, щоб каменя не зачепити,
341] Бо покалічиш ти коней і повіз уцент поламаєш —

342] То була б радість для інших усіх, а для тебе самого
343] Тільки ганьба! Будь же, друже, обачливий та обережний!
344] А як на закруті стовп удасться тобі обігнути,
345] Не обжене тоді в гонах ніхто вже тебе й не настигне,
346] Хоч би погнався за тобою і сам Аріон богосвітлий,
347] Кінь прудконогий Адраста, що рід од богів свій виводить,
348] Чи в Іліоні годовані Лаомедонтові коні".

349] Мовивши так, сів Нелеїв син Нестор на місці своєму
350] В крісло, коханому синові давши свої настанови.

351] П'ятий тоді Меріон пишногривих виставив коней.
352] Вийшли на повози всі й жеребки у шолом, поскидали.
353] Ними Ахілл потрусив, і перший припав Антілоху,
354] Нестора синові, другий за ним — владареві Евмелу,
355] Третій діставсь Менелаєві, славному списом, Атріді;
356] Гнати за ним довелось Меріонові; врешті останній
357] Був Тіде'щ, найкращий в умілості гнатись на конях.
358] Стали всі в ряд. Показав їм Ахілл вдалині поворотний
359] Знак серед рівного поля й послав уперед він дозорцем
360] Фенікса, рівного богу, що батьковим був зброеносцем,
361] Щоб наглядав за змаганням і правду усю повідомив.

362] Всі батогамі ураз на коней вони замахнулись.
363] Хльоснули віжками лунко і окриком грізним погнали
364] Вчвал їх. І коні вперед подались по широкій рівнині
365] Від кораблів бистрохідних. І хмарою ніби чи вихром
366] Курява в них з-під грудей аж до самого неба сягала.
367] Й гриви у коней швидких розвівалися з вітру диханням.
368] Повози ж їх то землі многоплідної ледве торкались,
369] То у повітря злітали. І, стоячи на колісницях,
370] Правили кіньми візничі, й звитяги жадобою кожне
371] Білося серце, і коней своїх підбадьорював кожен
372] Криком, і, куряву знявши, летіли вони по рівнині.

373] Тільки коли вже кінчалися гони й до сивого моря
374] Коні вертали швидкі, почала виявлятися здатність
375] Кожного, й швидкості коні тоді наддали. І помчали
376] Феретіадові перед всіма прудконогі кобили,
377] Зразу ж услід Діомедом керовані огирі мчали —
378] Тросові коні — так близько за ним, що от-от вже, здавалосьь,

379] Мали в Евмелову раптом ускочить вони колісницю,
380] Плечі і карк гарячим диханням йому обдавали
381] Ззаду і, голови зовсім на нього поклавши, летіли.
382] Вже б він його обігнав чи принаймні із ним порівнявся,
383] Але, розгнівавшись Феб-Аполлон на сина Тідея,
384] Раптом блискучий батіг в ту хвилину із рук його вирвав.
385] Бризнули сльози з очей Діомедових, щойно побачив,
386] Як почали віддалятись від нього Евмелові коні
387] Й як без бича усе більш відстають жеребці його власні.

388] Та від Афіни не вкрилось, що сину Тідея накоїв
389] Феб-Аполлон, подалась вона вмить за керманичем люду,
390] В руки дала батога й надихнула снаги його коням.
391] Потім у гніві вона за Адметовим сином помчала
392] Й ярма над кіньми зламала у нього. Метнулися коні
393] В різні боки від дороги, і дишель на землю звалився.
394] Сам же Евмел з колісниці злетів і, під колесо впавши,
395] Лікті подряпав собі, закривавив і губи, і ніздрі,
396] Лоба розбив над бровами, й рясними йому налилися
397] Очі слізьми, і дзвінкого він голосу раптом позбувся.
398] Вмить Тідеїд обігнав його однокопитими кіньми
399] Й інших далеко усіх за собою лишив, бо Афіна
400] Коням снаги надихнула і славу йому дарувала.
401] Слідом за ним син Атрея промчав, Менелай русокудрий.
402] А Антілох до баских гукнув тоді батькових коней:

403] "Ну-бо, наддайте і ви! Й біжіть якомога жвавіше!
404] Я не наказую вам з отими змагатися кіньми,
405] Що Тідеїд ними, серцем одважний, керує, — Афіна
406] Швидкості їм надала і славу йому дарувала.
407] Коней Атрідових лиш доженіть, лиш од них не відстаньте!
408] Отже, мерщій уперед, щоб соромом вас не окрила
409] Ета кобила! Чого ж ви відстали, мої найдорожчі?
410] От що тепер я скажу, й неодмінно це сповнитись має:
411] Ласки від Нестора, люду керманича, вже вам надалі
412] Не сподіватись, — одразу вас гострою міддю зітне він,
413] Тільки-но гіршу взяли б через лінощі ми нагороду.
414] Мчіть же мерщій навздогін, летіть якомога жвавіше!
415] Яюсь уже примудрюсь я в найвужчому місці дороги
416] Миттю прорватись вперед, — од мене тоді не втече він!"

417] Мовив він так, і вони, господарів окрик почувши,
418] Бігли проворніше деякий час. Але серед дороги
419] Звуження шляху нерівного вздрів Антілох войовничий.
420] В ґрунті вибоїна там утворилась, де води зимові
421] Землю розмили й місцевості тої поглибили рівень.
422] Щоб не зіткнутися, там керував Менелай обережно.
423] А Антілох тоді коней погнав своїх однокопитих,
424] Збочивши трохи, і мчав що є духу над краєм дороги.
425] ; Остраху повний тоді Менелай Антілохові крикнув:

426] "Не шаленій уже так, Антілоху! Вгамуй своїх коней!
427] Надто ж дорога вузька! Обганятимеш далі, де ширше!
428] Лихо нам буде обом, як зчепляться тут колісниці!"

429] Мовив він так, а той, вдаючи, ніби слів тих не чує,
430] 1 Коней ще швидше погнав, батогом їх шмагаючи сильно.
431] Скільки простору закинутий з розмаху диск пролітає,
432] Пущений з рук юнака, що свою випробовує силу, —

433] Стільки неслись вони поруч. Та врешті позаду лишились
434] Коні Атрідові. їх поганяти вже й сам перестав він,
435] Щоб на вузькім не зіткнулися коні їх однокопиті,
436] Не перекинули б повозів, сплетених міцно, самі ж бо
437] Щоб не попадали в пил, пориваючись до перемоги.
438] Крикнув з обуренням гнівним тоді Менелай русокудрий:

439] "В цілому світі чи є, Антілоху, вредніший за тебе!
440] Мчись же! А досі розумним вважали й тебе між ахеїв!
441] Та без клятви тепер не здобути тобі нагороди!"

442] Мовивши так, Менелай до коней звернувся і крикнув:

443] "Не відставайте, хоч серцем засмучені їм, не баріться!
444] Адже раніше в тих коней потомляться ноги й коліна,
445] Аніж у вас: давно-бо обом їм минулася юність!"

446] Так він гукнув, а вони, владаревим настрашені криком,
447] Швидше побігли і коней передніх небавом дігнали.

448] В час той аргеї на зборах сиділи народних і пильно
449] Стежили, як, піднімаючи куряву, коні змагались.

450] Ідоменей, що над Крітом владарить, їх перший помітив —
451] Осторонь зборів окремо сидів він на місці дозорнім.
452] Окрик візничого вчувши, здаля він пізнав його звучний
453] Голос, угледів також і коня, що летів попереду:
454] Кінь-бо на масть був каштановий весь, і тільки на лобі
455] Пляма у нього біліла, як місяць уповні, округла.
456] Ідоменей тоді встав і так до аргеїв промовив:

457] "Друзі мої, аргеїв вожді і порадники люду!
458] Чи то лиш я розрізняю там коней, чи й ви так же само?
459] Тож наперед уже інші, здається, там вигнались коні.
460] Тож і візничий, ввижається, інший. Затримались, видно,
461] В полі кобили Евмелові, бігли ж вони попереду.
462] Бачив я, як вони перші на закруті стовп обігнули,
463] А от тепер їх не можу побачити, й марно за ними
464] Очі блукають мої по троянській рівнині просторій.
465] Може, із рук у візничого випали віжки, й не встиг він
466] Стримати коней як слід, обгинаючи закрут невдало.
467] Впав він, боюсь я, на землю, і повіз йому поламався,
468] Й переполохані врозтіч розбіглися раптом кобили.
469] Встаньте-но й ви і самі подивіться: не дуже-бо добре
470] Я добачаю. Здається мені, ніби мчить попереду
471] Муж етолійського роду, аргеїв володар одважний,
472] Славний Тідея комонного син, Діомед премогутній".

473] Грубо Еант відповів йому, син прудконогий Ойлеїв:

474] "Ідоменею, ну що це ти мелеш завчасно? Ті ж самі
475] Там прудконогі кобили біжать по троянській рівнині.
476] Не наймолодший-бо віком ти тут серед інших аргеїв,
477] Не найзіркіші за всіх з-під чола твого дивляться очі, —

478] Ти ж, проте, завжди щось мелеш! Але тобі зовсім не личить
479] Тут теревенити, — є значно кращі за тебе тут люди!
480] Ті, що й раніше, Евмелові спереду скачуть кобили
481] Бистрі, і сам він, із віжками стоячи, їх поганяє".

482] Гнівом скипівши, йому відповів тоді крітян привідця:

483] "Перший до звади, Еанте підступний, а в іншому слабший
484] Поміж аргеїв усіх, і вдачею ти злосичливий.

485] Дай об заклад на триніг чи котел поб'ємось між собою,
486] А за суддю оберім Агамемнона, сина Атрея.
487] Знатимеш добре, програвши, чиї там попереду коні".

488] Мовив він так, і підвівсь тоді син прудконогий Ойлеїв
489] Відповісти йому сповненим гніву образливим словом.
490] Сварка ще гірша точилася б далі іще поміж ними,
491] Та от підвівся Ахілл і слово таке до них мовив:

492] "Годі лайливими кидатись вам так завзято словами,
493] Ідоменею й Еанте, — обом це вам зовсім не личить!
494] Іншого ви б і самі осудили, хто так учинив би.
495] Отже, спокійно сидіть на місцях і стежте, як мчаться
496] Коні. Сюди незабаром примчать вони всі у погоні
497] За перемогою, й легко з вас кожен тоді упізнає
498] Коней аргейських, які будуть перші із них, які другі".

499] Мовив він так. Син Тідея ж тим часом уже наближався,
500] Коней своїх батогом безустанно шмагаючи. Коні
501] Мчали шалено, немовби в повітрі над шляхом летіли,
502] Й куряви хмари з-під ніг їх візничому били в обличчя.
503] Злотом оздоблена й оловом, мчала услід прудконогим
504] Коням легка колісниця, і ледве помітний лишало
505] Слід після себе в м'якому піску тонко куте обіддя
506] Бистрих коліс, — так швидко над шляхом вони пролітали.
507] От перед зборами, врешті, спинив Діомед прудконогих
508] Коней, і піт струмував із ший і грудей їх на землю,
509] Сам же з блискучої він колісниці на землю зіскочив
510] І до ярма свій батіг прислонив. І, не гаючи часу,
511] Вийшов могутній Стенел, щоб звитяги прийнять нагороду.
512] Товаришам своїм гордим дав жінку вести до намету,
513] Також триніжок двохий внести, і випряг він коней.

514] Слідом за ним Антілох, внук Нелеїв, пригнав своїх коней;
515] Не бистротою, а хитрістю він обігнав Менелая.
516] Не набагато відстали, проте, Менелаєві коні —
517] Тільки на відстань малу, що між кіньми і колесом бистрим
518] В час, коли мчать колісницю вони з владарем по рівнині,
519] Кінські ж хвости кожную мить волосками торкають обідця
520] Колеса; близько за ним біжить воно, й віддаль нікчемна
521] Їх розділяє у гонах швидких по рівнині троянській.

522] За бездоганним вождем Антілохом вже так недалеко

523] Мчав Менелай — спочатку на кинутий диск одставав він,

524] Та незабаром догнав: наддала-бо ще більшої сили

525] Бігові ніг пишногривая Агамемнонова Ета.

526] Тільки б ще трошечки далі продовжились їх перегони,

527] То перегнав би Атрід і звитягу б осяг безперечну.

528] Мчав Меріон за ним, Ідоменея соратник одважний,

529] Списа кидком одділявсь од славетного він Менелая,

530] Та повільні у нього були пишногривії коні,

531] Слабший од інших і сам у кінських він був перегонах.

532] Син же Адмета пізніше од всіх останній ^з'явився,

533] Ледве свій тягнучи повіз, баских підганяючи коней.

534] Глянув і жалем пройнявсь прудконогий Ахілл богосвітлий,

535] Став між аргеями він і слово промовив крилате:

536] "Кращий їздець — останнім славетних привів своїх коней!

537] Все ж таки гідний того він, щоб дати йому нагороду

538] Другу. А першу нехай Діомед, син Тідеїв, одержить".

539] Мовив він так, і ахеї усі його слово схвалили.

540] Дав би коня він Евмелові, як ухвалили ахеї,

541] Та Антілох тоді, Нестора парость, великий душею,

542] Встав і Ахіллу промовив Пелідові слово правдиве:

543] "Тяжко, Ахілле, мене ти образиш, коли доконаєш

544] Слова свого. Відбираєш ти в мене мою нагороду,

545] Зваживши на перепону, що повіз затримала й коней

546] Славному їх вожаєві. Та чом же, проте, до безсмертних

547] Він не моливсь? Не прийшов-бо тоді до мети він останнім.

548] А як його тобі шкода й він любий тобі, то багато

549] Золота й міді в наметі твоїм, багато є й коней

550] Однокопитих у тебе, й овець у кошарі, й невільниць.

551] Вибери щось і дай навіть кращу йому нагороду,

552] Потім чи зараз, і тільки похвалять тебе всі ахеї.

553] Цеї ж бо я не віддам. Хто б із воїв схотів її мати,

554] Спробує хай позмагатись зі мною в бою рукопашнім!"

555] Мовив він так. Усміхнувсь прудконогий Ахілл богосвітлий,

556] На Антілоха милуючись, — був то друг його любий.

557] Відповідаючи, мовив до нього він слово крилате:

558] "Кажеш ти, мій Антілоху, щоб іншу Евмелові в домі

559] Я пошукав нагороду, — як хочеш ти, так і вчиню я.

560] Дам йому панцир, у битві здобутий від Астеропея,

561] Мідний увесь, ще й блискучим навколо оздоблений скраю

562] Оловом. Буде це шани великої гідний дарунок".

563] Мовив він так і панцир сюди принести свого друга

564] Автомедонта послав. Той пішов і приніс із намету

565] Панцир і в руки Евмелові дав. Той прийняв його радо.

566] З серцем, повним гіркоти, підвівсь Менелай тоді з місця,

567] На Антілоха розгніваний дуже. Окличник негайно

568] Берло подав йому в руки і всіх до мовчання закликав

569] Воїв ахейських. І муж богорівний почав говорити:

570] "Був ти тямущий раніш, Антілоху, а що наробив ти!

571] Доблесть мою ти зганьбив, ти затримав баских моїх коней,

572] Власних погнавши вперед, хоч слабкіші вони набагато.

573] Вас закликаю, аргеїв вожді і порадики люду!

574] Нас між собою по правді обох розсудіть безсторонньо, —

575] Щоб із аргеїв ніхто не мовив мені міднозбройних:

576] "Тільки обманом здолав Менелай Антілоха в змаганні,

577] Взяв в нагороду коня лиш тому, що більшу мав силу

578] Й гідність, хоч коні у нього і слабші були набагато".

579] Хочете — сам розсуджу я, й ніхто із данаїв, я певен,

580] Не докорить мені: присуд мій буде цілком справедливий.

581] Ближче сюди підійди, Антілоху, стань, паростку Зевсів,

582] Тут, перед кіньми і повозом, як то за звичаєм личить,

583] В руки хвиський узявши батіг свій, що ним поганяєш,

584] Коней торкни і клянися землі потрясателем вічним,

585] Що не навмисно мій повіз затримав ти підступом хитрим".

586] Відповідаючи, мовив йому Антілох тямовитий:

587] "О заспокойсь, володарю, молодший-бо я набагато,

588] Ти ж, Менелаю, й роками, і доблестю старший за мене.

589] Знаєш ти й сам, як в захопленні молодь заноситься часом.

590] Прагнення буйні у неї, а розум її нерозважний.

591] Стримай же серце своє. Віддаю тобі сам кобилицю,
592] Що в нагороду здобув. А бажав би із мого ти дому
593] Більше щось мати, то краще волів би я, паростку Зевсів,
594] Все тобі дати, ніж випасти з серця твого назавжди
595] І нечестивцем назавжди лишитись в очах у безсмертних".

596] Мовивши так, взяв коня за повіддя син Нестора славний
597] Та передав Менелаєві, й серце у того зраділо,
598] Наче ранковими росами вмите колосся зернисте
599] На половіючій ниві, що збіжжям наїжилось густо.
600] Так же і серце у грудях твоїх, Менелаю, зраділо.
601] До Антілоха звернувся Атрід із словом крилатим:

602] "Нині я сам, Антілоху, тобі уступаю, хоч дуже
603] Гнівавсь на тебе. Ніколи ти досі не був нерозважним
604] Чи легкодумним. Лиш юність сьогодні твій розум здолала.
605] Остерігайся ж надалі обманювать кращих за тебе!
606] Переконав би не так мене скоро хтось інший з ахеїв.
607] Ти ж задля мене багато зазнав, потрудився багато,
608] Разом з тобою й твій батько славетний і брат благородний.
609] Тим-то й зроблю, як ти просиш, і дам тобі я кобилицю,
610] Хоч і належну по праву мені, щоб знали всі інші,
611] Що не злостивий вдачею я і не високодумний".

612] Мовивши так, Антілоху візничому дав Ноемону

613] Ту одвести кобилицю, собі взяв казан він блискучий;
614] А Меріон, що четвертим прийшов, два одержав таланти
615] Золота. П'ята лишалася ще нічия нагорода —
616] Дзбан двоєручний. Ахілл його Нестору в руки старому
617] Дав, через збори аргеїв пронісши, і мовив до нього:

618] "На ось, візьми собі, старче, — хай буде тобі цей дарунок
619] В пам'ять про похорон тіла Патрокла. Його не побачиш
620] Ти уже серед аргеїв. Даю тобі цю нагороду
621] Поза змаганням. Не будеш ні битися ти навкулачки,
622] Ані боротись, ні кидати списа, ні бігти невтомно
623] На перегонах: важка-бо старість тебе пригнітила".

624] Мовивши так, він вручив подарунок. Той взяв його радо
625] І, до Ахілла звертаючись, слово промовив крилате:

626] "Любий мій сину, отут говорив ти цілком справедливо.
627] В м'язах у мене вже сила не та, неміцні мої ноги,
628] Руки у плечах ходять зі скрипом, не так, як раніше.
629] От якби юністю й силою цвів я такою, як в давній
630] Час, коли славні епеї ховали в Бупрасії тіло
631] Амарінкея-вождя і діти державця змагались.
632] Тож не було мені рівного ні між одважних епеїв,
633] Ні між пілоських бійців, ні між духом стійких етоліян.
634] Я навкулачки побив Клітомеда, сина Енопа;
635] Легко здолав і Анкея з Плеврона, що вийшов боротись;
636] Далі, Іфікла, славетного в бігові, теж перегнав я,
637] А у метанні списів переміг Полідора й Філея.
638] Акторіони, проте, на конях мене обігнали,
639] Кількістю взявши лише у заздрій жазі перемоги,
640] Бо щонайвищі за це лишалися ще нагороди.
641] Двоє було їх, близнят, — з них один керував лише кіньми,
642] Кіньми лише керував, батогом їх постьобував другий.
643] От який був я колись. А нині нехай вже молодші
644] За нагороди змагаються. Я ж підкоритись нужденній
645] Старості мушу, хоч гордо пишався колись між героїв.
646] Та продовжуй, Ахілле, змагання на честь твого друга.
647] Я твій дарунок приймаю охоче і серцем радію,
648] Що не забув ти про мене, мою ти любов пам'ятаєш
649] І вшанував мене-гідною шаною серед ахеїв.
650] Хай же за все це боги подадуть тобі ласку жадану!"

651] Мовив він так. Дослухавши слово Неліда похвальне,
652] Рушив до місця свого Ахілл між рядами ахеїв.
653] Тут за важку навкулачки борню він поклав нагороди —
654] Вивів на збори й припнув до стовпа шестирічну мулицю,
655] Що, терпелива й уперта, до запрягу ще не давалась.
656] А переможений мав одержати келих дводонний.
657] Став між аргеїв Ахілл і слово таке до них мовив:

658] "Сину Атреїв і всі в наголінниках мідних ахеї!
659] Найсміливіших мужів викликаємо двох — навкулачки
660] Битись за цю нагороду. 1 той, кому Феб дальносяжний
661] Дасть перемогу (і згодні усі із цим будуть ахеї),
662] Хай до намету свого веде терпеливу мулицю.
663] А переможений хай собі візьме цей келих дводонний".

664] Мовив він так. І підвівсь тоді велетень, воїн могутній,
665] Син Панопея Епей, умілий в бою навкулачки.
666] Він терпеливу мулицю за гриву схопив і промовив:

667] "Ну-бо, підходь, хто хотів би хоч келих придбати дводонний!
668] Тож не здобуде мулиці, я певен того, із ахеїв
669] Жоден, мене навкулачки здолавши, бо я тут найдужчий!
670] Хоч поступаюсь в бою, — чи не досить? Адже неможливо
671] В кожному ділі майстерним однаково мужеві бути.
672] От що скажу я тепер, і слова мої збудуться справді:
673] Шкіру на ньому порву і геть розтрощу його кості;
674] Ті, хто ховать його має, збирайтесь сюди й зачекайте —
675] Труп заберете, коли мої руки його подолають".

676] Мовив він так, і мовчки те слухали всі нерухомо.
677] Врешті підвівся єдиний лише Евріал богорівний,
678] Талайоніда могутнього син, владаря Мекістея.
679] В Фіви прибувши колись, де ігри ішли похоронні
680] В пам'ять Едіпа померлого, всіх переміг він кадмеїв.
681] Списом славетний Тідід супроводив його в тім змаганні,
682] Дух бадьорив йому словом, бажаючи щиро звитяги.
683] Спершу він пояс йому пов'язав охоронний, потому
684] Ремені дав йому, скроєні з шкури вола польового.
685] Підперезавшись, бійці на середину вийшли обидва
686] І, замахнувшись руками потужними, враз один з одним
687] Люто зчепились, лиш руки важкі замелькали в повітрі,
688] Щелепів скрегіт страшенний лунав, з їх тіл ручаями
689] Піт опливав. Коли раптом Епей налетів богосвітлий,
690] Вдарив в щоку Евріала, як той озирнувся. І не встояв
691] Він на ногах — цілим тілом лиснючим умить надломився.
692] Наче з поривом Бореєвим з моря виплигує риба
693] В трави на березі, темна ж і там покрива її хвиля, —
694] Так Евріал від удару підскочив. Його підхопивши,
695] Великодушний підтримав Епей. В оточенні друзів,
696] Що повели Евріала, він ледь волочив свої ноги,
697] Згустками крові плював, голова йому набік звисала.
698] Поміж своїми його, непритомного зовсім, поклали
699] І, повернувшись на збори, одержали келих дводонний.

700] Третю данаям тоді Ахілл показав нагороду,
701] За велетрудне змагання в завзятій борні призначивши:

702] Для переможця — великий триніг, щоб на вогнищі ставить, —

703] Аж у дванадцять биків той триніг оцінили ахеї;

704] А переможений мав одержати жінку, майстриню

705] В різних роботах, — її у чотири бики оцінили.

706] Став між аргеїв Ахілл і таке до них вимовив слово:

707] "Встаньте, хто хоче також і цю нагороду здобути!"

708] Мовив він так, і підвівся великий Еант Теламоній,

709] Встав Одісей велемудрий, на хитрощі всякі умілий.

710] Підперезавшись, вони на середину вийшли обидва

711] І, один одного міцно руками схопивши, сплелися,

712] Наче ті крокви, що ними високого дому будову

713] Тесля скріпляє славетний на захист од буйного вітру.

714] В дужих обіймах напружених рук безнастанно тріщали

715] Спири могутні в обох, і піт заливав їх струмками.

716] Смуги криваво-червоні у них на боках і на плечах

717] Понабігали одна при одній, а вони все боролись,

718] Прагнучи перемогти і триніг той коштовний здобути.

719] Ні Одісей на землю не міг повалити Еанта,

720] Ані Еант подолати не міг Одіссееву силу.

721] Тож надокучило це в наголінниках мідних ахеям,

722] І Одіссееві мовив Еант Теламоній великий:

723] "О Лаертід богорідний, удатний на все Одіссею!

724] Ти підніми, чи тебе підніму я. Все ж інше — від Зевса!"

725] ' Мовив він так і підняв. Одісей, не забувши про підступ,

726] Ззаду ударив його в підколінок і м'язи розслабив.

727] Навзнак звалився Еант; Одісей же до нього на груди

728] Також упав. Дивились лише й дивувалися люди.

729] Хтів і Еанта незламний піднять Одісей богосвітлий,

730] Та не здолав, тільки трошечки зрушив його над землею

731] Й ногу підставив йому. Упали на землю обидва

732] Поряд один біля одного й пилом тіла забруднили.

733] Скочили б зразу вони і втретє боротися стали б,

734] Та підвівся Ахілл і такими їх стримав словами:

735] "Годі змагатися вам! Не трудіть свої сили так тяжко!

736] Перемогли ви обидва, й однакова вам нагорода.

737] Тож одійдіть, щоб і інші могли позмагатись ахеї".

738] Мовив він так, і послухали мови тієї обидва,

739] І відійшли, й, обтрусивши весь пил, одягнули хітони.

740] А Пелеїд бігунам швидконогим поклав нагороди:

741] Ковану з срібла кратеру велику, що шість уміщала

742] Мір, і красою рівної їй не було ще на світі, —

743] Так сідонські митці чудово її змайстрували,

744] А фінікійські мужі повезли через море імлисте,

745] В гавань зайшли і Тоантові тут віддали в подарунок.

746] Син же Язона Евней Патроклові дав ту кратеру

747] Викупом за Лікаона, славетного сина Пріама.

748] Нині поставив Ахілл як першу її нагороду

749] Мужу, що вийде найшвидшим у гонах на честь його друга.

750] Другому — рослий, годований бик в нагороду мав бути,

751] В дар же останньому — золота визначив він півталанта.

752] Став між аргеїв Ахілл і слово таке до них мовив:

753] "Встаньте, хто хоче також і цю нагороду здобути!"

754] Мовив він так, і Еант, син Ойлеїв, підвівсь, прудконогий,

755] Встав Одісей велемудрий і Нестора, віком старого,

756] Син Антілох, що молодь усю подолав бистротою.

757] Стали всі поряд. Мету показав їм Ахілл богорівний.

758] Кинулись бігти вони. Попереду всіх опинився

759] Зразу ж Еант, а за ним Одісей поспішав богосвітлий

760] Зовсім близенько, як ткаля ставна тримає мотушку

761] Перед грудьми, руками її притягнувши, тоді як

762] Нить крізь основу вона пропускає, тримаючи близько

763] Перед грудьми, — Одісей за Еантом летів так же близько,

764] В слід попадаючи швидше, ніж курява з нього здійсчалась.

765] Біг так за ним Одісей богосвітлий і дихав жагуче

766] Над головою його. Гукали навколо ахеї,

767] Бачачи рвійність таку, й бадьорили його до звитяги.

768] А як кінчалися гони, звернувсь Одісей богосвітлий

769] До ясноокої діви Афін у серці своєму:

770] "Зглянься, богине, і доброю будь помічницею в гонах!"

771] Мовив він так із благанням, і вчула Паллада Афіна, —

772] Легкість дала і рукам, і ногам, і цілому тілу.

773] Вже добігали вони, і близько була нагорода,

774] Раптом Еант послизнувся, — перешкоду вчинила Афіна! —
775] Він на лайно наступив, що ревучі бики залишили,
776] В пам'ять Патрокла Ахіллом зарізані, бистрим на ноги.
777] В ніздрі Еанту і в рот лайно натовклося бичаче.
778] Отже, кратеру незламний здобув Одиссей богосвітлий,
779] Першим прибігши, бика ж одержав Еант світлосяйний.
780] Встав він, руками за роги бика ухопив польового,
781] Виплюнув з рота лайно і так до аргеїв промовив:

782] "Горе! Та сама, мабуть, мені сплутала ноги богиня,
783] Що Одиссея, як мати, давно береже й доглядає!"

784] Мовив він так, і на вигляд його всі навкруг засміялись.
785] А Антілох, здобувши останню лише нагороду
786] І усміхаючись, слово таке до аргеїв промовив:

787] "Знаєте, друзі, й самі ви те, що вам зараз скажу я.
788] Старших роками людей і понині шанують безсмертні.
789] Не набагато Еант, але трохи старіший за мене,
790] Цей же — із давнього роду, з давніше народжених смертних.
791] Тож Одиссей ще, як кажуть, бадьорий старий, і ахеям,
792] Крім лиш Ахілла, у швидкості з ним змагатися важко".

793] Мовив він так в похвалу прудконогому сину Пелея.
794] Відповідаючи, так Ахілл йому тут же промовив:

795] "Без нагороди хвала не лишиться твоя, Антілоху,
796] Щирого золота нині ж додаю я тобі півталанта".
797] Мовлячи так, дав дарунок йому, — й той прийняв його радо.

798] Виніс тоді син Пелеїв Ахілл довготінного списа
799] І перед зборами поряд поклав із щитом і шоломом —
800] Всю Сарпедонову зброю, зняту із нього Патроком.
801] Став між аргеїв тоді і слово таке до них мовив:

802] "Найкмітливіших мужів викликаємо двох — всеоружно,
803] З гострою міддю в руках, що тіло навиліт проймає,
804] Вийти і перед всіма у збройне вступити змагання.
805] Хто супротивнику перший прекрасного тіла торкнеться,
806] Списом крізь лати пройме і чорної крові наточить, —
807] Срібноцвяхований дам я тому цей чудовий фракійський

808] Меч в нагороду, що зняв я в бою його з Астеропея.

809] А Сарпедонову зброю поділять нехай між собою.

810] Щедрою учтою потім в наметах обох почастиєм".

811] Мовив він так, і підвівся великий Еант Теламоній,

812] Зразу ж підвівся за ним Діомед, син Тідеїв могутній.

813] А як між воїв своїх озброївся осторонь кожен,

814] То на середину вийшли обидва, готові до бою,

815] Зиркнувши грізно очима, і жахом окрились ахеї.

816] Так один з одним вони, наступаючи, близько зійшлися.

817] Кидались тричі у бій, і тричі списами стикались.

818] Перший Еант своїм ратищем довгим пробив Діомедів

819] Круглий щит, не досяг, проте, тіла: спинив його панцир.

820] Син же Тідеїв над верхом щита велетенського цілив

821] Списа блискучого вістрям Бантові прямо у шию.

822] Та, боячись за Еанта, притьмом зажадали ахеї

823] Бій припинить, нагороду ж порівну обом поділити.

824] Але Ахілл Діомедові меч той віддав величезний

825] Разом із піхвами й ременем, скроєним з гарної шкіри.

826] Потім приніс Пелеїд виливаний диск із заліза, —

827] Кидала ним ще колись Етіонова сила могутня.

828] Та, убивши його, прудконогий Ахілл богосвітлий

829] На кораблі своїм диск той із іншими скарбами вивіз.

830] Став між аргеїв Ахілл і таке до них вимовив слово:

831] "Встаньте, хто хоче також і цю нагороду здобути!

832] В круговороті часу не витратить він за п'ять років

833] Цього заліза, хоча б і найдалі лежало родюче

834] Поле його. Не схоче пастух чи орач по залізо

835] В місто далеке ходити, бо знайде його й біля себе".

836] Мовив він так, і встав Поліпет, нездоланий у битвах,

837] І Леонтея звелась богорівного сила велика,

838] Встав і Еант Теламоній і разом Епей богосвітлий.

839] Стали вони у рядок, і перший Епей богосвітлий

840] З розмаху кинув той диск, і усі засміялись ахеї.

841] Другим той диск Леонтей, Ареєва парость, закинув.

842] Третій рукою могутньою син Теламона великий

843] Кинув Еант його, й диск той попереду всіх опинився.

844] Потім той диск запустив Поліпет, нездоланий у битвах,
845] Наче пастух свою палицю з розмаху кидає в полі,
846] Й над чередою корів крутіжем вона вдаль пролітає, —
847] Так він далеко закинув, і в захваті всі закричали.
848] Товариші Поліпета могутнього з місць підвелися
849] Й до кораблів глибодонних йому понесли нагороду.

850] Потім для лучників виніс Ахілл темно-сине залізо —
851] Десять двогострих сокир та десять іще однолезих.
852] І з корабля темноногого щоглу високу поставив
853] Він у пісок одцаля й полохливу до щогли голубку
854] На мотузочку тонкім прив'язав за ніжку, звелівши
855] В неї стріляти. "Хто вцілить у цю полохливу голубку,
856] Десять двогострих сокир понесе із собою додому.
857] Хто ж в мотузок попаде, а в пташку саму не потрапить,
858] Той, як слабкіший стрілець, одержить лише однолезі".

859] Мовив він так. Підвелась тоді сила володаря Тевкра,
860] Встав Меріон з ним, супутник досвідчений Ідоменея.
861] В мідний шолом повкидали вони жеребки і струснули, —
862] Перший був Тевкрові постріл. Лук туго напнувши, стрілу він
863] З силою кинув, але дальносяжцю не дав обіцянки
864] В дар із ягнят первородних йому принести гекатомбу.
865] В пташку не вцілив він. Феб-Аполлон відмовив у цьому.
866] Втрапив лише в мотузочок, що зв'язував ніжку пташину,
867] І перерізав стрілою він гострою той мотузочок.
868] Пурхнула в небо голубка, й відрізаний край мотузочка
869] Звис до землі, і голосно всі дивувались ахеї.
870] Вибіг тоді Меріон, і з Тевкрових рук тої ж миті
871] Вихопив лук, і стрілу приладнав, що тримав наготові.
872] Він дальносяжцю тоді Аполлонові дав обіцянку
873] В дар із ягнят первородних йому принести гекатомбу.
874] В небі під хмарами він полохливу побачив голубку
875] І на льоту під крило її гострою ранив стрілою,
876] Й, наскрізь пройнявши голубку, у землю стріла уп'ялася,
877] Впавши до ніг Меріонові. Пташка ж поранена з неба
878] Прямо на щоглу човна темноногого тихо спустилась,
879] Набік схилилась їй шийка і крила повисли безсило.
880] Дух же легкий відлетів з її тільця, й на землю далеко
881] Впала вона. Дивилися люди усі й дивувались.
882] Десять двогострих сокир Меріон в нагороду одержав,

883] Тевкр однолезих десяток поніс до човнів крутобоких.

884] Спис довготінний приніс Пелеїд і котел міднокутий,

885] Ще не задимлений, вартий вола, весь у квітах різьблених,

886] І перед зборами склав. І списники вийшли змагатись:

887] Перший Атрід Агамемнон підвівсь тоді широковладний,

888] Встав Меріон з ним, супутник досвідчений Ідоменея.

889] Так до них мовив тоді прудконогий Ахілл богосвітлий:

890] "Знаємо, сину Атреїв, що ти перевищуєш інших

891] Силою й вмінням далеко закинути спис довготінний.

892] Отже, бери нагороду оцю й до човнів крутобоких

893] З нею іди. Меріонові ж списа дамо в нагороду,

894] Якщо на те твоя згода, а я саме так уважав би".

895] Мовив він так, і погодивсь володар мужів Агамемнон.

896] Мідного списа він дав Меріонові. Син же Атреїв

897] Віснику в руки Талтібію славному віддав нагороду.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТА

ВИКУП ГЕКТОРОВОГО ТІЛА

1] Ігри скінчились, і всі порозходились люди ахейські

2] По кораблях своїх бистрих, бажаючи швидше вечереі

3] Й сну зажити солодкого. Тільки Ахілл свого друга

4] Згадував любого й плакав, і сон, що усіх підкоряє,

5] Не подолав його, все він на ложі своєму метався

6] Й журно спогадував силу могутню і мужність Патрокла,

7] Скільки удвох пережить довелось їм і лиха зазнати

8] В битвах тяжких з ворогами і в хвилях бурхливого моря.

9] Все це спогадував він, рясні проливаючи сльози,

10] Лежачи то на боку, то навznak, то ницьма раптово

11] Перевертаючись. То він, з постелі своєї схопившись,

12] Берегом моря блукав у нестямі. Отам і світання

13] Скоро застало його, осяваючи й море, і землю.

14] Швидко тоді в колісницю баских він запряг своїх коней

15] І, прив'язавши іззаду до повоза Ректора тіло,

16] Тричі його по землі волочив круг могили Патрокла,

17] Потім ішов спочивать до намету, а труп залишався

18] В поросі ниць розпростертим. Та з жалю до славного мужа

19] Феб-Аполлон захищав його тіло від всяких пошкоджень

- 20] Навіть по смерті. Егідою вкрив він йому золотою
21] Постать усю, щоб, волочачи тіло, його не калічить.
- 22] Так-то над Ректором він богосвітлим у гніві глумився.
23] З жалем богове на це дивилися вічноблаженні
24] Й тіло те викрасти світлого дуже просили дозорця.
25] Всім було рішення це до вподоби, крім Гери-владарки,
26] Крім Посейдона і крім ясноокої діви Афіни.
27] Як і раніше, ненависний був Іліон їм священний,
28] Старець Пріам і троянський народ за вину Александра:
- 29] Він образив богинь, що до нього прийшли в загороду,
30] Кращою визнавши ту, яка згубну дала йому втіху.
- 31] А як світання зоря на дванадцятий день заясніла,
32] Феб-Аполлон, до безсмертних звертаючись, так до них мовив:
- 33] "Немилосердні, жорстокі боги! Чи не вам на пошану
34] Спалював Гектор стегна биків і козлів бездоганних?
35] Нині ж не хочете й мертвого тіла його врятувати,
36] Бачить його не даєте дружині, матері й сину,
37] Батьку Пріамові й людям, які б на вогні попалили
38] Тіло його і належною шанною прах вшанували.
39] Волите завжди зловмисному ви помагати Ахіллу,
40] Мужеві, що справедливості в серці і щирого в грудях
41] Розуму в нього немає. Він схожий на дикого лева,
42] Що лиш на поклик могутньої сили й зухвалого духу
43] Напади чинить на людські стада, щоб поживу здобути.
44] Так же утратив Ахілл милосердя та навіть і сором
45] (Той, що і користі людям, і шкоди приносить багато).
46] Часом буває, що серцю близького втрачає людина —
47] Любого сина свого чи єдиноутробного брата,
48] Все ж, наридавшись удосталь, втамовує врешті скорботу:
49] Серцем-бо надто терплячим Мойри людей наділили.
50] Цей же, з грудей богосвітлого Гектора подих віднявши,
51] Кіньми навколо могили волочить убитого тіло
52] Друга свого, та ні слави, ні користі тим не здобуде,
53] Гнівний лиш осуд людський, хоч себе він і доблестю вславив.
54] В несамовитій злобі оскверняє він прах безчуттєвий".
55] В відповідь гнівно Гера промовила білораменна:
56] "Може, так і було б, як ти слушно сказав, Срібнолукий,

- 57] В разі б Ахілла однаково й Гектора ви шанували.
58] Гектор-бо смертний, з жіночих грудей молоком годувався;
59] Син же богині — Ахілл, сама я Фетіду зростила,
60] І згодувала, і заміж її віддала за Пелея,
61] Мужа, якого серцем безсмертні боги полюбили.
62] Всі ви, богове, були на весіллі, і сам ти на учті
63] Був із формінгою, друже негідних, як завжди, підступний!"
64] Відповідаючи, мовив до неї Зевс хмаровладний:
65] "Геро, на вічних богів ти розсердилась зовсім даремно.
66] Шана обом не однакова буде. Але ж бо і Гектор
67] Був серед смертних синів Іліона богам найлюбіший,
68] Теж і мені, — пам'ятав увесь час про дари, мені любі,
69] І не лишавсь мій ніколи вітвар без жертовної учти,
70] Без узливань і без диму, що ними шанують нас люди.
71] Про викрадання не думаймо, — Гектора мужнього тіло
72] Взяти не випадє потайки нам від Ахілла, якого
73] Мати і днями й ночами пильнує його невідлучно.
74] Хай-но з богів хто-небудь покличе до мене Фетіду, —
- 75] Дам їй пораду розумну, щоб серце Ахілла схилила
76] Взяти дари від Пріама і Гектора тіло віддати".
- 77] Мовив він так, і з верховин знялась вихронога Іріда
78] І посередині прямо між Самом та Імбром скелястим
79] В чорнії кинулась хвилі, аж моря глибінь застогнала.
80] Миттю в безодню поринула, наче грузило свинцеве,
81] Що, до розложистих рогів вола польового припнута,
82] Тягне донизу гачок на загибель зажерливим риbam.
83] Там, у глибокій печері, застала Фетіду. Навколо
84] Німфи її оточили морські. Рясні проливала
85] Сльози над долею сина вона бездоганного: мав-бо
86] В Трої родючій загинути він од вітчизни далеко.
87] Близько прийшовши, промовила так бистронога Іріда:
- 88] "Встань-бо, Фетідо! Зевс тебе кличе незмінно премудрий!"
89] В відповідь мовила їй сріблonoга богиня Фетіда:
- 90] "Що мені має безсмертних владар наказати? Соромлюсь
91] З горем моїм невимовним на зборах богів я з'явитись.
92] Все ж, я іду, — не марне те слово, яке він промовить".

93] Мовивши так, одягла покривало в богинях пресвітла
94] Чорно-сталеве, — одіння темнішого вже й не буває, —
95] І подалася у путь. Бистронога як вітер Іріда
96] Йшла попереду, й морська розступалася хлань перед ними.
97] Вийшли на берег вони і в небо високе майнули.
98] Широколуного Зевса побачили там серед кола
99] Зібраних разом блаженних богів, одвічно живущих.
100] Встала Афіна, й при Зевсу-батькові сіла Фетіда.
101] Гера, богиню вітаючи, тут золотий подала їй
102] Келих з іскристим питвом, і, випивши, та повернула.
103] Батько богів і людей до неї почав говорити:

104] "От на Олімп ти прийшла, хоч зажурена дуже, Фетідо!
105] Смуток у тебе в душі невимовний, — і сам я це знаю.
106] Та скажу тобі щиро, навіщо тебе я покликав.
107] Дев'ять вже днів між безсмертних триває страшна суперечка,
108] Гектором вбитим спричинена й городоборцем Ахіллом.
109] Тіло те викрасти світлого всі вони просять дозорця.
110] Я ж бо славу і тут Ахіллові хочу віддати,
111] Щоб і надалі твою любов зберегти і повагу.
112] В військо іди й своєму синові волю мою перекажеш:
113] Гнівні на нього, скажи, всі боги, і найбільше з безсмертних
114] Сам я розгніваний тим, що, шаліючи серцем, тримає
115] Гектора він, не пускаючи від кораблів крутобоких.
116] Якщо боїться мене, хай Гектора тіло поверне.
117] Сам до Пріама, великого серцем, Іріду пошлю я —
118] Викуп за сина нехай до човнів принесе він ахейських,
119] Хай подарунки Ахіллові дасть, щоб його вдовольнити".

120] Мовив він так. Не противилась тут сріблonoга Фетіда,

121] Кинулась швидко на землю вона із висот олімпійських
122] І у синівський намет увійшла. Там у тузі скорботній
123] Сина застала свого. А навкруг клопотались ретельно
124] Товариші його любі, готуючи спішно сніданок,
125] І барана густорунного різали вже у наметі.
126] Мати поважна сиділа біля свого рідного сина,
127] Гладила ніжно рукою й, озвавшись, йому говорила:

128] "Люба дитино! Навіщо й досі в журбі та печалі
129] Краєш ти серце собі, забуваючи навіть про їжу

130] Й ложе своє? Чи не краще б тобі із жоною в любовних
131] Ласках з'єднатись? Недовго-бо в мене ти житимеш, зовсім
132] Близько стоїть уже смерть і доля твоя нездоланна.
133] Слухай же швидше мене, я до тебе із вістю од Зевса.
134] Гнівні на тебе, він мовить, боги, а найбільше з безсмертних
135] Сам він розгніваний тим, що, шаліючи серцем, тримаєш
136] Гектора ти, не пускаючи від кораблів крутобоких.
137] Отже, віддай його тіло, прийнявши за мертвого викуп".

138] Відповідаючи, мовив до неї Ахілл прудконогий:

139] "Хай так і буде! Хто з викупом прийде, той мертвого візьме,
140] Раз уже сам Олімпієць рішуче того вимагає".

141] Стоячи під кораблями ахейськими, мати із сином
142] Довго крилатими так одне з одним мінялись словами.
143] Зевс же тим часом Іріду послав до священної Трої:

144] "Швидше, Ірідо, лети! Поспіши від осель олімпійських
145] До Іліона, великому духом Пріамові скажеш —
146] Викуп за сина нехай до човнів принесе він ахейських,
147] Хай подарунки Ахіллові дасть, щоб його вдовольнили.
148] Тільки один хай іде, щоб ніхто із троян не ішов з ним!
149] Хай лиш окличника візьме з собою, старішого віком,
150] Правити мулами в повозі міцноколісним і в Трою
151] Тіло мерця привезти, що Ахілл його вбив богосвітлий.
152] Смерті нехай не боїться і страхом душі не тривожить.
153] Провідником у путі йому світлий ітиме дозорець —
154] Він проведе його скрізь і введе аж до Ахілла.
155] А допроводить його до намету Ахілла, то смерті
156] Той не завдасть йому, й іншим Пріама убить не дозволить.
157] Бо не безумний Ахілл, не безсовісний, не безрозсудний, —
158] Зглянеться він і того, хто ревно благав, пожаліє".

159] Мовив він так. Іріда, як вихор, із вістю помчала,
160] В дім до Пріама ввійшла вона й плач там застала й ридання.
161] Діти сиділи в журбі серед двору круг батька старого,
162] Слізьми свою окропляючи одіж, а батько між ними,
163] В плащ свій закутавшись щільно, лежав, і густо покрита
164] Дужа потилиця й вся була голова у старого
165] Пилом, що, в бруді валяючись, сам назбирав він на себе;

166] Плакали й доньки його із невістками разом у домі

167] І поминали хоробрих бійців багатьох, що, руками

168] Дужих аргеїв повбивані, душі свої загубили.

169] Перед Пріамом спинившись, провісниця Зевсова стиха

170] Заговорила, і раптом обняв йому трепет коліна.

171] "Серцем дерзай, Дарданіде Пріаме, нічого не бійся!

172] Я не з лихою вістю приходжу до тебе сьогодні:

173] Добру пораду несучу я, — великого вісниця Зевса.

174] Він і здаля тобою піклується й серцем жаліє.

175] Каже Кронід богосвітлого Гектора викупить тіло,

176] Давши Ахіллові гойні дари, щоб його вдовольнити.

177] Йди лиш один, щоб ніхто із троян не ішов за тобою.

178] Візьмеш окличника тільки з собою, старішого віком,

179] Править хай мулами в повозі міцноколісній і в Трою

180] Тіло мерця привезе, що Ахілл його вбив богосвітлий.

181] Смерті не треба боятись і страхом тривожити душу,

182] Провідником у путі тобі світлий ітиме дозорець —

183] Він проведе тебе скрізь і виведе аж до Ахілла.

184] А допровадить тебе до намету Ахілла, то смерті

185] Той не завдасть тобі й іншим убити тебе не дозволить:

186] Бо не безумний Ахілл, не безсовісний, не безрозсудний, —

187] Зглянеться він і того, хто ревно благав, пожаліє".

188] Мовивши так, відлетіла відціль бистронога Іріда.

189] Він же синам своїм мулів звелів запрягати у повіз

190] Міцноколісний, ще й кузова зверху над ним приладнати.

191] Сам же униз, у комору, зійшов із високим склепінням,

192] З кедра пахучого зроблену й скарбу всілякого повну.

193] Тут він Гекубу покликав, дружину свою, і промовив:

194] "Люба! Приходила вісниця Зевсова щойно з Олімпу,

195] Викуп за сина велить до човнів принести він ахейських

196] Та подарунки Ахіллові дасть, щоб його вдовольнити.

197] Та по правді скажи мені, як тобі все це здається?

198] Страшно-бо й сила моя, і дух мій мене поривають

199] Йти до човнів, де стоять своїм станом широким ахеї".

200] Мовив він так, а дружина, вмиваючись слізьми, сказала:

201] "Горенько! Де-бо твій розум, що ним ти славен був досі
202] Серед чужинців і люду того, над яким владарюєш?
203] Як же наблизитись до кораблів ти наваживсь ахейських
204] Сам, перед очі того, хто стільки синів твоїх славних
205] Зброї позбавив! Мабуть, і серце у тебе залізне.
206] Дійдеш до нього, й на власні лиш очі тебе він побачить,
207] Не пожаліє тебе віроломний цей муж кровожерний,
208] Не посоромиться. Краще поплачмо від сина далеко,
209] В наших покоях. Таку від народження Доля могутня
210] Випряла нитку йому, ще коли я його породила, —
211] Бути від рідних далеко, поживою псам бистроногим
212] Біля жорстокого мужа. Коли б я у нього печінку
213] Вирвати й з'їсти могла! Тоді б не лишивсь без відомсти
214] Син мій! Не як боягуз поліг у бою він завзятім,
215] А, захищавши троян і троянських жінок повногрудих
216] Від ворогів, — він ні страху не знав, ні про втечу не думав".
217] Відповідаючи, мовив їй старець Пріам боговидий:

218] "Ні, проти волі мене не затримуй! Не будь в моїм домі
219] Птахом зловісним! Мене переумити не сподівайся!
220] Бо якби хтось мені мовив таке із людей земнородних,
221] Хтось з віщунів, ворожбитів, жерців, що на жертвах віщують,
222] Лжею назвали б ми це і од нього б ще більш одвернулись.
223] Нині ж, побачивши сам і почувши безсмертного бога,
224] Йду, бо слово його недаремне. Якщо ж і судилось
225] Нині умерти мені при ахейських човнах міднозбройних,
226] Хай так і буде. Хай вб'є мене зразу ж Ахілл безпощадно,
227] Тільки б обнять мені сина й жадобу ридань вдовольнити!"

228] Мовивши так, одчинив він на скринях оздоблені віка,
229] Вийняв ізвідти дванадцять одінь, надзвичайно красивих,
230] Простих дванадцять плащів і ліжників стільки ж барвистих,
231] Стільки ж ясних покривал і до того — ще стільки ж хітонів.
232] Щирого золота зважив і виніс він десять талантів,
233] Двоє блискучих триногів і гарних котлів аж чотири,
234] Келих ще виніс, коштовність чудову, коли у Фракії
235] Був він послом, йому подаровану. Не поспушився
236] Старець і не залишив її дома, так прагнув душею
237] Викупить любого сина. Троян, що до нього зібрались,
238] Вигнав усіх з передсінка й лайливими ганив словами:

239] "Гетьте від мене, погані негідники! Вам ще не досить
240] Вдома плачу, що сюди ви прийшли ще й мені досаждати?
241] Мало того вам, що Зевс покарав мене горем, забравши
242] Кращого сина мого? На собі це зазнаєте скоро.
243] Легше тепер набагато гинути вам од ахеїв
244] Після того, як загинув мій син. Що ж до мене, то краще,
245] 1 Аніж на власні я очі в руїнах побачу розбите
246] Місто своє, — хай раніше зйду я в оселю Аїда!"

247] Мовив він так, і берлом їх став розганяць. Всі розбіглись
248] Від роз'ярілого старця. А той і синів своїх ляяв,
249] Славного Дія, й Паріса, й ясного, як бог, Агатона,
250] 1 Паммона, та Антіфона, й Політа, співця голосного,
251] Та Деїфоба, і з ними Гелена, іще й Гіппотея, —
252] Всіх дев'ятох закликав і наказував їм сивочолий:

253] "Швидше, негідники, діти мої безсоромні! Вже краще б
254] Ви біля бистрих човнів полягли всі, а Гектор зостався!
255] 1 О, я нещасний! Навіщо найкращих синів породив я
256] В Трої розлогій, — а нині нікого мені не лишилось!
257] Богоподібний був Местор у мене, Троїл конеборний,
258] Гектор, що був наче бог серед люду земного й здавався

259] Сином не смертного мужа, а паростю вічного бога.
260] Занапастив їх Арей, а ці ось нікчеми лишились,
261] Ці брехуни й танцюристи, лише в хороводах найкращі,
262] Кіз і ягняток розкрадачі з людських отар і попасищ!
263] Довго ви будете повіз мені споряджати в дорогу?
264] Швидше усе накладайте, бо час уже нам вирушати".

265] Мовив він так. Вони тоді, батьковим злякані криком,
266] Вивезли міцноколісний новісінський повіз для мулів,
267] Гарного виробу, й кузов на ньому як слід закріпили.
268] Букове потім з кілка ярмо відчепили для мулів
269] З чопом міцним посередині й парою кілець для віжок.
270] Винесли й ремінь для запрягу, ліктів у дев'ять завдовжки.
271] Далі над гладко обтесаним дишлем ярмо приладнали
272] З самого переду, й, через занозу кільце пропустивши,
273] Ременем тричі той чоп обмотали навколо, й нарешті,
274] Дишель також обв'язавши, під ремінь кінець підігнули.
275] Із гладкостінної кліті принісши, складали на повіз

276] Цінні дарунки — за голову Гектора викуп достойний;
277] Звиклих до запрягу мулів впрягли вони міцнокопитих, —
278] В дар од місян колись їх одержав Пріам староденний.
279] Коней Пріамові тут підвели під ярмо, що для себе
280] З гладко обтесаних ясел він сам годував власноручно.

281] Поки впрягали їх в повіз, у домі високому ждали
282] Старець Пріам і окличник, поринувши в думи глибокі.
283] Близько Ге куба до них підійшла із засмученим серцем,
284] Келих з солодким вином тримала вона у правиці,
285] Щоб, uzливання вчинивши, в дорогу вони подалися;
286] Стала вона перед кіньми, назвала Пріама й сказала:

287] "На, і Зевсові-батьку вчини uzливання, й молися,
288] Щоб від ворожих людей повернутись додому, якщо ти
289] Прагнеш до їх кораблів, хоч я зовсім того не бажаю.
290] Ще помолись чорнохмарному Зевсові, що поглядає
291] З Іди вершин на широкі троянського краю простори,
292] Щоб бистролетного птаха праворуч послав тобі з неба,
293] Віщого птаха, який і самому йому найлюбіший
294] І найсильніший з птахів, щоб, на власні побачивши очі,
295] Впевнено ти прямував на човни бистрокінних данаїв.
296] А не пошле тобі вісника широколунний Кроніон,
297] Я не наважуся радить тобі відціля із дарами
298] Йти до аргейських човнів, хоч і дуже того ти хотів би".

299] Відповідаючи, мовив до неї Пріам боговидий:

300] "Не відмовляюся, жінко, послухати доброї ради —
301] Руки здіймати до Зевса корисно, щоб зглянувсь на нас він".

302] Мовивши так, звелів тоді ключниці старець поважний
303] Чистої злити на руки води йому. Глек із водою
304] Й таз мідяний для вмивання внесла йому жінка служебна.

305] Руки умивши свої, він келих прийняв од дружини,
306] Встав серед двору, вчинив uzливання і щиро молився,
307] Очі до неба піднісши, і голосно так промовляв він:

308] "Зевсе, наш батьку, володарю Іди, преславний, великий!
309] Дай, щоб ласкаво прийняв мене славний Ахілл, з милосердям,

310] Ще й бистролетного птаха праворуч пошли мені з неба,
311] Віщого птаха, який і самому тобі найлюбіший
312] І найсильніший з птахів, щоб, на власні побачивши очі,
313] Впевнено я прямував на човни бистрокінних данаїв".

314] Так він моливсь громовержцю. І вчув його Зевс велемудрий,
315] І надіслав він орла, найпевнішого віщого птаха,
316] Темнопір'ястого звірів ловця, що беркутом зветься.
317] Наче у високоверхих покоях багатого мужа
318] Двері з міцними запорами, саме такими завбільшки
319] Крила обидва були у орла. Над містом праворуч
320] Він пролетів. Цю ознаку побачивши, вельми зраділи
321] Люди троянські, серця їм у грудях усім звеселились.

322] Став, поспішаючи, старець Пріам на свою колісницю
323] Й коней мерщій із подвір'я погнав повз лункий передсінок.
324] Мули тягли ваговитий повіз чотириколісний,
325] Ними тямущий Ідей керував; а позаду їх бігли
326] Коні, що їх батогом підганяючи, їхав поспішно
327] Ними по місту Пріам. Проводжать його вийшли всі близькі
328] В смутку великому, начебто їхав він смерті назустріч.
329] А як, спустившись із міста, дісталися вже на рівнину,
330] До Іліона назад і синове, й зяті його разом
331] Всі повернулись. Самі ж бо від широколунного Зевса
332] Не заховались на полі, — побачив він, зглянувсь на старця,
333] І до Гермеса, до любого сина свого, тоді мовив:

334] "Любо, Гермесе, тобі й наймиліше із смертними бути
335] В приязні й поміч в біді подавати, кому забажаєш.
336] Йди ж і Пріама проведь до ахейських човнів глибодонних,
337] Так, щоб ніхто із данаїв не бачив його й не помітив,
338] Поки щасливо не дійде він аж до намету Пеліда".

339] Мовив він так, і послухав тих слів його світлий дозорець.
340] Тої ж хвилини до ніг золоті підв'язав він підошви,
341] Гожі й нетлінні, що всюди із подувом вітру найлегшим —
342] І по воді, й по безкраїх просторах землі — його носять,
343] Жезл захопив, що, як схоче, ним сонну на очі дрімоту
344] Людям наводить, заснулого ж може так само збудити.
345] Взявши той жезл, могутній помчав із ним світлий дозорець,
346] Вмить долетів до рівнини троянської й вод Геллеспонту

347] Й біг суходолами, постать прибравши вождевого сина
348] З першим пушком на щоках, у розквіті років найкращих!

349] Ті ж два тим часом минули вже їла велику могилу
350] Й мулів та коней своїх зупинили, щоб їх напоїти

351] З річки. Вже тіні вечірні на землю лягали навколо.
352] Раптом Гермеса побачивши перед собою, окличник
353] Зразу помітив його і так до Пріама промовив:

354] "Глянь, Дарданіде, уважніш! Нам діяти треба обачно.
355] Мужа я бачу, — боюсь, чи не ждять нам від нього напасті!
356] Швидше тікаймо на конях, а ні — до колін припадімо
357] Й ревно благаймо його, щоб мав він до нас милосердя!"
358] Мовив він так, і жажнувся старий, аж серце завмерло,
359] Й стало волосся сторчма на згорбленім тілі старечім,
360] Весь він заляк. Підійшовши до нього, Гермес-доброчинець
361] Старця за руки узяв, і розпитувать став, і промовив:
362] "Батьку, куди це ти коней і мулів своїх поганяєш
363] В ніч божественну оцю, коли смертні усі спочивають?
364] Ти не боїшся ахеїв, що зовсім відціль недалеко
365] Дихають сили лихої й ворожої злоби диханням?
366] А як побачив би хто, як у млі бистролетної ночі
367] Стільки скарбів ти везеш, — що б відчув ти тоді своїм серцем?
368] Не молодий-бо ти й сам, ще й старий, хто тебе супроводить, —
369] Як оборонитесь ви, коли хтось нападе на вас перший?
370] Я ж не вчиню тобі жодного лиха і навіть од інших
371] Оборонятиму: схожий на рідного ти мого батька".

372] В відповідь мовив йому староденний Пріам боговидий:
373] "Все так на правду і є, як кажеш ти, люба дитино!
374] Та із богів свою руку простер уже хтось наді мною,
375] Давши такого, як ти, супутника стріти в дорозі
376] Доброзичливого, гарного й зростом своїм, і на вроду,
377] Мудрого розумом, — видно, в щасливих батьків ти родився".
378] В відповідь мовив на це провідар йому, світлий дозорець:
379] "Так, справедливо усе й до ладу ти, старче, говориш.
380] Ти мені от що скажи, та розкажуй одверто і щиро:
381] Чи виправляєш кудись до чужинних людей ти численні,
382] Цінні скарби свої, щоб зберегти їх для тебе, напевне,
383] Чи залишити готові усі Іліон ви священний,

384] Страхом охоплені? Найсміливіший у війську загинув,
385] Син твій! Нічим же не гірший в бою він за воїв ахейських".
386] В відповідь мовив йому староденний Пріам боговидий:
387] "Хто ж бо ти сам, мій найкращий? В яких ти батьків народився?
388] Як же ти гарно про сина мого безталанного говориш".

389] В відповідь мовив на це проводар йому, світлий дозорець:
390] "Хочеш ти, видно, про Гектара, старче, мене розпитати.
391] Часто в боях, де слави мужі набувають, на власні
392] Очі я бачив його, навіть в день той, коли, одігнавши
393] До кораблів, побивав аргеїв він гострою міддю.
394] Стоячи здалеку, ми дивувалися. Битися з вами
395] Забороняв нам Ахілл, що на сина Атрея був гнівний.
396] Сам я — товариш його, на однім кораблі з ним прибулий.

397] Із мірмідонян я родом, мій батько — славетний Поліктор,
398] Муж він заможний, роками такий же, як ти, староденний.
399] Шестеро дома лишилось синів його, я ж оце сьомий.
400] Випав мені жеребок — Ахілла сюди проводжати.
401] Від кораблів оце я прийшов на рівнину. З світанням
402] Мають із боєм на місто іти бистроокі ахеї.
403] Вже надокучило тут їм без діла сидіти, й не можуть
404] Стримати їх поривання до бою державці ахейські".

405] В відповідь мовив йому староденний Пріам боговидий:
406] "Якщо ти справді товариш Ахілла, сина Пелея,
407] То я благаю тебе, розкажи мені щиро всю правду.
408] Чи біля бистрих човнів лежить іще син мій, чи кинув
409] Псам на поталу Ахілл його, геть на шматки порубавши?"
410] В відповідь мовив на це проводар йому, світлий дозорець:
411] "Старче, ні пси, ані хижі птахи його ще не терзали,
412] Він у наметі Ахілловім, перед човном його бистрим,
413] Все ще лежить. Дванадцять минуло вже днів, але й досі
414] Тіло його не гние, не їдять його трупа жадливо
415] Черви, що воїв тіла, полеглих в бою, пожирають.
416] Правда, щодня, ледве рання засяє зоря богосвітла,
417] Труп він волочить нещадно круг гробу коханого друга,
418] Але йому це не шкодить. Ти б, глянувши, й сам здивувався:
419] Він як росою омийтий лежить, ні краплиночки крові,
420] Ані пляминки на ньому, — всі загоїлись рани,
421] Що завдали йому гострої міді численні удари.

422] Так-то піклуються сином твоїм безпечальні богове,
423] Навіть і мертвим, — мабуть, усім серцем вони його люблять".
424] Мовив він так, і старець зрадів, і до нього промовив:
425] "О, як то добре, дитино, приносити жертви належні
426] Вічним богам. Тож і син мій, коли іще був він у мене,
427] Не забував у господі богів, що живуть на Олімпі, —
428] Тим-то вони і по смертному часі його спогадали.
429] Ти ж у дарунок прийми од мене цей келих чудовий,
430] Стань біля мене й під захистом вічних богів олімпійських
431] Сам проведи до намету славетного сина Пелея".

432] В відповідь мовив на це проводар йому, світлий дозорець:
433] "Юного, старче, мене спокушаєш, та марно схиляєш
434] Поза Ахіллом коштовні дарунки від тебе прийняти.
435] Цілим-бо серцем своїм і соромлюся я, і боюся
436] В чімсь обмануть його, щоб не зазнать за це лиха пізніше!
437] А провозать тебе я хоч до славного Аргоса радий,
438] Охоронять на швидких кораблях і шляхах сухопутних.
439] Хто б на такого не зважив супутця й напав би на тебе".
440] 1 Мовив слова ці Гермес-доброчинець і скочив на повіз,
441] В руки могутні мерщій ухопив батога він і віжки
442] І надихнув незвичайної прудкості коням і мулам.

443] Швидко домчали до валу навкруг кораблів і до рову,
444] Де перед тим вартові готували ахеям вечерю.
445] Сон на сторожу пролив проводар тоді, світлий дозорець,
446] Всіх він приспав і, відсунувши засуви й браму розкривши,
447] Старця Пріама завів і його колісницю з дарами.
448] От до високого врешті вони добулися намету
449] Сина Пелея, — його мірмідонці йому збудували,
450] В лісі ялин нарубавши, а зверху поклали покрівлю
451] Із очерету пухнастого, в луках його назбиравши.
452] Опорядили вождеві й подвір'я навколо намету,
453] Тином обвівши густим. Замикалася брама єдиним
454] Засувом, теж ялиновим, важеним таким, що ахейських
455] Троє мужів засували його й відмикали ще троє
456] Інших мужів. Ахілл же і сам його міг засувати.
457] Браму оцю відчинив перед старцем Гермес-доброчинець,
458] Славні дарунки завіз прудконогому сину Пелея,
459] Із колісниці на землю зійшов і до старця промовив:

460] "Старче мій, бог я безсмертний, Гермес — я до тебе з Олімпу
461] Посланий, — батько звелів мені бути твоїм провожатим.
462] Та вже й вертатися час. Потрапляти на очі Ахіллу
463] Я б не хотів. Безсмертному богові все ж непристойно
464] Перед всіма так одверто у смертних приймати гостину.
465] Ти ж до намету ввійди і, коліна обнявши Пеліда,
466] Батька ім'ям, пишнокосої матері й любого сина
467] Щиро благай його, поки дух йому в грудях зворушиш".

468] Мовивши так, Гермес до Олімпу високого швидко
469] Злинув. На землю тоді Пріам з колісниці зіскочив
470] І, візника залишивши Ідея на місці, щоб бистрих
471] Коней і мулів стеріг, подався їздець староденний
472] Прямо до дому, де Зевсові любий Ахілл мав оселю.
473] Там він застав його й друзів, що одаль сиділи. Лиш двоє —
474] Автомедонт благородний і Алкім, Ареева парость, —
475] Услугували йому. Вечеряти щойно скінчив він —
476] їжі спожив і пиття. Перед ним іще стіл залишався.
477] В дім непомітно ввійшов великий Пріам і, схилившись,
478] Став обнімати коліна Ахіллові, ще й цілувати
479] Руки страшні, що в нього численних синів повбивали.
480] Так, наче муж, що, в рідному краї убивши людину,
481] На чужину утікає в нестямі і, раптом зайшовши
482] В дім до мужа багатого, подив усіх викликає,
483] Так здивувався Ахілл, боговидого старця впізнавши,
484] Враз здивувались і інші, й одні позирнули на одних.
485] Тільки Пріам, озвавшись, промовив до нього з благанням:

486] "Батька свого спогадай, до богів подібний Ахілле!
487] Так же, як я, стоїть він на старості скорбнім порозі.
488] Може, в цю саму хвилину сусіди йому учиняють

489] Утиски й нікому ту небезпеку й біду відвернути.

490] Все ж він, принаймні почувши про те, що живий ти і цілий,
491] Серцем радіє своїм і щоденно плекає надію
492] Любого бачити сина, коли він повернеться з Трої.
493] Я ж, нещасний без краю, найкращих синів породив я
494] В Трої розлогій, а нині нікого мені не лишилось.
495] Аж п'ятдесят їх у мене було до приходу ахеїв,
496] З них дев'ятнадцять від лона були однієї дружини,

497] Решту — інші жінки у моїх породили покоях,
498] Та багатьом із них лютий Арей вже знесли коліна.
499] Хто ж був єдиний у мене, що й Трою, й самих захищав нас,
500] Той в обороні вітчизни недавно тобою убитий —
501] Гектор. Тож задля нього й до цих кораблів я ахейських
502] Нині з благанням прийшов і викуп приніс незліченний.
503] Бійся, Ахілле, богів і зглянься ласкаво на мене,
504] Батька свого спогадавши, бо жалю ще більше я гідний,
505] Те-бо терплю, чого інший ніхто не зазнав земнородний, —
506] Рук убивці синів своїх я доторкаюсь губами!"

507] Мовив це, й пам'ять про батька збудив, і викликав сльози.
508] Взявши за руку, лагідно все ж одхилив той старого.
509] Так спогадавши обидва, — той Гектора-мужезвитяжця,
510] Плакав невітшно, до ніг Ахіллових тужно припавши,
511] Сам же Ахілл свого батька оплакував, ще й за Патроком
512] Тяжко журився, — і стогін їх сумно лунав по покоях.
513] А після того, як слізьми наситивсь Ахілл богосвітлий,
514] З серця ж його і грудей одлягло скорботне бажання,
515] З крісла він швидко підвівся й за руку підводить старого,
516] Сиве чоло пожалівши й на бороду зглянувшись сиву,
517] І, промовляючи, з словом до нього звернувся крилатим:

518] "О бідолашний, багато печалі душею зазнав ти!
519] Як же наблизитись до кораблів ти наваживсь ахейських
520] Сам, перед очі того, хто стільки синів твоїх славних
521] Зброї позбавив? Мабуть, і серце у тебе залізне.
522] Та заспокойся і в крісло сідай. Хоч як боляче нам,
523] Глибоко в серці сховаймо свою ми журбу і скорботу.
524] Не допоможуть нічого найревніші сльози й ридання.
525] Долю таку вже богове нам, смертним, направили, нещасним, —
526] Жити весь вік у журбі, самі лиш вони безпечальні.
527] Глиняні глеки подвійні у Зевса стоять при порозі,
528] Повні дарів: нещастя — в одному, а в другому — блага.
529] Той, кому їх у суміші Зевс подає громовладний,
530] Інколи горя, а інколи й радості має зазнати.
531] Той же, кому тільки лихо пошле, здобуває ганьбу лиш,
532] Голод нужденний скрізь гонить його по землі богосвітлій,
533] От і блукає він скрізь, і в богів, і в людей у зневазі.
534] Так і Пелея боги дарами блискучими зроду

535] Обдарували; поміж людей він усіх виділявся
536] Щастям, багатством, ще й був владарем у мужів мірмідонських,
537] Смертний, дружиною мав од богів він богиню безсмертну.
538] Та недолю й йому приділили богове — не мав він
539] В домі своєму дітей, владущого роду нащадків.
540] Син у Пелея один лише, коротковічний; я й нині
541] Старості не доглядаю його й од вітчизни далеко
542] В Трої сиджу — і тобі, і дітям твоїм лиш на горе.
543] Чули ми, старче, раніше колись і ти був щасливий:
544] Скільки обмежує Лесбос, оселя Макарова, з моря,
545] З півночі ж — гори Фрігійські та хлань Геллеспонту безкрая —
546] Скрізь визначався ти, старче, як кажуть, синами й багатством.
547] Та як наслали на тебе це лихо богове небесні,
548] Вічно під містом твоїм лиш січі та людоубивства.
549] Мусиш терпіти, журби не тримай безнастанної в серці,
550] Не допоможе нічого печаль за сином убитим, —
551] Не воскресиш його, тільки ще більшого горя зазнаєш!"
552] В відповідь мовив йому староденний Пріам боговидий:
553] "Ні, я не сяду, годованцю Зевсів, допоки мій Гектор
554] Десь у наметі лежить непохований. Дай його швидше,
555] Хай я на власні очі побачу. А сам ти від мене
556] Викуп багатий прийми, що-привіз я. Нехай він на радість
557] Буде тобі, щоб вернувсь ти до рідного краю щасливо,
558] Ти-бо дав жити мені і сонячне бачити світло".

559] Глянув на нього спідлоба і мовив Ахілл прудконогий:
560] "Не досаждай мені, старче, бо вирішив серцем і сам я
561] Гектора тіло вернути, — від Зевса приходила з вістю
562] Мати до мене моя, від морського народжена старця.
563] Знаю-бо й те я, Пріаме, цього не сховаєш від мене, —
564] Хтось із богів тебе до кораблів супроводив ахейських.
565] З смертних ніхто б не насмілився, навіть юнак нерозважний,
566] В стан наш вступити — ні від сторожі б не міг він сховатись,
567] Ані так легко затвори на брамах відсунути наших.
568] Тож не хвилюй уже більше моє ти печалюми серце,
569] Щоб у наметі цім, старче, хоч ти і з благанням приходиш,
570] Я не відмовив тобі і Зевсову б волю порушив".

571] Мовив він так, і, злякавшись, послухав старий тої мови,
572] Син же Пелеїв, як лев, за двері з намету подався,
573] Та не один, за ним поспішили соратників двоє —

574] Автомедонт благородний і Алкім, що їх поміж друзів
575] Більше від інших Ахілл шанував по Патроклі убитім.
576] Випрягли коней і мулів вони, від ярма одв'язавши,
577] І, до намету з окличником старця Пріама ввійшовши,
578] В крісло його посадили, і з міцноколісного воза
579] Викуп за голову Гектора зносити стали безцінний.

580] Два лиш плащі залишили вони і хітон добротканий,
581] Щоб, загорнувши в них тіло, додому його виряджати.
582] Сам же покликав служниць помити його й намастити,
583] Тільки десь далі поклавши, щоб сина Пріам не побачив.
584] Міг-бо не стримати гніву старий у засмученім серці,
585] Сина побачивши, сам же Ахілл, умить спалахнувши,
586] Зопалу вбить його міг би й порушити Зевсову волю.
587] Тіло помили служниці, і, маслом його намастивши,
588] В чистий вгорнули хітон, і плащем його зверху накрили.
589] Потім Ахілл підняв його сам і, на мари поклавши,
590] З товаришами поставив на добре гембльованім возі.
591] Заголосивши тоді, до друга взивав він і мовив:

592] "О, не гнівися, Патрокле, як навіть в Аїді почувеш,
593] Що богосвітлого Гектора тіло віддав дорогому
594] Батькові я, — не нікчемний він дав мені викуп за нього.
595] ' Гідну й для тебе я долю із нього вділю, як належить".

596] Мовив це, й знов до намету вернувся Ахілл богосвітлий.
597] Сів у крісло, оздоблене гарно, що встав був із нього,
598] При протилежній стіні, і так до Пріама промовив:

599] "Син твій, старче, померлий до тебе вернувсь, як велів ти, —
600] Вже він на марах лежить. На світанку його ти побачиш
601] І повезеш. А зараз пора про вечерю згадати.
602] Не забувала про їжу й сама пишнокоса Ніоба,
603] Що аж дванадцять дітей у неї загинуло в домі —
604] Шестеро дочок і шість синів у квітучому віці.
605] Стрілами тих юнаків Аполлон повбивав срібнолукий
606] В гніві на матір Ніобу, дівчат — Артеміда мислива,
607] Саме за те, що з Лето ясноликою хтіла рівнятись:
608] Двох-бо дітей породила Лето, а у неї — багато.
609] Хоч їх лиш двоє було, а тих багатьох повбивали.
610] Дев'ять днів у крові ті валялися трупи, й ховати

611] їх не було кому: всіх обертав у каміння Кроніон.
612] Тільки десятого дня їх небесні боги поховали.
613] Слізьми знеможена вкрай, про їжу згадала Ніоба.
614] Нині у скелях далеких, у горах безлюдних Сіпілу,
615] Де, як розказують, захисток мають для себе божисті
616] Німфи, що вздовж берегів Ахелою ведуть хороводи, —
617] В камінь богами обернена, там вона вічно сумує,
618] Отже, про їжу пора нам подумати, мій богосвітлий
619] Старче, встигнеш і потім оплакати милого сина,
620] В Трою привізши, і там многослізний він буде для тебе!"

621] Мовив і, скочивши, білу вівцю Ахілл прудконогий
622] Сам заколов; білували ж, як личить, і справили друзі,
623] М'ясо усе на шматки порубали й, рожнами проткнувши,
624] Смажити стали старанно й готове з рожнів познімали.

625] Автомедонт заходився ще й хліб по столі розставляти
626] В кошиках гарних, а м'ясо ділив сам Ахілл богосвітлий.
627] Руки до поданих страв одразу ж усі простягнули.
628] Потім, коли уже голод і спрагу вони вдовольнили,
629] Довго Пріам Дарданід дивувався тоді із Ахілла,
630] Зросту його і красі, до богів-бо усім був подібний.
631] Так же й Ахілл з Дарданіда Пріама собі дивувався,
632] Спостерігавши вигляд поважний і слухавши мову.
633] Як навтішались вони, один одного так споглядавши,
634] Перший промовив тоді староденний Пріам боговидий:

635] "Спати пусти мене швидше, годованцю Зевсів, щоб, лігши,
636] Сном утішатись солодким могли ми на ложах спокійних.
637] Ні на хвилину повік не заплющував я над очима
638] З дня, коли духу позбувся мій син під руками твоїми,
639] Тільки стогнав я весь час і муки терпів незліченні,
640] В куряві й бруді з одчаю валяючись серед подвір'я.
641] Тільки ось нині я їжі спожив і вином іскрометним
642] Горло своє покропив, а то зовсім не їв я нічого".

643] Так він сказав. Ахілл тоді друзям звелів і служницям
644] Ліжка стелить в передсінку, пурпурними їх подушками
645] Викласти, ще й килимами чудовими постіль заслати,
646] І покривала вовняні подать їм укритися зверху.
647] Вийшли із світлом ясним у руках із покоїв служниці

648] Й два для них ложа небавом старанно вони постелили.

649] З жартом звернувся тоді до Пріама Ахілл прудконогий:

650] "Ляжеш ти, старче мій любий, знадвору, щоб часом з ахеїв

651] Хтось не ввійшов сюди радитись, — часто до мене заходять

652] Радити раду мужі, як звичай того вимагає.

653] Тож, як у пітьмі нічній хто-небудь тебе тут побачить

654] І Агамемнону зразу ж розкаже, людей вожаєві,

655] Може, напевно, затриматись видача мертвого сина,

656] Ти ж мені нині усе розкажи і повідай одверто:

657] Скільки ти днів богосвітлого Гектора маєш ховати,

658] Щоб не виходив на битву я сам і воїнів стримав".

659] В відповідь мовив йому староденний Пріам боговидий:

660] "Якщо даси нам ховать богосвітлого Гектора тіло,

661] Ласку велику цим нині ти явиш до мене, Ахілле:

662] Замкнені ми в Іліоні, ти знаєш, а дерево треба

663] Здалеку, з гір нам возить, та й трояни залякані дуже.

664] Дев'ять би днів нам хотілось оплакувать Гектора в домі

665] І поховать на десятій та справити тризну для люду.

666] На одинадцятій — пагорб насипати зверху могильний,

667] А на дванадцятій — бій відновити, якщо вже так треба".

668] Знову йому відповів прудконогий Ахілл богосвітлий:

669] "Хай так і буде, старче Пріаме, як ти того хочеш.

670] Я припиняю війну на час, що його зажадав ти".

671] Мовивши це, правицею руку він біля зап'ястя

672] Стиснув ласкаво, щоб острах у нього розвіяти в серці.

673] В передпокої небавом і спати вони полягали —

674] Старець Пріам і окличник — з думками розумними в грудях;

675] Сам же Ахілл спочивав під наметом, обладнаним добре,

676] Поруч із ним Брісеїда на ложі лягла яснолиця.

677] Інші богове безсмертя й мужі усі збройнокомонні

678] Спали безжурно всю ніч, заспокійливим сном оповиті.

679] Лиш одного він не міг подолать доброчинця Гермеса,

680] Що обмірковував, як одвести державця Пріама

681] Від кораблів, щоб того не помітила варта при брамі.

682] Став він над ним в головах і мовив таке йому слово:

683] "Не добачаєш можливих ти, старче, знегод, якщо спати

684] Можеш між люду ворожого, здавшись на слово Ахілла.

685] Дав ти сьогодні багато, щоб викупить мертвого сина,

686] Та за тебе живого дадуть, проте, викупу й втрое

687] Діти твої, що лишилися ззаду, коли б Агамемнон

688] Знав, що ти тут, і дізнались про це усі інші ахеї".

689] Так він промовив. А старець злякався й окличника будить.

690] Позапрягав негайно Гермес тоді коней і мулів

691] І через табір погнав, та з ахеїв ніхто й не побачив.

692] А як дісталися броду вони струменистої річки

693] Ксанту пучинного, що від безсмертного Зевса родився,

694] Кинув супутців Гермес і подавсь на верхів'я Олімпу.

695] В шатах шафранних Еос над всією простерлась землею.

696] Коней з плачем і стогнанням вони до міста погнали,

697] Вбитого ж мули везли. Та тільки ніхто не побачив

698] їх ні з мужів, ні з жінок, підперезаних пишно, раніше

699] Аніж Кассандра, на золоту Афродіту подібна.

700] Вздріла вона із твердині пергамської любого батька

701] На колісниці й міського при ньому окличника з Трої.

702] Мулів побачила далі і Гектора тіло на марах.

703] Заголосила вона і на весь Іліон заволатала:

704] "Швидше, троянські мужі і троянки, на Гектора гляньте!

705] З радістю ви зустрічали, коли він живий повертався

706] З битви, — він завжди був радістю міста й цілого народу!"

707] Мовила так. І ніхто із жінок і мужів тоді в місті

708] Не залишився, велика людей огорнула скорбота.

709] В брамі вони оточили Пріама, що віз його тіло.

710] Перед всіма його люба дружина і мати шановна,

711] Коси рвучи на собі, до бистрих коліс припадали,

712] Щоб хоч обнять його голову. Й плакав народ весь навколо.

713] Так біля брами вони цілий день аж до заходу сонця

714] Сльози рясні проливали б над Гектора мертвого тілом,

715] Якби не крикнув із повоза свого старий до народу:

716] "Дайте дорогу, щоб мулами міг я проїхати. Вдосталь
717] Потім наплачетесь ви, як мерця привезу я додому".

718] Мовив він так. І весь перед повозом люд розступився.

719] Як досягли вони славного дому Пріама та мертве

720] Тіло поклали на ложе різьблене, навкруг посадили

721] Заводіїв голосіння, і з стогоном ті і риданням

722] Спів почали похоронний, і в тузі жінки голосили.

723] Перша плачем із них білораменна зайшлась Андромаха,

724] Голову Гектора-мужозвитяжця обнявши руками:

725] "Рано ти, мужу мій любий, пішов із життя і вдовою

726] В домі мене залишаєш. Тож син наш — мале ще дитятко,

727] Піп породили його ми, бездольні, — квітучого віку

728] Не досягне він, гадаю. Раніш-бо наш город доценту

729] Буде зруйновано. Сам-бо загинув ти, наш оборонцю,

730] Що рятував його, й вірних дружин, і дітей нетямущих.

731] Скоро відціль повезуть їх усіх в кораблях глибодонних,

732] З ними й мене. А ти, мій синочку, або вслід за мною

733] Підеш до краю чужого роботу робить примусово

734] Немилосердним владикам, або тебе хтось із ахеїв

735] Схопить за руку і з башти жбурне на загибель жорстоку

736] В гніві за те, що брата забив у боях йому Гектор,

737] Чи його батька, чи любого сина, бо безліч ахеїв,

738] Гектора вбитих долонею, землю зубами вже гризли.

739] Батечко твій неласкавий до них був у січі жорстокій,

740] Тим-то й оплакують так його люди усі в Іліоні.

741] Гекторе, горя завдав ти батькам, до ридань невимовних

742] їх призвівши, мені ж дав найбільш катувань ти жорстоких.

743] Не простягнув-бо до мене руки ти із смертного ложа,

744] Не заповів мені слова останнього, щоб пам'ятала

745] Я його днями й ночами, рясні проливаючи сльози!"

746] Мовила так крізь ридання, і в тузі жінки голосили.

747] Ревно посеред жіноцтва заводила плач свій Гекуба:

748] "Гекторе, серцю моєму з моїх діточок найлюбіший!

749] Ще й за життя був у мене ти любий богам олімпійським,

750] Та й після смерті твоєї за тебе вони вболівають.

751] Інших у мене синів захопивши, Ахілл прудконогий

752] Взяв у полон і далеко продав їх за море безплідне,

753] Десь аж на Самос, на Імбр та на Лемнос, туманом повитий;
754] Тільки у тебе він душу відняв тонколезною міддю
755] І волочив круг могили тобою убитого в січі
756] Друга Патрокла, хоча і не міг його цим воскресити.
757] Ти ж, наче вмитий росою, так ніби ось-ось заговориш,
758] В домі моєму лежиш, немов Аполлон срібнолукий
759] Лагідно й тихо настиг тебе раптом своєю стрілою".

760] Мовила так крізь ридання, і плач залунав безугавний.
761] Третя з невітшних жінок завела голосіння Єлена:

762] ."Гекторе, серцю моєму із діверів ти найлюбіший!
763] Став-бо тепер чоловіком мені Александр боговидий,
764] Що мене в Трою привіз, — хай раніш я загинула б краще!
765] Ось і двадцятий вже рік од тієї години минає,
766] Як прибула я сюди, покинувши рідну країну,
767] Та не чула від тебе лихого чи прикрого слова!
768] Навіть як інший хто в домі мені починав докоряти —
769] З діверів хто, із зовиць, чи з невісток, убраних ошатно,
770] Або свекруха, — сам свекор був завжди як батько ласкавий, —
771] Ти зупиняв і стримував їх переконливим словом,
772] Лагідно діючи мовою, повною тихої ласки.
773] Тим-то за тебе й за себе сумую тепер я, нещасна.
774] В цілій-бо Трої розлогій немає у мене віднині
775] Друга, як ти. Із зневагою всі позирають на мене".

776] Мовила так крізь ридання. Зітхав увесь люд незліченний.
777] Старець Пріам із такими звернувсь до присутніх словами:

778] "Дров понавозьте, трояни, до міста й не бійтесь лихої
779] Засідки десь од аргеїв. Ахілл мені дав обіцянку,
780] Ще коли нас одпустив од своїх кораблів чорнобоких,
781] Нас не чіпати, аж поки дванадцятий день не настане".

782] Мовив він так. І у повози мулів вони із волами
783] Позапрягали і швидко усі перед містом зібрались.
784] Дев'ять без спочиву днів вони дрова возили до міста,
785] Лиш на десятій, коли заясніла зоря світлодайна,
786] Винесли з тужним риданням одважного Гектора тіло
787] І, на багаття зверху поклавши, вогонь розпалили.

788] Ледве з досвітньої мли розоперста Еос заясніла,
789] Стали до вогнища Гектора славного сходитись люди,
790] А як усі вже зійшлись і громада зібралась велика,
791] Спершу іскристим вином залили вони всюди багаття,
792] Де ще трималася сила вогню. Лише після того
793] Білії кості брати його й друзі в журбі позбирали
794] З попелу, й сльози рясні із лиць у них бігли струмками.
795] Кості зібравши усі, пурпуровим м'яким покривалом
796] їх огорнули, й тоді, в золотую поклавши їх урну,
797] Разом до ями глибокої все опустили, й до неї
798] Зверху багато каміння великого щільно наклали,
799] Й пагорб надгробний насипали, варта ж сиділа навколо,
800] Щоб до часу не напали красивоголінні ахеї.
801] Швидко надгробок насипавши, всі розійшлися. А потім
802] Знову зійшлися і в учті усі учтували преславній
803] В домі Пріама-державця, що Зевсовим був вихованцем.
804] Гектора так, упокірника коней, вони поховали.

ПРИМІТКИ

ПІСНЯ ПЕРША

Рядок 1. Богиня, до якої звертається поет і яка повинна оспівати (точніше — надихнути поета, щоб він оспівав) Ахіллесів гнів, — Муза. З дев'ятох муз богинею епічної поезії вважали Калліопу.

2. Ахеї (ахейці, ахаї). Коли в "Іліаді" йдеться про спільну назву для всіх тих грецьких племен, що воювали під Троєю, Гомер називає їх ахеями, данайцями або аргів'янами, хоч це були й окремі племена.

3. Аїд (Гадес, Ад) — потойбічний світ, місце перебування померлих, а водночас — і одне з імен бога потойбічного світу. Згідно з давніми уявленнями, це — темне підземелля, де блукають душі мерців.

Слово "герой" за найдавніших часів у греків мало до певної міри сакральний зміст. Героями вважалися особистості (переважно легендарні) не лише надзвичайної сили й відваги, — це за походженням напівбоги. Такий, скажімо, Геракл, син бога Зевса і смертної жінки Алкмени, або в "Іліаді" — Ахіллес, батько якого Пелей — вождь мірмідонян, одного з ахейських племен, а мати — морська богиня Фетіда. Часто таке напівбожественне походження приписувано басилевсам, ватажкам племен. В "Іліаді", проте, цей термін вживається і в значенні, близькому до сучасного, тобто героями називають взагалі хоробрих воїнів, що відзначилися на полі бою.

5. "Так Зевсова воля над ними чинилась..." — Звичайне для Гомерових поем подвійне вмотивування подій, що відбуваються в творі: це — і наслідок втручання богів, і водночас — природний розвиток дії.

9. "Син то Зевса й Лето" — бог Аполлон.

14. Жезл золотий — ознака жрецького сану. "...На чолі ж мав вінок Аполлона..." — переклад трохи довільний. Точніше — не вінок, а стьожку, пов'язку з білої вовни, яку жрець начепив на жезл, а не пов'язав нею голову.

18. Олімп — найвища гора в Греції (2918 м). Згідно з віруваннями стародавніх греків — місце перебування богів.

30. Аргос — головне місто Арголіди, володіння Агамемнона (північно-східна частина півострова Пелопоннеса). Звідси й назва жителів — аргів'яни, аргеї.

37. Хріса, Кілла — стародавні міста на малоазійському побережжі в Троаді (поблизу Трої). Тенед (Тенедос) — острів недалеко від Трої і на ньому місто тієї самої назви, що й острів.

39. Смінтей ("винищувач мишей") — одне з численних імен Аполлона. Існують міфи про те, як він врятував від навали польових мишей цілу Троаду. У Хрісі була статуя Аполлона з мишею під ногою.

43. Феб, або Фойбос (осяйний) — одне з найпоширеніших імен Аполлона. Культ Аполлона як бога світла і сонця у давній Греції злився з культом сонячного бога Геліоса.

65. Гекатомба — жертва богові зі ста (а пізніше — взагалі із значної кількості) биків.

106. Агамемнон пригадує, як колись він з намови Калхаса (Калханта) приніс у жертву власну дочку Іфігенію, щоб вимолити в богів попутного вітру для кораблів, що вирушили завойовувати Трою.

144. Муж радний — басилевс. Басилевси влаштовували між собою наради, куди не допускалися звичайні воїни, що брали участь лише в загальновійськових зборах. Але й там промови виголошували басилевси, а маса могла тільки вигуками виявляти своє ставлення до почутого.

155. Фтія — місто в Фессалії (північ Греції), володіння Ахіллеса.

202. Зевс егідодержавний. — У найдавніші часи егідою називали Зевсову зброю у вигляді бурі з громом та блискавицею, якою він наганяв ляку на супротивників. За одним з варіантів міфа егідою називали шкіряний щит Зевса, що виготовив йому бог-коваль Гефест. І це також була застрашувальна зброя, тим паче, що на щиті містилась голова потвори — Горгони Медузи з жахливими очима і з гадюками замість волосся. Часом Зевс позичав егіду Аполлонові або Афіні. Звідси походить і вживане нині "під егідою", в розумінні "під захистом".

252. Пілос — у давній Греції таку назву мало трое міст. З ім'ям Нестора пов'язаний Пілос — місто з гаванню на півдні Пелопоннесу.

263-264. Нестор, що два покоління людські пережив, — найстаріший з учасників Троянської війни, отже, й згадує він товаришів своєї молодості, міфічних героїв, ще з передтроянської епохи, з іменами яких пов'язані численні перекази. Пірітой — вождь міфічних лапітів, войовничого племені, що населяло Фессалію. На свій весільний бенкет він запросив сусідніх кентаврів — дике плем'я напівлюдей-напівконеї. Упившись, кентаври хотіли силоміць забрати наречену та інших жінок, що були на бенкеті. Це стало причиною війни між лапітами й кентаврами. У війні крім Пірітоя

брали участь і інші лапітські герої, що їх називає Нестор: Дріант, Ексадій, Поліфем (не має нічого спільного з кіклопом Поліфемом, з яким читач зустрінеться в "Одіссеї"), а також Поліфемів брат Кеней, що народився як дівчина і яку бог Посейдон на її прохання обернув у хлопця. Після драматичних перипетій кентаврів було подолано, і вони повтікали на північ Греції.

265. Тесей, син афінського царя Егея, — поряд з Гераклом найушлавленіший герой найдавніших міфів. Був другом Пірітоя, помагав йому у війні з кентаврами.

307. Син Менойта — Патрокл.

313. Ритуальне омивання, обряд очищення від того брудного й гріховного, що було наслідком вчинку Агамемнона.

321. Окличники (вісники). — В їхні функції входило посередництво між ворогами, також між богами й людьми. Вони виконували роль послів у міжплеменних стосунках. Користувались правом недоторканості.

366. Фіви. Відомо було троє міст, що мали таку назву: семибрамні — грецьке місто в європейській частині Греції, в Беотії; стобрамні — в Єгипті і кілійські — в Малій Азії. Саме про ці треті Фіви тут і мовиться. Це було володіння Гетіона, батька Гекторової дружини Андромахи.

403-404. Егеон (так його йменували люди), або Бріарей (мовою богів) — один із трьох сторуких і п'ятдесятьголових велетнів, син бога Посейдона, а за іншою версією — син Урана (Неба) і Землі (Геї).

424. Ефіопи (чорношкірі) за тогочасними уявленнями жили десь край світу, на далекому півдні, на березі ріки Океану, і відзначались такими чеснотами, що були навіть гідні пригостити у себе богів.

470. Кратер (кратера) — посуд, в якому розводили вино водою; розведене вино потім черпали з кратеру й розливали в келихи. Перед питтям робили узливання — зливали із келиха кілька крапель у жертву богам.

473. Пеан — культовий спів на честь Аполлона.

477. Еос — ранкова зоря, богиня світанку.

485-486. Корабель витягали з води, щоб не підгнивало дно.

500-502. Обнімання колін, доторкання рукою до підборіддя — загальнопоширені жести, що означали благання.

584. Келих дводонний — дехто тлумачить це інакше і, може, з більшою на те підставою: не дводонний, а з двома ручками або двома вушками.

593-594. Лемнос — острів у північній частині Егейського моря, в давнину заселений плем'ям сінтійців.

599. Тут — перводжерело широковживаного виразу "гомеричний сміх".

603. Формінга — струнний музичний інструмент, різновид ліри.

ПІСНЯ ДРУГА

6. Тут втілення сну (чи сновидіння) називається Онейросом. Фігурує (напр., XIV, 231 або XVI, 672) ще й Гіпнос, крилатий бог сну, брат бога смерті Танатоса, син бога підземної п'тьми Ереба й богині Ночі. Гіпнос мав силу присипляти не тільки людей, а й

богів. У перекладі обоє імен передано ім'ям Сон.

42. Хітон — спідній одяг (на зразок сорочки), підперезуваний поясом.

93. Чутка — в оригіналі Осса, тут уособлена як богиня.

101 — 106. Берло, знак влади басилевса, як бачимо, скував богковаль Гефест, а бог-посланець Гермес приніс його дідові Агамемнона та Менелая Пелопу, той же передав берло своєму синові Атрею, потім воно дісталось Атреевому братові Тіесту, від якого, нарешті, перейшло до Агамемнона. Отже, Агамемнон показаний, як владар з ласки богів.

144. Ікарійське море — це, власне, частина Егейського моря. Назва виникла з міфа про Ікара (див. прим, до 591-592 рядків XVIII пісні), що, пролітаючи там, піднявся надто високо, близько до сонця; проміння розтопило віск, яким були скріплені пера на його крилах, тож Ікар упав у море й потонув.

153. Чистили рови, викопані для того, щоб витягти з води на суходіл кораблі, а в разі потреби знову спустити їх на воду.

302. Кери — чорнокрилі богині смерті.

303. Авліда — порт у Беотії (Середня Греція), місце, де збиралися майбутні завойовники Трої перед вирушенням у похід.

319. Син Кроноса (Кронід, Кроніон) — Зевс.

341. Узливання чистим (тобто не розведеним водою) вином супроводило особливо урочисті обіцянки та присягання.

353. "Блиснув перуном праворуч..." — тобто на сході. Треба було стати обличчям до півночі, і якщо Зевс подав знак блискавкою на сході (праворуч), то це вважалося щасливою привіткою.

461. У Малій Азії, біля гірського пасма Тмол (нині Боздаг), простягалась Асійська лука, від якої походить назва Азії. Там же протікала і ріка Каїстр (нині Аксу).

465. Скамандр — річка в околицях Трої (нині — Мендере-Су).

484. Додатковим звертанням до всіх Муз починається так званий каталог кораблів, племен та вождів, що прибули воювати під Трою. Дослідники підрахували, що під Трою припливло 1186 кораблів із 29 місцевостей, близько ста тисяч воїнів під командуванням сорока трьох воєначальників. Пояснення до цього досить довгого переліку даємо лише найголовніші, випускаючи незначне, а тим паче те, що з'ясовано в самому тексті "Іліади". Існує погляд, що "каталог" — пізніша інтерполяція і що саме цим пояснюється наявність деяких понять і термінів, яких, мабуть, ще не могло існувати в гомерівські часи (приміром, "всеелліни (панелліни)" нижче, в рядку 530).

498. Грая — місцевість в Епірі (північно-західна частина Греції), від назви жителів якої (граїки) походять сучасні назви — греки, Греція.

504. Платея — місто в Беотії, що пізніше вславилось битвою біля нього (479 р. до н. е.), в якій грецьке військо перемогло армію персів.

511. Орхомен — у давній Греції було відомо двоє міст із такою назвою. Тут згадано місто в Беотії, столиця Мінійського царства, одне з найдавніших і найбагатших міст у Греції. В XIX ст. на його місці провадилися археологічні розкопки, що значною мірою

спричинились до відкриття кріто-мікенської культури.

569. Мікени — місто на Пелопоннесі, в північній частині Арголіди, один із найзначніших центрів доісторичної Греції. Місце археологічних розкопок, що дали численні й цінні знахідки пам'яток кріто-мікенської культури.

581. Лакедемон (Спарта)-головне місто Лаконіки (на Пелопоннесі). Столиця володінь Менелая.

600. Кіфара — струнний музичний інструмент, удосконалений різновид ліри.

610-614. Аркадія — центральна частина Пелопоннесу — не мала власного виходу до моря.

641-642. Ойней і Мелеагр — герої міфів, дія яких відбувається в часи раніші, ніж Троянська війна; отже, вважалось, що на той час вони вже були неживі.

651. Еніалій — одне з імен Ареса (Арея).

658. Сила Гераклова — замість "сильний Геракл" вжито метонімію. Так само і в інших місцях — III, 105, — сила Пріамова (замість "сильний Пріам").

696. Деметра — богиня рослинності, зокрема збіжжя. Ітонея (Ітона) — місто у Фессалії.

698. Протесілай — грек, убитий на початку війни. Існує міф: дружина його Лаодамія вблагала богів повернути йому життя на день (за іншою версією — на дві години), а коли цей час минув, позбавила себе життя, щоб піти в Аїд з чоловіком.

718-725. Філоктет — вождь фессалійців, славетний лучник, після смерті Геракла успадкував його лук і стріли. На шляху до Трої на острові Лемносі його вжалила отруйна змія. Рана була така зловонна, що Філоктета довелось покинути на острові. Але, згідно з пророцтвом, не можна було завоювати Трої без Гераклового лука і стріл. Отже, згодом Філоктета було привезено до війська, де його вилікував воїн-лікар Махаон. Цій легенді присвячена трагедія Софокла "Філоктет".

731. Асклепій — син Аполлона. В "Іліаді" це смертна людина, лікар, батько двох синів, також лікарів.— Подалірія і згаданого вже Махаона. Згодом виник культ Асклепія (лат. Ескулапа), бога-лікаря.

734. Орменій — місто в Фессалії.

743. Потвори, оброслі волоссям — кентаври.

755. Присягання водами підземної ріки Стіксу — найстрашніша для давнього грека клятва, порушити яку боялись навіть боги.

783. Тіфоей (Тіфон) — потвора із сотнею зміїних голів, вогненним диханням, громовим голосом і сліпучим поглядом. Був подоланий у боротьбі із Зевсом, що загнав його глибоко під землю (міф називає різні місцевості, переважно поблизу вулканів). Часом він виявляє непокору й починає бушувати, вивергаючи з-під землі потоки вогню. Тоді Зевс шмагає блискавками землю в тому місці, щоб приборкати непокірного в'язня.

786. Іріда (райдуга) — богиня, вісниця Зевса.

845. Геллеспонт (море Гелли) — Дарданелли. Назва повстала з переказу, як дівчина Гелла з братом Фріксом перепливала протоку на злоторунному барані, рятуючись від лихої мачухи, перелякалася хвиль і, впавши з барана у воду, втонула. Цей переказ пов'язаний з міфами про золоте руно та аргонавтів.

ПІСНЯ ТРЕТЯ

2. Характерна відмінність: трояни наступають "з криком і гуком" (що було властиве варварам), а ахеї — "мовчки" (рядок 8), як і личить цивілізованому грецькому війську.
5. Океан згідно з гомерівськими уявленнями — найбільша ріка в світі, що омиває весь суходіл.
6. Пігмеї у старогрецьких легендах — плем'я карликів, що нібито жило десь на території нинішнього Єгипту. З ними вели запеклу боротьбу журавлі, прилітаючи в ті місцевості на зиму.
10. Нот — південний вітер.
16. Александр — Паріс.
57. Камінний хітон — мова йде про побиття камінням.
103. Землі (Геї) та підземним богам приносили в пожертву тварин темної масті, а Сонцю (Геліосові) та небесним богам — масті світлої.
184. Фрігія — країна на заході Малої Азії.
186. Отрей (Пріамів шуряк) і Мігдон — фрігійські владарі.
187. Сангарій — ріка у Фрігії (нині Сакар'я).
189. Амазонки (амазони) — легендарне плем'я жінок-войовниць, що ніби жили на північному узбережжі Азовського моря чи в Малій Азії.
276. їда — назва двох гірських хребтів: на Криті, а також у Малій Азії, недалеко від Трої (про нього тут і йде мова). На верховині Іди Зевс мав одну із своїх осель.
- 332-333. Паріс як лучник не носив важкого панцира, тож мусив позичати його у свого брата Лікаона.
401. Меонія — країна в Малій Азії, пізніше називана Лідією.
444. У коментаторів нема єдиної думки щодо того, який з островів у "Іліаді" зветься Кранай.

ПІСНЯ ЧЕТВЕРТА

2. Геба — богиня, дочка Зевса і Гери, уособлення молодості. На учтах богів, де вони споживають амбросію і п'ють нектар, в обов'язок Геби входить наливати келихи.
8. Алалкоменіда — богиня Афіна. Ім'я це виникло від назви беотійського міста Алалкомени. Там був один з найдавніших у Греції храмів Афіни. Існувало навіть повір'я, ніби вона в цьому місті народилась, і що це ніби рятувало місто від ворожих вторгнень. Інші версії міфа мають деякі відмінності: Алалкоменей — перша людина, що з'явилася в Беотії дуже давно, ще коли на небі не було й місяця. Він заснував місто, став порадником Зевса, виховував його дочку Афіну.
75. Зоря, що нею Зевс подає мореплавцям чи військам знак, — метеор.
88. Пандар — син Лікаона з Зелеї, вождь лікійців, що населяли територію в Малій Азії, неподалік від Трої, найзнаменитіший лучник у троянському війську.
201. Трікка — річка у Фессалії.
219. Хірон — мудрий кентавр, що жив на горі Пеліоні (у Фессалії, неподалік від Олімпу), вихователь героїв багатьох грецьких міфів. З-поміж усього іншого навчав він їх і лікарської справи.

319. Еревталіон — вождь аркадійців. Про бій з ним Нестор докладніше оповідає в рядках 132-156 VII пісні.
383. Асоп — ріка в Беотії.
388. Кадмеї (нащадки Кадма) — фіванці. Існує міф про фінікійця Кадма, який у пошуках своєї сестри Європи, спокушеної Зевсом, прибув до Греції. Він став засновником міста Кадмеї, пізніше названого Фівами. Його супутників понищив дракон, якого Кадм убив, а зуби його посіяв, і з тих зубів вирости озброєні люди, що відразу почали між собою криваву зваду, в якій і погинули всі, крім п'яťох, і від цих п'яťох ведуть свій початок найзнатніші роди фіванців.
- 406-410. Існують розповіді про два походи аргів'ян проти беотійських семибрамних Фів. Перший похід семи героїв закінчився невдачею "через безтямну зухвалість": один із учасників походу, Капаней, Сфенелів батько, зійшовши на фіванський мур, вигукнув, що навіть Зевсова блискавка не зжене його з муру. Розгніваний Зевс скинув його тоді і змусив усе військо до втечі. Другий похід — "похід епігонів" — здійснили сини попередніх учасників, серед них Сфенел і Діомед. Вони здобули і зруйнували Фіви.
440. Діти Арея Жах і Острах (в оригіналі Деймос і Фобос) та його сестра Звада (Еріс) — уособлення почуттів, пов'язаних з війною.
464. Абанти — давнє плем'я, відоме особливою войовничістю.
476. Сімоент — ріка біля Трої.
507. Пергам — укріплений центр, цитадель Трої.
515. Трітогенія — Афіна. Це її ім'я пояснюють по-різному. Найімовірніше пояснення — народжена на березі беотійської річки Трітону.
- ПІСНЯ П'ЯТА
5. Осіння зоря — Сіріус, найбільша зірка в сузір'ї Великого Пса.
9. Згаданого тут Дарета (чи Дареса) вважали автором писаної на пальмовому листі так званої "Троянської Іліади", ще передгомерівських часів, — у ній події були зображені з троянських позицій. До наших часів цей твір не дійшов, а згадки про нього не відзначаються надійністю. Дарета вважали також автором іншого твору — популярного в середні віки роману "Про зруйнування Трої", нібито перекладеного з грецької мови на латинську.
51. Артеміда — богиня тваринного світу та полювання, дочка Зевса і Лето, сестра Аполлона, що була, як і він, на боці троянців.
78. Скамандр — у даному разі не ріка, а бог цієї ріки.
222. Тросові коні. — Трос (від імені якого виводять і назву міста — Троя) — Пріамів прадід. Зевс відібрав у нього одного з синів, Ганімеда, хлопчика, що відзначався вродою, і зробив підчашим на бенкетах богів. У відшкодування Зевс дав Тросові пару безсмертних коней.
268. Лаомедонт — Пріамів батько. Він мусив свою дочку Гесіону віддати в поживу морському страховиську. Геракл убив страховиську й визволив Гесіону. В нагороду він мав одержати, як було обіцяно йому, Тросових коней. Лаомедонт порушив обіцянку й

коней не дав. Геракл зруйнував Трою й покарав смертю Лаомедонта.

330. Кіпріда, кіпрська богиня — богиня кохання Афродіта.

333. Еніо — богиня боїв, ніби жіночий відповідник Арею-Еніалію.

338. Харити — вічно юні богині вроди і радощів, втілення жіночої привабливості, супутниці Афродіти.

340. Кров богів зовсім не схожа на людську.

356. Згідно з найдавнішими уявленнями, бога завжди оточує хмара. До такої хмари й притулив свого списа Арей.

385. От і Ефіальт — велетні, сини Алоєя і Іфімедеї (а насправді — Іфімедеї та бога Посейдона). Міф розповідає, як Арей спри-

чинився до смерті юнака Адоніса, улюбленця Афродіти, якого розтерзав іклами вепр під час полювання. За це велетні й закували Арея.

392-393. Амфітріонів син — Геракл.

401. Пееон (Пайон) — бог-лікар, у пізніші часи його ототожнювали з Аполлоном.

449 і далі. Є в цьому епізоді певна неузгодженість. Спершу ми дізнаємося, що Аполлон створив примарну постать Енея і поставив її на полі бою замість справжнього Енея, що був поранений. Але згодом виявляється, що на полі бою таки справжній Еней, а про примарну постать уже немає й мови.

524. Борей — північний вітер.

577. Пафлагонці — жителі Пафлагонії (північної частини Малої Азії), на південь від Чорного моря.

628-629. Сарпедон — син Зевса, Тлеподем — син Геракла, отже онук Зевса.

654. Кінь у найдавніших грецьких віруваннях був тісно пов'язаний зі смертю й небіжчиками. Відгомін цих вірувань — епітет бога підземного царства Аїда — "славетний кіньми".

696. "Зникла у нього душа..." — тут означає: втратив свідомість, знепритомнів.

741. Горгона — потвора жіночої статі, голова якої наводила на всіх невимовний жах або навіть обертала на камінь. Відрубана Персеєм голова Горгони була зображена на Зевсовій егіді.

750. Ори (Гори) — богині, що уособлюють плин часу, зміни пір року.

845. Шолом Аїда робив невидимим того, хто був у ньому. І саме ім'я Аїд означає "невидимий", або "той, хто робить невидимим". Руданський у своїй "Ільйонянці" "Аїд" переклав словом "Невид".

898. Потомки Урана — діти бога Урана, серед яких був і Кронос, що скинув батька з престолу й сам став володарювати в світі. У свою чергу, і син Кроноса Зевс повстав проти батька, перемиг його та інших богів старшого покоління (Титанів) і ув'язнив їх у підземних глибинах.

ПІСНЯ ШОСТА

4. Ксант — інша назва ріки Скамандру. Взагалі Ксант (жовтий) зустрічається у Гомера в різних значеннях: це і ім'я одного троянського воїна, і така кличка в одного з Ахіллесових коней, і Гекторового коня; так називається, крім Скамандра, ще одна

річка, що протікає в Лікії (див. рядок 172 цієї пісні).

6. "...обрадував світлом..." — подав надію на добре закінчення розпочатої справи, — надію на перемогу.

76. Птаховіщун — ворожбит, який провіщав майбутнє, спостерігаючи за птахами, — за їхнім летом, криками тощо (у римлян — авгур).

130. Лікурґ — легендарний фракійський цар, що чинив опір встановленню культу Діоніса, бога винограду й вина, за що був жорстоко покараний.

152. Ефіра — найдавніша назва міста Корінфа.

153. Сізіф (Сісіф) — засновник Ефіри, син Еола, мав репутацію найхитрішого з людей. Про його хитрощі розповідається в багатьох міфах. Він ніби розголошував таємниці богів, заманював і грабував подорожніх. Коли Зевс викрав дочку річкового божка Асопа Егіну, Сізіф розповів про це батькові. Розгніваний Зевс наслав на Сізіфа смерть, але той хитрощами закував її в кайдани, і через це певний час, аж поки Арей не визволив Смерть із кайданів, ніхто на землі не вмирав. Дружині своїй Сізіф наказав не ховати його, коли він помре. Прибувши ж на той світ, тимчасово відпросився в Аїда на землю, — мовляв, хоче покарати свою жінку, але потім, всупереч обіцянці, ніяк не хотів повертатися, отож довелося посилати по нього Гермеса. Боги покарали його: відтоді він намагається підняти на гору величезну брилу, яка в останню мить виривається в нього з рук і знову скочується вниз. Звідси й вираз "сізіфова праця", тобто марні зусилля.

168-169. Згадка про складені таблички з накресленими на них згубними, смертоносними позначками — єдине в "Іліаді" свідчення того, що авторові вже було відоме письмо. Свідчення, проте, досить невиразне.

205. "...убила дочку Артеміда..." — Якщо передчасно й раптово помирав чоловік, вважалося, що то від стріли Аполлона, якщо ж жінка — то від стріли Артеміди.

236. У часи, про які розповідається тут, гроші були ще незнані, торговельні стосунки мали обмінний характер; в пастуших племен головною обмінною вартістю була худоба, за одиницю обміну був віл.

255. "...ахеїв сини злоіменні..." — Мається на увазі звукова близькість етноніма "ахеї" з грецьким "ахос" — горе, страждання.

403. Астіанакт — це ім'я означає "владар міста".

457. Мессеїда — джерело чи криниця десь у Лаконії, Гіперея — у Фессалії.

484. Чи не вперше в світовій літературі згадується славетний "сміх крізь сльози".

ПІСНЯ СЬОМА

9. "Ареїтоїв потомок... озброєний києм..." — Міфи розповідають про войовничого володаря беотійського міста Арни Ареїтоя, що користувався єдиною зброєю — залізною палицею. Його переміг аркадський володар Лікурґ, убив і забрав собі його зброю. Про це далі, в цій же самій пісні, рядки 138-156.

133-135. Фея — портове місто в Еліді (західна частина Пелопоннесу, на узбережжі Іонійського моря), Ярдан — ріка там же, Келадонт — її притока.

220-221. Гіла — місто в Беотії. Міф оповідає, ніби в Плі показували платан, під яким лимар Тіхій частував свого гостя Гомера, що там виконував свої пісні. Згадку про Тіхія

Гомер нібито вставив до "Іліади" із вдячності за гостину.

303-305. Коментатори вказують: Еант загинув, кинувшись на меч, який йому подарував Гектор, а Ахіллес, убивши Гектора, прив'язав його труп до колісничі поясом, якого одержав Гектор у дар від Еанта. Звідси й грецьке прислів'я, що навіть і дарунок ворога шкодить. Найвідоміше це прислів'я у тій формі, якої надав йому Вергілій: "Данайців боюсь і з дарами прибулих" ("Енеїда", II, 49. Переклад М. Білика).

348. Дардан — син Зевса, предок Пріама. Отже, дарданіди — нащадки Дардана. В переносному розумінні — троянці.

452-453. Згідно з міфом, мури Трої для владаря Лаомедонта вибудували боги Аполлон і Посейдон. Лаомедонт відмовився заплатити за це, і боги наслали на його володіння потвору, що пожирала людей. Оракул прорік, що Лаомедонт може звільнитися від страховиська лише тоді, коли віддасть йому свою дочку Гесіону. Геракл убив потвору і визволив Гесіону. Та Лаомедонт ошукав Геракла, не давши йому обіцяних в нагороду за подвиг коней, і Геракл скарав його смертю.

468. Ясон (Іасон) — герой міфічного походу аргонавтів до Колхіди по золоте руно.

ПІСНЯ ВОСЬМА

13. Тартар — найглибша і найтемніша частина підземного світу, Аїду. її уявляли за схемою типової давньогрецької в'язниці, де під основною будівлею була ще й підземна частина, — темниця, яма.

48. Гаргар — одна з верховин гори Іди.

185. Клички коням дано переважно за мастю: Ксант — буланій, Подарг — білоногий (або, згідно з іншою інтерпретацією, прудконогий), Етон — гнідий, Ламп — білий.

203. Геліка і Еги — міста в Ахаї, відомі як осередки культу Посейдона.

247. Орел — Зевсів птах. Поява орла — ознака того, що Зевс зглянувся на благання.

363. Еврістей — син Стенела і внук Персея. В день, коли мав народитися Геракл, Зевс вихвалявся, що ось народиться могутній герой, який пануватиме над усіма сусідніми народами й над усім тим родом, що походить від самого Зевса (Персеїди). Гера ж подіяла так, що раніше від Геракла народився Еврістей. Таким чином герой Геракл став слугою полохливого й недолугого Еврістея. За його наказом Геракл мусив звершити дванадцять подвигів, останнім з них був той, про який тут іде мова, — треба було винести з Аїду страшного триголового пса Кербера. Бог підземного царства дав дозвіл забрати пса в тому разі, якщо Геракл зуміє приборкати його, не вживаючи зброї. Геракл придушив ший пса, зв'язав його й приніс показати Еврістееві, а потім знову відніс до Аїду. В цьому Гераклові допомагала Афіна.

479. Япет (Іапет) — титан, син Урана і Геї, якого Зевс, як і Кроноса, ув'язнив у глибинах Тартару.

480. Гіперіон — епітет-ім'я сонця і бога сонця Геліоса.

ПІСНЯ ДЕВ'ЯТА

5. Фракія — в давні часи країна на північ від Греції і на схід від Македонії. Греки вважали, що там холодний, дуже суворий клімат.

184. Еакід — онук Еака, Ахіллес.

188. Етіон — владар кілікійських Фів, батько Гекторової дружини Андрوماхи.

209. Автомедонт — бойовий товариш Ахіллеса, візничий на його бойовій колісниці. Його ім'я (переважно у формі "автомедон") зробилося загальним поняттям на означення вправного кучера.

404-405. Піфійський храм Аполлона був широковідомий і величезними нагромадженими там скарбами, і оракулом, до якого зверталися прибульці з усієї Греції. У післягомерівські часи цей храм (поблизу міста Дельф) звався дельфійським.

454. Ерінії — богині родової помсти, що карають людину за злочини, зокрема за ті, що пов'язані з порушенням родинних основ (як і в цьому випадку). Фенікса вони покарали бездітністю.

457. Персефона (або Кора) — дочка Деметри, дружина бога підземного царства Аїда.

502-504. Ата — богиня облуди, омани, раптового безумства, засліплення, що веде людину і навіть бога до помилок, до вчинків, які доводиться спокутувати. За Атою, повільніше від неї, йдуть Літи, персоніфікація покутних благань до богів.

563. Алкіона — пташка рибалочка, про яку в античні часи склалось повір'я, ніби самичка рибалочка, розлучена із самцем, довго не може втішитись; за міфом Алкіона — дружина Кеїка; за те, що вони називали одне одного іменами богів, Зевс покарав їх, обернувши Алкіону на рибалочку, а Кеїка — на чайку.

578. Гій (гюес) — ділянка землі, яку можна було зорати одним плугом за день. Точний розмір не встановлений.

ПІСНЯ ДЕСЯТА

110. Син Філея — Одиссеїв небіж Мегес.

110-112. Еант (Айянт) швидкий — син Ойлея (Оїлея); Еант подібний богу — Теламонід.

214-217. Справедливе здивування в коментаторів викликає надто незначна нагорода, визначена за цей подвиг, і надмірно висока оцінка цієї нагороди.

252. Ніч (від заходу до сходу сонця) ділили на три частини (пізніше — три сторожі, тобто три зміни вартових).

266. Автолік — син бога Гермеса. Батько навчив його красти, і він став славетним злодієм та дурисвітом. Одиссеєві доводився дідом з боку матері. Саме від нього Одиссей успадкував свою хитрість.

274. Чапля — птах богині Афіни, що посилала її як добру привістку.

415. Іл — батько Лаомедонта, Пріамів дід.

497. Внук Ойнеїв — Діомед, син Тідея. Коментатори вважають цей рядок пізнішою інтерполяцією.

561. Неузгодженість: раніше (рядок 495) сказано, що Рес був тринадцятий із тих, кого забив Діомед, та й тут же мова йде про тринадцять забитих, окрім вивідувача.

ПІСНЯ ОДИНАДЦЯТА

1. Тіфон — син Лаомедонта, Пріамів брат. Був він дуже вродливий, його вподобала Еос, богиня ранкової зорі. Вона забрала його до себе й випросила для нього у Зевса безсмертя, але забула ще попросити при цьому вічної юності. Тому, не помираючи, він з бігом часу все більше зсихався, зменшувався, його вже можна було класти, як

дитину, в очеретяний кошик. Нарешті Еос обернула його на цикаду.

3. Еріда — богиня змагання, суперечки, сварки.

20. Кінір — за деякими міфами перший володар Кіпру, засновник міста Пафоса, де він запровадив культ Афродіти. Родом із Сирії.

57. Полідамант — троянський герой, що народився однієї ночі з Гектором. Як Гектор був найдужчий із троян на полі бою, так Полідамант був перший на раді або на зборах.

62. Зловісна зоря — Сіріус.

270. В міфах згадується одна Ілітія (Ейлейтюя), донька Зевса і Гери, богиня пологів (часом ці самі функції приписувано й самій Гері). У Гомера ж мова йде про кількох богинь Ілітій.

493. Зевсові зливи. — Погода перебуває в Зевсовій владі, отже, він посилає й дощі.

558. Порівняння Еанта з ослом довгий час шокувало перекладачів "Іліади", надто в XVII-XVIII ст. і особливо — у Франції. Навіть така перекладачка, як пані Дасье, переклад якої з'явився 1699 року і яка виступала проти пом'якшування, прикрашання і "поліпшування" Гомера, не наважилася написати просто "віслюк", а вдалась до описової формули — "тварина терпляча і міцна, але повільна і ледача".

701. Авгій — владар у північній частині Еліди, відомій насамперед стайнями, що ніби були не чищені тридцять років і що їх Геракл почистив за один день.

728. Жертва Алфееві — ріці, чи, власне, богові цієї ріки.

750. Сини Актора (власне, Посейдона), племінники Авгія — два велетні-близнюки. В деяких міфах розповідається, що вони зрослися тілами.

ПІСНЯ ДВАНАДЦЯТА

15-35. На думку деяких дослідників, ці рядки — пізніша інтерполяція, яка повинна була пояснити той факт, що на троянській рівнині не було з пізніші часи ніяких слідів грецького муру.

433-435. Одне з порівнянь, узятє з повсякденного життя простого люду. Серед античних коментаторів Гомера існувала думка, що цей образ навіяний поетові спогадами про матір.

ПІСНЯ ТРИНАДЦЯТА

5-6. Гіппемолги (доярі кобил) та абіяни (абії — бідні або ті, що утримуються від насильства) — назви кочових племен (очевидно, скіфських), що жили десь на північній схід від Істру (Дунаю), можливо, на території України. Назва першого племені вказує на те, що там був відомий кумис. Назва другого відбиває характерні для давніх греків (та й не тільки для них) уявлення, що коли на світі існує праведне життя, повна справедливість, то хіба що десь далеко, серед віддалених племен.

10. Землі потрясатель — Посейдон.

12. Сам (Самос) — тут ідеться про пізнішу Самофракію, острів на Егейському морі, біля узбережжя Фракії, навпроти гирла ріки Гебру (нинішня Маріца).

322. Зерно Деметри — збіжжя, хліб. Живляться зерном Деметри люди, на відміну від богів, поживою для яких служить амброзія та нектар.

366. Кассандра — найвродливіша з дочок Пріама. Авторіві "Іліади", мабуть, була ще не

відома легенда про те, як вона відхилила

любов Аполлона і бог покарав її тим, що вділив їй пророцького дару, але провидіти вона могла тільки лихе і ніхто її пророкуванням не хотів вірити. Ця трагічна постать — героїня багатьох творів античної та новішої світової літератури — від Есхіла до Лесі Українки та численних сучасних письменників.

658. "...йшов між них батько..." — неузгодженість: Гарпаліонового батька, Пілемена (Пюлаймена), ще раніше вбив Менелай (V, 576-579).

793. Асканія — країна в Малій Азії, частина Віфінії, з озером, що називається Асканією (нині Ізнік) і містом Нікея (нині також Ізнік).

837. Ефір — в епосі безхмарний повітряний простір, ближчий до землі, ніж хмар. Але інколи (як і в даному разі) це нижчі простори неба, місце перебування богів.

ПІСНЯ ЧОТИРНАДЦЯТА

170. Амброзія (амбросія) — пожива богів, тут фігурує ще й як косметичний засіб.

201. Океан і його сестра-дружина Тетія (Тетюс) — боги, батьки Реї, матері Зевса і Гери, а також батьки річок, які також з погляду стародавнього грека були богами. У цих поглядах вбачають зародки теорій ранньої іонійської філософії, зокрема уявлень Фалеса, що вода — першоелемент усього суцього.

226. Піерія — країна, що лежить на північ від Олімпу. Ематія — приблизно там, де нинішня Македонія.

250. Син хмаровладного Зевса — Геракл.

259. Ніч. Обожнювання ночі сягає найдавнішої епохи. Це — божество, старіше від олімпійських богів; своєю таємничістю воно навіває страх у людей і богів. У поемі Гесіода "Про походження богів" Ніч — мати Сну і Смерті.

271-274. Найчастіше присягалися саме нічними (підземними) богами і підземними силами. Найстрашнішим вважалось присягання водами підземної ріки Стіксу. Торкаючись рукою землі й води, люди і боги ніби входили в контакт з підземними силами, робили їх свідками своєї клятви.

290-291. Не встановлено точно, про якого саме птаха тут ідеться. Що мова богів різнилася від людської, згадується в "Іліаді" кілька разів, причому до мови богів залічуються, як правило, слова архаїчніші та рідше вживані.

317-328. Дуже недоречний тут перелік любовних пригод Зевса з їх наслідками деякі дослідники розглядають як пізнішу інтерполяцію. Але це може бути і просто особливістю розповідної манери гомерівського епосу.

344. Гелій — Геліос, бог сонця і саме сонце.

484-485. Автор "Іліади" знає звичай родової помсти. Відомий, правда, йому й інший звичай — вносити за вбитого викуп.

ПІСНЯ П'ЯТНАДЦЯТА

18-30. Епізод, поданий тут, частково згадувався і в попередніх піснях. Коли Геракл, зруйнувавши Трою і вбивши Лаомедонта, морем повертався додому, Гера, яка ненавиділа його більше, ніж інших побічних дітей і улюбленців Зевса, вирішила саме тепер занепасти його. Вона намовила Сон приспати Зевса, а сама тим часом підняла

на морі бурю. Ледве уникнувши при цьому загибелі, Геракл висадився на острів Кос, людність якого вороже ставилась до чужинців і напала на нього. Зевс, прокинувшись, врятував Геракла. Отоді-то Зевс і вчинив розправу над Герою й тими богами, що хотіли їй допомогти.

36-46. Присягання Гери казуїстичне: вона клянеться, що не робила того, в чому Зевс її не звинувачує, — не намовляла Посейдона допомагати ахейцям. Але її виверт досягає мети.

71. Ахейці захопили Трою, хитрощами ввівши туди дерев'яного коня із схованими в ньому воїнами. Зробити так порадив їм Одиссей, а йому цю хитрість навіяла Афіна.

87. Феміда — дочка Урана й Геї, богиня права і справедливості.

431. Кітери (Кітера) — острів, що лежить південніше Малейського мису, один з найвідоміших осередків культу Афродіти.

639. Копрей — Еврістей, під владу якого потрапив Геракл, що мусив для нього виконати дванадцять подвигів, сам боявся наказувати йому, а свої накази передавав через вісника — Копрея.

680-684. Згадка про їзду верхи і навіть вольтижування зустрічається тільки тут. Взагалі герої "Іліади" їздять не верхи, а лише на колісницях.

ПІСНЯ ШІСТНАДЦЯТА

17. Зухвальство аргеїв. У зухвальстві (тобто в кривді, спричиненій Ахіллесові) винен Агамемнон, проте Ахіллес схильний перенести свою образу на все ахейське військо.

133. Внук Еака — Ахіллес.

233. Додона — прадавнє місто в Епірі (північний захід Греції), засноване ще догрецьким плем'ям пеласгів. Місто було одним із центрів культу Зевса і вславилось своїм оракулом; жерці, що переказували пророкування оракула тим, хто звертався з запитом, тлумачили відповіді бога, вслухаючись у шелестіння листя священного дуба. У звичай цих жерців, що звалися селлами (чи, за іншим варіантом міфа, — геллами) входило не мити ніг і спати на голій землі. Це мало магічне значення, вказуючи на тісний зв'язок жерців з

підземними силами. Можливо, до введення культу Зевса цей оракул належав до якихось давніших підземних божеств.

328. Амісодар — малоазійський (карійський чи — за іншою легендою — лікійський) владар, що вигодував Хімеру, дочку Тіфоея і Єхідни. Хімера — страшна вогнедишна потвора, що спереду нагадувала лева, тулубом — козу і ззаду — дракона. Її вбив герой Беллерофонт (про це йде мова в шостій пісні "Іліади"). Згодом Беллерофонт викликав ненависть богів тим, що замислив на крилатому коні Пегасі піднятися на Олімп, в оселю богів. Зевс націлив на Пегаса гедзя, що довів його до сказу, кінь скинув героя, і той, упавши, скалічився і осліп.

459. Кривава роса — призвістка нещастя.

595. Еллада — тут, звичайно, не вся Греція: Елладою звалось також місто й ціла область у Фессалії.

717. Асій — Гекторів дядько. Не плутати з іншим Асієм, Гіртаковим, що загинув раніше

(пісня XIII, рядок 771).

ПІСНЯ СІМНАДЦЯТА

122. Те, що Гектор знімає з убитого Патрокла зброю, не зовсім узгоджується з закінченням шістнадцятої пісні (793-804), де розказано, як Аполлон збив з Патрокла шолом, потрошив списа і вибив із рук щита. Деякі коментатори вважають, що закінчення шістнадцятої пісні — пізніша інтерполяція або механічне перенесення з якоїсь ранішої пісні.

301. Ларіса — тут місто в Малій Азії, можливо, сусіднє з Троєю.

514. "...в безсмертних... лежить іще... на колінах..." — справа ще не вирішена, ще невідомо, як воно буде.

ПІСНЯ ВІСІМНАДЦЯТА

37. Нереїди — морські богині, дочки Нерея, морського божества. Нереїдою була, зокрема, й Ахіллесова мати Фетіда.

117. Згідно з міфом, Геракл помер так. Колись він смертельно поранив кентавра Несса, що хотів був оволодіти його дружиною Деянірою. Вмираючи, Несе залишив у дар Деянірі чудовий одяг, запевнивши її, що одяг просякнутий любовним данням і що коли вона подарує цей одяг Гераклові, а той носитиме його, то ще дужче полюбить Деяніру й ніколи її не покине. Коли Геракл одяг вбрання, насправді отруєне, отрута, зігрівшись, пройшла в тіло, завдаючи героєві нестерпних мук. Деяніра, побачивши, до якого непоправного нещастя вона спричинилась, у відчаї наклала на себе руки. Геракл, не бачачи рятунку, теж вдається до самогубства: він складає на горі Ойті (Еті) величезний стіс дерева, сходить на нього й наказує своєму синові розпалити вогнище. Автор "Іліади", мабуть,

не знав іншого міфа (чи, точніше, продовження попереднього), що, коли вогнище запалало, пролунав Зевсів грім, спалахнула блискавка, і Зевс забрав Геракла в оселю богів, дарувавши йому безсмертя. Щоправда, в "Одіссеї" ця легенда згадується (II, 601 — 614); там розповідається, як Гераклова тінь з луком блукає по Аїду, а сам він щасливо живе собі разом із безсмертними богами. Деякі коментатори вважають це місце в "Одіссеї" пізнішою інтерполяцією.

141. Морський старець — Нерей.

326. Опунт — головне місто Локріді (Середня Греція).

375-377. Тут — мрія про "самохідні" автомати, а нижче (рядки 417-420) тогочасні уявлення про своєрідних служниць-роботів.

382. В кульгавого бога-коваля Гефеста, за "Іліадою", дружина — одна із вродливих Харіт. В "Одіссеї" ж — дружина Гефеста — богиня кохання Афродіта. Для дослідників, які вважали, що "Іліаду" створив не той автор, що "Одіссею", ця розбіжність була одним із аргументів.

399. Еврінома — дочка Океана, мати Харіт.

469-472. Схоже на те, що міхи в Гефеста працюють також автоматично, — принаймні немає мови про помічників, які б ті міхи приводили в рух.

481. П'ять шарів щита треба уявляти собі так, що кожен нижчий шар був ширший від

того, котрий лежав на ньому. Отже, цілком видним був тільки горішній шар, а з кожного нижнього видна була тільки певна смужка — ці смужки, що лежали концентричними поясами, і були вкриті різьбленими оздобами. Цікаво, що оздоби не були пов'язані з військовою тематикою.

485-486. Назви сузір'їв у давніх греків походять з міфів. Плеяди — сім дівчат, дочки Атланта і Плейони, яких переслідував закоханий велетень — мисливець Оріон, тож вони й попрохали богів обернути їх на зорі. Пади — сестри Плеяд, німфи, також з різних міфічних причин перетворені на зірки. Нарешті Оріон насмівся зазіхнути на богиню Артеміду, що, рятуючись, наслала на нього Скорпіона, який вжалив Оріона в п'ятку. І Оріон, і Скорпіон також були перетворені на сузір'я, при чому вважалося, що Скорпіон весь час переслідує Оріона.

526. Сопілки, що про них тут мова, в оригіналі сиринги. Сирига — пастуший музичний інструмент із семи очеретин, скріплених воском; вони різної довжини, отже, й звуки видають різної висоти. Має цей інструмент іще назву Панової сопілки, бо її винайдення один з міфів приписує Панові, богові гаїв, лісів та черід.

570. Лін — міфічний юнак надзвичайної вроди, герой багатьох міфів. Немовлям його покинула мати, а виховали чабани. Він рано загинув (був розірваний псами). У деяких місцевостях Греції існував культ Ліна.

591-592. Дедал (Дайдалос) — міфічний будівничий, художник, винахідник. Йому приписували винахід сокири, пилки, свердла, ватерпаса тощо. Він умів різьбити статуї, що зображали тіло в русі, з розплющеними очима. Свого небожа й учня Тала він убив, заздрячи його надзвичайному вмінню, тому мусив покинути рідні Афіни і втікти на Крит. Для критського владаря Міноса в місті Кноссі він вибудував славетний лабіринт, в якому можна було заблудитися, — там Мінос тримав страшну потвору — Мінотавра. Для дочки Міноса Аріадни він впорядкував місце для танків, яке й зобразив Гефест на щиті. Коли Дедал дав Аріадні нитку, за допомогою якої Тесеї, убивши Мінотавра, зміг вийти з лабіринту, Мінос ув'язнив у лабіринті Дедала і його сина Ікара. Проте Дедал підкупив варту і втік з Криту на крилах. Ікар же під час цього польоту загинув (див. примітку до пісні II, рядка 144). Дедал — міфічний засновник роду Дедалідів, до якого належав, між іншим, Сократ.

ПІСНЯ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТА

87. Мойра — невблаганна богиня долі.

116. Дружина Стенела — тут не подано її імені, можливо, й невідомого авторові епосу. Різні міфи подають різні імена, — в одних вона зветься Нікіппа, дочка Пелопа, в інших — Артібія (або Антібія), дочка Амфідаманта. Персей — син Зевса і смертної жінки Данаї, один з найвідоміших героїв грецької міфології. Еврістей — див. примітку до 363 рядка VIII пісні.

211. В основі стародавнього звичаю — класти небіжчика в житлі ногами до виходу — лежало первісне уявлення, що цим можна запобігти поверненню мерця в дім.

326. Скір (Скірос) — острів на Егейському морі між островами Евбеєю і Хіосом. З ним пов'язані міфи про Ахіллеса. В одному з них розповідається, як Ахіллесів батько, щоб

врятувати сина від провіщеної йому ранньої загибелі на війні, вирішив заховати його. Він відвіз Ахіллеса до свого друга, владаря Скіроса Лікомеда. Там Ахіллес мав жити серед Лікомедових дочок, перевдягнений у дівоче вбрання, під ім'ям Пірри (Рудої). Ахіллес зійшовся з Лікомедовою дочкою Де'щамією, і вона народила йому сина Неоптолема (якого також інколи називали Пірром (Рудим)). Тим часом Ахіллеса мусили розшукувати, бо відомо було, що без його участі не можна буде завоювати Трої. На чолі пошуків став Одиссей, що, прибувши із супутниками у вигляді купців до Скіроса, почав показувати в палаці свій крам — жіноче вбрання, парфуми, прикраси та зброю. Лікомедові дочки накинулись на вбрання та прикраси, а Ахіллес мерщій ухопив зброю. Так його і було впізнано, і він мусив відплисти з Одиссеєм, щоб узяти участь у Троянській війні.

417. Ахіллес загинув від Парісової стріли, але націлив її в нього Аполлон.

418. Ерінії урвали мову коня, бо їхній обов'язок — охороняти природний порядок, а кінь, що говорить, — порушення цього порядку.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТА

45. Пеліон — Пелід, син Пелея, тобто Ахіллес.

53. Калліколон (Гарне узгір'я) — таку назву дістало якесь узгір'я чи пасмо пагорків поблизу Трої. Щодо точної ідентифікації серед дослідників нема єдності.

61. Аїдонеї — одне з імен Аїда, бога підземного царства.

71. Далекосяжець — Аполлон.

145-148. Про мур і морське страховисько (див. прим, до 268 рядка V пісні, рядків 452-453 пісні VII).

301-308. У цих рядках, присвячених Енеєві, можна вбачати зерно пізніших легенд про Енея як основоположника Римської держави. Тут первооснова задуму Вергілієвої "Енеїди".

385. Гід — місто в Лідії (Мала Азія), можливо, те, що пізніше стало називатися Сарди. Лежало воно біля підніжжя гори Тмола. Далі згадано лідійські ріки Герм (нині Кум-чай) і Плл (Едіз-чай) та озеро Гігея (нині Мермерегол, тобто Мармурове озеро).

404. Гелікон — гірський хребет на півдні Беотії. Його вважали за оселю Аполлона і Муз.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ПЕРША

75. Благальник — гість, який про щось благає, — згідно з давніми віруваннями греків, перебував під опікою Зевса. Лікаон як колишній Ахіллесів бранець їв хліб у його домі, отже, якоюсь мірою вважає себе Ахіллесовим гостем. Саме тому він і звертається до нього як благальник, сподіваючися, що освячений традицією звичай врятує йому життя.

194. Ахелой — одна з найбільших у Греції рік (нині — Аспроптамос). Як бог ріки Ахелой був сином Океану й Фетіди, батьком сирен, володарем річок.

407. Пелетр — міра довжини, приблизно тридцять два метри. Також міра поверхні — приблизно стільки ж квадратних метрів.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ДРУГА

29. Пес Орiona — Сіріус. Вважалося, що через цю зірку люди хворіють на малярію.

48. Лаотоя — дочка Альта, владаря малоазійського міста Гедаса, дружина Пріама. В "Іліаді" згадано кількох Пріамових жінок, отже, дослідники припускають, що в Трої, можливо, існувала полігамія.
68. Забив Пріама Ахіллесів син Неоптолем (Піпп).
- 93-94. Зміїна отрута походить від того, що змії живляться отруйними травами, — такого погляду дотримувався навіть Арістотель.
126. В деяких міфах розповідалося, що люди походять саме з дуба і каменю. Гектор, міркуючи про те, що не годиться йому провадити з Ахіллесом марних розмов про речі давно минулі і до того ж обом їм добре відомі, цим самим заперечує епічну розповідну техніку: як помітив, мабуть, читач, герої "Іліади" часто, зустрівшись на полі бою, обмінюються досить довгими промовами, недоречними й неможливими в розпалі битви.
318. Геспер — планета Венера. Згідно з давньогрецьким міфом, Геспер — син богині Еос та Астрея.
- 358-360. Ні "Іліада", ні "Одіссея" не розповідають докладно про смерть Ахіллеса. А взагалі існувало кілька версій щодо його смерті. За однією версією, Ахіллес загинув під час наступу на мури Трої, коли Аполлон, з'явившись перед ним, заборонив йому сходити на мур. Ахіллес, однак, не послухав, і тоді Аполлон націлив Парісову стрілу у п'яту — єдине місце в нього, беззахисне перед зброєю. Інша версія, мабуть, пізніша, оповідає, що Ахіллес закохався в Пріамову дочку Поліксену й ладен був навіть відмовитися від участі в війні, щоб тільки мати її за дружину. Цю угоду про "сепаратний мир" повинні були урочисто засвідчити й скріпити присяганням у храмі Аполлона, і там Паріс, сховавшись за колоною, поцілів Ахіллеса стрілою.
460. Менада (приблизний переклад — шалена) — вакханка, учасниця екстатичного культу Вакха-Діоніса.
- ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЯ**
33. Гефест не лише бог-коваль, а також і бог вогню. Тому тут, як і в інших місцях, вогонь зветься Гефестовим навіть тоді, коли Гефест до нього не має відношення.
34. Згідно із стародавніми віруваннями, мрець живиться кров'ю, ніби цим і беручи участь у похоронній учті.
46. Обряд офірування мерцеві волосся, властивий багатьом народам, був, можливо, заміною людського жертвоприношення.
- 65-76. Епізод з появою Патроклової душі дає підставу висловити ряд міркувань про суперечливість гомерівських уявлень, пов'язаних з потойбічним світом. З одного боку, невиразні тіні мерців, що блукають в Аїді, ніби зовсім відірвані від земного життя й людських справ. А з другого, поширені в свій час вірування припускали активне втручання померлих у справи живих, та й ховають Патрокла так, ніби привиди й на тому світі мають вести життя, подібне до того, яке вони вели на землі. В "Іліаді" звичайне явище: коли герой гине у битві, душа його негайно йде в Аїд, незалежно від того, де лишається його тіло. В епізоді з Патроклом виявляється, що душі померлих не пускають до Аїду тіні героя, поки його тіло

лишається непохованим. Ці суперечності пояснюються тим, що в поемі знайшли відбиток вірування різних періодів і різних племен.

78. Кера — див. прим, до 302 рядка II пісні.

226. Світлоносець — ранкова зірка, Венера<Геспер (див. прим, до 318 рядка XXII пісні).

269. Талант — міра ваги, неоднакова в різні часи і в різних місцевостях. Не встановлена точна величина таланта і в Гомерових поемах.

346. Аріон — кінь божественного походження (батьком його був Посейдон), що належав аргоському владареві Адрасту, учасникові невдалого походу семи вождів проти Фів (див. прим, до 400— 410 рядків IV пісні). Адраст єдиний з учасників походу лишився живий завдяки коневі, що помчав з поля бою і врятував Адраста від загибелі.

376. Феретіад — Евмел (онук Ферета).

568. Менелай бере до рук берло на знак того, що він хоче звернутися до всіх зі скаргою на Антілоха, — це, так би мовити, офіційний його виступ.

630-631. Бупрасія — місцевість в Еліді (Південно-західна Греція). Амарінкей — міфічний вождь племені епеїв.

638.Акторіони — див. прим, до 750 рядка XI пісні.

665. Епей, що про нього тут згадано вперше, був не тільки вмілим у бою навкулачки: саме він за допомогою Афіни змайстрував того дерев'яного коня, завдяки якому було взято Трою.

743. Фінікійські ремісники з міста Сідона вславилися своїми мистецькими виробами на весь античний світ.

ПІСНЯ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТА

45. Рядок з поеми Гесіода "Роботи і дні". До "Іліади" він потрапив, мабуть, як пізніша інтерполяція.

78. Сам (Самос) та Імбр (Імброс) — острови на Егейському морі.

278. Місяни — малоазійське плем'я, вихідці з Фракії.

544. Макар — син Еола, міфічний владар острова Лесбосу.

602. Ніоба — дочка Тантала, дружина Амфіона, владаря беотійських Фів. Вона хизувалася тим, що в неї шестеро синів і шість дочок, тоді як богиня Лето має тільки двох — Алоллона й Артеміду. Діти Лето помстилися за ці хвастощі, повбивавши стрілами

всіх дітей Ніоби. Сама Ніоба з горя скаменіла — перетворилася на скелю біля гори Сіпіл.

730-739. Передчуття Андрوماхи збулися. Астіанакт загинув — чи то з наказу грецьких вождів (за однією версією), чи то від руки Ахіллесового сина Неоптолема (інша версія). Бранкою Неоптолема стала й Андрوماха.

753. Лемнос із походження вулканічний острів.

765. Час дії "Іліади" — десятий рік Троянської війни. Десять років минуло також від того часу, коли Елена з Парісом прибула до Трої, і до початку війни. Слід ураховувати, що перебіг часу не береться до уваги, коли в "Іліаді" чи в "Одіссеї" йдеться про вік героїв.